

Mang Không Gian Dụ Mỹ Nam

Contents

Mang Không Gian Dụ Mỹ Nam	2
1. Chương 1: Đảo Santorini – Hy Lạp	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	64
16. Chương 16: Mưu Kế Của Kiều Tử Phỉ	68
17. Chương 17: Ta Không Biết Người	73
18. Chương 18: Vân Dịch Chi Vs Đánh Nhau	77
19. Chương 19: Đổi Mới	82
20. Chương 20: Bằng Hữu...	92
21. Chương 21: Đổi Gia Cụ	96
22. Chương 22: Tụ Hội	100
23. Chương 23: Ly Hỏa	104
24. Chương 24: Mê Loạn Hôn	109
25. Chương 25: Tỷ Tỷ	113
26. Chương 26: Điều Tra	118
27. Chương 27: Yếu Ốt	122
28. Chương 28: Taekwondo	126
29. Chương 29: Bôi Thuốc	131
30. Chương 30: Hành Trình La (1)	136
31. Chương 31: Hành Trình La (2)	140
32. Chương 32: Tử Bảo Hiểm	144
33. Chương 33: Tàn Khốc	149
34. Chương 34: Cái Gì Mới Là Thật (1)	154
35. Chương 35: Cái Gì Mới Là Thật (2)	160
36. Chương 36: Thỏ Lộ Thất Bại	165
37. Chương 37: Nhật Ký	170
38. Chương 38: Ca Ca	174
39. Chương 39: Bất Khuất (1)	179
40. Chương 40: Bất Khuất (2)	185
41. Chương 41: Thân Thế Của Ba Ba	190

42. Chương 42: Hoa Nở Hoa Tàn (1)	196
43. Chương 43: Hoa Nở Hoa Tàn (2)	202
44. Chương 44: Hoa Nở Hoa Tàn (3)	207
45. Chương 45: Hoa Nở Hoa Tàn (4)	212
46. Chương 46: Hoa Nở Hoa Tàn (5)	217
47. Chương 47: Hoa Nở Hoa Tàn (6)	225
48. Chương 48: Hoa Nở Hoa Tàn (7)	230
49. Chương 49: Hoa Nở Hoa Tàn (8)	235
50. Chương 50: Truy Lão Bà (1)	241
51. Chương 51: Truy Lão Bà (2)	246

Mang Không Gian Dụ Mỹ Nam

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, tùy thân không gian, chủng điềnTình trạng: Hoàn (66 chương +2PN)Edit: MynMynTư Đồ Ninh không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-khong-gian-du-my-nam>

1. Chương 1: Đảo Santorini – Hy Lạp

Santorini là hòn đảo đẹp nhất Địa Trung Hải, nổi tiếng với những khách sạn vách núi đầy phong cách, vào ngày 14 tháng 2 năm 2000 – ngày lễ tình nhân, nơi đây đã cử hành một hôn lễ thể kỷ, các bậc thang màu trắng, sắc xanh của biển Aegean, trôi nổi trên bầu trời xanh thẳm bao la là những đám mây màu trắng.

Tư Đồ Ninh một thân tây trang màu đen, không tốn chút sức nào cũng có thể đi qua hàng rào kiểm tra, thuận tay đem thiệp mời nhét vào thùng rác. “Hừ” Đôi môi hơi nhếch lên, phát ra một nụ cười nhạt. Dạ làm sao có thể mời mình tới tham gia hôn lễ của hắn, không biết việc anh tới đây có thể khiến cho hắn oanh động hay không.

Cầm một chén rượu, tựa ở bên lan can trên vách núi. Bọn họ thật đúng là biết hưởng thụ, đảo Santorini quả thực chính là thiên đường của nhân gian, sắc trắng cùng xanh ở đây kết hợp hoàn mỹ. Khúc quân hành của buổi hôn lễ bắt đầu diễn tấu, Lăng Dạ một thân tây trang thuần sắc trắng, bên cạnh đồng sắc hệ, cô dâu kéo cánh tay của hắn, hai người xuyên qua cổng vòm hoa tươi hướng về phía mục sư đi đến.

Hôm nay Dạ thật là soái khí.

Uống một ngụm rượu trong chén, Tư Đồ Ninh hướng Lăng Dạ đi tới, anh rất hài lòng khi thấy ánh mắt bối rối của Dạ, còn ánh mắt của cô dâu thì phần hận. Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mê người. Đám người bắt đầu bạo động, Tư Đồ Ninh rất hưởng thụ hiệu quả như vậy, mỉm cười nhanh chóng mở rộng.

“Đây không phải là đại công tử đồng tính luyến của Tư Đồ Gia hay sao, hắn làm sao lại tới, nghe nói không phải đã bị đá ra khỏi nhà Tư Đồ rồi sao.”

“Người biết cái gì a, hần truy Lăng lão đại cũng không phải ngày một ngày hai, ai mà không biết hần chơi xấu Lăng lão đã nhiều năm, bây giờ người ta muốn kết hôn hần lại muốn đến.”

“Hắc hắc, nói không chừng Lăng lão đại chuẩn bị ngồi hưởng tề nhân chi phúc, cô dâu không phải là chị họ của Tư Đồ Ninh sao?”

Tư Đồ Ninh cũng không thèm để ý tân khách nghị luận, so với đây những lời càng khó nghe anh đều đã nghe qua.

“Dạ, người kết hôn như thế nào không mời ta tới, ta thật đau lòng.” Nói Tư Đồ Ninh ôm ngực làm một cái biểu tình đau lòng.

Lăng Dạ không biết vì cái gì Tiểu Ninh một mực nhu thuận lại đột nhiên đến Hy Lạp, ta đã đem tin tức kết hôn một mực phong tỏa, chính là không hy vọng để Tiểu Ninh biết mà khổ sở, dù sao bọn họ cùng một chỗ cũng đã rất lâu. Tiểu Ninh trong suy nghĩ của hần chiếm vị trí cực trọng yếu, hần không đành lòng thương tổn Tiểu Ninh.

“Ninh Ninh ngoan, để cho Tiểu Lục trước hộ tống người trở về, buổi tối ta sẽ tìm người nói chuyện sau.” Ngữ khí nói chuyện của Lăng Dạ cùng dĩ vãng đồng dạng ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc của Tư Đồ Ninh bị gió biển thổi loạn.

Chính là Tư Đồ Ninh đã không cách nào để dễ dàng tha thứ hần, hần đã từng nói sẽ thương anh cả đời, sẽ hảo hảo bảo vệ anh, chính là vì cái gì mà hiện tại hần lại muốn kết hôn, chẳng lẽ từ nay về sau thật sự chỉ đem mình nuôi tại trong biệt thự như sủng vật. Mỗi ngày để cho mình trải qua vô số đêm tịch mịch rồi chờ đợi sự lâm hạnh của hần. Không, Tư Đồ Ninh ta không cần bố thí tình yêu. Nếu hần đã không phải của ta, thì ta đây sẽ triệt để hủy hoại Lăng Dạ.

“Lăng Dạ người coi ta là cái gì, người là đang nuôi tiểu sủng vật sao? Hôm nay người không để cho ta một cái công đạo cũng đừng nghĩ kết hôn.”

“Tư Đồ Ninh người không nên quá phận, Dạ đã sớm không thương người, ta cùng Dạ một chỗ đã hơn 3 năm, hiện tại ta có con của hần, chẳng lẽ hần không nên cho ta một cái danh phận sao?” Tư Đồ Linh Lung hướng Tư Đồ Ninh hô to. Tư Đồ Ninh đột nhiên xuất hiện làm cho Tư Đồ Linh Lung gần như phát hỏa.

Đã có hài tử. Tư Đồ Ninh đột nhiên cười ha hả “Ha ha, tỷ tỷ thân ái, cảm giác đoạt bạn trai của đệ đệ mình có phải rất vinh quang hay không?”

Tư Đồ Linh Lung cảm thấy rất vô lực, khi còn bé nàng cùng Tư Đồ Ninh quan hệ rất tốt. Chính là sau sự xuất hiện của Lăng Dạ, tình cảm tỷ đệ giữa bọn họ cũng chấm dứt. Ai bảo bọn họ đồng thời đã yêu Lăng Dạ? Đây là nghiệt duyên của bọn họ, cả 3 đều minh bạch chuyện này.

“Tiểu Lục, trước mang Ninh Ninh xuống dưới nghỉ ngơi.” Lăng Dạ không nghĩ ở phía sau xuất hiện ở cái gì, nguyện vọng của hần sau hôn lễ này có thể lập tức thực hiện, đến lúc đó sẽ cùng Ninh Ninh giải thích sau.

Giang Tư Lục vẫy tay gọi tới vài bảo tiêu, kéo Tư Đồ Ninh chuẩn bị rời khỏi buổi hôn lễ, may mắn hôm nay không có phóng viên, nếu không trải qua sự náo loạn của Tư Đồ Ninh, ngày mai trên các trang báo đảm bảo đều xuất hiện ảnh chụp.

Sau khi bị bảo tiêu kéo ra được 2-3 mét, Tư Đồ Ninh mới tỉnh táo khỏi sự khiếp sợ do lời nói của Tư Đồ Linh Lung đem lại, nguyên lai tình yêu của hắn đã thực sự biến mất.

Có chút uể oải, Tư Đồ Ninh đột nhiên trông đám khách nhân có một người một cái mang kính râm, tay bỏ bên dưới bàn giống như đang sờ cái gì. Động tác này anh quá quen thuộc, đó là động tác cầm súng của sát thủ.

Tư Đồ Ninh phản ứng theo bản năng, lộn ngược một cái ra phía sau, thoát khỏi sự khống chế của bảo tiêu, bằng tốc độ nhanh nhất chạy qua phía Lăng Dạ. Vốn nhìn bảo tiêu lôi Tư Đồ Ninh đi, Lăng Dạ có chút thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nhìn Tư Đồ Ninh chạy hướng qua phía mình, có chút khó hiểu, Ninh Ninh còn muốn làm gì.

“Bang” một tiếng súng vang, triệt để làm cho hôn lễ hỗn loạn. Lăng Dạ nhìn người đứng chặn ở trước mặt hắn – Tư Đồ Ninh, không dám tin hai mắt của mình, một viên đạn xuyên qua bả vai trái của Tư Đồ Ninh, máu tươi phun ra tung tóe lên người hắn. Bộ lễ phục màu trắng nhanh chóng bị nhuộm đỏ, giống như đóa hoa Mạn Đà La (2) xinh đẹp.

“Ninh Ninh” Lăng Dạ ôm Tư Đồ Ninh rống to. Tư Đồ Ninh ngược lại nở nụ cười “Hôm nay xem ra còn có người cũng không muốn để người kết hôn.”

Trong hôn lễ lại đột nhiên xuất hiện sát thủ không rõ thân phận cũng khiến Giang Tư Lục kinh ngạc rất lớn, hắn tuy biết có vài người muốn Lăng Dạ chết, nhưng không ngờ bọn họ lại dám ra tay lớn như vậy, ở đây tối thiểu cũng phải đến mười mấy người, mà mục tiêu duy nhất của bọn họ chính là Lăng Dạ.

“Lão đại, chúng ta tách ra đi, bọn họ người nhiều lắm, hơn nữa mục tiêu là người, hiện tại Tư Đồ tiên sinh trúng đạn, Tư Đồ tiểu thư còn có mang thai, tách ra đi tương đối an toàn hơn.” Giang Tư Lục nhanh chóng phân tích tình huống hiện tại.

Lăng Dạ có chút lo ngại cho trạng thái của Tư Đồ Ninh, gật đầu đáp ứng. Bốn năm cái bảo tiêu che chở Tư Đồ Ninh chạy tới, đột nhiên Tư Đồ Ninh quay đầu hướng Lăng Dạ mỉm cười nói “Lăng Dạ ta chưa có nói cho người biết, ta yêu người”.

Lăng Dạ có chút khổ sở, bọn họ nhận thức đã hơn 10 năm, giống như Ninh Ninh chưa từng có nói qua ba chữ “ta yêu người” này.

Bảo tiêu che chở Tư Đồ Linh Lung cũng đi rồi. Lăng Dạ trong lòng xin lỗi Tư Đồ Linh Lung, danh phận hắn sẽ cho nàng, chính là tình yêu của hắn thật sự cho không được.

Tư Đồ Ninh dưới sự hộ tống của bảo tiêu rất nhanh được đưa đến địa phương an toàn, tuy nhiên vẫn lơ mơ

nghe được súng vang lên, nhưng trong này không có sát thủ muốn mạng của hắn. “Các người mau trở về tiếp ứng Dạ, chút thương tích này đối với ta mà nói không có gì đáng kể.” Bảo tiêu nhìn nhau, cùng kêu lên một câu “Cám ơn”, xoay người chạy về hướng hôn lễ. Tư Đồ Ninh cười khẽ, Lăng Dạ luôn lợi hại như vậy, người của hắn cũng không phải chỉ có tấm lòng trung thành bình thường.

Sờ lên trên bờ vai, miệng vết thương đã không còn chảy máu, Tư Đồ Ninh cắn răng chuẩn bị rời khỏi để xử lý vết thương. Bỗng có tiếng “Ca ca” phát ra, Tư Đồ Ninh xoay người nhìn lại, nguyên lai là Tư Đồ Nhân.

Không đợi Tư Đồ Ninh mở miệng nói chuyện, chỉ nghe “Bang” một tiếng, máu tươi mơ hồ cặp mắt của mình. Tư Đồ Nhân lại dùng súng cách âm bắn chết hắn. Cảm giác được thân thể đang ngã dần về phía sau. Dưới đó hắn là vách núi cao mấy trăm thước, không hề có chút khí lực, thân thể theo vách núi rơi xuống.

Đây hắn là muốn anh chết sao?

Anh cảm giác được thân thể không ngừng va đập vào vách núi nhưng lại không có cảm giác đau nhức.

...

Trước mắt lại hiện ra cảnh tượng lúc nhỏ, Tư Đồ Linh Lung lôi kéo tay của anh chạy trong hoa viên, cả hai bổ nhào bắt bướm bướm.

Còn có cảnh tượng khi anh cùng Lăng Dạ một chỗ tiếp nhận huấn luyện tàn khốc của gia tộc. Sau đó là cảnh tượng anh tham gia buổi lễ tốt nghiệp của Tư Đồ Nhân, cả hai cùng một chỗ chụp ảnh, hai người đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Cuối cùng là cảnh tượng khi anh bị gia tộc trục xuất, trong cái đêm hỗn loạn, anh lại được Lăng Dạ thu lưu. Sau thời gian cả hai ở chung một chỗ, anh lại cùng Tư Đồ Linh Lung khắc khắc.

Từng đoạn hồi ức như thước phim được tua nhanh trong đầu anh.

Hết thấy đều đã xong. Yêu cũng tốt, hận cũng được, người chết như đèn tắt, tất cả tội nghiệt để cho anh một mình nhận hết đi, hy vọng tỷ tỷ cùng Dạ có thể hạnh phúc.

...

Thân thể rơi xuống biển rộng mệnh mang, ý thức của Tư Đồ Ninh đi theo thân thể chìm sâu xuống, anh thậm chí có thể chứng kiến ánh sáng cách anh càng ngày càng xa. Sau một hồi lại có tiếng ca duyên đáng ở dưới chỗ sâu truyền đến Chẳng lẽ là mỹ nhân ngư.

“Vì báo đáp ơn cứu mạng, mời người dâng ra linh hồn của người, để cho ta cho người cuộc sống vĩnh hằng.” Lời nói uyển chuyển như giai điệu phiêu đảng theo làn nước.

Có ý tứ gì, tại sao ta phải dâng ra linh hồn, ta muốn cuộc sống vĩnh hằng làm cái gì, không có người ta yêu, một mình sống cô độc, chết còn sung sướng hơn.

“A ... Ân nhân của ta, xin tiếp nhận món quà của ta, nhân ngư chúng ta chưa bao giờ để nợ người khác ân tình” Tiếng ca dần dần bay xa, ý thức của Tư Đồ Ninh cũng bắt đầu tan rã.

Cổ tay đau nhức làm cho Tư Đồ Ninh không tự giác mở mắt ra xem xét nguyên nhân. Anh nằm ở trên giường, máu tươi nhuộm đỏ hơn phân nửa cái giường, máu tươi trên cổ tay đã cứng lại. Thân thể này không phải của anh, anh rõ ràng đã trúng đạn ngã xuống biển, cho dù hấn vớt lên cũng không thể cứu được nữa, dù có là thần tiên cũng không thể cứu anh.

Mà chủ nhân chân chính của thân thể này hẳn là đã chết, bất kể là ai chảy nhiều máu như vậy cũng không tránh khỏi đi. Tư Đồ Ninh bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ đây là quà của mỹ nhân ngư tặng cho anh, để cho anh một lần nữa được sống lại trên thế giới này.

Ngắm nhìn bốn phía, gian phòng không lớn, thoát nhìn hẳn là phòng của sinh viên, cửa sổ được bức màn dày che đầy. Tư Đồ Ninh gượng chống thân thể mềm nhũn, mở cửa sổ ra thông gió, mùi máu tươi trong phòng làm cho anh cảm giác buồn nôn.

Kéo ra bức màn trong nháy mắt, dương quang chiếu làm anh có chút mở mắt không ra, cảm nhận được ánh nắng ấm áp trên cánh tay, Tư Đồ Ninh rốt cục ý thức được mình đây thật sự là trọng sinh rồi. Trên cánh tay có buộc một dải vòng trang sức bằng hạt chân trâu đen. Dưới ánh mặt trời ánh lên các loại sắc màu.

Cái trần châu đen này thật xinh đẹp, suy nghĩ chú ý tới trần châu đen, đột nhiên khung cảnh trước mắt thay đổi. Lúc này anh lại đứng trên một hòn đảo nhỏ, bốn phía bị làn nước màu xanh vây quanh. Trên đảo chỉ có một ngọn núi trơ trọi, có một cái thác nước theo đỉnh núi trút xuống dưới, chảy thành một cái hồ nhỏ.

Tư Đồ Ninh không dám tin vào mắt mình, trừng mắt nhìn đảo nhỏ đến ngây ngẩn người thật lâu, đây mới thật là quà tặng của mỹ nhân ngư a. Chính là trong này có thể làm cái gì. Chẳng lẽ kêu anh đến trồng rau. Hơn nữa anh phải làm thế nào mới có thể đi ra. Vừa nghĩ đến đi ra ngoài, khung cảnh lần nữa chuyển đổi, anh lại ở trong căn hộ.

Tư Đồ Ninh phát hiện ra cách ra vào đảo nhỏ chính là phụ thuộc vào ý niệm của bản thân. Sau khi chơi mấy lần, Tư Đồ Ninh rõ ràng cảm giác thể lực chống đỡ hết nổi. Chết tiệt, chủ nhân trước kia tại sao phải lựa chọn cắt cổ tay tự sát, hiện tại anh cực kỳ chóng mặt.

Bình tĩnh trở lại, Tư Đồ Ninh đem ga trên giường toàn bộ vứt bỏ, sau đó lôi kéo thân thể cơ hồ muốn ngất đi bệnh viện truyền máu. Khi ra cửa mới phát hiện giờ anh đang ở Nhật Bản, căn phòng kia nằm ở trong trường. Khá tốt mình không phải là mù chữ, Tư Đồ Ninh học tiếng Nhật mặc dù không phải tinh thông nhưng là có thể đối thoại.

Lần này anh trọng sinh đủ xa, từ Hy Lạp đến Nhật Bản.

Chờ anh từ bệnh viện trở lại đã là ngày hôm sau, bác sĩ nói bệnh trạng của anh thật là lần đầu tiên gặp phải, máu trong người gần như chảy khô vậy mà anh vẫn còn sống. Tư Đồ Ninh tự giễu “Linh hồn đều có thể chuyển đổi, huống chi là chút máu như vậy.”

Chú thích:

(1) Đảo Santorini

Santorini thuộc cụm đảo Cyclades nằm trên biển Aegean của Hy Lạp. Từ lâu, nơi đây đã nổi tiếng với những vách đá dựng đứng ôm lấy bờ biển cát đen đặc trưng của núi lửa, cùng với nét kiến trúc độc đáo của hai gam màu trắng và xanh da trời.

...

Khi vừa đặt chân lên hòn đảo, bạn sẽ có cảm giác như tất cả các công trình ở Santorini đều được sơn trắng, từ nhà thờ, nhà ở cho đến các khách sạn, tất cả nổi bật trên nền đại dương và bầu trời xanh ngắt nơi đây.

...

Hoàng hôn trên đảo Santorini được đánh giá là một trong những cảnh tượng huy hoàng nhất thế giới. Được biết, đây là nơi cầu hôn của rất nhiều cặp đôi với khung cảnh lãng mạn dưới ánh hoàng hôn.

(2) Hoa Mạn Đà La

Tương truyền hoa này chỉ nở ở Huỳnh Tuyền, là phong cảnh duy nhất trên đường Huỳnh Tuyền, hoa nơi đó nở hàng loạt, nhìn từ xa có thể thấy nó giống như tấm thảm màu hồng tươi rực rỡ trải dài, vì màu của nó đỏ như lửa, trắng như lau, giống như máu mà được gọi là “con đường rực lửa”

...

Hoa Mạn Châu Sa còn gọi là hoa Bỉ Ngạn. Thông thường cho rằng đây là loài hoa tiếp dẫn, sanh trưởng bên bờ sông Tam đồ. Theo truyền thuyết, mùi hương của hoa có ma lực, có thể gọi ký ức thuở còn sanh tiền của người chết trở về.

...

Ba ngày Xuân lần lượt đi qua gọi là Xuân Bỉ Ngạn, ba ngày Thu chậm chậm trôi qua gọi là Thu Bỉ Ngạn. Là ngày thăm mộ mã. Hoa Bỉ Ngạn nở giữa thời kỳ Thu Bỉ Ngạn rất đúng giờ, cho nên mới gọi là hoa Bỉ Ngạn

...

Hoa Bỉ Ngạn lúc nở hoa nhìn không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa.

Hoa lá không thấy nhau, nhưng chúng đan xen với nhau đời đời.

2. Chương 2

Từ bệnh viện trở về, Tư Đồ Ninh buồn bực trong phòng suốt một ngày, đối với chuyện đã xảy ra anh vẫn không thể lập tức tiêu tan. Bản thân uống mạng, Tư Đồ Ninh sẽ bị coi như tự sát, đều khiến anh thở không nổi.

Đến đêm tối điện thoại vang lên, truyền tới một thanh âm nam tử trong trẻo: “Minh Thần người làm sao vậy, vài ngày nay ta tìm khắp nơi cũng không thấy người, gọi điện thoại cho người, người cũng không tiếp, ta biết rõ người hiện tại trong lòng khổ sở, nhưng là nên đổi mặt, vé máy bay người cần ta đã mua, sáng mai sẽ qua tìm người. Đúng rồi Lạc Lạc giống như có chút vấn đề, ngày mai chúng ta gặp mặt sẽ nói tiếp sau.” Tư Đồ Ninh không dám nhiều lời chỉ là nhẹ nhàng “ân” một tiếng “Ngày mai gặp”. Nhìn trên điện thoại biểu thị người gọi đến là Mễ Nhạc.

Tư Đồ Ninh bắt đầu ở trong phòng tìm kiếm, ảnh chụp, ký sự bản, tư liệu tồn trên máy tính. Ảnh chụp rất ít, cơ hồ tất cả đều là anh cùng cha mẹ còn có một ảnh chụp của nam hài tóc ngắn, nụ cười trong sáng, luôn cười lớn để lộ ra răng nanh. Tư Đồ Ninh nhìn hài tử trên tấm ảnh cũng không nhanh vui mừng. Nếu như là người vui vẻ chắc sẽ không lựa chọn tự sát.

Cầm ảnh chụp đứng trước gương luyện tập, kiếp trước anh là người không câu nệ nói cười, người ta nói con mắt là cửa sổ linh hồn, anh hiện tại trong mắt lộ vẻ lạnh như băng, mà nam hài trong tấm ảnh lại có vẻ đơn thuần mà ánh mắt tinh khiết. Cái này hơi khó a.

Trong gương nam hài có một đôi mắt đào hoa xinh đẹp, giống như phiếm gợn sóng, nháy a nháy phi thường tuần tú. Nếu như chỉ nhìn con mắt thì có thể tính nam hài này là mỹ nhân, nhưng khuôn mặt trướng cả làm cho Tư Đồ Ninh không dám khen tặng.

Chưa hết nam hài này còn để một mái tóc dài, phía trên đều có thể che phủ đôi mắt. Tư Đồ Ninh cầm lên tóc lên, thật đồng dạng như cỏ khô, rất là bất đắc dĩ. Đây cũng quá xấu đi, chính mình kiếp trước chính là mỹ nam, không nghĩ tới trọng sinh từ nay về sau lại là một đầu ca ca.

Đang xem xét thân thể, vừa rồi anh thấy trong giấy tờ biểu thị người này đã 20 tuổi, vì cái gì anh thoát nhìn còn chưa đến 17 a. Ai, Tư Đồ Ninh lần nữa thở dài, xem ra thân thể mới cũng không tốt lắm.

Đem tóc buộc thành đuôi ngựa, việc cắt tóc cũng không phải là cảm thán anh lớn lên đẹp hay xấu, ngày mai anh còn phải đi gặp bằng hữu của Giản Minh Thần, anh cũng không muốn lộ ra sơ hở để rồi bị coi như

người ngoài hành tinh để bị bắt về nghiên cứu.

Cố gắng thay đổi ánh mắt trong vài giờ đồng hồ, nếu như là người khác có lẽ không được, nhưng anh là Tư Đồ Ninh, là đại thiếu gia của Tư Đồ gia, anh phải tiếp nhận những khóa huấn luyện mà người khác không thể tưởng tượng được, trong đó hạng nhất chính là trong nháy mắt thay đổi đặc điểm của bản thân.[Tác giả: Để cho tiện, từ nay về sau cải danh tự Ninh Ninh thành Giản Minh Thần]

Giản Minh Thần hoàn toàn thu liễm khí tức vốn có, học tập nhất cử nhất động của anh, đến cả nhần mày hay nở nụ cười, anh muốn khiến cho người quen cũng không nhận ra sơ hở. Anh nghĩ phá giải máy tính của Giản Minh Thần, nhưng không thành công, xem ra Giản Minh Thần này không phải cái gì cũng tệ.

Giản Minh Thần không có thói quen ghi nhật ký, ký sự bản chỉ ghi chút ít loạn thất bát tao gì đó, trong đó có một từ chỉ lặp lại một cái tên, Giản Minh Khê, người này hẳn là đối tượng trọng yếu của Giản Minh Thần.

Trong phòng tìm kiếm nửa ngày, tin tức lấy được cũng không nhiều, chỉ là biết rõ Giản Minh Thần 20 tuổi từ đại học L.A được phái tới đại học Tokyo học tập, chuyên ngành mỹ thuật tạo hình, bằng hữu tốt nhất kiêm đồng học gọi là Mễ Nhạc. Phụ thân anh vừa mới bị gia tộc hủy bỏ tư cách người thừa kế, anh hiện giờ chuẩn bị trở về LA. Cũng đã hoàn tất thủ tục nghỉ học.

Giản Minh Thần quan hệ rất đơn giản, tại Nhật Bản nửa năm, chỉ có vài đồng học thường xuyên lui tới. Cha mẹ của anh cũng có tới Nhật Bản nhìn anh, gia đình hòa thuận. Thật không biết tại sao phải tự sát.

Con đường bên cạnh đại học Tokyo.

“Minh Thần đây là vé máy bay, người thật sự quyết định không ở lại Nhật Bản tiếp tục học tập sao?”

“Ân, chuyện trong nhà ta người cũng không phải không biết, ta muốn trở về giúp đỡ ba mẹ ta xử lý sự tình trong nhà”

Ở dưới gốc cây hoa đào ven đường có hai thiếu niên ngồi tựa, nam hài tóc dài vẫn lơ mơ có thể thấy được một đôi mắt sáng ngời. Nam hài tóc ngắn ôm theo một đồng giấy tờ, đeo kính mắt viền vàng, trên mặt có nụ cười cô đơn.

Giản Minh Thần một tay cầm vé máy bay, một tay ôm một tiểu nam hài xinh đẹp, nam hài trong ngực không khóc không nháo. Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng ma xát vé máy bay trong tay. Không biết đang tự hỏi cái gì..

Lúc này Giản Minh Thần không phải tại cú đầu tự hỏi, mà là bị tiểu nam hài phấn nộn do Mễ Nhạc đem theo lôi kéo làm giận sôi lên. Nam hài này là con của anh, Giản Minh Thần 20 tuổi lại có một cái một nhi

tử lớn như vậy. Ai có thể nói cho anh biết đây là chuyện gì hay không.

Nghe Mễ Nhạc nói chuyện một vòng, mới đột nhiên nói mình có một nhi tử, mấy ngày hôm trước đã nhờ Mễ Nhạc chiếu cố. Ân, coi như anh có chút lương tri, trước khi tự sát còn nhớ đem nhi tử cho người khác chiếu cố.

Xem xét tiểu nam hài an tĩnh trong ngực, Giản Minh Thần phát hiện ánh mắt của anh giống như có chút ngẩn ngơ.

“Minh Thần, người sẽ buông tha cho vẽ truyện sao?”

“Bây giờ còn không biết, còn chờ xem tình hình bên kia đã.”

Giản Minh Thần như cũ cúi đầu xem ngón tay của mình, đôi tay này thật đúng là thích hợp vẽ vời.

“Sau khi về nước sẽ không quên ta đi, chúng ta cùng một chỗ đã nhiều năm như vậy, kỳ thật ta cũng vậy muốn cùng người về nước, chính là trong nhà không cho, ta phải ở đây đạt được bằng cấp mới có thể trở về. Thực xin lỗi Minh Thần, trong lúc người khó khăn nhất ta lại không thể ở bên cạnh người”

“Mễ Nhạc, không cần phải đau lòng, đây không phải lỗi của người, đa tạ sự chiếu cố của người mấy năm nay.” Mễ Nhạc cảm giác lúc này Giản Minh Thần tựa hồ thay đổi, biến thành kiên cường, không còn nhu nhược. Cũng rất giống như không còn cần sự bảo vệ của mình. Loại cảm giác này làm anh rất uể oải.

“Minh Thần có thời gian mang Lạc Lạc đi bệnh viện kiểm tra chút, hài tử 2 tuổi đều không phải đi đường, nói chuyện được rồi sao, ta cảm giác hẳn là có vấn đề, sớm một chút kiểm tra cũng tốt.”

“Ân, ta trước mang Lạc Lạc trở lại ký túc xá, buổi chiều sẽ đi bệnh viện, ta cũng cảm giác tiểu gia hỏa ánh mắt có chút ngẩn ngơ.”

Là anh cũng cần đi bệnh viện kiểm tra, làm giám định cha con, tuy đột nhiên xuất hiện một cái hài tử, nói như thế nào đây, Giản Minh Thần hẳn là xem như cao hứng a. Kiếp trước anh rất thích tiểu hài tử, nhưng khi biết tính hướng của bản thân, anh đã nghĩ mình cả đời sẽ không có hài tử.

Giờ anh trọng sinh rồi, coi như ông trời thương cảm anh, ban cho anh một cái hài tử. Anh hy vọng đứa bé này có thể khỏe mạnh lớn lên, anh hy vọng đứa bé này có thể mở miệng gọi anh “Ba ba”, Giản Minh Thần lại có niềm vui sướng khi làm phụ thân.

Xế chiều đi bệnh viện cũng không quá phiền toái, không đến một giờ liền xong, sau ba giờ liền có thể lấy kết quả. Còn thân thể của Tiểu Lạc Lạc có chút phiền toái, sau khi giăng co một buổi chiều, rốt cục mới lấy được bản kiểm tra, cho thấy trí lực rất thấp.

Giản Minh Thần rất là tiếc ôm Lạc Lạc, hôn lên khuôn mặt thiên sứ nhỏ nanh. Thượng đế là công bình cho người đóng một cánh cửa, lại cũng cho người mở ra một cái cửa sổ. Bất quá tiểu gia hỏa không cần sợ, cho dù người bị tất cả mọi người từ bỏ, ta cũng sẽ chăm sóc cho người.

Trở lại ký túc xá, Giản Minh Thần bắt đầu thu thập hành lý, nhìn những quần áo sách vở lạ lẫm, Giản Minh Thần cảm giác mình còn giống như là nằm mơ. Anh cũng không rõ ràng lắm cái kia là thật hay là giả. Một lần anh hoài nghi mình do mắc chứng u buồn hoặc là chứng vọng tưởng. Trên mặt bàn còn bày tờ báo của tuần trước.

“Cảnh sát hình sự quốc tế tổ chức phát biểu thanh minh, tại Hy Lạp phát sinh cuộc đấu súng đã được phá, lần này trong cuộc đấu súng có một người Mỹ gốc Hoa trúng đạn rơi xuống núi, thi thể còn đang vớt” Thật đúng là buồn cười, cái chết của mình chỉ được nói qua mấy câu ngắn ngủi này. Chính mình cứ như vậy biến mất trên thế giới, giống như sao băng, chỉ sáng chói trong nháy mắt, sau đó biến mất tại bầu trời đêm. Dạ, hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại, nếu không ta sẽ nhịn không được muốn hủy diệt người.

Giản Minh Thần đem tờ báo nhét vào trong thùng rác, đi phòng tắm tắm, tuy là đầu mùa xuân, nhưng vẫn còn lạnh. Nhưng vốn đã có thói quen, anh dưới dòng nước lạnh như băng rửa thân thể của anh, nhưng chưa được 5 phút thân thể tựa hồ liền chịu không được, Giản Minh Thần không ngừng hát xì, thấp giọng chửi bới: “Chết tiệt, cái thân thể này còn có thể làm gì? Đến nước cũng không tắm được.”

Cầm khăn tắm đứng ở trước gương dò xét chính mình, mái tóc lồm bồm nước, cặp đào hoa nhãn hiện ra thủy quang phi thường xinh đẹp, chỉ là trong mắt ngẫu nhiên hiện lên lãnh lệ cùng ngũ quan nhu hào thật có chút không tương xứng.

Giản Minh Thần nhắm mắt lại hít sâu, lần nữa mở ra cặp đào hoa nhãn kia lại là một làn nước trong suốt. Giản Minh Thần tự giễu, kỹ thuật diễn của anh coi như ổn đi, chỉ là thân thể này có quá nhiều điểm yếu, với anh mà nói là vướng víu, chạy có 3000 m liền thở gấp bất động khí, đây còn có thể tính là nam nhân sao?

Đơn giản thu thập quần áo một chút, đem những thứ không vừa mắt toàn bộ vứt bỏ, sách báo toàn bộ đóng gói cho Mễ Nhạc, còn lại chỉ có cặp da nhỏ, đến lúc trở về cũng không cần vận chuyển. Anh là sợ nhất phiền toái người.

Tiểu Lạc lạc một mình nằm trên giường, vung cánh tay nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nanh không ngừng y y nha nha khóc. Nãi ba Giản Minh Thần buổi chiều đã ra siêu thị mua sữa bột cùng bình sữa, dựa theo sách để pha sữa bột cùng uy tiểu Lạc Lạc uống sữa. Giữa trưa tiểu Lạc Lạc uống sữa là Mễ Nhạc mang đến, nhìn qua cảm giác pha sữa hẳn không phải là việc khó.

Bình sữa đựng đưa một hồi liền bất động, thật khiến Giản Minh Thần muốn khóc, vì cái gì anh theo sách nói pha sữa lại làm ra kiểu này. Không cam lòng, Giản Minh Thần đổ đi rửa sạch bình, làm lại một hồi. Anh phát hiện pha sữa bột không chỉ là kỹ thuật sống, còn là một đại công trình.

Sau khi Giản Minh Thần bỏ đi hết 5 bình sữa, Tiểu Lạc Lạc đáng thương rốt cuộc cũng được ôm bình sữa để ăn bữa tối. Trên mặt bàn, mặt đất, trên giường, khắp nơi đều là sữa bột. Thậm chí trên tóc Giản Minh Thần cũng có không ít sữa bột. Giản Minh Thần phát điên, chăm sóc trẻ con thật sự không phải việc dành

cho nam nhân.

Dù đồ ăn no xong tiểu Lạc Lạc liền nằm ngủ, Giản Minh Thần cũng thay đổi đồ ngủ, nằm trên giường. Anh đổi đủ tư thế trên giường nhưng vẫn không ngủ được, bắt đầu tự hỏi về tùy thân không gian của anh. Không biết có thể trồng cái gì, chứ đồ ăn của Nhật bán anh đúng là ăn không quen, nếu như có thể trồng vật, vậy anh có thể tự làm cơm ăn.

Dù sao cũng phải đợi kết quả giám định cha con với Tiểu Lạc Lạc, dứt khoát lùi lại vé máy bay, vậy anh sẽ có thời gian thu thập một chút mấy loại đồ ăn, còn có thể đem Lạc Lạc đi kiểm tra thân thể thật kĩ.

Anh cũng thừa dịp làm quen với thân thể mới một chút, cũng không biết bên L.A sẽ có cạm bẫy gì chờ anh.

Mơ mơ màng màng ngủ, lại giống như chứng kiến một thiếu niên, cầm lưỡi dao sắc bén hướng cổ tay hung hăng cắt xuống, bỏ mặc máu tươi chảy xuôi. Người đã muốn sống, vậy thì cũng thuận tiện thay ta sống a, thế giới này đã không còn có cái gì để cho ta lưu luyến.

Giản Minh Thần từ trong mộng bừng tỉnh, còn bảo trì động tác trong mộng, tay phải nắm chặt cổ tay trái. Nhìn vết thương giống như còn mà giật mình. Tư Đồ Ninh anh đã chết, hiện tại còn sống chỉ có Giản Minh Thần.

3. Chương 3

Giản Minh Thần từ trong mộng bừng tỉnh, còn bảo trì động tác trong mộng, tay phải nắm chặt cổ tay trái. Nhìn vết thương giống như còn mà giật mình. Tư Đồ Ninh đã chết, hiện tại còn sống chỉ có Giản Minh Thần.

Nhìn đồng hồ ở đầu giường đã hơn 8 giờ, Lạc Lạc ở trên giường không biết đã tỉnh từ lúc nào, mở to đôi mắt an tĩnh nhìn trần nhà, thỉnh thoảng vận vẹo thân thể mập mạp. Giản Minh Thần dùng tốc độ chạy một trăm mét nước rút, rất nhanh mặc quần áo cùng uy tiểu gia hỏa uống sữa. Anh như thế nào lại quên, hiện tại không phải sống một mình, còn có Tiểu Lạc Lạc đáng yêu nữa.

Cầm thùng nước đi vào cái ao trong tùy thân không gian, nước trong này so với nước máy dễ uống hơn nhiều. Có khi dùng nước suối trong veo này pha sữa cho Tiểu Lạc Lạc còn có thể giúp tiểu gia hỏa gia tăng trí lực ni.

Một bên ảo tưởng một bên nấu nước pha sữa bột, Giản Minh Thần lại lần nữa biến căn hộ nhỏ thành chiến trường. Thật vất vả mới pha xong nhưng uy thế nào tiểu gia hỏa cũng không chịu uống, con mắt ngập nước cùng bộ dạng ủy khuất nhìn Giản Minh Thần, làm cho anh đau lòng chết được.

Chuẩn bị ôm lấy Tiểu Lạc Lạc dỗ dành, Giản Minh Thần khịt khịt mũi, đây là mùi gì vậy? Tiểu Lạc Lạc trên mình như thế nào lại có mùi thối. Rốt cục kịp phản ứng, Giản Minh Thần luống cuống tay chân bắt

đầu giúp Tiểu Lạc Lạc đổi tã, cái thứ vàng vàng một mảnh kia thiếu chút nữa làm cho Giản Minh Thần nôn ra rồi.

Làm vú em quả nhiên là chức nghiệp rất có tính khiêu chiến, sau khi vượt qua một trận hỗn loạn, Giản Minh Thần rốt cục cũng ăn được bữa sáng, anh sống hơn 20 năm nhưng cũng chưa từng chặt vật đến như vậy. Tiểu Lạc Lạc ăn xong cũng đã sớm đi tìm chu công chơi đùa.

Giản Minh Thần nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ, thở dài một hơi. Cảm giác so với đi một chuyến đi xa còn mệt mỏi hơn. Rửa mặt xong, đem Tiểu Lạc Lạc bỏ vào xe đẩy, Giản Minh Thần chuẩn bị đi ra ngoài mua chút ít mầm cây có thể trồng cùng một ít đồ ăn.

Người Nhật Bản đều rất nhiệt tâm, một bà nội trợ thậm chí còn đi theo giúp Giản Minh Thần chọn các loại giống. Đến nơi Giản Minh Thần có chút há hốc mồm, đây cũng quá lớn đi, khắp nơi là các chủng loại giống cây, phân bón, tất cả phải đến mấy ngàn quầy hàng lớn nhỏ. Giản Minh Thần sau khi cảm tạ bà nội trợ liền bắt đầu công cuộc càn quét, tìm kiếm những vật phẩm cần thiết cho mình. Nơi này chính cái gì cũng có thể mua được.

Vừa trở lại căn hộ, Giản Minh Thần liền không thể chờ đợi được, liền chạy ngay vào tùy thân không gian. Nhìn trong tay là xe đẩy Tiểu Lạc Lạc, Giản Minh Thần sững sờ, hóa ra anh còn có thể dẫn người cùng vào a. Từ trong ba lô lấy ra những thứ mua được, ồ, có tất cả mười loại. Ý nghĩ vừa lóe lên, tất cả những loại mầm đều tự động được chôn xuống đất.

Giản Minh Thần vui mừng, nguyên lai trong cái không gian này tất cả hoạt động đều có thể dựa vào ý niệm để hoàn thành. Như vậy thật đúng là thoải mái không ít, vốn anh còn đang suy nghĩ chưa biết làm gì với chúng. Anh cũng chưa từng học qua nghề nông. Không cần vài phút, vườn rau của Giản Minh Thần liền xây xong, cải trắng, cây cải củ, cà chua, dưa leo cái gì cần có đều có.

Anh còn trồng thêm vài mầm cây táo cùng nho, bởi vì cây giống đều khá lớn, anh lại dẫn theo Tiểu Lạc Lạc ra ngoài, cũng mua thêm mầm của mấy loại quả để trồng thử.

Ồ, ta phải tận dụng tốt cái đảo nhỏ này để có một vườn rau của mình. Diện tích lớn như vậy, chắc có thể trồng được không ít thứ đi. Thậm chí còn có thể xây một cái phòng ở nhỏ nhỏ, không có việc gì thì mang Tiểu Lạc Lạc đến chơi cũng không tồi. Hơn nữa không khí trong này cũng thoải mái hơn.

Cái ao cũng phải cố gắng tận dụng thật tốt mới được, đúng rồi đào một cái suối nước nóng nhỏ nhỏ đi, bên trong trải thêm đá cuội. Như vậy mỗi ngày đều có thể ngâm mình. Ngoài ra mình còn có thể đào một cái hồ cá, một bên làm nửa nước biển, một bên nửa nước ngọt, như vậy ta sẽ có cá để ăn.

Ồ ồ, nước màu lam thế kia không được đẹp mắt cho lắm, ta muốn biến nó hoàn toàn thành ao hoa sen. Còn nữa, có mình ta trong này rất cô đơn a. Đúng rồi, do trong này không có mặt trời, chỉ có trăng cùng các vì sao, hẳn là cùng thể giới bên ngoài đồng dạng, như vậy ta sinh hoạt ở trong này cũng sẽ không cảm giác không được tự nhiên.

Trải qua những tưởng tượng kỳ diệu của Giản Minh Thần, tùy thân không gian triệt để thay đổi bộ dạng,

nguyên lai ngoại trừ đảo nhỏ thì anh không thể tùy tiện biến ra vật gì đó, dù là địa phương bên cạnh cũng không thể muốn sửa thể nào thì sửa, chỉ là suy nghĩ sửa đổi của anh không chạm đến.

Thỏa mãn nhìn ao sen mênh mông, Giản Minh Thần nở nụ cười, cái không gian này thật là một bảo vật a. Trong mấy ngày kế tiếp, Giản Minh Thần một mực đều bận rộn, mua đến vô số măng để chuẩn bị trồng trúc, anh muốn xây một gian trúc phòng, bất quá trúc phòng cần nguyên liệu quá nhiều, anh chỉ có thể chậm rãi chờ.

Buổi sáng ăn một chút điểm tâm, Giản Minh Thần vui vẻ ôm Tiểu Lạc Lạc đi bệnh viện xem kết quả giám định cha con. Gần đây anh luôn trầm mê trong tùy thân không gian, thời gian 8 tiếng quan sát rau dưa cùng hoa quả trồng đã thành thói quen, hoa quả thì phải hơn 24 tiếng đồng hồ mới kết quả. Bận rộn làm cho anh quên hết bao nhiêu phiền não, cả người đều thoải mái, vui vẻ, một nụ cười nho nhỏ của Lạc Lạc cũng có thể làm cho Giản Minh Thần vui mừng nửa ngày.

Xem xong kết quả giám định, Giản Minh Thần cũng vô cùng kinh ngạc, Tiểu Lạc Lạc thật là con ruột của anh. Hung hăng hôn gò má Tiểu Lạc Lạc, “Tiểu bảo bối của ta, phụ thân yêu con nhất luôn.”

Hai ngày sau, Giản Minh Thần trôi qua rất tiêu sái, không có việc gì thì ôm Tiểu Lạc Lạc ở trong ôn tuyền nghịch nước, ăn hoa quả do chính mình trồng được thực vui vẻ.

Tiểu Lạc Lạc tựa hồ so với trước kia tinh thần tốt lên không ít, nguyên bản đôi mắt ngẩn ngơ, hiện tại cũng có thần thái, nước suối trong tùy thân không gian xem ra thật sự có năng lực cải thiện trí lực. Từ nay về sau chỉ cần định kỳ mang Tiểu Lạc Lạc đi kiểm tra thân thể là được, được gì cũng không thể so lợi hại với thần thủy của nơi này. Hơn nữa anh còn phát hiện nước suối này còn có một đặc hiệu mỹ dung, toàn bộ trứng cá trên mặt cũng tiêu biến. Hiện tại làn da non giống như đậu hũ. Anh không biết Phan An bộ dáng ra sao, nhưng tướng mạo hiện tại khẳng định không thể kém so với Phan An.

Giản Minh Thần đứng ở trong toilet ngắm nhìn bản thân, lưu loát buộc lên mái tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, mặc dù có chút gầy, nhưng cũng không ảnh hưởng mỹ cảm. Xoa bóp khuôn mặt thủy nộn của chính mình, người nói người một người nam nhân xinh đẹp như vậy làm gì chứ? Toàn thân như mỹ ngọc loại hoàn mỹ không tỳ vết, thấy thể nào cũng là một tiểu đệ thụ. Phi, lão tử từ nay về sau kiên quyết không chịu bị áp. Ta muốn trở thành kẻ Vạn hòa tòng trung quá, phiền diệp không dính thân().

() đi qua vạn bụi hoa, không chiếc lá dính thân – ý ám chỉ công tử lăng nhăng đào hoa, chưa từng thực lòng (chịu trách nhiệm) với ai.

Ngắm nghía thân thể xinh đẹp của mình một lúc, tiện tay cầm lấy khăn choàng lên người rồi đi khỏi buồng vệ sinh. Anh hiện tại cũng đã xứng với chức vụ nãi ba rồi, không quản tình huống của Tiểu Lạc Lạc đột nhiên phát sinh cái gì, đều có thể vui vẻ giải quyết. Thu thập xong liền lên giường nằm, ngày mai anh muốn mang theo Tiểu Lạc Lạc trở lại LA. Hy vọng khi nhìn thấy phụ mẫu của Giản Minh Thần sẽ không lộ ra sơ hở gì.

Buổi sáng đại sảnh cùng khu chợ vẫn vô cùng náo nhiệt, hôm nay tới tiền anh cũng chỉ có Mễ Nhạc, Mễ Nhạc nhẹ nhàng ôm lấy anh, “Minh Thần, tâm tư của tôi cậu đều biết rõ, tôi hy vọng sau này cậu vẫn tới tìm tôi, tôi cũng không muốn từ nay về sau cả hai ta sẽ trở thành người xa lạ.”

“Mẽ Nhạc cảm ơn cậu, chúng ta sẽ mãi là bằng hữu tốt nhất.”

Mẽ Nhạc nhìn bóng lưng đi xa dần, có chút hoảng hốt khi thấy Giản Minh Thần xinh đẹp tự tin trước kia nay đã trở lại. Hắn không biết Giản Minh Thần làm sao làm được như thế, chỉ trong một thời gian ngắn liền đem mụn trứng cá trên mặt hơn 1 năm qua toàn bộ tiêu biến. Y hiện tại so với trước kia càng thêm chói lọi. Có lẽ để y rời đi là quyết định sai lầm, hắn thật sợ Giản Minh Thần đi lần này, bọn họ thật sự trở thành những người lạ.

Giản Minh Thần kiếp trước là một thuần gay, anh chính là nỗi sỉ nhục của gia tộc. Lúc đầu có thể chịu đựng sự chán ghét mà đi theo một đám thiên kim tiểu thư, thậm chí còn lên giường. Anh ghét mùi son phấn. Về sau tuy thoát ly Tư Đồ gia đi theo Lăng Dạ, nhưng sinh hoạt của anh không hề được tự do, có quá nhiều thứ phải bận tâm.

Còn bây giờ, anh có thể tùy ý tìm kiếm người yêu, cũng không cần giả dạng duy trì phong độ thân sĩ làm gì. Nội tâm bị đè nén bấy lâu rút cục cũng thoát khỏi sự áp chế mà vui vẻ sinh trưởng. Chỉ là Mẽ Nhạc không hợp khẩu vị của anh, tuy bộ dáng ưa nhìn, đáng tiếc Mẽ Nhạc không biết người đứng ở trước mặt hắn, Giản Minh Thần đã sớm không phải là cái người tao nhã trước kia rồi. Hiện tại Giản Minh Thần chính là hiện thân của tiểu ác ma a.

Giản Minh Thần Không thích cáo biệt, trước kia dù đi đâu anh cũng không muốn người khác đến tiễn, anh không chịu được các cảm giác đau lòng lúc ly biệt. Vội vàng đi qua chỗ an kiểm, ngồi chỉnh tề ở dãy ghế đợi đăng ký. Giản Minh Thần tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên một thanh âm lạnh lạnh vang lên, một người nam nhân dùng tiếng Nhật nói: “Thực xin lỗi đã quấy rầy anh, có thể giúp tôi một chút được không? Hành lý của tôi đang ở bên dưới.”

Giản Minh Thần mở ra đôi mắt đào hoa sáng ngời, trông thấy bên cạnh một nam nhân có thân hình cao lớn, mang theo kính râm, một đầu tóc màu bạch kim ngắn, mặc áo sơ mi màu tím, quần kaki dài, áo khoác cầm trong tay, ánh nhìn hướng phía bên cạnh, một cái vali hành lý màu đen. Giản Minh Thần cẩn thận đứng dậy đem hành lý của mình kéo ra, để cho nam nhân xách đồ của hắn. Anh cũng không muốn ảnh hưởng đến tiểu bảo bối đang ngủ.

Trong lòng Giản Minh Thần vô cùng buồn bực, cùng là nam nhân, vì cái gì thân thể bây giờ của mình lại thấp bé như vậy ni, nhìn xem người ta ít nhất cũng 1m85 a. Giản Minh Thần vẫn chìm đắm trong trạng thái ai oán của mình, nam nhân Hoa Khổng tước trước mắt đã cầm lấy hành lý nói lời cảm tạ lần nữa, Giản Minh Thần có một thói quen là đối với những nam nhân mặc quần áo sắc sảo một chút đều sẽ gọi người ta là con công đực màu mè, nam nhân này y phục lại màu xám tro, đen, trắng (thực sự lạnh a)

Đã gọi là duyên phận thì cho dù không muốn nó cũng sẽ tới, có người mà người không nghĩ sẽ gặp nhưng vẫn xuất hiện trước mặt người! Lúc Giản Minh Thần đăng ký thì lại phát hiện con công kia là ngồi cùng một hàng ghế với mình a, càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, nếu là một tiểu soái ca khí khái sáng ngời ngồi cạnh còn cảm thấy vui vẻ một chút, đằng này lại là một con công màu mè tẻ nhạt cũng rất lạnh lùng có muốn lên tinh thần cũng lên không nổi nữa, thân thể mình bây giờ thì lại quá nhỏ bé, có đầu cũng đầu không lại người ta a.

Giản Minh Thần rầu rĩ ngồi xuống, điều chỉnh cho Tiểu Lạc Lạc có tư thế thoải mái một chút. Dựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt chuẩn bị ngủ, đường còn dài a.

” Thưa quý vị hành khách, máy bay chúng tôi sắp cất cánh, xin hãy thắt chặt dây an toàn của các vị.”

Kéo dây an toàn dường như bị kẹt, kéo mãi cũng không mở được, nam nhân hoa khôi tước bên cạnh thấy Giản Minh Thần bận đến đầu đầy mồ hôi vẫn không mở được khóa mới hỏ tâm mở miệng: “Có muốn tôi giúp một tay không? Có lẽ dây bị kẹt.” Giản Minh Thần nhìn về phía nam nhân hoa khôi tước nói: “Cảm ơn, tôi đang ôm hài tử nên mở nút thắt này cũng hơi khó.”

Nam nhân hoa khôi tước cúi đầu giúp anh kéo dây an toàn: “Là bị kẹt vào ghế bên cạnh, giờ được rồi”, trên người nam nhân hoa khôi tước mang mùi hương thoang thoảng như cỏ xanh, không biết là nước hoa gì, mùi hương xông vào mũi. Giản Minh Thần bị tư thế mập mờ này làm cho mặt đỏ tới mang tai, cái thân thể này sao lại nhạy cảm như vậy, mắc cỡ chết người rồi. Vội vàng nói lời cảm ơn rồi quay đầu giả vờ ngủ, lại không nhìn thấy khuôn mặt cười tà của hoa khôi tước bên cạnh.

Đúng là một cậu bé đáng yêu a, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như vậy lại cố ý làm ra vẻ lạnh lùng, có vẻ đã lâu không gặp được người nào thú vị như vậy. Kiều Tử Phi cũng không phải là kẻ thích nói nhiều, nhìn Giản Minh Thần giả bộ ngủ cũng không làm phiền y nữa, xem ra lần này mình chuyển xuống khoang hạng hai quả nhiên là gặp được bảo vật rồi nha.

MANG KHÔNG GIAN DỰ MỸ NAM –

4. Chương 4

Từ Nhật Bản bay đến LA cần hơn 10 tiếng đồng hồ. Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Giản Minh Thần bị đôi tay bé xíu không an phận của Lạc Lạc làm cho tỉnh lại, từ lúc dùng nước suối trong tủ thân không gian pha sữa ụy Tiểu Lạc Lạc, tiểu gia hỏa bắt đầu có nhiều động tác thú vị.

Dường như vì đói bụng nên tiểu gia hỏa lại y y nha nha nghịch ngợm, đôi bàn tay nhỏ bé quơ loạn khắp nơi. Lúc cần đổi tã sẽ không ngừng đá đôi chân mồm mồm, một mực muốn Giản Minh Thần thay cho mới chịu yên. Mỗi khi Giản Minh Thần nhìn Lạc Lạc ngày càng thông minh, anh đều kích động muốn khóc, sinh mệnh nhỏ bé này là con mình, anh có cảm giác rất tự hào.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Giản Minh Thần nhìn tiểu gia hỏa đã sớm tỉnh, nhẹ nhàng dùng mặt cọ đôi bàn tay nhỏ bé, “ Có phải đã đói bụng rồi không, phụ thân pha sữa nóng cho con uống nha.”

Kiều Tử Phi ở bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được lời của Giản Minh Thần, hần mở băng che mắt ra, nghi hoặc nhìn Giản Minh Thần.“Đây là con trai cậu?” Giản Minh Thần đem bình sữa bột đưa cho tiếp viên hàng không nhờ nàng rót nước nóng vào.

Nhìn con công, à nam nhân hoa Khổng Tước bên cạnh đang kinh ngạc đến ngây người, anh có cảm cảm giác vô cùng tự hào cười nói: “Đúng vậy, là con ruột của tôi a.”

“Nha, nhìn bộ dáng cậu giống như còn chưa trưởng thành nha, lại có một đứa con lớn như vậy.” Kiều Tử Phỉ nhướn mày, bộ dáng như không tin nam hài thoát nhìn mới 16 – 17 tuổi này đã có hài tử.

Giản Minh Thần không vui, “Tôi đã 20 rồi nha, làm sao còn chưa trưởng thành a. Đến đây bảo bố, kêu ba ba đi con”. Nói xong liền ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, để cho hắn đứng trên chân của mình. Tiểu Lạc Lạc tựa hồ cũng rất hưng phấn, bàn tay nhỏ bé không ngừng quơ quơ, trong miệng mơ mơ hồ hồ lầm bầm: “Bố, bố, bố, bố.”

“ Con gọi vài tiếng, ba, ba xem nào, nói, ba, ba.”

“Bố, bố, ba, ba” Như thế nào thành lão ba ba rồi, cha của con già như vậy sao?

“Ba, ba”

“Ba, ba, ba, ba”

Tiểu Lạc Lạc hưng phấn nói không ngừng, đọc nhẩm rõ từng chữ, càng ngày càng rõ ràng, Giản Minh Thần có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, bác sĩ đã từng nói Tiểu Lạc Lạc có lẽ cả đời cũng sẽ không mở miệng nói chuyện, nhưng bây giờ lại mở miệng gọi anh là ba.

“Tiểu Lạc Lạc ngoan quá, đến đây cho ba ba hôn một cái nào.” Nói xong liền để đôi môi trên khuôn mặt phấn nộn nộn đáng yêu của Lạc Lạc. Trong đôi mắt rõ ràng có thủy quang lưu động.

Kiều Tử Phỉ thấy Giản Minh Thần kích động như vậy càng thêm khó hiểu, có cần phải kích động vậy không? Không phải chỉ là được nhi tử kêu một tiếng ba ba thôi sao? Ân, con hắn Kiều Nhạc Ninh lúc nhỏ gọi hắn ba ba, hắn cũng không hưng phấn giống như nam hài này. Xem ra quan hệ phụ tử giữa bọn họ nếu so với mình cùng Kiều Nhạc Ninh tốt hơn rất nhiều a. Vừa nghĩ tới nhi tử 10 tuổi của mình, Kiều Tử Phỉ liền cảm thấy đau đầu.

Giản Minh Thần còn đang đắm chìm trong hưng phấn khi được Tiểu Lạc Lạc gọi ba ba, cũng không có để ý người bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm. Gây sức ép một hồi, Lạc Lạc ôm bình sữa chậm rãi uống. Thỉnh thoảng lại liếc nhìn Giản Minh Thần còn đang cười ngây ngô.

Ăn no, Lạc Lạc lại cùng Giản Minh Thần chơi đùa, đến lúc thấm mệt lại úp sấp trong lòng ngực của anh nặng nề ngủ. Kiều Tử Phỉ lại bắt chuyện với Giản Minh Thần, hỏi chuyện làm sao để phụ tử có thể vui vẻ ở chung, sau đó lại hỏi những chuyện linh tinh trời trăng mây gió gì đó.

Giản Minh Thần đối với nam nhân hoa Khổng Tước này cũng không mấy thích, mùi hương thoang thoang như mùi cỏ xanh trên người hắn luôn lượn lờ trong không khí, làm cho anh có cảm giác rất bức bối. Kiều Tử Phỉ cũng cảm giác được thiếu niên cũng không có hứng thú trò chuyện với mình.

Thời gian của chuyến bay kéo dài làm cho Kiều Tử Phỉ căn bản không cách nào ngủ ngon, sau một hồi lại

bị âm thanh a a đánh thức. Giản Minh Thần bên cạnh còn đang ngủ say, tựa hồ cũng không biết tiểu gia hỏa trong lòng mình đã tỉnh. Tiểu tử kia mở đôi mắt to tròn, nhìn Giản Minh Thần ngủ, hắn nằm yên trong ngực không có lộn xộn, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng phát ra vài tiếng chẹp chẹp.

Kiều Tử Phỉ chưa từng gặp đứa bé nào xinh đẹp như thế, tuy đôi mắt thoát nhìn mang một chút thần thờ, nhưng cũng không ảnh hưởng năng lực hấp dẫn người, nhìn qua càng vô cùng đáng yêu.

Giản Minh Thần dựa vào cửa sổ phi cơ ngủ đến say sưa ngọt ngào, Kiêu Tử Phỉ nhìn về phía anh, xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ có thể thấy bên ngoài từng đám mây trắng xoá lững lờ. Hiện tại là đầu mùa xuân, còn đang ở trên cao cả vạn thước, hắn rõ ràng đối với nam hài bên cạnh sinh ra một cảm giác kỳ quái.

Kiều Tử Phỉ một mực cao ngạo lại hướng phía nam hài mới quen thảo luận vấn đề phụ tử, quả thực không thể tưởng tượng nổi a.

Hắn đường đường là tổng tài của tập đoàn Thiên Viêm, đột nhiên lại muốn ngồi khoang thường, còn cùng một nam hài mới gặp lần đầu nói chuyện vui vẻ, cái này thật quá điên cuồng. Kiêu Tử Phỉ nhìn nam hài còn đang ngủ, lại khiến hắn có nhiều cái lần đầu tiên trong một ngày.

Giản Minh Thần nhìn nam nhân hoa Khổng Tước kia xuống máy bay trước, cũng không nói với hắn một câu nào, anh cảm giác người nam nhân này khí thế quá mức cường đại, nhất định không phải người dễ trêu chọc, vẫn là nên tránh xa hắn thì hơn.

Kiều Tử Phỉ cứ như vậy bị Giản Minh Thần cho vào sổ đen. Chính là duyên phận đôi khi rất kỳ diệu, không quản LA rộng lớn ra sao, lại cho họ có cơ hội gặp lại nhau.

Một tay kéo hành lý một tay ôm Lạc Lạc, ở đại sảnh của phi trường tìm được cha mẹ của anh tới đón, đối mặt với cha mẹ lạ lẫm, Giản Minh Thần thật không biết nên dùng bộ dạng và thái độ gì khi ở chung.

“Giản Minh Thần tôi chiếm thân thể của cậu, cho nên để báo đáp, tôi sẽ hiếu thuận với cha mẹ cậu.”

Hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên nụ cười mê người, “Ba mẹ con ở đây.” Nói xong liền hướng vợ chồng Giản Vân Phong chào hỏi. Giản Minh Thần đi qua ôm cha mẹ, “Ba mẹ mấy tháng không gặp hai người già đi không ít, sự tình trong nhà con đều biết, hai người yên tâm, dù mất đi hết thấy nhưng vẫn còn con đây, con cũng đã lớn, sẽ chăm sóc hai người thật tốt a.”

Giản phụ nhìn bộ dáng của nhi tử, trong nội tâm không khỏi cảm khái, đã bao lâu không gặp a, tiểu tử này liền từ gà mái biến thành phượng hoàng, trứng cá trên mặt đều biến mất như kỳ tích. Giản mẫu ôm Giản Minh Thần, lau nước mắt, “Tiểu Thần đã lớn rồi a, chỉ là một mình con, một người 20 tuổi làm sao có thể chiếu cố Lạc Lạc a, hơn nữa hắn còn bệnh như vậy.”

Giản Minh Thần vui vẻ nói: “Mẹ, con đã trở về, sao mẹ lại khóc a, bệnh của Lạc Lạc hiện tại đã khá lên nhiều lắm, con sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt, mẹ cũng không cần quá lo lắng.”

Ba người cười cười nói nói đi tới Giản gia, còn chưa có vào nhà, chợt nghe đến sau lưng thanh âm của một nam nhân trung niên: “Cha ta vừa mất, thế mà các người lại vui vẻ như vậy sao?” Không cần quay đầu lại, Giản Minh Thần cũng biết người này là ai, đại thiếu gia Giản gia, cũng là đại bá của Giản Minh Thần, là phụ thân của Giản Minh Khê. Giản Minh Thần xoay người lộ ra nụ cười thản nhiên: “Đại bá, gia gia mất, chúng ta đều rất khó chấp nhận, chính là cũng không thể mỗi ngày khóc lóc u oán có đúng không, hãy để mọi thứ theo trời gian trôi qua đi.”

Giản đại bá nhìn tiểu tử trước mắt, cười lạnh: “Tiểu Thần, vài năm không gặp, lễ phép xử sự với người lớn lại không học đằng hoàng, ngược lại, lang thang ở Nhật Bản vài năm lại học ba cái thứ mồm mép lão lếu, nghe nói còn mang về một đứa trẻ ngu si có đúng không?”

“Đại bá lời này của người nói rất không đúng rồi, Lạc Lạc cũng không phải là đứa trẻ ngu dại, chỉ là so với hài tử khác nó phát triển chậm hơn mà thôi. Ta vừa trở về sẽ không nói chuyện phiếm với người, hôm khác ta sẽ hướng người thỉnh giáo sau.” Nói dứt lời, hắn liền xoay người đi vào nhà, cũng không để ý tới Giản đại bá một trận mặt đen.

Mọi người đối Lạc Lạc kỳ thị, Giản Minh Thần đã sớm dự liệu được, nhưng anh không quan tâm, cho dù Lạc Lạc thật sự ngu dại thì sao, đó cũng là con ruột hắn. Hướng chi anh còn có thần thủy. Dem Lạc Lạc bồi dưỡng thành siêu cấp vô địch cũng không thành vấn đề.

Giản gia từ trên xuống dưới đột nhiên truyền ra tin đồn, nhi tử của Giản nhị thiếu gia đã trở lại, vừa trở về đã cùng đại bá của anh chính diện đối nghịch. Tính cách nhu nhược đã thay đổi, thiếu chút nữa đem đại bá anh tức chết.

Trở lại Giản gia, Giản Minh Thần phát hiện chuyện đầu tiên không bình thường chính là ba Giản cùng mẹ Giản đã phân phòng ngủ. Không phải họ rất ân ái sao? Tại sao lại đột nhiên phân phòng?

Chuyện thứ hai chính là Giản Minh Khê, ca ca trước kia cùng Giản Minh Thần quan hệ không rõ ràng, đính hôn không lâu liền tuyên bố muốn hủy hôn ước. Ngay lúc Giản gia đang hỗn loạn như thế này thì chuyện giải trừ hôn ước đối với Giản gia bọn họ một chút chỗ tốt cũng đều không có, không biết hắn đang làm những thứ gì trò.

Sau nhiều ngày đến Giản gia, ngày đầu tiên gặp phải đại bá Giản Việt, hiện tại Giản Minh Thần cũng không gặp bất kỳ người họ Giản nào khác. Nhà cũ trước kia ở LA là Giản lão cùng Giản Vân Phong cùng ở, đại bá cùng thúc thúc anh cũng không thường ở nhà cũ. Chỉ là không nghĩ đến Giản lão lại một mực yêu thương nhi tử, dù không phải thân sinh. Giản lão gia đi vội vàng cũng không biết rằng ông có biết rõ thân thể của Giản Vân Phong hay không.

Cùng Lạc Lạc an bình qua vài ngày, Lạc Lạc đã có thể giống như những đứa trẻ hơn một tuổi khác nói vài từ đơn giản để biểu đạt suy nghĩ của mình. Ba Giản cũng rất thích Lạc Lạc, gần đây cũng cùng Giản Minh Thần đi thăm không ít bệnh viện, trải qua kiểm tra, bác sĩ kết luận Tiểu Lạc Lạc đã triệt để khỏi hẳn. Chứng bệnh chết tiệt kia đã khỏi hẳn.

Giản Minh Thần thật không ngờ sẽ bị ba Giản lôi đi tham gia tang lễ của Tư Đồ Ninh. Thế giới này cũng thật là nhỏ, di thể của Tư Đồ Ninh trải qua hơn mười ngày vớt vớt cuộc cũng tìm được. Giản Minh Thần

nghe thề, liền lạnh nhạt nhếch khóe môi. Huy động nhân lực như vậy làm cho ai xem, chẳng lẽ là cầu mong an bình trong nội tâm sao?

Đem mái tóc dài hất ra sau đầu, mấy ngày nay bận rộn khiến anh cũng không có thời gian đi cắt tóc, mỗi ngày chải đầu thật sự là mệt mỏi. Mở ra tủ quần áo tìm kiếm quần áo thích hợp, cuối cùng cũng tìm được một kiện áo len màu đen cùng chiếc quần dài màu đen, coi như hợp mắt, chỉ là có chút chật, giống như đã lâu rồi không mặc. Đối với kiểu quần áo khác này, anh chỉ cười nhạt, Giản Minh Thần trước kia thích quần áo sáng màu, mang nhiều đồ họa hoạt hình, Giản Minh Thần hiện giờ nhìn xem liền nhức đầu, có thời gian anh nhất định phải đi ra ngoài mua sắm một ít quần áo.

Ba Giản lái xe, Giản Minh Thần lười nhác ngồi ở vị trí kế bên, anh cũng không mang Lạc Lạc theo. Đi tham gia tang lễ của chính mình đúng thật là khôi hài, không biết Tư Đồ gia kia vì cái gì lại cử hành tang lễ này, không phải anh đã bị Tư Đồ gia đuổi sao? Hơn nữa tại Tư Đồ gia, anh cũng không được hoan nghênh, họ luôn mong anh sớm chết đi, mà anh đối Tư Đồ gia căn bản cũng không có bất cứ chút cảm tình nào, hiện tại bọn họ vì mình tổ chức tang lễ long trọng như vậy làm cho ai xem.

Đứng ở từ đường của Tư Đồ gia, toàn cảnh đều là sắc trắng, thật khiến đôi mắt anh đau đớn. Ba Giản thấy Giản Minh Thần ngẩn người liền vỗ nhẹ bờ vai anh: “Tư Đồ gia rất có thực lực, lần này là tử tôn đích hệ của bọn họ chết nên tang lễ có phần long trọng, điểm này cũng là bình thường, hôm nay có rất nhiều danh môn vọng tộc cũng đến, con nên chú ý lời nói và hành động.”

Giản Minh Thần cho ba Giản một nụ cười an ủi: “Ba, con sẽ thật biết điều, sẽ không cho người thêm phiền toái.” Ba Giản nhìn vẻ mặt không thêm để ý của con, thần tình nói thầm, đứa con trai này của ông lần này về nước giống như thay đổi, chính là cụ thể thay đổi ở đâu ông nói không ra, chỉ là cảm giác hiện tại con trai cho ông cảm giác cùng trước kia bất đồng. Hiện tại con trai giống như gặp phải chuyện lớn gì cũng có thể thành thạo đối mặt, sẽ không giống như trước kia luôn khóc sụt sùi. Có lẽ con của ông thật sự đã lớn.

Chịu không được không khí giả bi thương, Giản Minh Thần bước chậm đến trong hậu viện, anh có chút không rõ, vì cái gì những người bình thường không quan tâm anh, bây giờ đều lộ ra biểu tình đau khổ. Đệ đệ của mình – Tư Đồ Nhân thậm chí khóc ngất đi, chẳng lẽ là đối với chính mình áy náy sao? Áy náy chính tay giết ca ca của hắn.

Đến cả người cha hai năm qua chưa từng gặp mặt cũng khổ sở như vậy, không phải đứa con này luôn là nỗi sỉ nhục của ông ta sao? Vì cái gì bây giờ ông ta lại khóc đến hai mắt đỏ hồng, vẻ mặt hối tiếc. Giản Minh Thần hung hăng hút một hơi thuốc, mọi thứ hiện giờ đối với anh đều không rõ ràng.

Duy nhất không yên lòng là mẹ anh vì cái gì cứ ngơ ngác nhìn đi ảnh mình, không có nước mắt, không có bi thương. Đối với người cực kỳ sùng ái cùng nghiêm khắc với mình, mẹ anh, nhìn đi ảnh của anh lại giống như mất đi bảo vật, khuôn mặt u sầu.

Quả nhiên tất cả người Tư Đồ gia đều là một đám quái nhân.

5. Chương 5

Đang tại buồn bực, Giản Minh Thần đột nhiên nhìn thấy một người từ xa đi tới, không dám tin hai mắt của mình, đó là Lăng Dạ, nam nhân anh vừa yêu vừa hận. Hiện tại đột nhiên trông thấy hắn, trong nội tâm Giản Minh Thần có cảm giác không thể nói rõ.

Nhận thức Lăng Dạ đã 17 năm, anh một mực cảm giác mình đủ hiểu Lăng Dạ, nhưng Dạ lại lần lượt hủy diệt suy nghĩ về hình tượng ôn nhu trong của hắn trong anh. Hai người từ năm 8 tuổi bắt đầu nhận thức, ở chung 6 năm, nhưng Lăng Dạ lại luôn chần chừ giữa mình và tỷ tỷ. Tư Đồ Ninh vẫn cho rằng Lăng Dạ yêu anh, nhưng vì sao Dạ lại muốn kết hôn, còn làm cho tỷ tỷ mang thai đứa con của hắn. Anh cảm thấy mình thật sự nhìn không thấu Dạ nữa.

Đã từng có lúc Tư Đồ Ninh vì Lăng Dạ bẻ gãy cánh của chính mình, mất đi năng lực bay lượn trên bầu trời, cam nguyện lưng đeo hết thảy trách cứ, phỉ nhổ chỉ để được ở bên người Dạ. Thậm chí anh còn học tập trù nghệ, chỉ hy vọng khi hắn trở về sau một ngày bận rộn có thể ăn bữa tối do người yêu của mình làm. Nhưng rồi đã bao nhiêu đêm chỉ một mình anh vượt qua, lúc đó Tư Đồ Ninh thật đúng là tầm thường.

Có lẽ cái chết đối với Tư Đồ Ninh mà nói là sự giải thoát, là giải thoát của ba người bọn họ. Bây giờ anh là Giản Minh Thần, một ba ba độc thân khoái hoạt. Không hơn. Anh cùng Lăng Dạ một chút quan hệ đều không có.

“Người anh em còn thuốc không? Cho ta một liều.” Giản Minh Thần nhìn qua Lăng Dạ có chút phản ứng không kịp, lúc này Lăng Dạ vành mắt hồng hồng hiển nhiên vừa đã khóc. Lăng Dạ cũng dò xét nam hài trước mắt này, tuy giờ đã vào mùa xuân nhưng vẫn còn chút hơi lạnh, nam hài mặc một áo len màu đen, cổ chữ V, áo len có chút rộng, càng hiện rõ thân hình gầy gò của nam hài.

Nam hài tướng mạo rất thanh tú, thậm chí có một ít mũi hoặc, mái tóc đen nhánh đâm vào sau đầu, một cái đuôi ngựa nho nhỏ rất đáng yêu. Tư thế nam hài hút thuốc làm cho Lăng Dạ không khỏi chấn động, ngón tay thon dài hơi hơi cong, ngón tay cái nương tựa tại phần đuôi ngón trỏ. Đây là thói quen khi hút thuốc của Ninh Ninh.

“Người là thân thích của Ninh sao?”

“Không, ta cũng không nhận thức Tư Đồ Ninh, ta là cùng phụ thân đến viếng y.”

Phục hồi tinh thần lại, Giản Minh Thần không muốn cùng Lăng Dạ nói chuyện với nhau, anh sợ, sợ chính mình nhện không được muốn nói cho Lăng Dạ anh là Tư Đồ Ninh, anh vẫn chưa chết. Anh sợ rằng mình sẽ nói cho Lăng Dạ hiện tại anh sống rất tốt, không cần nước mắt của hắn. Nghĩ một hồi, Giản Minh Thần giơ lên khóe môi, xoay người hướng toilet đi đến. Nếu còn ở lại, không biết anh sẽ làm ra chuyện điên rồ gì nữa. Nói không thương Lăng Dạ gì gì khác, đều là nói nhảm.

Nhìn xem người đi xa, Lăng Dạ còn có chút không rõ, vừa rồi người kia vì cái gì đột nhiên hướng mình mỉm cười, thoải mái mỉm cười. Cái nam hài gầy gò kia rất giống Ninh Ninh, không phải bên ngoài, mà là giống cái khung bên trong, cái loại quật cường kia, rất giống rất giống.

Hai tay chống tại trên bồn rửa tay, nhìn sắc mặt trong gương có điểm tái nhợt, Giản Minh Thần bất đắc dĩ gỡ gỡ mái tóc bị rối loạn, anh tới cái tang lễ này làm gì vậy, sớm biết sẽ làm bản thân tâm phiền như vậy thì anh sẽ không đến đây. Tự dưng khiến bản thân có cảm giác muốn suy nhược thần kinh, tới tham gia tang lễ của chính mình, anh quả là người đầu tiên.

Cái thân thể này thật là yếu, chỉ là dùng một chút nước lạnh rửa mặt, liền đông lạnh, khiến mặt trắng bệch, ai phải nhanh đi về a. Tiểu Lạc Lạc phỏng chừng đã tỉnh, không thấy mình sẽ náo loạn. Còn ở đây một phút thôi cũng khiến anh vô cùng bức bối.

Đang muốn mở ra cửa phòng toilet, ngoài cửa truyền đến tiếng gầm nhẹ của Tư Đồ Nhân: “Người rút cuộc còn muốn bắt ta làm gì, mau đưa toàn bộ ảnh chụp cho ta, ta đã giết Ninh, giờ trong Tư Đồ gia không có người có thể với chống lại người.”

“Ha ha người không nên gấp gáp, ảnh chụp Lăng Dạ cùng băng ghi hình ta sẽ đưa cho người, nhưng hiện tại người còn cần phải ngoan ngoãn nghe lời của ta, khi ta lên làm gia chủ Tư Đồ gia, ảnh chụp cùng băng ghi hình ta sẽ đưa hết cho người.”

Thanh âm của nam nhân kia anh quá quen thuộc, là nhị thúc Tư Đồ Lương của anh, chẳng lẽ Nhân giết mình là do bị uy hiếp. Ảnh chụp Lăng Dạ cùng băng ghi hình là sao? Lăng Dạ chính là kim bài sát thủ, ai lại muốn uy hiếp Lăng Dạ. Giản Minh Thần có chút mê man, anh đã không còn là Tư Đồ Ninh, giờ còn muốn quản chuyện của Tư Đồ gia sao? Hung hăng nhéo mặt một cái, tới tham gia tang lễ của mình thật không phải lựa chọn sáng suốt.

Sau khi Giản lão gia chết được một tháng, Giản đại thiếu gia liền không chờ đợi được, muốn ra ở riêng. Giản lão gia tuy chết nhưng vẫn còn di chúc. Giản Minh Thần cũng không đi nghe công bố di chúc, hiện tại anh rất phiền não, từ nay về sau nên đi con đường như thế nào. Ghé vào phía trước cửa sổ, nhằm chán hút thuốc, cả đời này rút cuộc mình muốn sống thế nào, anh muốn hảo hảo ngâm lại.

Đem đầu mẩu thuốc lá ném ra ngoài cửa sổ, đang chuẩn bị đóng cửa sổ, bên ngoài biệt thự một đoàn xe chậm rãi chạy nhanh trong viện. Xem ra gia sản đã được phân xong.

Giản gia coi như là đại gia tộc, nhưng lúc này trong phòng khách chỉ có đại bá phụ Giản Việt ngồi, đại ca Giản Minh Khê, còn có cha mẹ của mình, vừa đi xuống cầu thang chợt nghe thanh âm của Giản Việt: “Vân Phong thật vô dụng a, phụ thân rõ ràng chỉ chờ cho người hai nơi bất động sản, ha ha, xem ra lão đầu tử cũng vô dụng. Dù sao người cũng không phải là thân sinh của ông ấy, ha ha.”

Giản Minh Thần nghe tiếng cười chói tai nhú nhú mày: “Ba mẹ, chúng ta khi nào thì đi.” Ba ba không phải con ruột của Giản lão gia, hẳn lúc trở về cũng đã biết rõ, hình như là Giản lão gia chết do bệnh tình nguy kịch cần mổ, nhóm máu của Giản gia đặc thù, bệnh viện tồn trữ không đủ, chỉ có thể từ thân thích rút ra. Mà nhóm máu của phụ thân cùng Giản lão gia là không phù hợp, Giản Việt liền làm một cái giám định DNA, chứng tỏ phụ thân mình rõ ràng không phải Giản gia nhị thiếu gia.

Chuyện này đối phụ thân đả kích rất lớn, phát hiện cuộc sống mình hơn phân nửa kiếp căn bản lại cùng một người không chút quan hệ sinh sống, cái người mình gọi là phụ thân thì một chút quan hệ huyết thống cũng không có. Điều này làm cho phụ thân của anh rất suy sụp, hy vọng mình có thể khiến cho phụ thân

có chút an tâm.

Trong phòng khách người nghe được thanh âm của Giản Minh Thần đều nhất tề nhìn về phía hắn. Kinh ngạc nhất là Giản Minh Khê, hắn không ngờ người không thấy mặt vài năm này biến hóa nhiều như vậy. Quý thích khóc hồi trước luôn thích đi theo hắn giờ không còn, đứng ở đầu bậc thang, nam hài vẻ mặt lười biếng, túm lên đuôi ngựa làm cho hắn thoát nhìn rất tinh thần. Áo len màu đen, quần thường màu đen, làm cho nam hài còn non trẻ này thoát nhìn có chút cảm giác du côn. Quần áo màu đen là thứ mà Giản Minh Thần trước giờ không đụng chạm vào.

“Tiểu Thần a, không cần phải chuyển đi gấp, đại bá cũng không phải người không có tình cảm, ba của ta không phải lưu cho các người hai bất động sản sao? Đúng rồi, Giản gia tổ phòng kia cũng là trang viên, mấy ngày nữa ta sẽ tìm người tu sửa, các người cũng nên chuẩn bị dọn qua đi.”

Giản Minh Thần đem hai tay đút vào túi, tựa ở bên cạnh sofa mà Giản phụ ngồi: “Cám ơn đại bá, ta nghĩ là không cần, mấy ngày nữa ta sẽ cùng ba mẹ chuyển đi, đúng không phụ thân?”

“Àn, đại ca, chúng ta đều đã ở riêng, ta cũng không muốn ở nhà cũ, ta mau chóng đi là tốt rồi.”

Giản Vân Phong vốn là một cái tác gia, sách ông viết cũng tạm được, mặc dù sinh hoạt trong Giản gia đã nhiều năm, nhưng kể từ khi biết mình không phải là người Giản gia, bản thân cũng không có ý muốn tranh đoạt gia sản này, thứ không phải của ông, ông sẽ không cần.

“Cũng tốt, lúc dọn nhà ta sẽ phái người qua hỗ trợ. Mấy ngày nữa Vân Tường cũng muốn về nước, đến lúc đó ta phái người đi đón người, ba huynh đệ chúng ta thật lâu không có cùng một chỗ uống rượu.” Giản đại bá nở nụ cười, Giản Minh Thần trong nội tâm cười lạnh, mấy ngày hôm trước còn đối với phụ thân mình châm chọc khiêu khích, hiện tại lại trình diễn tiết mục huynh đệ hữu ái, Giản Việt không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc.

Chỉ là đến khi dọn khỏi cái nhà kia, mẹ Giản cũng sớm đã rời đi, tìm kiếm mùa xuân thứ hai của bà.

Giản Minh Thần vẫn nhớ rõ ngày đó.

Sáng sớm, trong thư phòng ở lầu hai truyền đến thanh âm trầm thấp của ba Giản: “Lam, người đừng khóc, đừng làm cho nhi tử chúng kiến, sẽ không tốt, ta biết là ta không tốt, khiến cho người bất an, nhưng ngày hôm qua tổng biên tập ta thật không có sự tình khác, chỉ là chuyện công tác.”

Mẹ Giản nức nở vài tiếng rồi thản nhiên nói: “Giản Vân Phong, ta chịu không được, trước kia nhi tử còn nhỏ, ta vì nhi tử không thể ly hôn, nhưng là bây giờ nhi tử đã 20 tuổi, đến tiểu hài tử cũng đã có, cũng có thể tự mình làm công kiếm tiền nuôi sống chính mình, ta nghĩ chúng ta vẫn nên ly hôn đi, ta cái gì cũng không muốn.” Ba Giản giống như không thể tin lời nói của mẹ Giản, găm nhẹ một câu: “Lam, người thật sự đã nghĩ kỹ, muốn ly hôn.”

Không đợi mẹ Giản trả lời, Giản Minh Thần tức giận “Bính” một tiếng đẩy cửa vào, “Các người thật làm

cho ta thất vọng, ân ái trước kia đều là giả, các người thật là dối trá.” Nói xong Giản Minh Thần bỏ chạy trở về phòng mình. Anh sống hai đời đối với cảm tình đều một mực rất chấp nhất, cũng vì đó mà trả một cái giá rất lớn. Nhưng anh lại không cách nào hiểu được cha mẹ Giản Minh Thần tại sao lại vì anh mà làm bộ ân ái, còn sống cùng nhau vài chục năm. Cảm tình dối trá như vậy anh lý giải không được.

Anh là người dám yêu dám hận, cho dù kiếp trước Lăng Dạ phụ anh rất nhiều lần, tuy thất vọng rất nhiều nhưng anh vẫn rất yêu Lăng Dạ. Cho dù thời khắc cuối cùng trước khi chết, anh vẫn tin tưởng rằng anh cùng Lăng Dạ đều yêu đối phương, chỉ là bọn họ chọn thời gian sai lầm, vị trí sai lầm để yêu đối phương. Nhất định không chiếm được chúc phúc.

Mãi cho đến buổi cơm trưa, Giản Minh Thần cũng không nhìn thấy mẹ Giản, ba Giản vẫn đi làm như bình thường. Giản Minh Thần hiện tại phi thường bội phục phụ thân anh, lão bà muốn cùng ông ly hôn vậy mà ông vẫn có thể lạnh nhạt tiếp tục đi làm. Đây là chuyện gì a.

Buổi chiều mang theo Lạc Lạc đi ra ngoài tản bộ trở về, Giản Minh Thần mới vừa vào cửa trông thấy ba Giản cùng mẹ Giản đều ngồi ở phòng khách, hai người tựa hồ đang đợi anh. Giản Minh Thần vào nhà đem áo khoác cởi ra vắt trên ghế sa lon, chỉ mặc một chiếc áo T-shirt ôm sát. Dem Lạc Lạc chuyển qua cho mấy người giúp việc thay quần áo.

“Ba mẹ, các người có việc nói với ta sao?”

Ba Giản nhẹ nhàng thở dài một hơi, bây giờ con ông thật sự nhạy cảm không ít, không còn là khúc gỗ ngốc như trước. Vành mắt mẹ Giản có chút hồng: “Tiểu Thần, mẹ thực xin lỗi người, hôm nay ta đã thương lượng với người ba ba tốt lắm, ngày mai chúng ta sẽ ly hôn. Ta cũng chuẩn bị di dân sang Pháp. Người có thể tha thứ cho mẹ không?”

Lời nói của mẹ Giản trong nháy mắt làm cho không khí lạnh như băng, an tĩnh đáng sợ. Giản Minh Thần nhìn về mặt Giản ba lạnh nhạt ngồi trên ghế salon, không khỏi có chút tức giận. Nếu lúc này Giản Minh Thần thật sự có mặt ở đây, hẳn là cậu ấy sẽ suy sụp mất a.

Đột nhiên Giản Minh Thần ý thức được, trước kia Giản Minh Thần vì sao lại tự sát, vì sao cậu ấy lại nói rằng đã không còn gì để lưu luyến. Chẳng lẽ cậu ấy đã phát hiện cái gia đình nhìn qua thật ấm áp này kỳ thật đã sớm chia năm xẻ bảy. Giản Minh Thần mạnh mẽ đứng lên: “Các người muốn ly hôn liền ly hôn, cần gì phải hỏi qua ta, cha, mẹ, chuyện tình cảm tình của hai người ta không thể lý giải, cho nên hai người cũng không cần thỉnh cầu sự tha thứ của ta, hy vọng ta lượng giải cái gì. Các người từ từ nói chuyện, ta trở về phòng.”

“Tiểu Thần một lát qua thư phòng chờ ta, ta có lời muốn nói với người.” Ba Giản nghe xong lời nói của Giản Minh Thần, tựa hồ mất hứng mà chau mày.

6. Chương 6

“Tiểu Thần một hồi đi thư phòng chờ ta, ta có lời nói với người.” Ba Giản nghe xong lời nói Giản Minh Thần, tựa hồ mắt hừng chau mày.

Chạy về phòng, Giản Minh Thần trong lòng cũng không gấp, Lạc Lạc đã đổi quần áo mới, dưới sự trông nom của bảo mẫu bò qua bò lại. Giản Minh Thần hướng bảo mẫu vẫy vẫy tay ý bảo nàng đi ra ngoài. “Nhi tử à, sao con chỉ biết bò vậy, cần phải học chạy với đi đường nữa chứ, con đúng là tiểu bỗ đĩnh, phải nhanh lên một chút lớn lên để làm tai họa nhân gian a.”

Vài ngày không có đi Mộng Tưởng đảo, Giản Minh Thần ôm Lạc Lạc chuẩn bị đi ôn tuyền bọt khí, đem buổi tối mau đuổi đi. Mộng Tưởng đảo là danh tự tùy thân không gian của Giản Minh Thần, cảm giác chỗ đó giống như là một giấc mộng của mình.

Mấy ngày nay luôn chạy ngược chạy xuôi, cũng không biết rau dưa cùng mấy cây ăn quả ở Mộng Tưởng đảo còn ở đó hay không, mấy thứ đó khi chín mà không thu hoạch không phải sẽ hỏng sao, anh cũng không muốn Mộng Tưởng đảo của mình biến thành bãi rác.

Thay đổi quần áo, hai người đi ngâm ôn tuyền. Trong Mộng Tưởng đảo cũng không có rau dưa cùng hoa quả hư thối, anh thấy rau dưa biến mất, quả táo trên cây hiện tại nở hoa, mấy quả táo đã chín cũng không cánh mà bay. Kỳ quái, chẳng lẽ có tiểu thần.

Giản Minh Thần vây quanh Mộng Tưởng đảo đi dạo một vòng cũng không có phát hiện rau quả của anh, thật sự là gặp quỷ. Chẳng lẽ Mộng Tưởng đảo còn thu về quả đã chín.

Không có tìm được rau quả, Giản Minh Thần cũng không để ý, dù sao hiện tại anh ở nhà lớn của Giản gia, cũng không cần làm cơm.

Vẫn là ôn tuyền thoải mái a. Giản Minh Thần đem Lạc Lạc bỏ vào để bơi lội bên trong, còn anh phiêu phù (trôi nổi) ở ôn tuyền, còn thả thêm mấy con vịt vàng vào cho Lạc Lạc chơi đùa. Lạc Lạc đùa rất vui vẻ, bàn tay nhỏ bé không ngừng đập nước suaồi, nước suaồi bắn đến trên mặt Giản Minh Thần, Lạc Lạc liền phát ra tiếng cười khanh khách. Một trận cười non nớt như xua đuổi hết tất cả phiền muộn của Giản Minh Thần.

“Tiểu bảo bối, buổi tối hôm nay con có tắm rửa không, tại sao còn bẩn như vậy.” Giản Minh Thần cảm giác trên mình Lạc Lạc tựa hồ có một chút đen sì dính vào trên da.

“Đã tắm rồi, a đi tắm rửa cho Lạc Lạc.” Từ khi có thể nói đến nay, Lạc Lạc mỗi ngày đều lú lú không ngừng, tựa hồ như muốn đem những lời nói trước khi bổ sung lại vậy.

“Di, cái này là cái gì.” Giản Minh Thần đang chà xát cánh tay phần nộn của Lạc Lạc, một đốm đen sì còn mang theo mùi bùn tanh tươi dính trên cánh tay Giản Minh Thần, thật buồn nôn a. Giản Minh Thần tranh thủ lấy suaồi nước nóng rửa sạch sẽ tay của mình.

“Ba ba bần, thối thối. Lạc.. Lạc..” Lạc Lạc bên cạnh cười, hướng trên người Giản Minh Thần mà đập nước. Giản Minh Thần xem xét chính mình, ai ya, trên người anh cũng dần dần toát ra cái thứ đen sì đó.

Đây là chuyện gì, ai có thể nói cho ta biết không. Giản Minh Thần cẩn thận xem xét một chút, lúc này mới phát hiện màu nước trong ôn tuyền so với trước kia đậm hơn một ít, bên dưới thác nước màu cái ao so với nước ôn tuyền càng đậm một ít.

Chẳng lẽ đây là “tẩy tủy rửa cốt” trong truyền thuyết. Nhưng đây thật là “ác tâm” a. Màu sắc của nước biến đậm hẳn là do ăn rau quả của ta a. Nhưng anh chỉ trồng vài loại rau dưa a. Đây không lẽ cũng có thể ăn.

Giản Minh Thần không nghĩ nhiều, vội vàng đem anh cùng Lạc Lạc chà xát rửa sạch sẽ, một hồi còn phải đi thư phòng gặp phụ thân. Hai người tắm sạch hơn một giờ, trên mình rốt cục hết bùn đen, Giản Minh Thần cảm giác toàn thân từng lỗ chân lông đều thoải mái không ít. Lạc Lạc tựa hồ bơi đã mệt, đánh cái ngáp, ồn ào muốn ngủ: “Ba ba, Lạc Lạc ... ngủ.” Giản Minh Thần xấu hổ, anh như thế nào còn ba ba a.

Ôm Lạc Lạc phóng tới trên giường lớn của anh, đắp kín mền, Giản Minh Thần mới đi tìm Giản Vân Phong.

Thư phòng ba Giản so với thư phòng Minh Thần rõ ràng tốt hơn nhiều, chỉ riêng giá sách cũng khiến cho Giản Minh Thần bội phục không ít. Tùy tiện cầm một quyển, phát hiện trên sách có rất nhiều đánh dấu của ba Giản, còn có cảm tưởng. Có lẽ là thời gian cũng đã lâu, màu chữ cũng đã nhạt dần.

“Đó là ta sách ta đọc lúc mới lên đại học, người thích có thể lấy về xem.” Ba Giản đứng ở sau lưng Giản Minh Thần, thân ảnh cao lớn đem Giản Minh Thần đều bao phủ trong bóng tối. Giản Minh Thần đem sách đặt lại trên giá, rồi đi thân ảnh phụ thân ngồi vào trên ghế sa lon. “Cha, người muốn nói cái gì với ta.”

“Có hứng thú nghe ba ba kể chuyện xưa hay không?” Ba Giản ngồi vào bên cạnh Giản Minh Thần, thả lỏng thân thể vào sofa, một cánh tay khoát lên bả vai Giản Minh Thần, mục quang mờ ảo nhìn về phía từng dãy giá sách.

Chuyện xưa không có gì mới, nhà giàu đều có tranh đấu. Mẹ Giản lúc trẻ cũng là mỹ nữ, bị cha mình biến thành công cụ. Lúc đó Giản Vân Phong còn là Giản gia nhị thiếu gia, tuy nhiên Giản lão gia lại cực kỳ sủng ái anh, cho nên anh không quản sự nghiệp Giản gia, chỉ là quý công tử chơi bởi lêu lổng.

Phụ thân của mẹ Giản hy vọng nàng gả cho Giản Việt, Giản gia đại thiếu gia, từ nay về sau làm chủ mẫu Giản gia, cũng có thể do mẹ Giản lại yêu Giản Vân Phong, thậm chí dụng kế xấu để có hài tử. Hài tử đều có nhưng phụ thân mẹ Giản cũng rất tức giận, tuyên bố muốn cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, dù sao chưa kết hôn mà có con cũng không phải chuyện hay ho.

Mẹ Giản thuận lợi gả cho Giản Vân Phong, nhưng không nghĩ đến chờ đợi nàng không phải cuộc sống hạnh phúc của công chúa cùng vương tử. Nàng phát hiện Giản Vân Phong thích nam nhân. Tin tức như vậy đối với mẹ Giản mà nói không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang. Mẹ Giản dùng cái chết bức bách làm cho ba Giản buông tha ý đồ cùng nam nhân một chỗ, hy vọng hai người hảo hảo sống.

Khi đó Ba Giản không có lựa chọn nào khác, ông tuy không thương Mẹ Giản, nhưng ông vẫn khát khao con của mình có thể bình an ra đời. Ba Giản dần dần thu liễm bản tính, ở nhà sắm vai một người chồng tốt, một người cha tốt. Nhưng mẹ Giản vẫn luôn nghi thần nghi quỷ, khi biết được Giản Minh Thần mới 15 tuổi lại đi thích Giản Minh Khê, mẹ Giản cơ hồ muốn chết, chẳng lẽ cái này cũng di truyền. Chưa cùng Ba Giản thương lượng, liền trực tiếp đem Giản Minh Thần đưa đi ở ký túc xá trong trường học ở LA. Nàng không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Từ lúc đó, mẹ Giản bỗng có chút thần kinh, thường xuyên xem xét thông tin bản ghi chép của Giản Minh Thần, xem xét hòm thư của anh, nếu có gặp gỡ đối tác là nam nhân liền đi cùng, mẹ Giản rất khắt khe. Có lẽ lúc kia Giản Minh Thần cũng là bất đắc dĩ a. Một bên là mẫu thân, một bên là hạnh phúc nửa đời sau của mình. Cuối cùng, anh lựa chọn thỏa hiệp.

Ba Giản bị đuổi ra khỏi Giản gia chẳng qua cũng chỉ là một chút tiền hí, bị đè nén quá lâu, mẹ Giản rốt cục tiếp nhận bà thực không thể thay đổi Giản Vân Phong. Ly hôn đối với hai người mà nói đều là giải thoát. Ba Giản kể chuyện xưa thật lâu, thế cho nên Giản Minh Thần lại ngủ, Giản Vân Phong nhìn nhi tử đang dựa vào mình ngủ say, sùng nịch hôn một chút lên trán của anh, đem Giản Minh Thần ôm trở về phòng của anh.

Mặc dù ly hôn, nhưng ông vẫn cảm thấy thật là hạnh phúc. Có nhi tử nhu thuận hiểu biết, có tôn tử càng ngày càng đáng yêu. Nghĩ đến Lạc Lạc, Giản Vân Phong nhận không được khoe môi giờ lên, tên tiểu tử này so với Bắc Bắc xinh đẹp hơn, nếu để cho Bắc Bắc nhìn thấy, có khi hắn sẽ ghen ghét đến phát điên. Chính mình năm đó phụ hắn, hiện tại chính mình ly hôn, không biết Bắc Bắc còn còn tại đó chờ mình hay không, dù sao đã qua nhiều năm. Thời gian đôi khi có thể phai mờ cả cảm tình.

Đứng ở cửa trang viên hoa hồng, Giản Minh Thần rốt cuộc hiểu Giản Việt vì sao sớm muốn đuổi bọn họ qua bên này. Trên cửa, bài tử [Trang Viên Hoa Hồng] đã tróc nước sơn, mờ mờ có thể trông thấy bài tử có chữ hoa hồng, những chữ còn lại đều còn là vết tích loang lổ.

Rất xa nhìn về phía trong trang viên, sân lớn sân nhỏ một mảnh tiêu điều, khắp nơi đều là cỏ hoang, suối phun tạo hình mỹ nhân ngư tất cả đều là cỏ xỉ rêu. Trong trang viên cây cối ngược lại mọc tốt, rất nhiều nhánh cây đã tiến vào sân thượng. Bốn tầng biệt thự, tường ngoài nước sơn đã tróc ra hơn phân nửa. Tháng năm nhiệt độ vốn đã tăng trở lại, vậy mà anh hiện giờ đứng ở trang viên lại cảm giác thổi tới làn da mang theo mùi biển rộng thật lạnh. Còn bắt chợt truyền đến thanh âm rầm rập.

“Cha, đại bá phụ ngoan độc a, đem chúng ta đá đến Z quốc, chẳng lẽ ông ta còn sợ người ở LA sẽ cùng ông ta đoạt tài sản sao?”

“Cha, người xác định cái phòng này là “tổ ốc” lão gia tử để lại cho người, mà không phải “quỷ ốc”, tại sao ta lại có cảm giác ư ảm.”

Ba Giản vỗ đầu nhi tử, cười nói: “Nói mò cái gì, ta lúc nhỏ đã ở đây vài năm, lão gia tử một mực rất thích trang viên này, chỉ là không biết vì cái gì đột nhiên cả nhà liền dọn đi, cái phòng này thì gác lại xuống, đại ca đã từng muốn ra tay, bị lão đầu tử hung ác mắng một trận. Cái này phòng ở này đã không dùng hơn 30 năm a, nếu như không phải lão đầu tử đột nhiên ra đi thì trang viên này có lẽ tất cả mọi người sẽ quên.”

“Cha, người cảm giác phòng này có thể để người ở sao.”

“Như thế nào không thể ở, tự chúng ta thu thập xong xuôi thì cái phòng này cũng không tệ lắm, một hồi ta mang người nhìn xung quanh.”

Hai cha con còn đang thảo luận tốt xấu của Trang Viên Hoa Hồng, Giản Việt phái tới người hầu bắt đầu quét dọn phòng ở. Phòng khách lầu một rất lớn, tất cả gia cụ đều bị khăn phủ màu trắng che. “Cha gia cụ trong này vì sao bộ dáng trông còn mới, nhiều năm như vậy còn chưa biến hình.”

“Gia cụ trong này đều được làm từ gỗ tử đàn tốt nhất, mấy năm trước tuy không có người ở nhưng vẫn có người đến gìn giữ gia cụ cùng tu sửa trang viên, trước kia nghe lão gia tử nói, gia cụ trong trang viên này giá trị lên đến vài tỷ, ha ha chỉ là có vài người không biết rõ mà thôi, còn tưởng rằng đây là gỗ tử đàn bình thường. Nếu không với cá tính tham lam của đại ca, làm sao có thể thuận lợi đem trang viên này cho ta. Ai lão đầu tử đối với ta không tệ a.” Nói xong, vành mắt ba Giản có chút hồng.

Giản Minh Thần vỗ vỗ bả vai phụ thân, “Cha, từ nay về sau ta sẽ hảo hảo hiếu kính người.” Xem ra phụ thân mình cũng không phải thư sinh vô dụng a. “Chính người nhìn xung quanh a, nhìn xem thích gian phòng nào, trước hết để cho người hầu giúp thu thập đã, nếu không buổi tối chúng ta sẽ phải ngủ ở khách sạn.”

Lầu hai hình như là thư phòng cùng khách phòng, lầu ba cùng lầu bốn là mấy gian phòng ngủ, Giản Minh Thần xem xét từng gian, anh rất cuộc biết vì cái gì phụ thân nói gia cụ trong này rất giá trị, từng cái giường đều là gỗ tử đàn, gia cụ khác cho dù không phải gỗ tử đàn cũng đều là gỗ tốt nhất. Thậm chí có một gian gia cụ còn phát ra mùi thơm ngát, gian phòng này so với gian phòng khác lớn hơn nhiều, đặc biệt còn có một sân thượng lớn, đứng ở trên ban công đều có thể nghe được tiếng sóng biển va đập vào vách núi.

Nghe được thanh âm của sóng biển, Giản Minh Thần có một chút thất thần, như thể lại nhớ tới biển Aegean cùng cái vách núi kia, hôn lễ của Dạ cùng tỷ tỷ, khúc quân hành còn vờn quanh ở bên tai. Không, ta không phải là Tư Đồ Ninh, ta là Giản Minh Thần. Tư Đồ Ninh hết thấy đã không liên quan gì tới ta. Ta hiện tại muốn hảo hảo sống, vì Lạc Lạc, vì Giản Minh Thần, vì phụ thân.

Giản Minh Thần kéo cửa xuống, đem âm thanh trong đầu tổng đi.

“Cha, ta muốn gian phòng ở lầu ba, có thể trực tiếp nghe được tiếng sóng biển, ta thích.”

“Cái gian kia a, tốt, trước kia hình như là gian phòng một hảo hữu của lão gia tử, đều không có người ở. Một lát nữa ta sẽ gọi người hầu thu thập.”

7. Chương 7

Dọn nhà là một việc cực kỳ mất sức, Giản Minh Thần thề đời này sẽ không dọn nhà. Cả ngày đều bận rộn, chỉ huy người hầu dọn dẹp, đem gia cụ không thích chuyển khỏi phòng, tăng thêm cửa thủy tinh ở ngoài sân thượng, anh cũng không muốn buổi tối lúc ngủ nghe thấy tiếng rầm rập của sóng biển.

Sau khi xong những chuyện này cũng phải đến hơn 10 giờ. Anh mệt mỏi nằm ở trên giường. Cuộc sống mới liền bắt đầu từ phòng mới đi.

Lạc Lạc tối nay có vẻ rất hưng phấn, hoàn cảnh mới làm cho tiểu gia hỏa cảm giác rất thú vị. Chỉ huy a đi ẵm bé đi dạo khắp nơi, cơ hồ đem cả trang viên đều đi khắp.

Buổi tối thiếu chút nữa mệt rã rời, Giản Minh Thần không có đi Mộng Tưởng đảo, hôm nay nhiều người ở đây, anh cũng không muốn chơi trò mất tích. Dù sao tại lúc ở LA anh cũng đã đem Mộng Tưởng đảo biến thành vườn rau khổng lồ, được gì ăn nấy đi. Ôm Lạc Lạc đã chơi đến mệt mỏi, hiện đang ngủ say sưa, ngày mai sẽ lại là thời gian bận rộn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giản Minh Thần xuống lầu ăn điểm tâm, mới phát hiện người hầu ngày hôm qua đã đi hết, phụ thân đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng. Lúc này anh mới ý thức tới nhà bọn họ ngoại trừ cái phòng này không có gì cả. Phụ thân trước kia ở tại Giản gia chưa từng có xuống qua phòng bếp. Chỉ biết viết sách còn lại gì cũng không biết. Cả nhà cả cửa lúc ra đi, trong tay tiền mặt cũng chỉ có hơn 5 vạn. Tuy nhiên bọn họ cả nhà cũng cần ăn uống, anh còn muốn tiếp tục đến trường, chút tiền ấy căn bản không đủ.

Nhìn phụ thân bận rộn đang không biết làm sao trong phòng bếp, Giản Minh Thần bất đắc dĩ nở nụ cười: “Cha, người đừng cầm không buông trứng gà như thế, đập ra chảo như thế này, sau bật lửa.” Vừa nói vừa tiếp nhận trứng gà trong tay phụ thân, lưu loát đập vào chảo, 20 phút đồng hồ sau, cả nhà rốt cục ăn bữa sáng đơn giản: trứng rán, bánh mì, sữa. Ba Giản ngồi ở trước bàn ăn, con mắt có chút hồng: “Thần Thần nhà ta thật sự đã lớn.”

“Cha nhanh ăn cơm đi, từ nay về sau trong nhà để ta làm cơm. Người chừng nào thì đi ra ngoài mua đồ ăn a, chúng ta nơi này cách chợ bán thức ăn xa sao.”

“Chúng ta trong này ở cách siêu thị là rất xa, trên núi ở tất cả đều là người giàu có, bọn họ cũng có xe đi lại, còn chúng ta, muốn xuống núi cần đi bộ hơn 40 phút mới có thể thấy xe công cộng, sau đó muốn đi siêu thị cũng cần thêm 20 phút.”

“A, trời ơi, chúng ta ở nơi xa xôi như vậy sao. Sớm biết thế thì ở trong thành phố thuê phòng ở.”

“Xú tiểu tử còn oán trách, chúng ta bây giờ là người nghèo, phải chú ý tiết kiệm. Mấy ngày nay ta phải ra ngoài tìm công việc, dù sao ta cũng tốt nghiệp trường đại học có tiếng, tìm công việc hẳn là không khó.”

“Cha người tốt nghiệp đã bao nhiêu năm, người có bao nhiêu kinh nghiệm công tác? Trước kia tại công ty Giản gia đi làm, người cũng chỉ là giao tiếp cũng không có chân chính công tác qua. Ta xem người không

nên gấp gáp tìm việc làm, lão gia tử không phải còn lưu cho người một cái quán cà phê sao? Ngày mai người đi nhìn xem, nói không chừng ở đây sinh ý tốt còn có thể nuôi cả nhà ta?”

“Ân, ngày mai chúng ta cùng đi xem xem, tháng tám cũng đến kì học, ba ba hy vọng người đi trường quý tộc Tỉnh Đức học, ba ba chính là từ Tỉnh Đức tốt nghiệp, dạy học ở đây còn được xếp hạng trên thế giới.”

“Chính là học phí ở Tỉnh Đức rất đắt, cha hay là thôi đi, hơn nữa ta cũng đã 2, có thể xếp lớp được sao?”

“Xú tiểu tử, dù phải đập nồi bán sắt ta cũng để người đi được, nhanh ăn cơm đi, hôm nay còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, một hồi cùng ta đem sân nhỏ dọn dẹp.”

“A...” Giản Minh Thần vừa nghe đến làm việc, khuôn mặt lại xù xuống. Dọn nhà thật không phải là việc người làm a.

Đem Lạc Lạc phóng tới trên xe học bước, để bé tự chơi trong hoa viên. Giản Minh Thần nhìn đồng cỏ đại, bĩu môi, bắt đầu bặt cổ. Thời tiết tháng năm đã bắt đầu nóng lên, mới có một hồi mà Giản Minh Thần liền mồ hôi đầm đìa. Tiểu Lạc Lạc ngược lại đùa phi thường cao hứng, tiểu bộ pháp ngày càng vững vàng.[
Tác giả: Để cho tiện, tác giả giả thiết Lạc Lạc hiện tại đã 2 tuổi 3 tháng, sinh nhật vào 16 tháng 3]

Thấy Giản Minh Thần đang nhìn mình, Lạc Lạc cười khanh khách, hướng anh phất phất cánh tay bé nhỏ mũm mĩm, cái miệng nhỏ nanh còn nhắc mãi: “Ba ba, gia gia.”

“Cha nghĩ ngợi đã, dù sao viện này nhất thời muốn thu dọn cũng làm không hết được.” Nói xong, Giản Minh Thần hạ tay xuống, đem Lạc Lạc từ trong xe ôm ra. “Tiểu bổn điếu đến vịn ba ba đi vài bước.”

Giản Vân Phong thả cổ đại trong tay ra, nhìn hai bảo bối đang đùa giỡn. Gió biển mang theo vị mặn thoải tới trước mặt, thanh âm Lạc Lạc cùng Giản Minh Thần vui đùa âm ỉ vang lên. Trước đây thật lâu mình còn cùng phụ thân còn có Vân bá bá cùng nhau vui đùa. Lúc đó bản thân cũng tầm 4 – 5 tuổi a.

Bề bộn một buổi sáng, cổ đại trong nội viện cũng không ít hơn được bao nhiêu. Ngược lại ba người toàn thân đều là bùn đất. Giản Vân Phong nói: “Thần Thần mang Tiểu Lạc Lạc đi tắm rửa, buổi chiều chúng ta đi nhìn xem quán cà phê.”

Phụ tử hai người vọt lên hạ xuống tắm rửa, Giản Minh Thần đến Mộng Tường đảo nhìn nhìn, quả nhiên như mình đã sở liệu, nước suối Mộng Tường đảo màu càng biến đổi, bây giờ là màu xanh biếc. Ân không biết nước này tắm sẽ có tác dụng gì, để buổi tối thử xem. Xuất ra vài bao hạt giống, bắt đầu phân loại mà trồng trong đất, bắt đầu từ ngày mai miệng ăn cả nhà bọn họ phải dựa vào mảnh đất này thôi.

Dựa theo địa chỉ, rốt cuộc tìm được quán cà phê Giản lão gia tử lưu lại. Vị trí rất tốt, ở ngay trung tâm quảng trường, người có tiền thì cách tân một nửa building, nửa cái khu vực đều là quán cà phê Lục Minh. Chỉ là lúc này cửa thủy tinh lại viết: Tạm dừng buôn bán. Giản Minh Thần nhìn xem công nhân ra vào có chút không nói gì, không thể nào, lấp đặt thiết bị.

Ôm Lạc Lạc đi vào, khắp nơi đều là thiết bị chưa lắp đặt, cũng không có chỗ đặt chân.

“Hai vị không có ý tứ gì cả, chúng ta trong này đang tạm dừng buôn bán”, nam nhân trẻ tuổi ăn vận tây trang ngăn lại hai người.

“Chúng ta tìm quản lý, ta họ Giản.”

Nam nhân trẻ tuổi sững sờ: “Người là Giản nhị thiếu gia, thất lễ, ta là Mộc Bạch, quán cà phê này do ta quản lý, chúng ta tiến văn phòng a.”

Lạc Lạc nhìn xem Mộc Bạch đột nhiên hướng phía anh giang hai tay cánh tay: “Mỹ nhân, ôm một cái.” Giản Minh Thần xấu hổ, tiểu tử không biết ở đâu học lời này, anh thề đây tuyệt đối không phải anh dạy.

Mộc Bạch có chút xấu hổ, ho nhẹ: “Bên trong mời.”

Nửa giờ sau hai người từ quán cà phê đi ra liếc nhìn nhau, hai cha con nở nụ cười: “Cha xem ra chúng ta phải nhanh một chút tìm công việc, tạm thời là dừng hy vọng vào quán cà phê này, từ giờ đến lúc quán cà phê khai trương chúng ta còn cần không ít tiền a.” Nguyên lai lão gia tử lúc trước qua đời đã an bài lắp đặt thiết bị cho quán, khoản này cũng đã chuyển giao cho kế toán Giản gia. Nói cách khác quán cà phê hiện tại này chính là đang chờ khai trương. Tuy nhiên Giản Minh Thần cũng cần xuất ra không ít tiền, nếu không liền khai trương cũng khó khăn.

“Xú tiểu tử, ba ba tin tưởng người, người chính là trụ cột của nhà chúng ta, ba ba cả đời bình thường vô dụng, người hết thấy chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Giản Minh Thần đứng ở bên cạnh phụ thân, đột nhiên phát hiện cha anh thật sự rất anh tuấn, cao 1m80, một thân hợp thể tây trang lam phụ trợ màu xám tạo nhã, tuy đã hơn 40 tuổi nhưng khuôn mặt vẫn không có lưu lại ấn ký của thời gian, thoạt nhìn chỉ sai lệch trong khoảng 30 tuổi. Giản Minh Thần trong nội tâm thầm than, hóa ra Giản Minh Thần xinh đẹp là do di truyền từ phụ thân. Ta phi cái gì xinh đẹp, lão tử từ nay về sau muốn là công, đẹp làm gì? Đang nhìn xem dáng người phụ thân, Giản Minh Thần quyết định sau khi trở về phải hảo hảo rèn luyện thân thể, hiện tại anh thân thể quá mức gầy yếu, chỉ có thể là bị áp phía dưới.

Giản Minh Thần không thể chờ đợi được, liền bắt đầu kế hoạch rèn luyện thân thể, mỗi ngày sáng sớm sáng sớm chạy bộ, luyện tập TaeKwonDo. TaeKwonDo là điểm mạnh của Tư Đồ Ninh kiếp trước, tuy anh là đai đen, cũng do vấn đề tuổi tác nên không có giấy căn cứ, nhưng năng lực so sánh với đai đen cũng là một chín một mười. Hiện tại mỗi ngày anh muốn dành ra ít nhất 2 giờ luyện tập TaeKwonDo, vì nghiệp lớn để vương, Giản Minh Thần liều mạng.

Từ quán cà phê trở về, Giản Vân Phong cũng không cùng Giản Minh Thần cùng một chỗ, ông nói chính mình có việc muốn gặp vài lão bằng hữu, sẽ không cùng anh đi trở về. Cơm tối cũng để cho Giản Minh Thần tự mình giải quyết. Trở lại Trang Viên Hoa Hồng, đã là bốn giờ chiều. Giản Minh Thần thừa dịp phụ thân không ở, quang minh chính đại mang theo quần áo đi Mộng Tưởng đảo ngâm ôn tuyền.

Ở trong ôn tuyến chưa đến 10 phút, trên người hai phụ tử lại bắt đầu bốc lên bùn đen, nhưng so sánh với lần trước màu sắc cũng nhạt đi nhiều, cũng không có mùi thối. Hai người ở trong đó đến hơn một tiếng cho đến khi khôi phục màu sắc bình thường.

Giản Minh Thần đuổi cái lưng mệt mỏi, đem Lạc Lạc sắp ngủ ôm lấy, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn: “Tiểu bảo bối thoải mái hay không a.” Đôi tay bé nhỏ của Lạc Lạc sờ sờ khuôn mặt Giản Minh Thần rồi cười khanh khách: “Mỹ nhân, để cho gia sờ một cái.” Giản Minh Thần muốn bạo tẩu, tiểu gia hỏa ở đâu học những thứ này.

Đột nhiên trong đầu lóe ra, hai ngày này anh đều đọc sách, toàn để Lạc lạc tự mình xem phim tự mình chơi, đôi khi cũng phim truyền hình chiếu xong sẽ có kịch cổ trang, anh nghĩ Lạc Lạc dù xem cũng không hiểu nên lười đổi đài. Tiểu tử này không lẽ là học từ trên TV?

Giản Minh Thần ý thức được Tiểu Lạc Lạc hiện tại đã cùng hài tử bình thường giống nhau, bắt đầu tiếp nhận, học tập tri thức mới, vậy tức là anh có thể đem Tiểu Lạc Lạc tống đi nhà trẻ. Ân, đến tối phải chờ phụ thân về để thương lượng một chút.

Đáng tiếc Giản Minh Thần chờ phụ thân anh đến hơn 12 giờ cũng không thấy bóng người. Cái này, vừa ly hôn, đêm liền không về ngủ, cha anh thật lợi hại.

Sáng sớm thừa dịp Lạc Lạc còn đang ngủ, Giản Minh Thần phải đi chạy bộ. Hiện tại trên Mộng Tưởng đảo còn chưa có nuôi động vật, không biết nuôi được không, hôm nay chỉ có thể ăn rau dưa. Vừa nghĩ đến chạy, bất tri bất giác Giản Minh Thần cũng cảm giác tiểu thân thể không được, xem ra cho dù thần thủy lợi hại, anh cũng cần rèn luyện nhiều hơn.

Cuối cùng Giản Minh Thần là bò lên giường. Ở trên giường nằm suốt một ngày, toàn thân đau nhức. Chính là anh muốn làm cường công, làm đế vương công.

Giản Minh Thần sáng sớm chạy bộ, luyện TaeKwonDo. Bất quá cường độ thấp xuống, dù sao chuyện rèn luyện cũng không phải trong ngày một ngày hai là có thể xong. Anh sợ vạn nhất đối với chính mình quá ác, được vài ngày liền tàn phế trên giường. Bất quá đây đều là nói sau.

Sáng sớm chạy bộ trở về, Giản Minh Thần mặc dù mệt, nhưng vẫn là đi phòng bếp làm điểm tâm, gọi phụ thân, cùng Lạc Lạc rời giường.

“Cha, ta nghĩ để cho Lạc Lạc đi nhà trẻ, hiện tại bé hoàn toàn có thể cùng hài tử bình thường đồng dạng đến trường. Tuy nhiên đi đường còn chưa có ổn, nhưng ta cam đoan rất nhanh tiểu tử này có thể chạy.” Giản Minh Thần cũng không có hỏi phụ thân tối hôm qua mấy giờ trở về, anh cảm giác hai người đều nên có không gian riêng mới tốt.

“Ân, vậy cũng để cho Lạc Lạc đi Tỉnh Đức a, chỗ đó nhà trẻ tương đối khá, ta có thể nhờ bằng hữu bên Tỉnh Đức, cho các nàng chiếu cố Lạc Lạc nhiều một chút.” Giản Vân Phong vừa ăn cơm vừa xem báo chí, giống như đem qua cái gì cũng không có phát sinh. Bất quá nhìn đôi môi hơi hơi nhếch lên, chỉ biết đem qua khẳng định có chuyện tốt.

8. Chương 8

Giản Vân Phong gọi một cú điện thoại liền mang theo hai phụ tử Giản Minh Thần đi trường quý tộc Tỉnh Đức báo danh.

Trường quý tộc Tỉnh Đức không chỉ nổi tiếng ở Z quốc mà còn ở toàn cầu, có các khối từ mẫu giáo đến đại học, nghiên cứu khoa học cũng có ở trong trường. Diện tích mấy ngàn vạn mét vuông, vượt qua diện tích của 5, 6 trường đại học bình thường. Tất cả thoát nhìn độc lập nhưng lại liên kết với nhau. Thậm chí trong trường còn có xe bus, có thể thấy đây là một trường khổng lồ. Cho nên chất lượng của giáo viên thì không cần phải bàn cãi nhiều.

Giản Vân Phong có vẻ quen thuộc với văn phòng của trường, riêng tòa nhà xử lý công vụ cũng đến 30 tầng khiến cho Giản Minh Thần còn tưởng đây là tòa nhà của tập đoàn nào đó. Lầu một là sảnh tiếp đón, lắp đặt thiết bị đơn giản hào phóng, rất có khí tức văn hóa.

“Xin chào, ta có hẹn với Cốc hiệu trưởng.” Giản Vân Phong đứng ở trước quầy lễ tân, vị tiểu thư lễ tân trả lời thuyết phục: “Chào ngài, Cốc hiệu trưởng đã có thông báo, ngài có thể trực tiếp lên thang máy chuyên dụng.” Nói xong vị lễ tân tiểu thư liền dẫn đường đến bên thang máy: “Mời.”

Phòng làm việc của hiệu trưởng ở tầng 36, Giản Vân Phong không gõ cửa mà trực tiếp tiến vào. Giản Minh Thần có chút buồn bực, tại sao cha anh có thể quen được bằng hữu như thế. Trong văn phòng bài trí rất ít, hai mặt tường đều đặt một loạt cây trúc, làm cho cả văn phòng có vẻ thoải mái. Lúc Giản Minh Thần thấy rõ người ngồi bên trong, có chút kinh ngạc.

Trong nhận thức của Giản Minh Thần, hiệu trưởng là một lão gia gia tóc hoa râm. Nhưng nam nhân trước mặt này thoát nhìn mới có tầm 30 tuổi, có khuôn mặt xinh đẹp đủ khiến cho nữ nhân ghen ghét. Chỉ là có chút kì quái, vì cái gì giữa ban ngày lại đeo mắt kính màu trà.

“Bác Bắc, có phải là con mắt sưng lên không, cho ta xem xem.” Nói xong Giản Vân Phong liền muốn lấy xuống kính mắt của Cốc Tiểu Bắc. “Buông tay, con của người còn ở nơi này, không cần phải hủy hình tượng của ta được không.” Cốc Tiểu Bắc thanh âm rất thanh thúy, cũng vô pháp chông đối trước nam nhân đã hơn 30 này.

“Không có việc gì, sau này sẽ là người một nhà, còn bạn tâm cái này làm gì, cho ta xem xem.”

Bị lấy kính mắt, Cốc Tiểu Bắc có chút ngượng ngùng, hiện tại hai con mắt y sưng tím, trông rất là khó coi.

“Mỹ nhân, ôm một cái.” Lạc Lạc thấy Cốc Tiểu Bắc, liền bắt đầu từ trong ngực cha mở hai cánh tay mồm mồm nói.

“Oa, đứa bé này thật đáng yêu, Phong đây là tôn tử người. Hừ, Giản gia các người thật đúng là, đều kết

hôn sớm như vậy.” Vừa nói Cốc Tiểu Bắc liền vòng qua Giản Vân Phong tới ôm Lạc Lạc. Giản Minh Thần ý vị thâm trường nhìn Giản Vân Phong, xem ra cha anh đêm qua hẳn là tìm Cốc Tiểu Bắc đi, còn khiến người ta khóc sưng cả mắt.

“Cái kia, ta hẳn là gọi Cốc thúc thúc đi, còn không thì gọi Cốc đại ca cũng tốt.”

“Xú tiểu tử, đương nhiên là gọi Cốc thúc thúc, người không phải nói có chuyện gì sao? Đi nhanh đi, một hồi ta sẽ cùng Bắc Bắc mang Lạc Lạc đi nhà trẻ.”

Lại hàn huyền vài câu, Giản Minh Thần liền rời đi, hiện tại anh ở đây cũng chỉ là bóng đèn. Hơn nữa hôm nay còn có rất nhiều chuyện muốn làm a, anh sẽ không làm chướng mắt ai đó.

Chợ hoa cỏ, là điểm đến đầu tiên của Giản Minh Thần, trang viên nhà anh gọi là Trang Viên Hoa Hồng, đương nhiên trong sân phải trồng hoa hồng. Anh bắt đầu đi tuyển những cây hoa hồng loại tốt nhất, vàng, tím, hồng ... mua một đồng cây non. Thậm chí còn mua một ít hoa sen, cái bể phun nước trong sân kia nếu có thêm hoa sen khẳng định sẽ rất xinh đẹp.

Chuẩn bị đi, Giản Minh Thần chứng kiến cửa ra vào chợ có rất nhiều hoa sơn chi, cũng thuận tay mua mấy cây, anh nhớ lúc nhỏ sân nhà Tư Đồ cũng có loại hoa này, mỗi lần đến mùa hè liền tỏa ra mùi hương nồng đậm, phi thường dễ ngửi.

Xong xuôi, Giản Minh Thần liền trực tiếp về nhà, chính mình mua nhiều như vậy thật mệt mỏi a, bây giờ không phải có Taobao sao? Chỗ đó cái gì mà mua không được, hơn nữa người ta còn giao hàng đến tận nơi, bây giờ trực tiếp ôm một đồng cây non, thoát nhìn hảo ngu ngốc.

Về đến nhà, Giản Minh Thần lập tức lên mạng mua sắm các loại rau dưa cùng hoa, cỏ, cây non, không đến nửa giờ liền xong, hơn nữa trên giống hoa hồng trên mạng so với chợ hoa cỏ còn nhiều hơn. Thậm chí ở trên mạng anh còn đặt hàng 50 con gà, 50 con vịt, vô số các loại cá nhỏ, cua nhỏ.

Này nọ mua xong, Giản Minh Thần nhìn con số trong tài khoản rất nhanh giảm xuống, nổi giận, anh muốn kiếm tiền, muốn kiếm tiền.

Trong lúc Giản Minh Thần bận bịu với các loại cây, các loại hoa trong Mộng Tưởng không gian, bên ngoài cách đó vạn dặm, Kiều Tử Phi cũng đang không hay.

Tầng 28 của tập đoàn Thiên Viêm, Kiều Tử Phi ngồi trước bàn làm việc, nhìn tư liệu trong tay. Bên trái là ảnh chụp của Giản Minh Thần, phía bên trên cũng có rất nhiều hình ảnh. Kiều Tử Phi xem tư liệu, khóe miệng hơi nhếch lên, xem ra cuộc sống của tiểu gia hỏa cũng không tốt. Biến cố của Giản gia anh cũng có nghe nói, Giản Vân Phong căn bản không phải người trong nhà, lão đại cùng lão tam Giản gia tranh đấu không thể dàn xếp. Tập đoàn Thiên Viêm trước kia cùng Giản Việt bàn bạc xong xuôi mấy hạng mục giờ cũng bị Giản Vân Tường gác lại, điều đấy làm cho bọn họ tổn thất không ít tiền, cho nên cậu đối với Giản gia chính là khắc sâu ấn tượng.

“Kiều Tử Phi, không cần phải cười cái kiêu khúng bố kia có được không, cũng không biết ai lại xui xẻo như vậy.” Nghiêng chân tựa ở trên ghế salon, Tiêu Nham nhìn người đối diện đang cúi đầu cười ngây ngô. “Kiều lão gia tử kêu người mau chóng trở lại Italy một chuyến, nghe nói trong bang hội có gian tế, khiến cho tập đoàn Vân Thị chiếm được nhiều đơn hàng lớn hơn chúng ta, người cứ đứng ở LA, ở cái địa phương như này làm gì? Lão gia tử rất muốn nhanh tới bắt người.”

“Tiêu Nham người không cần chỉ nói ta, người rời khỏi Thiên Viêm co đầu rút cổ tại một cái quán rượu nhỏ cảm giác rất quang vinh sao? Không phải là một người nam nhân sao? Có cần phải như vậy không?”

“Kháo, lão tử cam tâm tình nguyện, tình yêu là thứ làm cho người vừa yêu lại vừa hận, tiểu tử người không có hưởng qua tư vị ái tình thì không có quyền lên tiếng, lão đầu tử đi máy bay suốt một tiếng đồng hồ đến đây, người liền ngoan ngoãn trở về đi, người cũng đừng nghĩ chạy, người đánh không lại ta.” Tiêu Viêm lắc lắc một đầu tóc ngắn màu vàng, sửa sang lại quần áo màu đen, như đang dạo chơi, đi đến bàn của Kiều Tử Phi, không chút khách khí cầm lấy điện thoại gọi một cú, “Leo, một hồi tổng tài người sẽ bay qua Italy, người tới đây một chút.”

“Tiêu Nham, đây hình như là công ty của ta a.”

“Cắt, người nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện quản người sao, người lần này đi Italy không phải mười ngày nửa tháng là xong.” Tiêu Nham nói xong cấp tốc lui về phía sau né tránh một quyền của Kiều Tử Phi, “Tiêu Nham, có phải người biết rõ chút gì đó hay không, lão gia tử bảo ta trở về rồi cuộc còn có chuyện gì.”

“Ha ha thiên cơ bất khả lộ, người trở về sẽ biết.”

“Tốt lắm, ta làm xong việc sẽ đi Z quốc tìm người.”

“Cắt, không phải xem ta a.”

Kiều lão gia tử đột nhiên gọi Kiều Tử Phi trở về, trực tiếp làm rối loạn kế hoạch của anh, ngón tay thon dài cầm bật lửa gõ lên xuống mặt bàn, tiểu gia hỏa, trước mắt bỏ mặc người vài ngày, chờ ta trở lại hảo hảo thu thập người.

Giản Minh Thần ở trong Mộng Tường đảo chăm chỉ tu kiến hoa hồng, đột nhiên đánh cái hắt xì, nhu nhu cái mũi: “Ai đang nhớ ta vậy?”

Hoa trong Mộng Tường đảo mọc rất tốt, buổi chiều trồng, buổi tối đã xuất hiện nụ hoa. Giản Minh Thần hái được vài thứ mang đi phòng bếp nấu cơm, hiện tại Lạc Lạc đi theo bọn họ cùng nhau ăn cơm, nhưng anh cũng muốn tỉ mỉ phối hợp cho tốt, Lạc Lạc cần phát triển thêm chiều cao nữa.

Trong phòng khách, Cốc Tiểu Bắc đang cùng Lạc Lạc đùa vui vẻ, Giản Vân Phong cầm báo tựa ở trên ghế salon xem, thỉnh thoảng còn ngó ngó hai người đang chơi đùa, vẻ mặt hạnh phúc. Ài, Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, liền cực khổ bức chính mình giống như lão mẹ ở phòng bếp bận rộn.

Hiện tại Lạc Lạc cũng đã đi nhà trẻ, còn mình cũng phải tìm một chỗ công tác. Giờ đi học còn sớm, không bằng tìm công tác lợi nhuận kiếm chút phí sinh hoạt, hai ngày trước anh đã tiêu phân nửa số tiền trong thẻ.

Giản Minh Thần ngồi ở trước bàn ăn một bên ăn cơm, một bên xem phụ thân cùng Cốc Tiểu Bắc nói chuyện phiếm, nói chút ít chuyện lý thú của bọn họ trước kia. “Cha, ngày mai ta muốn ra ngoài tìm việc, ta cũng không còn nhỏ, hẳn là nên đi ra ngoài rèn luyện.” Ba Giản vẫn không trả lời, ngược Cốc Tiểu Bắc lại mở miệng hỏi: “Tiểu Thần, người không phải muốn lên học ở đại học Tỉnh Đức sao? Cũng cần ôn thi, cho nên người hãy thừa dịp hiện tại nhàn rỗi mà hăng hăng ôn tập đi. Đi ra ngoài làm công có thể đợi sau này vừa học vừa làm, nếu như thiếu tiền Cốc thúc thúc trong này còn có chút.”

“Cốc thúc thúc, không có chuyện gì, thành tích trước kia của ta coi như hảo, hiện tại bao nhiêu học sinh nghỉ hè đều đi làm thêm, ta cũng không phải nữ hài nhu nhược.” Ba Giản cũng để đùa xuống vỗ nhẹ tay Cốc Tiểu Bắc: “Cứ để cho Tiểu Thần đi ra ngoài làm thêm a, nhưng là ta nói trước, không cho phép qua đêm ở ngoài, 10 giờ phải về nhà.”

“Hảo, hắc hắc hai so với một, Cốc thúc thúc phản đối không có hiệu quả. Ta ngày mai sẽ đi tìm việc làm.”

Cốc Tiểu Bắc đến ở, làm cho cái nhà này càng trở nên ấm áp.

Sau khi xin phép thành công, Giản Minh Thần quyết định tìm một công việc làm vào buổi chiều hoặc tối, buổi sáng còn có nhiều việc, hơn nữa sau này anh cũng cần đi học, công việc vào chiều và tối vẫn thích hợp hơn. Quán bar, KTV, quán cà phê ... rất nhiều mục tiêu để lựa chọn.

Sáng sớm Giản Vân Phong phải đến tòa soạn làm việc, đây là công việc mà Cốc Tiểu Bắc hỗ trợ giới thiệu, tuy không lớn, nhưng cũng xem như là tạp chí có tiếng. Phụ thân đưa nhi tử đi cùng, Giản Minh Thần tranh thủ thời gian chỉnh lý sân nhỏ, anh có thể đem hoa trong Mộng Tưởng đào rồi đi, hoa gốc hoàn toàn là sạch sẽ, không mang theo một tia bùn đất. Xem ra đất trong Mộng Tưởng đào thì lấy đi không được.

Đào hố thoát nhìn rất dễ dàng, nhưng khi bạn phải không ngừng đào mười mấy cái, nghĩ thôi cũng đã thấy khó khăn. Vì sao ta không thể cùng hoa viên nhà mình, như không chế Mộng Tưởng đào chứ. Giản Minh Thần đào suốt một buổi sáng, thiếu chút nữa mệt chết. Các vật phẩm anh đặt mua rất nhanh được chuyển đến, sau khi chỉnh lý những thứ này, khí lực còn sót lại cũng bị anh dùng hết.

Bò tiền ôn tuyền trong Mộng Tưởng đào, Giản Minh Thần thư thư phục phục ngâm mình nửa giờ, hồi phục thể lực. Đây chính là điều anh mới phát hiện gần đây, chỉ cần anh mệt mỏi không có khí lực, đến ngâm mình trong ôn tuyền thì có thể xuất hiện hiệu quả ngoài ý muốn. Thân thể của anh chính là càng ngày càng cường tráng.

Ngâm mình xong xuôi, Giản Minh Thần thoải mái duỗi lưng một cái, anh hiện tại cũng gần giống như siêu nhân rồi, mỗi ngày đều phải làm nhiều chuyện như vậy. Buổi chiều tiếp tục đào hố trồng các loại hoa, trồng cây, anh muốn trong sân có cả rừng trúc. Bất quá Giản Minh Thần tinh thần vô cùng phấn chấn đến trong sân xem xét, như thế nào mới qua một buổi trưa hoa anh trồng lại rũ hết xuống. Lúc trong Mộng Tưởng đào vẫn rất có tinh thần mà.

Giản Minh Thần dạo qua mấy đóa hoa một vòng, gội chút nước suối, hẳn là do đột ngột thay đổi môi trường nên không kịp thích ứng. Dem nước suối pha loãng tỉ lệ 1:100 đổ xuống những cây hoa và cây cảnh bị bệnh, hy vọng chúng sớm lên tinh thần.

Sân nhỏ được chỉnh sửa không sai biệt lắm, Giản Minh Thần trở qua trở lại Mộng Tưởng đảo không ngừng, giữa trưa, những cây trúc anh cũng đã hảo hảo trồng xuống, đây chính là một đại công trình, qua loa không được.

Mộng Tưởng đảo không hấp thu thực vật chết, cũng không hấp thu động vật, nó chỉ hấp thu thực vật còn sống.

9. Chương 9

Bề bộn hơn nửa buổi chiều, Giản Minh Thần thu thập một chút, anh còn muốn đi tìm việc làm.

Lần lượt đi các cửa hàng, không phải người ta cảm giác anh nhỏ, chính là anh cảm thấy thời gian làm việc quá muộn, quán ăn đêm cơ bản đều là buổi chiều tối từ lúc tan tầm đến 12 giờ đêm. Phụ thân tuyệt đối sẽ không cho phép a.

Giản Minh Thần cầm tờ báo từ một quán cà phê đi ra, đang lúc buồn bực, đột nhiên nhìn thấy quán bar đối diện bên đường có dán thông báo. Bước nhanh đi qua, thông báo tuyển dụng phục vụ, thời gian ca A là 3 giờ chiều đến 9 giờ tối, ca B là 7 giờ tối đến 1 giờ sáng. Thời gian ca A có vẻ thích hợp a, hy vọng bọn họ còn nhận người.

Quán bar “Đêm khuya” ba giờ chiều mới bắt đầu mở cửa, Tiêu Nham còn đang mơ màng buồn ngủ đã bị phục vụ sinh thông báo là có một nam hài xinh đẹp muốn làm phục vụ. Hiện đang im lặng ngồi trên ghế dài trong quán, tóc ngắn màu đen, rất gầy nhưng khí sắc không tệ lắm. Mặc một kiện áo đen, ngón tay thon dài đang cầm một ly nước.

“Ta là lão bản của quán bar, Tiêu Nham, nghe nói người là đến xin làm phục vụ.”

Giản Minh Thần đứng lên mỉm cười: “Đúng vậy, ta là Giản Minh Thần, ta muốn nhận làm phục vụ ca A.” Giản Minh Thần dò xét nam nhân đối diện, khuôn mặt cương nghị, làn da tiểu mạch sắc khỏe mạnh, cao tầm 1m90, dáng người thon dài, mặc một bộ áo sơ mi đen, cổ áo sơ mi mở rộng ra, quần dài cũng cùng màu, làm cho đôi chân thon dài của Tiêu Nham mỹ cảm mười phần.

Lại là một mỹ nam a, không làm người mẫu thật sự là đáng tiếc. Nếu mình còn là Tư Đồ Ninh lúc trước thì áp đảo mỹ nam này không có vấn đề gì, nhưng nhìn xem mình bây giờ so với người ta vẫn nhỏ bé hơn. Cơ ngực như ẩn như hiện càng làm cho Giản Minh Thần chảy nước miếng.

“Ân, thời gian công tác ta cũng không có gì để nói, một tháng 2000, hiện không có thêm phúc lợi, tiền bo có thể giữ lại, buổi tối tan tầm có xe tuyến, đồng ý làm thì báo trước với quản lý. Nếu như không có vấn

đề ngày mai có thể bắt đầu công tác.” Tiêu Nham đứng dậy hướng quầy bar gọi tới một người nam nhân trẻ tuổi: “A Dân, người từ nay về sau giúp đỡ Tiểu Thần.” Nói xong xoay người rời đi, lưu lại A Dân cùng Giản Minh Thần.

Lúc bỏ đi, Tiêu Nham tuy còn vẻ mặt băng lãnh, chính là trong nội tâm đã sớm vui mừng nở hoa, hôm nay trời đúng là giúp ta nhật được một bảo bối xinh đẹp, hắc hắc ngày mai quán rượu này hẳn sẽ rất náo nhiệt đây.

Tìm được công tác, Giản Minh Thần thật cao hứng, đi siêu thị mua chút thịt bò để buổi tối làm cơm chúc mừng. Giản Minh Thần còn đang ở phòng bếp rán thịt bò, chợt nghe thanh âm non nớt của Lạc Lạc bên ngoài cửa: “Ba ba mau tới, Lạc Lạc hôm nay thi được điểm tuyệt đối nha.” Còn không đợi Giản Minh Thần buông tạp dề, một thân thể nhỏ bé mập mập liền ôm lấy chân của anh.

Sùng nịch sờ sờ mái tóc mềm mại của Lạc Lạc, ôm lấy nhi tử càng ngày càng đáng yêu, “Chụt” một tiếng, Giản Minh Thần thơm Lạc Lạc một cái thật to: “Đến, Lạc Lạc cho ba ba xem hôm nay thi cái gì được điểm tuyệt đối.”

“Là số học, hôm nay Lạc Lạc tìm tiểu ca ca chơi, anh đang thi không theo ta chơi, ta liền trộm cầm bài lão sư thi chung với anh, sau đó lão sư còn cho ta điểm 100 nha, tiểu ca ca còn nói ta rất lợi hại.”

Giản Minh Thần có chút không rõ nhìn phụ thân, Giản Văn Phong nhún nhún vai: “Là Tiểu Bắc tiếp Lạc Lạc, ta cũng chưa biết cái này, vừa rồi chỉ là trùng hợp cùng vào cửa mà thôi.”

Từ khi Lạc Lạc đến nhà trẻ Tỉnh Đức, Cốc Tiểu Bắc thành bảo mẫu của Lạc Lạc, mỗi ngày tan học không quản bẻ bộn nhiều việc, y đều đi đón Lạc Lạc trở về. Buổi tối theo chân bọn họ cùng một chỗ ăn cơm tối xong mới đi. Bất quá cụ thể mấy giờ đi thì anh không biết.

“Ngạch, cũng không có cái gì a, chính là lúc vừa mới bắt đầu đưa Lạc Lạc đi nhà trẻ, ta giúp bé làm khảo thí, cảm giác bé rất thông minh liền trực tiếp tổng đi lớp chồi, ai biết tiểu tử này trong đại não đựng gì, hôm bên lớp lá có cuộc thi, bé rõ ràng cũng đi tham gia náo nhiệt, còn thi được điểm lớn, ta nghĩ có lẽ không cần đưa Lạc Lạc đi nhà trẻ nữa, để ta mời lão sư đến, hảo hảo dạy dỗ nói không chừng có thể lên thẳng lớp một.”

Cốc Tiểu Bắc vừa nói vừa lấy trong bọc ra một quyển sách [thần đồng phát triển], Giản Minh Thần xấu hổ a, Lạc Lạc thông minh, anh biết, nước ôn tuyển kia cũng không phải là bọ trắng, bé bây giờ còn quá nhỏ, hẳn là nên được thoải mái vui chơi, chứ không phải dính vào vô số sách vở.

“Cốc thúc thúc, ta thấy dạy kèm cũng được, nhưng nhà trẻ vẫn nên đi, ta muốn để Lạc Lạc cùng hài tử bình thường đồng dạng lớn lên.”

“Ân, ta đồng ý với Thần Thần.”

“Được, ngày mai ta sẽ mời lão sư, sáng để Lạc Lạc đi nhà trẻ, buổi chiều bắt đầu mời các lão sư dạy dỗ.”

1h30 Giản Minh Thần bắt đầu ra khỏi cửa, hiện tại anh khá hưng phấn, kiếp trước anh chưa từng có cơ hội trải nghiệm qua mùi vị của đi làm. Lần này đi làm phục vụ khiến Giản Minh Thần cảm giác rất mới lạ, rất thú vị.

“A Dân ca, phục vụ phải làm cái gì?”

“A Dân trong quán bar, loại khách nào sẽ nhiều a?”

“A Dân ca....”

...

Sau khi bị Giản Minh Thần hỏi liên tục, A Dân: “Tiểu Ngạn tới, người mang Tiểu Thần làm quen một chút, Tiểu Thần từ nay về sau có chuyện gì có thể hỏi Tiểu Ngạn.”

Giản Minh Thần bị Tiểu Ngạn mang đi, A Dân thở dài, có phải đứa nhỏ này đầu óc có vấn đề không. Đáng tiếc cậu lại không trông thấy nụ cười mờ ám của Giản Minh Thần sau khi xoay người. Lúc tiến vào quán bar thấy hai người A Dân cùng Tiểu Ngạn, Tiểu Ngạn thoạt nhìn bộ dáng mới 18-19 đáng yêu. Giản Minh Thần đã sớm hai mắt tỏa ánh sáng. Để cho anh đi theo A Dân còn không bằng đi theo Tiểu Ngạn, nói không chừng mấy ngày nữa là anh có thể ăn tiểu bạch thỏ Tiểu Ngạn này rồi.

Đến 7 giờ, quán rượu bắt đầu có thêm khách, đều đang thấp giọng nói chuyện, cũng không cần đến anh. Giản Minh Thần cùng Tiểu Ngạn hàn huyên một buổi chiều, hai người giống như bằng hữu đã nhận thức nhiều năm.

Màn đêm dần dần kéo xuống, nửa đêm mới bắt đầu chân chính trình diễn kịch tình vốn có, trong quán rượu bắt đầu vang lên một bài hát của ca sĩ Chester – Linkin Park, có thể gọi lên mong muốn ẩn sâu trong trái tim. Giản Minh Thần thích ca khúc như vậy. Bản thân không ngừng bận rộn đi qua đi lại, anh tựa hồ cảm giác mình có tinh lực vô cùng, từ lúc trọng sinh đến nay đây là ngày anh vui sướng nhất. Trong lúc đang hưng phấn, Giản Minh Thần tựa hồ không phát hiện trong đám người, có một đôi mắt một mực địch ý nhìn thẳng anh.

“Tiểu Thần, bàn số 32 có người kêu người, giống như là người quen của người.” Giản Minh Thần nhìn theo hướng Tiểu Ngạn chỉ, không khỏi cau mày, Giản Minh Khê làm sao tới nơi này. Thật sự là oan gia ngõ hẹp. Giản Minh Thần còn không biết Đêm Khuya chính là quán gay bar nổi danh, mỗi đêm người trong quán rượu đều chật ních.

Giản Minh Khê nhìn người đi tới vẻ mặt là không cam tâm tình nguyện, trong nháy mắt xuất hiện cơn giận dữ, anh đây là lạt mềm buộc chặt sao? Sau khi trở về giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng không có liên hệ với hắn ta. Vốn hắn ta muốn đợi Giản Minh Thần sau khi dọn nhà gọi điện thoại cho mình xin giúp đỡ, nhưng đợi nửa tháng cũng không thấy xuất hiện cuộc gọi nào. Hôm nay cùng bằng hữu đi quán bar uống rượu lại trông thấy Giản Minh Thần làm phục vụ ở quán bar. Điều này làm cho hắn ta rất kinh ngạc, chẳng lẽ nhị thúc lại khó khăn đến mức này sao?

“Đại ca người tìm ta.”

“Tại sao tới làm phục vụ, chẳng lẽ nhị thúc nuôi người không nổi sao?”

“Không phải, là ta tự muốn đi làm.”

Giản Minh Khê còn muốn hỏi thêm, những người đi cùng anh bắt đầu ồn ào: “Minh Khê khi nào thì nhận thức nam hài xinh đẹp như vậy, cũng không giới thiệu huynh đệ một chút a.”

“Câm miệng, nó là đệ đệ của ta.”

Giản Minh Thần nhìn Giản Minh Khê, trong lòng cười lạnh, nếu quả thật coi mình là đệ đệ, Giản Minh Thần trước đây là chết như thế nào. Giản Minh Khê không phải không biết tình cảm trước kia Giản Minh Thần đối với hắn ta là ái mộ, hắn ta chỉ là cảm thấy hảo ngoạn, lại đem tình cảm của Giản Minh Thần chà đạp dưới chân, thậm chí còn đem chuyện này giễu cợt Giản Minh Thần, làm cho anh tại Giản gia căn bản không ngẩng đầu lên được. Nhưng bây giờ cùng người khác nói đây là đệ đệ của ta, có ca ca đi hại chính đệ đệ mình như vậy sao?

“Đã không có việc gì ta đi trước, buổi tối việc cần làm trong quán rất nhiều.”

Một nam hài xa lạ ngồi cạnh Giản Minh Khê tiến lên giữ cánh tay Giản Minh Thần: “Tiểu soái ca không cần phải đi a, đến cùng huynh đệ uống vài chén.” Giản Minh Thần trong nháy mắt thân thể cứng lại, gầm nhẹ nói: “Buông ra.” Nếu như là Tư Đồ Ninh trước đây thấp giọng rống như vậy, chỉ có thể khiến tiểu nam hài kinh sợ, nhưng Giản Minh Thần bây giờ, dù nghe thế nào cũng rất có lực uy hiếp.

Giản Minh Khê thấy vậy cũng không giúp Giản Minh Thần giải vây, còn thêm một lửa: “Minh Thần không bằng người cấp bằng hữu ta chén rượu, nếu như bằng hữu của ta cảm giác tốt, chúng ta sẽ không quấy rầy người làm việc, nếu như không tốt, người ở đây cùng bọn ta uống vài chén.”

“Hảo, tìm người làm trọng tài.”

“Ta tới giúp các người làm trọng tài.” Tiêu Nham không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh Giản Minh Thần. Như đôi mắt hồ ly đôi mắt quét tới quét lui trên người Giản Minh Thần cùng Giản Minh Khê. Giản Minh Khê không phải lần đầu tiên gặp Tiêu Nham, anh biết rõ cái này nam nhân cao lớn này là lão bản quán bar. “Hảo, cứ định như vậy, Tiểu Thần đi lấy chén đến ném thử.”

Giản Minh Thần cũng không cùng đám người kia nói nhảm, trực tiếp đi đến quầy bar, tại giá rượu cầm vài loại rượu, trong đó một lọ là rượu Tequila, trong nội tâm cười khê, uống chết các người bọn vương bát đần. Trước kia Giản Minh Thần không có pha chế rượu nhưng không có nghĩa Tư Đồ Ninh cũng không. Thủ pháp thuần thực, lấy ra một bình lắc, ly định lượng, ly rượu cùng với nước đá. Dùng ly định lượng cẩn thận nâng lên đo lường và bỏ cùng đá vào bình lắc. Tiếp theo bình lắc trong tay Giản Minh Thần tung bay khoảng chừng một phút, anh đem rượu trong bình lắc đã được hòa trộn đổ vào hai ly rượu dạng trung, cuối cùng để một lát chanh cùng quả anh đào vào. (đoạn này bạn chém, cơ mà dụng cụ pha chế đã được

nghiên cứu qua, khoảng 90% là chính xác)

Tiêu Nham cầm ly rượu nhẹ nhàng nhấp một miếng, vừa mới bắt đầu nhú chặt lông mày, hơi hơi giãn ra. “Không sai a, so với Lôi pha chế uống tốt hơn. Rượu này tên gọi là gì?”

“Fallen Angels.” (Thiên Sứ đọa lạc)

Một người đàn ông khác cũng cầm lấy ly rượu, uống một ngụm, hừ nhẹ một câu: “Khá tốt.”

Giản Minh Khê nhìn Tiêu Nham mỉm cười, cũng không nói thêm, xoay người đối diện Giản Minh Thần nói: “Chờ trường khai giảng, người tốt nhất nên ngoan ngoãn lên lớp, thật sự có khó khăn thì gọi điện thoại cho ta.”

Tiêu Nham vỗ vỗ vai Giản Minh Thần: “Tiểu Thần người từ nay về sau giúp Lôi pha chế rượu đi, kỹ thuật rất tốt. Còn ca ca người thật đúng là không được tự nhiên, bắt quá có thể nhìn ra hần ta rất quan tâm người.” Giản Minh Thần không có đáp lời, nhẹ nhàng ừ một tiếng, lại đi làm việc. Tiêu Nham cầm ly rượu “Fallen Angels” còn lại đem toàn bộ uống hết, trong nội tâm tán thưởng, đã thật lâu không được uống loại rượu như vậy, mấy ngày nữa Kiều trở về nhất định phải làm cho anh ấy nếm thử.

Buổi tối bị Giản Minh Khê náo một trận khiến cho tâm tình tốt của Giản Minh Thần triệt để không có, vừa đến 9 giờ liền thay đổi quần áo ra khỏi quán bar, chờ xe tuyến. Quán Đêm Khuya phúc lợi tuy không nhiều lắm, nhưng xe tuyến này Giản Minh Thần vẫn rất thích. Nhà anh ở nơi vắng vẻ như vậy, nếu như muộn cũng không thể ngồi xe công cộng quay về, gọi xe lại quá lãng phí tiền. Ở cửa ra vào đứng một hồi, Tiểu Ngạn cũng đổi xong quần áo đi ra.

“Tiểu Ngạn xe tuyến có mấy người.” Giản Minh Thần bắt tay khoát lên bả vai Tiểu Ngạn, ra dáng một đại ca tốt. “5 người a, người, ta, còn có bartender Lôi cùng quản lý A Dân và tiểu đầu bếp Tiểu Thất.” Tiểu Ngạn cũng không để ý tay Giản Minh Thần khoát lên trên bả vai anh, một đôi mắt sáng ngời nhu thuận nhìn Giản Minh Thần.

Hai người hàn huyên vài câu, xe tuyến đã tới, bảy người một xe. Làm cho Giản Minh Thần thẳng mắt tròn trắng, lão bản Đêm Khuya thực sự có tiền a. Giản Minh Thần báo địa chỉ của mình, bốn người trên xe nhìn Giản Minh Thần giống như quái vật, làm cho anh xấu hổ, bận rộn giải thích: “Đừng nhìn ta như vậy a, đừng xem ta ở khu nhà giàu, ta cũng chỉ là ở nhờ người khác thôi a.” Cái phòng kia là của Giản Minh Thần, giờ anh đang mượn xác Giản Minh Thần, như vậy cũng có thể coi là ở nhờ a.

Xe dừng ở cửa Trang Viên Hoa Hồng, người trên xe một lần nữa kinh ngạc đến ngây người, trang viên lớn như tòa thành vậy mà người ta để cho tiểu tử này mượn sao, về mặt mọi người đều không tin nổi. Giản Minh Thần chỉ có thể không đếm xỉa đến ánh nhìn của mọi người, vội vàng chạy vào phòng.

.....

Chester (Linkin Park): Chester Charles Bennington (sinh ngày 20 tháng 3 năm 1976) là một nhạc sĩ, diễn

viên người Mỹ, được biết đến với vai trò là một trong hai ca sĩ và nhạc sĩ chính của nhóm nhạc rock Linkin Park và nhóm Dead By Sunrise. (thông tin chi tiết, mời bạn tham khảo ở đây và đây)

10. Chương 10

Tại Đêm Khuya làm việc vài ngày, Giản Minh Thần cũng đã thích ứng với các phương thức làm việc trong quán. Lôi được điều sang làm bartender ca B. Sau giữa trưa nắng nóng cơ hồ như muốn phơi khô người. Giản Minh Thần một mình đứng ở quầy bar lau ly cốc, trước 8 giờ tối khách đến quán đều là đàm công việc hoặc là đợi người, cũng có mấy nhân viên thừa dịp buổi chiều không có việc đến đây thả lỏng. Thời điểm này rất ít gặp phải khách nhân không tốt.

Ba Giản cùng mẹ Giản ly hôn, sau đó, mỗi tuần mẹ Giản đều gọi điện thoại cho anh, hỏi một chút cuộc sống của anh, cũng rất ít đề cập ba Giản. Bà lại bắt đầu yêu, rất có thể lập tức kết hôn, mỗi lần như thế anh đều trả lời cho có lệ. Kiếp trước phụ mẫu Tư Đồ Ninh cũng như vậy, tuy sống chung mấy chục năm nhưng sớm bằng mặt không bằng lòng. Anh chán ghét bọn họ, nếu như không phải Giản Vân Phong vẫn đối với Lạc Lạc hảo, có khả năng anh đã sớm ôm Lạc Lạc đi ra ngoài ở.

Thượng đế đối với anh không tệ, cho anh một hòn đảo trong mơ, cho anh một cuộc đời mới. Mỗi ngày bận rộn không phải rất tốt sao? Nhìn xem sân nhỏ mỗi ngày biến đổi, hoa hồng đều nở rộ. Các màu cây tường vì cũng leo đầy tường viện. Hiện tại mới chân chính là Trang Viên Hoa Hồng, đây chính là chính mình một tay trồng, ngấm lại cũng rất có cảm giác thành tựu.

Giản Minh Thần còn đang đặc ý trong lòng, không có lưu ý trên quầy bar đã có một người nam nhân đang nhìn anh.

Kiều Tử Phi thật không ngờ trong một buổi chiều nóng bức như này, lại lần nữa gặp tiểu tử này, lần trước đến Z quốc hẳn quả thật muốn tìm Giản Minh Thần, bắt quá hẳn quá bề bọn nên không có thời gian. Hôm nay nếu như không phải Tiêu Nham cứng rắn kéo hẳn đến quán bar, chắc bây giờ hẳn vẫn còn đang trên bàn làm việc bận rộn với đồng giấy tờ.

Tiêu Nham nói là mới tuyển bartender, pha rượu phi thường tốt nên muốn hẳn đến nếm thử. Lúc tiền vào, Kiều Tử Phi liền phát hiện đứng ở quầy bar góc góc là Giản Minh Thần. Thoạt nhìn hình như là đang lau ly cốc, nhưng nhìn đôi mắt lại như đang thả hồn ở đâu đó.

“Người đã lau đến 15 phút còn chưa sạch sao?” Kiều Tử Phi tay phải chống cằm, tựa ở trên quầy bar nhìn Giản Minh Thần ngẩn người, lộ ra nụ cười vô hại.

“A...” Giản Minh Thần bị người vừa hỏi có chút phản ứng không kịp. Chờ anh nhìn về phía Kiều Tử Phi lại càng kinh ngạc, con mắt mở thật to, miệng còn hơi hơi bảo trì khi nói tiếng “a”.

“Ha ha, người thật sự rất đáng yêu.” Kiều Tử Phi không để ý hình tượng cười rộ lên.

Nhìn Kiều Tử Phỉ cười to, Giản Minh Thần hết chỗ nói rồi. Người nam nhân này là con chim công mình gặp trên phi trường sao? Hôm nay hần mặc một kiện áo màu đỏ sậm, có lẽ là bởi vì trời nóng nên ông tay áo bị cuốn lên. Trên tay là một cái bát lửa màu bạc đang không ngừng lật chuyển. Giản Minh Thần hừ nhẹ, không hổ là chim công, lần trước áo hồng lần này áo đỏ, thật sự là huênh hoang. Cũng không phải muốn kết hôn mặc màu đỏ làm cái gì. [Tác giả: là màu đỏ sậm, không phải đỏ thắm a]

Giản Minh Thần không đếm xỉa Kiều Tử Phỉ đang cười: “Tiên sinh uống rượu gì?” Kiều Tử Phỉ thấy tiểu gia hỏa mắt hứng, cũng không cười nữa: “Nghe nói người biết pha chế ‘Fallen Angels’, cho ta một ly nếm thử.”

“Chờ.” Giản Minh Thần lưu loát bắt đầu pha chế rượu, trong lúc pha chế, Giản Minh Thần giống như hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng.

Giản Minh Thần hiện tại tựa hồ quên khuấy hết, trực tiếp dùng phương thức chế rượu trước kia chế cho Kiều Tử Phỉ. Đối với con chim công này anh có chút không chắc chắn. Không phải là Giản Minh Khê tìm người đến làm khó anh chứ. Tháng gần nhất Giản Minh Khê đã tới mấy lần, luôn tìm anh gây phiền toái, tuy nhiên đều là Tiêu Nham giúp anh giải quyết, nhưng như vậy cũng không phải cái biện pháp a. Hơn nữa nhìn bộ dáng nam nhân này cũng không phải dễ đuổi a.

Kiều Tử Phỉ có chút tò mò, lúc này Giản Minh Thần một chút cũng không giống một người 20 tuổi. Mới có 20 tuổi, trẻ người làm sao có khả năng có thủ pháp như thế này. Đôi tay trắng nõn kia trên không trung tung bay, làm cho Kiều Tử Phỉ giống như đui mù con mắt.

Kiều Tử Phỉ uống xong ‘Fallen Angels’, trong nội tâm nổi lên gợn sóng, thiếu niên này tựa hồ ẩn tàng rất nhiều bí mật. ‘Fallen Angels’ là do bậc thầy điều chế rượu – Adrian phát minh ra, hơn nữa cách điều chế không truyền ra ngoài, nghe nói còn cần thủ pháp đặc thù mới có thể thành công điều chế ra ‘Fallen Angels’. Mà hần may mắn được thử qua ‘Fallen Angels’ do chính Adrian điều chế, cùng Giản Minh Thần điều chế không có sai biệt. Trong tư liệu về Giản Minh Thần không có đề cập anh có thể pha chế rượu. Tiểu gia hỏa chính là càng ngày càng thú vị. Nhìn xem Giản Minh Thần tại quầy bar bận rộn, Kiều Tử Phỉ khóe miệng lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Không biết người nào đã từng nói: Khi bạn cảm thấy một người nam nhân thần bí thì bạn sẽ rất rất dễ yêu người đó.(kiểu thần bí -> tò mò -> tìm hiểu -> tiếp cận -> đốt lên tình cảm:”>). Mà Kiều Tử Phỉ tựa hồ cũng không có ý thức được điều đó.

Tiêu Nham từ trong văn phòng đi ra liền thấy được nụ cười của Kiều Tử Phỉ, đột nhiên cảm giác quán rượu này có chút lạnh. Người khác sẽ không có cảm giác gì mà cho đây là nụ cười vô hại nhưng Tiêu Nham là cùng Kiều Tử Phỉ lớn lên từ nhỏ nên cậu biết rõ, sắp tới lại có người chuẩn bị gặp xui xẻo.

Vỗ bả vai Kiều Tử Phỉ: “Lão đại người đừng gây họa cho bảo bối của ta a, hiện tại khách đến quán ta đa phần đều vì Tiểu Thần mà tới, kỹ thuật pha chế rượu của cậu ấy thật không có chỗ chê.” Tiêu Nham thuận thể ngồi vào bên cạnh Kiều Tử Phỉ, Giản Minh Thần cấp Tiêu Nham một cái mỉm cười hồi thăm.

“Tốt lắm, rượu ta đã uống, ta đi trước, buổi tối còn có yến hội. Về phần bảo bối của người, ha ha” Vừa nói Kiều Tử Phỉ vừa trực tiếp đi ra quán bar, vẫn không quên quay đầu lại nhìn thoáng qua Giản Minh Thần.

Nhưng bây giờ Tiêu Nham buồn bực, Kiều Tử Phỉ không thương mỹ nữ nhưng lại thích nam hài xinh đẹp, mà Giản Minh Thần lại là cực phẩm mỹ nam, cậu có thể không buồn bực sao? Vạn nhất Kiều Tử Phỉ coi trọng, nhất định sẽ đem anh bắt đi nuôi nhốt trong nhà, vậy cửa hàng cậu làm sao bây giờ. Trọng yếu hơn là cậu vẫn muốn Giản Minh Thần dẫn Giản Minh Khê đến a.

Tháng 6 đã bắt đầu rất nóng, Giản Minh Thần dậy ngày càng sớm, qua 5 giờ liền đứng dậy chạy bộ, lúc này là lúc yên tĩnh nhất, không có một chiếc xe nào chạy qua, đường phố trở thành nơi Giản Minh Thần một người độc hưởng.

Lộ tuyến chạy bộ của Giản Minh Thần càng lúc càng lớn, trước kia cũng chỉ theo đường từ trên núi xuống chân núi, trải qua rèn luyện mấy tháng ở Mộng Tưởng đảo, hiện tại anh đã “xưa đầu bằng nay”, bắt đầu chạy vòng quanh núi, phía sau núi ven biển, có một đoạn đường gỗ nhỏ, đây là đoạn đường Giản Minh Thần thích nhất.

Cầm lấy khăn đeo trên cổ lau mồ hôi, Giản Minh Thần thả chậm tiến độ, mùi gió biển mằn mặn đập vào mặt, Giản Minh Thần ngẩng đầu lên thậm chí có thể trông thấy gian phòng của mình, trên cửa sổ chỗ còn có một chậu hoa hồng trắng.

Mùi gió biển mằn mặn mang theo mùi máu, Giản Minh Thần bịt mũi, sáng sớm mùi máu tươi từ đâu đến. Giản Minh Thần tìm một vòng cũng không có phát hiện cái gì, còn tưởng rằng chính mình vừa rồi nghĩ thấy sai rồi, đang muốn đi, phía con đường gỗ truyền đến tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Ở trên đoạn đường gỗ có một hài tử toàn thân ướt đẫm, ăn mặc rách nát xuất hiện ở trước mặt Giản Minh Thần. Sở dĩ nói là hài tử, bởi vì khi anh nâng người lên thì rất bé, là bộ dáng tầm 14 – 15 tuổi. Mặc rất quần áo vận động bình thường, vài vóc rất kém, xem xét chính là hàng vỉa hè.

Nhẹ nhàng nâng cậu bé dậy, trong bụng một cái lỗ máu màu đen lộ ra, xem ra cậu bé đã bị thương được một thời gian ngắn, vết máu tươi cũng đã chuyển sang màu đen. Giản Minh Thần không phải là người lương thiện, đã từng là người của Tu La môn thì làm sao còn có thể thiện lương.

Nhưng là hôm nay Giản Minh Thần rất muốn cứu nam hài này, hẳn là cậu bé từ trên biển dạt tới, lại còn có thể sống sót, thì hẳn là ông trời cũng chưa muốn cậu bé chết, tựa như chính mình hồi trước.

Đem nam hài dìu vào Trang Viên Hoa Hồng, đặt ở cậu bé gian phòng cách vách. Anh không hy vọng Lạc Lạc chứng kiến người như vậy, máu tươi là dơ bẩn, không thể để cho nó dơ mắt của Lạc Lạc. Đem cậu bé ẵm tới phòng tắm, cởi ra quần áo rách rưới, tận lực tránh đi vết thương do bị súng bắn, đem toàn thân rửa sạch sẽ.

Nam hài lớn lên rất đáng yêu, chỉ là nhìn miệng vết thương mà giật mình, làm cho người ta cảm giác quá mức đáng sợ. Cậu bé hẳn là bị người ngược đánh qua, phía sau lưng tất cả đều là vết thương bầm tím. Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, hài tử khả ái như thế, là ai nhẫn tâm như vậy.

Nam hài trên mình không có bất kỳ thứ gì đại biểu thân phận, ở cổ chân chỉ có một khối ngọc phiến nhỏ nhỏ bị dây đỏ buộc lên, lơ lơ có thể nhìn rõ ràng chữ khắc trên mặt: “Vân Minh.” Đây có lẽ là tên của

cậu bé a.

Trở lại Mộng Tưởng đảo lấy ra vài thùng nước, bây giờ chỉ có nước suối mới có thể cứu cậu bé, hy vọng ý chí của cậu bé đủ kiên cường. Nếu như cậu bé một lòng tìm chết, phỏng chừng thần tiên cũng cứu không được. Giản Minh Thần không phải bác sĩ, chỉ dựa vào kinh nghiệm kiếp trước thường xuyên giúp Lăng Dạ xử lý miệng vết thương, đem viên đạn trong bụng nam hài lấy ra.

Máu tươi nhuộm đỏ sàn phòng tắm, hương vị nồng đậm hơn làm cho Giản Minh Thần muốn nôn mửa. Anh vốn đã sắp quên hương vị máu tươi. Đem nam hài bỏ vào bồn tắm lớn đựng nước suối, sống hay chết liền nhìn bản thân người đi.

Giản Minh Thần tranh thủ thời gian rửa phòng tắm, cũng đi Mộng Tưởng đảo hảo tắm một cái, sau đó mới đi làm điểm tâm cho Lạc Lạc cùng Giản Vân Phong.

“Cha, người nói Lạc Lạc khai giảng liền học lớp một có phải là có chút sớm không? Bé vẫn chưa tới ba tuổi.”

“Không có chuyện gì, Bắc Bắc đã phái một giáo sư đi theo chiếu cố toàn bộ hành trình, sẽ không xảy ra vấn đề, Lạc Lạc là hài tử thông minh nên cũng không đáng lo. Đúng không Lạc Lạc?” Giản Vân Phong sờ sờ Lạc Lạc ở một bên đang ngoan ngoãn ăn cơm.

“Àn, gia gia nói rất đúng, ba ba, Lạc Lạc rất thông minh nha, lão sư giảng lần thứ nhất Lạc Lạc nghe đều hiểu, Lạc Lạc muốn nhanh chóng lý giải cái cầu này.”

“A, cái gì cầu?”

“Ha ha...” Giản Vân Phong không kể hình tượng cười ha hả: “Là địa cầu, gần đây Lạc Lạc đang học địa lý, bé nói bé muốn đi đến khắp nơi trên toàn cầu.”

“Lạc Lạc muốn cùng đại ca ca, đại tỷ tỷ cùng học tập một chỗ sao?”

“Àn, thích, bọn họ đều chiếu cố hảo Lạc Lạc, còn có cả tỷ tỷ thích niết mặt của Lạc Lạc, Lạc Lạc ghét các nàng.”

Giản Minh Thần có chút buồn bực, anh cùng con lại cùng vào một trường, thật đúng là quái dị. Điểm tâm qua đi, Lạc Lạc bị Giản Vân Phong đưa đi nhà trẻ. Trang Viên Hoa Hồng chỉ còn Giản Minh Thần.

Nhìn thoáng qua nam hài trong bồn tắm, còn chưa có tỉnh, bất quá hô hấp dường như vững vàng hơn nhiều. Chăm chú cau mày, vẻ mặt thống khổ. Máu vết thương ở bụng sớm đã ngưng chảy, bất quá thoát nhìn còn rất là khủng bố.

“Ai, tiểu gia hỏa hảo hảo sống sót a, không có gì mà qua không được hết, hận cũng tốt, yêu cũng tốt, nếu

như chết thì cái gì cũng không còn.” Nói xong Giản Minh Thần liền xoay người ra khỏi phòng tắm, trở lại Mộng Tưởng đảo.

Mấy ngày hôm trước trồng trúc, cơ bản đã thu hoạch xong chất đồng tại bên cạnh cái ao. Nhiệm vụ sáng hôm nay của anh chính là kiến tạo trúc phòng. Không thể không bội phục uy lực của mạng, cái gì cũng có thể tìm thấy, Giản Minh Thần cũng đã tìm được một số đồ án đơn giản của trúc lâu.

Trúc lâu cấu tạo theo hai tầng, lầu một là phòng khách, lầu hai là nơi sinh hoạt, tại lầu hai còn có thiết kế một cái sân phơi nho nhỏ, đứng ở sân phơi trông về phía xa có thể trông thấy hồ hoa sen cùng cầu vòng ở Mộng Tưởng đảo, đương nhiên những thứ kia đều là Giản Minh Thần tăng thêm.

Nghĩ là một chuyện dễ dàng, không cần hai tay, có thể chứng kiến một cây trúc tự nhảy múa, tự giúp nhau chất chồng, tự chính mình đứt gãy, đây cũng là một chuyện rất thú vị. Trúc lâu xanh biếc mang đến cho người một loại cảm giác tươi mát, bốn phía xung quanh cũng trồng thêm một ít trúc, xuyên thấu qua là có thể trông thấy trong rừng trúc nở rộ mấy đóa hoa đại.

Ngồi ở lầu hai, Giản Minh Thần nhìn ngắm Mộng Tưởng đảo, trong này đã bị mình chiếm hết, mảng rừng cây ăn quả lớn, trong đó là đàn gà tự chạy loạn. Cái ao mình tạo ra giờ cũng đầy tôm cua cá. Rau dưa tươi sạch phát ra mùi người. Đây hết thảy đều là kiệt tác của anh, Giản Minh Thần. Anh cũng không phải cái gì cũng không thể làm.

11. Chương 11

Tại Mộng Tưởng đảo ngày người một buổi sáng, Giản Minh Thần có chút không muốn đi ra, tiểu hài tử trong bồn tắm kia hẳn đã tỉnh a, thuận tay theo vườn rau hái được một ít nguyên liệu liền có thể làm thêm hai món ăn a.

Vừa mới tiến vào phòng ngủ, liền cảm thấy sau lưng một người nhanh chóng dùng một cây dao gọt trái cây gác ở cổ mình: “Kháo, người, tiểu tử vong ân phụ nghĩa, lão tử cứu người, người cứ như vậy đáp tạ ta.” Giản Minh Thần phát hỏa, anh rất ít khi làm chuyện tốt, không nghĩ tới cứu trở về lại là một con sói kiêu kỳ.

“Người là ai, tại sao phải cứu ta. Người hẳn biết ta bị thương bởi súng.” Thanh âm hơi Văn Minh khô sáp, trầm thấp. “Lấy dao ra, không vui vì được ta cứu thì rút nhanh lên, làm lão tử lãng phí nhiều tế thuốc như vậy.”

Văn Minh sờ sờ bụng vết thương, không thể không bội phục cái nam hài thoát nhìn quá mức xinh đẹp, quá mức nhu nhược này, y thuật rất lợi hại. Cần nhắc lợi hại, chậm rãi thu dao. Hiện tại nếu như Giản Minh Thần biết rõ Văn Minh nghĩ như vậy khẳng định phải cười to ba tiếng, thuận tiện hung hăng đánh cho cậu bé một trận. Giản Minh Thần ghét nhất người khác nói anh xinh đẹp, nhu nhược.

“Xem ra người khôi phục không sai, có thể lấy dao uy hiếp ta.” Giản Minh Thần xoay người, đã lui về phía

sau hai bước, anh không thích để lộ lưng cho người không quen biết. Thân thể của Vân Minh như một con thú bị thương, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, ánh mắt như thế làm cho anh rất không thoải mái. “Người chờ một chút, ta lấy cho người mấy bộ y phục. Đúng rồi, vết thương của người hiện giờ như thế nào?” Mộng Tưởng đảo xuất phẩm quả nhiên không phải vật phạm, cái lỗ máu kia đã bắt đầu khép lại.

“Đã không còn đau, vừa rồi thực xin lỗi, là ta quá khẫn trương. Còn có, cảm ơn người.” Giản Minh Thần nhìn xem Vân Minh ngoan hơn rất nhiều, liền khẽ cười cười, xoay người đi gian phòng của mình tìm quần áo. Quần áo trước kia của Giản Minh Thần hẳn là có thứ thích hợp. Minh bây giờ so với trước kia cao thêm không ít. Đã sớm đem quần áo trước kia của Giản Minh Thần đóng gói giấu đi.

Tìm kiếm nửa ngày, từ quần trong đến bộ ngoài anh đều tìm được vài món, Giản Minh Thần cười tà, vừa rồi dám lấy dao uy hiếp ta, vậy ta liền cầm quần lót tình thú cho người. Tìm được một cái quần lót báo hoa, chính là nó hắc hắc hắc.

Tư Đồ Ninh trước kia đều dè nén thật lâu bản tính ác ma, luôn cẩn cẩn dực dực khi ở cùng Lăng Dạ, sợ mình làm sai gì đó sẽ khiến Lăng Dạ chán ghét. Hiện tại anh là Giản Minh Thần, anh không cần phải dè nén bản thân, muốn gì làm nấy.

“Cho người quần áo này, trước cầm đi thay đi, tuy nhiên hơi có chút lớn, nhưng cũng tạm được, ta rất nghèo, không có tiền mua quần áo phù hợp cho người, thay xong xuống lầu một chờ ta, một hồi có thể ăn cơm.” Giản Minh Thần không để ý tới Vân Minh đối với quần áo trong tay ngẩn người, đem xong anh liền tranh thủ thời gian xuống lầu. Không biết Vân Minh nhìn thấy cái khổ hoa văn da báo sẽ có biểu hiện gì, hắc hắc không vui có thể không mặc.

Nam hài xinh đẹp hấp tấp đi xuống lầu, Vân Minh đột nhiên buông tay ra, quần áo Giản Minh Thần cho toàn bộ rơi trên mặt đất. Cậu có tính thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, đoạn thời gian trước còn không ngừng chạy trốn chết, mỗi ngày đổi một bộ quần áo, hiện tại để cho cậu mặc đồ của người khác, còn không bằng giết cậu cho rồi.

Ngồi xuống, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xem xét từng kiện từng kiện quần áo, phát hiện chỉ có quần lót cùng sơ mi mang theo nhãn hiệu. Vân Minh bất chấp tất cả xé toang nhãn hiệu liền mặc vào. Còn cái quần đáng chết kia thì đi gặp quỷ đi thôi.

Vân Minh mặc quần áo tử tế tựa hồ cũng không có phát hiện cái gì không đúng, trực tiếp đi xuống lầu. Cậu đã ba ngày ba đêm không có ăn cơm đi, bọn cướp chết tiết kia, ngàn vạn lần đừng để cho cậu bắt được. Nếu không sẽ cho bọn chúng nhịn đói từ mười ngày đến nửa tháng cho bọn chúng thử xem, đánh cậu, cậu không sợ, nhưng cậu lại rất sợ đói. Một khi đói, tinh thần liền hoảng hốt.

Vừa xuống lầu đã nghe thấy từ trong phòng bếp truyền đến trận mùi đồ ăn, Vân Minh hướng phòng bếp nhìn thoáng qua, đôi mắt đã bị cái thân ảnh bận rộn kia hấp dẫn. Nam hài xinh đẹp buộc lên tạp dề, nhanh nhẹn đổ đồng cả canh vào xào. Một tay theo cái kệ đồ gia vị bên cạnh, cầm lấy một ít gia vị bỏ vào trong nồi.

Vân Minh nuốt một ngụm nước bọt, không biết là đói hay là bị hấp dẫn.

Trên bàn ăn đã có một món súp, một nồi cơm điện cùng hai cặp bát đĩa.

Vừa ngồi xuống, Vân Minh cảm giác cái mông có vấn đề, liền bật dậy, hướng sau lưng vừa sờ, lại lấy ra một cái đuôi nhỏ dài 20 cm, cúi đầu xem xét, lại thấy cậu đang mặc một cái quần lót tình thú, còn là báo hoa. Khuôn mặt nhỏ nanh trong nháy mắt không còn chút máu. Đây là trả thù trắng trợn.

Từ phòng bếp bưng món ăn ra tới, Giản Minh Thần vừa hay nhìn thấy một màn này, không hề giữ hình tượng cười ha hả: “Tiểu tử, rất gọi cảm a, không phải là muốn dụ dỗ ta đi, đến quần cũng không mặc, người nếu nghĩ lấy thân báo đáp, ta cũng chỉ có thể cố tiếp nhận thôi.”

Nghe được Giản Minh Thần trêu chọc, Vân Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chỉ là có thích sạch sẽ mà thôi, ta không thích mặc quần áo người khác đã mặc qua.” Vân Minh đem cái đuôi hướng sang bên, thoải mái ngồi vào trên ghế, tự động thủ xới cơm. Hiện tại cậu muốn đói chết rồi, một cái đuôi chả có gì mấy đi.

Đặt đĩa cải xanh vừa xào xuống, Giản Minh Thần nhếch khóe môi, tiểu tử này rất hợp tính mình. “Uy, đừng chỉ cố ăn, nói xem người là xảy ra chuyện gì, ta không muốn nghĩ đã cứu tội phạm quốc gia truy nã.”

Ăn xong ba chén cơm, Vân Minh mới ngẩng đầu: “Ta Vân Minh, 18 tuổi, không nghề nghiệp, mấy ngày hôm trước bị trời, không phải, là bắt cóc, sau bị bọn họ thả thương mới nhảy xuống biển, sau đó chính là được người cứu. Ta không có làm chuyện phạm pháp, cũng không phải tội phạm truy nã, chỉ là có chút sự tình ta quên, có thể hay không tạm thời trước để cho ta ở lại nơi này, ta sẽ không ở không, đến lúc ta có thể về nhà, ta sẽ báo đáp người.”

Giản Minh Thần cầm lấy chiếc đĩa, bĩu môi, tiểu tử này còn 18, thấy thế nào cũng giống như 14-15 tuổi, còn nói chính mình không có làm chuyện xấu, ai tin a. Người bình thường sao có thể lưu lại vết chai do cầm súng trên bàn tay, những cái đó cũng không phải một năm hai năm có thể tạo ra. Còn cố ý giả bộ, không muốn nói thì đừng nói a, coi như mình cùng cậu cũng là hữu duyên, vậy cứ tạm để cậu ở đây đi: “Ồ lại cũng có thể, nhưng con người của ta không thích nói không, từ nay về sau người làm quản gia ở đây đi ”

“Hảo, ta sẽ không ăn không, ở không.”

“Ân, còn có, không có việc gì không cần ở trong trang viên loạn đi dạo, làm hỏng đồ đạc người cũng đền không nổi. Ta gọi là Giản Minh Thần, trong này còn ba ba của ta, con ta, buổi tối chờ họ trở lại sẽ giới thiệu cho người nhận thức.”

Nghe được Giản Minh Thần nói anh còn có con trai, Vân Minh còn đang ăn cơm có chút giật mình, người này thoát nhìn cùng tuổi chính mình không sai biệt lắm, tại sao có thể có con trai, đây cũng quá thần kỳ.

Hai người lại cùng nói chuyện một hồi, Giản Minh Thần liền chuẩn bị đi làm. Mấy ngày nữa chính là đêm 419 của “Đêm Khuya”, ngày cuối cùng mỗi tháng đều là đêm cuồng hoan, chính mình vẫn là chưa có thời gian gặp qua a, chỉ là nghe nói rất náo nhiệt, tháng này ca B có một bartender xin nghỉ, anh cũng muốn đi giúp một hôm, vừa vặn để biết một chút về cái gọi là đêm 419. (Ờ vâng, em thử biết nhưng là biết rõ luôn đấy:”>)

() tình một đêm

Trước lúc ra ngoài lại dặn dò Vân Minh một chút, bây giờ cậu còn bị thương, tốt nhất không cần đi ra ngoài, ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Theo sơn đạo hướng xe công cộng đi tới, trời nóng phải biết, đi chưa được mấy bước Giản Minh Thần liền mồ hôi đầm đìa. Phía trước trên đường ngừng lại 5,6 chiếc xe của công ty dọn nhà, đem đường đều chắn mất. Giản Minh Thần vừa định mắng ai không có công đức như vậy, một đạo thân ảnh quen thuộc đập vào mắt.

Mặc dù là đưa lưng về phía Giản Minh Thần, dù là hóa thành tro, anh cũng sẽ nhận ra. Đó là Lăng Dạ. Là người anh yêu kiếp trước, là người anh nghĩ đến cả đời sẽ không còn nhìn thấy. Đột nhiên toàn thân cảm giác lạnh muốn chết, vừa rồi còn nóng như lửa, hiện tại một mảnh lạnh buốt.

Lăng Dạ sau khi cùng trao đổi xong với người bên công ty dọn nhà, chuẩn bị lái xe rời đi, cảm giác sau lưng có người, xoay người lại xem xét, liền thấy một nam hài xinh đẹp đứng cách đó không xa đang ngăn người. Nam hài này anh đã gặp qua trong buổi tang lễ của Ninh Ninh, là nam hài có thói quen hút thuốc giống Ninh Ninh, không ngờ đến Z quốc lại gặp được người có quan hệ với Ninh Ninh.

Vốn hắn đến Z quốc để phát triển, chính là nghĩ rời xa hết thầy của Ninh Ninh, muốn quên đi Ninh Ninh. Mỗi ngày sinh hoạt tại địa phương quen thuộc của bọn họ, hắn cảm giác mình đều muốn điên rồi. Thời điểm thi thể Ninh Ninh vừa được vớt lên hắn liền điên rồi. Sát thủ Tu La môn cơ hồ toàn bộ xuất động, nhưng tên tại Hy Lạp tập kích người của hắn, một tên cũng không để lại, giết toàn bộ. Nhưng hắn tra thể nào cũng không ra kẻ giết Ninh Ninh là ở đâu tới.

Điều này khiến cho lương tâm hắn trong suốt nửa năm bị khiển trách, không thể báo thù cho Ninh Ninh là tiếc nuối lớn nhất của đời hắn. Ninh Ninh chết khiến cho hắn cũng đánh mất linh hồn của bản thân. Người hắn yêu nhất trong cuộc đời này cứ như vậy mà ly khai. Cứu hận là cái gì, đều cũng đã qua mấy chục năm, cho dù Tư Đồ gia bị hủy, phụ thân hắn cũng không thể sống lại.

Dàn xếp xong cho Tư Đồ Linh Lung, hắn liền đến Z quốc, nhưng hắn không muốn ở LA, hắn không dám đối mặt với bất cứ người hay vật nào có liên quan đến Ninh Ninh. Chỉ là không có nghĩ đến ngày đầu tiên đến Z quốc lại cư nhiên gặp phải người cùng Ninh Ninh có quan hệ.

Giản Minh Thần đứng một hồi, giảm bớt một chút tâm tình của mình, hướng Lăng Dạ đi đến, mỗi một bước đều cần cường đại dũng khí, cách càng ngày càng gần, Giản Minh Thần tự nói với mình, ta đã không phải Tư Đồ Ninh, Lăng Dạ cũng không còn là người ta yêu nhất, buông tay thôi.

Chống lại ánh mắt Lăng Dạ, Giản Minh Thần mỉm cười, xem như bắt chuyện. Dù sao hai người bọn họ ở khoảng cách vô cùng gần, coi như là hàng xóm, từ nay về sau khẳng định sẽ còn gặp lại, luôn trốn tránh không phải tác phong của anh.

Gặp thoáng qua trong nháy mắt, Giản Minh Thần cảm giác giống như qua một thế kỷ dài vậy, từng bức tranh được thu nhỏ lại nháy mắt hiện lên trong đầu, 12 tuổi Lăng Dạ dơ bản một mình ngồi xổm trong

bóng đêm ở ngã tư đường, mưa rơi lác đác, làm ướt tóc hai người, anh vươn tay, mang theo Lăng Dạ. Từ giây phút đó, Lăng Dạ trở thành kiếp nạn của anh.

Giản Minh Thần lúc đã đi một khoảng xa, nhếch khóe môi, anh như thế nào cảm giác thu lưu Vân Minh cùng trước kia mình thu lưu Lăng Dạ rất giống. Bất quá anh không yêu Vân Minh, tuy nhiên Vân Minh lớn lên rất tốt, rất phù hợp yêu cầu của anh, làm tình nhân cũng không tệ lắm, làm ái nhân phỏng chừng còn rất xa.

Anh đã chịu qua một lần bị thương, thậm chí bị mất tính mạng, kiếp này anh không muốn yêu lần nữa. Anh không nghĩ lại bị thương tổn. Anh cũng không muốn báo thù, dù sao bây giờ anh là Giản Minh Thần, nên bắt đầu một cuộc sống mới của Giản Minh Thần.

“Thần ca, đêm 419 lần này ngươi tới chỉ huy trực ban sao?” Tiểu Ngạn đứng ở ngoài cửa ‘Đêm Khuya’ hỏi Giản Minh Thần.

“Àn, đúng vậy Tiểu Ngạn, có chuyện gì sao?” Giản Minh Thần cười nhìn Tiểu Ngạn, đứa bé này tham gia mấy lần đêm 419, rõ ràng không bị sắc lang ăn, thật đúng là không dễ dàng.

“Đúng a, lão bản nói tháng này có hoạt động, người tương đối nhiều, nhân lực đều phải điều qua.”

“Nha, như vậy a.”

12. Chương 12

Giản Minh Thần khi về nhà đã thấy Vân Minh ngồi trong phòng khách cùng Giản Vân Phong nói chuyện thật vui. Cốc Tiểu Bắc đang đùa giỡn con của mình. “Xem ra các người đều đã làm quen với nhau.”

“Thần Thần, đồng học ngươi đến nhà của chúng ta ở, sao ngươi lại không nói một tiếng.” Giản Minh Thần có chút kinh ngạc nhìn nhìn Vân Minh, tiểu tử chắc hẳn đã lục qua tủ quần áo của mình, mặc một cái quần thường màu trắng, nhưng anh dám đánh cược, tiểu tử này hiện tại khẳng định còn mặc quần lót báo vân nhỏ, bởi vì trong tủ quần áo tất cả đều là loại quần như vậy. Trước kia Giản Minh Thần chính là thích cái này, trong nhà có trên trăm loại quần lót tình thú, anh cũng lười, cũng mặc kệ trước kia Giản Minh Thần mua quần lót gì, bất quá anh chọn mặc chỉ là quần có điểm gợi cảm, cũng không có cái đuôi nhỏ.

“Cha, ta hôm nay bận quá nên quên điện thoại cho ngươi.” Nói xong liền an vị trên ghế sa lon: “Bảo bối tới, cho ba ba ôm một cái, hôm nay tại nhà trẻ có ngoan hay không.” Lạc Lạc từ trong ngực Cốc Tiểu Bắc giẫy ra nhảy vào trong ngực Giản Minh Thần, “Lạc Lạc rất ngoan, buổi chiều lão sư đều nói Lạc Lạc thông minh.” Lạc Lạc cọ cọ vào gò má Giản Minh Thần, sau đó cho anh một cái hôn thật to.

“Đúng a, giáo sư ta mời đến đều nói, Lạc Lạc rất thông minh, phỏng chừng đến khai giảng tiểu học, bé có thể trực tiếp lên lớp 2, trình độ lớp 1 với bé mà nói rất đơn giản, chỉ sợ vui đập tài năng của đứa nhỏ này.”

Cốc Tiểu Bắc kích động không thôi, chạy nhanh giúp Lạc Lạc khoe khoang. Gần nhất y một mực chú ý bồi dưỡng thần đồng, Lạc Lạc lại đáng yêu như thế, không bồi dưỡng thành thần đồng thực có lỗi với bản thân y.

“Cốc thúc thúc, để cho Lạc Lạc học từ lớp 1 lên đi, dù sao bé cũng còn quá nhỏ, đối với xã hội còn không quen thuộc, ta không muốn làm cho Lạc Lạc cùng xã hội tách rời.”

“Ba ba, ta không nhỏ, Lạc Lạc đã ba tuổi, là đại hài tử.” Lạc Lạc núp ở trong ngực quấy rối Giản Minh Thần, lên tiếng vì chính mình biện hộ. “Đúng a đúng a, Lạc Lạc là đại hài tử, buổi tối sẽ không cần cho ba ba lại giường, cũng không muốn cùng ba ba cùng nhau tắm tắm.”

“A, đại hài tử không thể cùng ba ba cùng nhau tắm tắm, cùng một chỗ ngủ sao, cái kia, Lạc Lạc không phải là đại hài tử.”

“Được rồi, cũng gần 10 giờ, nhóc con lanh lợi có phải nên đi ngủ sớm không, đi, ba ba ôm ngươi đi tắm rửa.” Giản Minh Thần cùng mấy người nói qua loa rồi đi lên lầu, nhà bọn họ Lạc Lạc lớn nhất, về chuyện Vân Minh, ngày mai lúc ăn sáng sẽ nói sau.

Đem Lạc Lạc đưa vào Mộng Tưởng đảo, hai cha con ngâm mình ở trong ôn tuyền nói chuyện phiếm: “Lạc Lạc ngươi không được đem chuyện ba ba có Mộng Tưởng đảo nói cho người khác biết a.” “Ba ba, Lạc Lạc cũng không phải là đại hài tử ngốc, Lạc Lạc ngay cả gia gia đều không có nói cho nha.”

Giản Minh Thần sờ sờ đầu Lạc Lạc: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm ta cho ngươi hai bình nước, ngươi đem cho gia gia cùng Cốc gia gia uống hết, như vậy thân thể gia gia mới có thể khỏe mạnh.”

“Giống như Lạc lạc sao?”

“Ân, khỏe mạnh giống như Lạc Lạc.”

Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc vẫn đối với phụ tử bọn họ rất chiều cố, anh là người không thích nợ nhân tình, nước suối trong Mộng Tưởng đảo có thể so với thần thủy có thể trị bách bệnh, coi như đây là báo đáp của anh với hai người đi.

Sáng sớm, Giản Minh Thần đưa đến cho Giản Vân Phong cùng Lạc Lạc, cầm một ly cà phê tựa ở trước bàn ăn chậm rì rì uống, đối diện Vân Minh dậy trễ còn có chút mơ hồ ăn bữa sáng.

Không thể không nói Vân Minh xác thực là một nam hài đáng yêu, khuôn mặt trẻ con, ngũ quan rất nhu hòa, không có khí thế cường liệt của nam nhân. Tuy đã 18 tuổi nhưng cũng chỉ giống như 14-15 tuổi, đáng người mảnh khảnh. Thật không cách nào tưởng tượng ra bộ dáng cầm súng của đại hài tử như vậy.

Vân Minh cơm nước xong, ngẩng đầu vừa vận dụng với Giản Minh Thần nhìn mình cười cười, cậu có chút ngượng ngùng. Chẳng lẽ vừa rồi chính mình ăn nhiều lắm sao. Cũng không biện pháp a, đừng xem cậu

dáng người nhỏ, nhưng sức ăn rất lớn a.

“Cái kia Thần ca, ngày hôm qua người không phải nói tìm ta có việc sao?”

“Ân, người cũng đừng giả bộ mất trí nhớ với ta, nói cho ta biết, người rốt cuộc là từ nơi nào tới, vết chai trên tay người là do dùng súng a.” Giản Minh Thần uống một ngụm cà phê, lẳng lặng chờ Vân Minh trả lời.

“Thần ca, người đã nói như vậy, ta cũng không dấu diếm nữa, trí nhớ của ta là thật ra một vài vấn đề, rất nhiều chuyện đều mơ hồ, không biết nguyên nhân gì một mực có người truy sát ta, cuối cùng ta còn bị đưa một du thuyền, những kia bọn cướp hành hạ ta ba ngày ba đêm, còn không cho ta ăn cơm. Hình như là muốn ta giao ra vật gì đó, ta nhớ không rõ ràng lắm. Lúc sau ta thừa dịp bọn họ không chú ý trốn thoát, không nghĩ tới lại bị trúng đạn mà rớt xuống biển. Chờ ta tỉnh lại chính là đang ở trong bồn tắm nhà người.” Vân Minh nói một hơi rất nhiều, hiện tại có một số việc cậu thật không nhớ gì cả.

“Về tại sao ta lại dùng súng, cái này ta cũng không biết, nhưng ta cảm giác đối súng rất quen thuộc, quen thuộc đến từng linh kiện bộ phận của nó.”

Nghe xong Vân Minh nói, Giản Minh Thần có thể nói tin hơn phân nửa, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Vân Minh: “Tiểu tử hảo hảo ở trong này a, thu dọn bàn ăn rồi ra vườn giúp ta nhổ cỏ, gần đây ta muốn trồng thêm một số loại hoa hồng, đúng rồi còn có cái suối phun kia, tìm người đến tu sửa, nước trong hồ nhớ thay, ta muốn trồng thêm ít hoa sen.” Nói xong Giản Minh Thần liền lên lầu.

Hiện tại Mộng Tưởng đảo chính là một mảnh biển hoa, Giản Minh Thần gần nhất phát hiện càng là hoa đất tiền thì lúc sinh trưởng tại Mộng Tưởng đảo càng chậm, lần trước anh trồng hoa hồng không đến một ngày liền nở hoa, nhưng còn mấy giống mới này thì mất 2 ngày mới nở hoa.

Giản Minh Thần cắt xong vài đóa hoa hồng bỏ vào bình hoa, khi có Vân Minh thì anh không thể lơ liễu dời đi hoa hồng. Còn hoa sơn chi trong góc cũng có hoa nở hoa tàn, rõ ràng không có bị Mộng Tưởng đảo ăn hết. Xem ra Mộng Tưởng đảo chỉ ăn tính mạng của thực vật sắp chết.

Ôm hoa hồng ra khỏi Mộng Tưởng đảo, Giản Minh Thần đột nhiên nhớ tới, anh trồng nhiều hoa hồng mỹ lệ như vậy, có thể hay không đem đổi lấy tiền. Mở cái cửa hàng bán hoa cũng là ý không tồi. Ân, ân, chờ Lục Minh khai trương, từ nay về sau anh muốn ở bên cạnh Lục Minh mở cửa hàng bán hoa. Các văn phòng xa hoa ở phụ cận hẳn sẽ cần hoa hồng xa hoa. Giản Minh Thần giật nhẹ khóe môi, anh phát hiện mình càng ngày càng thông minh.

Mỗi ngày cuối cùng trong tháng là ‘Đêm 419’ của “Đêm Khuya”, một đêm này có thể điên cuồng phóng thích chính mình. Một đêm này người có thể không cần giả dạng thân sĩ. Một đêm này người có thể mặc tây trang múa cột. ‘Đêm 419’ chính là chiêu bài của “Đêm Khuya”. Hôm nay tất cả nhân viên toàn bộ đều được điều đến hỗ trợ. Giản Minh Thần nhìn tấm bảng ngoài cửa ra vào ‘Nam, nữ xin đừng đi vào’ thiếu chút nữa cười phun ra, ai viết vậy trời, cũng không sợ giày cao gót đập trúng chính mình a.

Buổi tối, vẫn chưa tới 8 giờ, đã không ít tuần nam lượng ca lục tục đến. Nguyên lai tại Z quốc gay đã nhiều như thế. Chính mình năm đó cũng chính là buông tha cho quyền kế thừa Tư Đồ gia mới được ra đi, nhưng bây giờ mọi người lại có thể công khai nói cho người khác biết: ‘Ta chỉ yêu nam nhân’. Không thể không nói thế giới này quá mức điên cuồng.

Khách nhân nhiều lên, đôi tay Giản Minh Thần cũng không còn rảnh rỗi. Đây là lần đầu tiên Giản Minh Thần chứng kiến ‘Đêm 419’, trong nội tâm khó tránh khỏi có điểm rung động. Vừa rồi khi làm việc trước, A Dân dặn dò tất cả phục vụ, hôm nay bọn họ không thể động vào bất cứ loại nước nào, bởi vì rất có thể sẽ bị kê đơn. Kêu mọi người chính mình cẩn thận. Hôm nay người tới nơi này một nửa là kẻ điên.

Giản Minh Thần nhún nhún vai, có khoa trương như vậy sao? Trước kia anh cũng đi quán bar chơi đùa, từng thấy qua các thiếu niên trẻ tuổi cần được điên cuồng chơi, cũng không còn lạ a. Giản Minh Thần cũng đâu có ngờ hôm nay anh sẽ gặp phải xui xẻo.

“Thần ca, ba ly ‘Fallen Angels.’” Tiểu Ngạn cầm khay kêu Giản Minh Thần pha chế rượu. “Đây là ly thứ mấy rồi, đã 100 chưa.” Giản Minh Thần bên cạnh vừa pha chế vừa hỏi Tiểu Ngạn, bọn họ chính là đã đánh cuộc, ai thua phải uống liền ba ly ‘Fallen Angels’.

“Thần ca người thua rồi, hiện tại đây đã là ly thứ 101, người một hồi ngoan ngoãn uống đi hắc hắc.” Tiểu Ngạn cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, rất mê người.

“Thật hay giả, có nhiều như vậy sao?”

“Hôm nay tan tầm nhất định phải uống xong mới được đi.”

“Kháo, có chơi có chịu, được rồi chứ?”

Giản Minh Thần vừa đổi xong quần áo đã bị Tiểu Ngạn kéo tới, “Nhanh lên a Thần ca, tự mình chế, không cho phép ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, ba ly nha.” Tiểu Ngạn lúc nói chuyện còn cầm ba cái ngón tay ở trước mặt Giản Minh Thần lúc ẩn lúc hiện. Giản Minh Thần cười khẽ, đem tay áo sơ mi xắn lên, bắt đầu pha chế rượu, chỉ chốc lát ba ly ‘Fallen Angels’ liền xong.

“Tiểu Ngạn người cần phải xem kĩ, không phải chỉ là ba ly ‘Fallen Angels’ thôi sao? Ta còn được xưng ngàn chén không ngã.” Nói Giản Minh Thần uống cả ba chén. Bầu không gian bỗng nhiên ngưng trọng, có lẽ do uống quá mau, Tiểu Ngạn tranh thủ thời gian đưa lên một chén nước: “Thần ca không sao chứ, uống ly nước cho dễ chịu.”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta đi toilet rửa tay, vừa rồi bị đổ ra một ít.” Giản Minh Thần tiếp nhận nước do Tiểu Ngạn đưa tới uống xong liền chạy đi toilet.

“Thần ca ta tại bên ngoài quán bar chờ người a, nhanh đi ra a.”

Giản Minh Thần tại toilet rửa mặt, cảm giác tầm mắt như thế nào càng ngày càng mơ hồ, bụng hỏa thiêu hỏa liệu. Thân thể phản ứng không bình thường làm cho Giản Minh Thần có chút trở tay không kịp. Chẳng lẽ Tiểu Ngạn kê đơn cho anh. Chết tiệt, muốn thì nói thẳng a, chẳng lẽ ta còn không thỏa mãn được người.

Nhưng là bây giờ anh phiền toái lớn, hiện tại cái gì cũng thấy không rõ, toàn thân cũng càng ngày càng nóng. Gượng chống thân thể mở ra cửa phòng WC, vẫn chưa đi vài bước liền đụng vào một người. Lồng ngực rất rắn chắc, còn có một cổ mùi nước hoa cỏ xanh. Anh đêm nay xem như xong rồi. Hiện tại anh khó chịu muốn chết, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Kiều Tử Phỉ thật không ngờ lần thứ ba gặp Giản Minh Thần sẽ là tình huống như bây giờ, Giản Minh Thần híp lại đôi mắt, khuôn mặt nhỏ nanh ửng đỏ, một tay nắm ở trên lưng anh, một tay tiến vào cửa bên trong áo anh vuốt ve. Đúng lúc này lại vang lên tiếng: “Dẫn ta lên lầu được không, ta có chút không thoải mái.” Ngữ khí mềm nhũn làm cho Kiều Tử Phỉ thiếu chút nữa cho là mình xuất hiện ảo giác.

“Người biết ta là ai sao?” Kiều Tử Phỉ nâng cằm Giản Minh Thần lên, để cho anh thấy rõ mặt mình.

“Mẹ nó, ta quản người là ai, rốt cuộc có làm hay không, ta bị người kê đơn.” Giản Minh Thần phát hỏa, người này như thế nào lại khó chịu như vậy, chẳng lẽ mị lực của mình giảm, không tác động đến người ta.

Nhìn tiểu gia hỏa trong ngực tạc mao, Kiều Tử Phỉ cong khóe môi, đây là người lựa chọn, đến lúc đó cũng đừng hối hận.

“Đêm Khuya” là tầng một của một tòa nhà, đi thang máy lên sẽ là một khách sạn 5 sao, hôm nay Tiêu Nham chính là cho Kiều Tử Phỉ phòng tổng thống, để cho hắn tiêu khiển.

Kiều Tử Phỉ cởi áo khoác, che ở trên đầu của anh, đây là chỗ anh làm việc, hắn không hy vọng có người ở sau lưng nghị luận tiểu gia hỏa của hắn. Rồi khỏi quán bar, vào thang máy, nhấn tầng 39.

Đêm nay hắn muốn khiến tiểu gia hỏa có một ‘đêm cuồng dã’ khó quên.

Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ mang đi, không để cho bất luận kẻ nào chú ý, chỉ là Tiểu Ngạn ở ngoài cửa sốt ruột không đi, cậu có cho mẹ được vào trong ly nước của Giản Minh Thần, làm cho người ta dục hỏa thiêu đốt. Nhưng cậu chờ mãi cũng không thấy người ra. Đi vào quán rượu tìm cũng không có ai, gọi điện thoại thì tắt máy. Tiểu Ngạn nhanh chóng muốn khóc. Hy vọng đừng xảy ra nhiều loạn gì.

.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tên rượu sai rồi, vừa phát hiện, khi đọc thỉnh không cần chú ý a.

13. Chương 13

Có lẽ do rượu ‘Fallen Angels’ quá mức mãnh liệt mà cũng có lẽ do được mà Tiểu Ngạn hạ cho Giản Minh Thần vô cùng mạnh nên vừa mới tiến vào thang máanh Giản Minh Thần đã lao lên hôn môi Kiều Tử Phi. Nụ hôn cuồng dại không chứa bất luận cảm tình gì mà chỉ đơn giản là để giải tỏa bớt cảm giác tê dại nóng nhiệt trên người.

Thân thể mềm mại dán lên người Kiều Tử Phi, hô hấp cũng ngày càng càng dồn dập, Giản Minh Thần trong nội tâm thầm mắng: Cái loại được chết tiệt nào mà lại mạnh như vậy, tính từ lúc anh uống xong cho đến lúc phát huy được hiệu còn chưa tới 5 phút mà anh đã không tài nào chi phối nổi thân thể của mình nữa rồi, cũng chỉ còn đại não là cường lưu lại một tia thanh minh.

Kiều Tử Phi mặc kệ tiểu gia hỏa ở trong ***g ngực mình tác yêu tác quái, chỉ hận thang máy đi quá chậm. Vì cái gì tên Tiêu Nham kia lại đặt phòng cho hắn ở tận tầng trệt cơ chứ! Hai người lão đảo tiến vào gian phòng, Giản Minh Thần tựa như một thú con cắn xé Kiều Tử Phi.

Quần áo rơi tán loạn đầy đất, Kiều Tử Phi nhẹ nhàng hôn lên trán Giản Minh Thần, đặt anh lên trên giường. Đây nhất định là chủ ý của Tiêu Nham mới đặt cho hắn gian phòng màu sắc như thế này, bất quá bây giờ hắn nên cảm tạ Tiêu Nham.

Đôi tay nóng rực của Giản Minh Thần vòng trụ trên eo của Kiều Tử Phi, mềm mại nói “Có thuốc mỡ không? Đây là lần đầu tiên của ta, đừng quá thô lỗ” Kiều Tử Phi ngẩng đầu lên khỏi cổ của Giản Minh Thần, là lần đầu tiên sao? “Ta sẽ rất ôn nhu”

Nếu Giản Minh Thần giờ phút này là một thú con động tình thì Kiều Tử Phi tuyệt đối là một sắc lang đói khát, chính xác là lục nhãn lang (sói mắt xanh). Nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh của Giản Minh Thần cũng từ từ diệt đi tia lí trí cuối cùng của anh. Giản Minh Thần xích lõa trần trụi nằm ở dưới người hắn mà áo sơ mi trên người hắn còn chưa có chút nếp uốn nào.

Tiểu gây gộc trong tay đã sớm ngạo nghễ đứng thẳng, Giản Minh Thần mê loạn từ từ nhắm mắt lại “Van người nhanh lên, ta chịu không được” Kiều Tử Phi hơi hơi phác thảo lại môi anh “Nói cho ta biết, người muốn cái gì?” Giản Minh Thần hận đến nghiến răng, lúc này mà còn chơi trò tán tỉnh với anh. Hiện tại anh cần cái gì a, cần cái tên nam nhân chết tiệt này nhanh nhanh tiến vào! Chờ khi nào được hiệu hết tác dụng, lão tử còn muốn về nhà! Cả đêm không về, không biết lão cha sẽ nghĩ thế nào đâu!

Kiều Tử Phi thấy tiểu gia hỏa ở dưới thân hắn thế nhưng lại thất thần trong lúc này, liền tăng lên vài phần sức lực trong tay, rất hài lòng nghe được tiếng rên rỉ trầm thấp đầy khát khao của anh “Không nói cho ta sao?”

“Cho ta, ôm ta, tiến vào ta, làm hư ta, thật là khó chịu a”

Bị xuân dược khống chế, Giản Minh Thần không ngừng vặn vẹo thân thể, dựa càng thêm sát vào Kiều Tử Phi. Cái ***g ngực rắn chắc kia thực làm anh cảm thấy thoải mái, bàn tay nhỏ bé cũng liên tục du dương trên người hắn, hận không thể đem khối thân thể này xé nhỏ nuốt vào trong bụng.

Người nam nhân này quả thực là xấu xa, lúc nào rồi còn đùa giỡn anh, để xem Giản Minh Thần anh như thế nào hảo hảo trừng trị hắn.

“Bảo bối, ta uống rượu nhiều qua, không còn khí lực nữa. Người tự mình đến đi”. Kiều Tử Phi không quan tâm Giản Minh Thần nữa mà tự mình nằm xuống. Hắn thực thích xem tiểu gia hỏa này xù lông lên. Bất quá hân hiện tại nhần cũng thực là vất vả a, tên tiểu tử này quá mê người, thực hận không thể lập tức ăn luôn anh a.

Giản Minh Thần trong nội tâm hận a nhưng hiện tại anh còn cần người nam nhân này giải quyết hộ vấn đề sinh lý. Dùng hết khí lực toàn thân nằm úp sấp lên trên người Kiều Tử Phi, hai tay đều vô lực chỉ còn có thể dùng miệng cắn ra từng nút áo của hân. Giống như một tiểu thú đang sốt ruột đòi ăn, động tác có chút nôn nóng, có chút thô bạo.

Kiều Tử Phi vốn nghĩ đùa giỡn Giản Minh Thần một chút, nhưng chỉ thấy một cỗ hỏa vô danh dần dần tụ tập nơi bụng dưới, cháy cùng một chỗ khiến hân cũng không cố nhịn hơn được nữa. Một cái xoay người đã đem Giản Minh Thần áp dưới thân, ngón tay tại tiểu động của anh họa quyền quyền (vẽ vòng tròn) “Lát nữa có thể sẽ đau nhức một chút, người nhần nại chút” Nói xong liền lấy ra một hộp thuốc mỡ trên tủ bên giường, bôi một ít lên ngón tay sau đó nhẹ nhàng đâm vào tiểu động của Giản Minh Thần.

Thuốc mỡ lạnh buốt kích thích thần kinh của Giản Minh Thần, trầm thấp rên rỉ mang theo một tia khóc nức nở nhưng lại càng giống là đang mời gọi. Trong đôi mắt lệ quang lập lờ, trầm thấp cầu khẩn “Nhanh lên cho ta, tiểu huyết hảo ngứa a.”

Có lẽ là xuân được phát huy tác dụng, Kiều Tử Phi cũng không tốn nhiều khí lực đã có thể làm cho ba ngón tay ở trong tiểu động tự do xuất nhập. Mỗi một lần ra vào, Giản Minh Thần đều sẽ phát ra tiếng than nhẹ dễ nghe. Thanh âm cũng không lớn, hân có thể cảm giác được Giản Minh Thần đang cực lực khắc chế chính mình. Cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu huyết đã được khai mở khá tốt, hiện ra thủy nhuận sáng bóng. Kiều Tử Phi hít vào thở ra một hơi sâu...quá sắc tình.

Giản Minh Thần lại cảm thấy giống như đang nằm mơ, nằm ở trên đám bông mềm nhũn, thân thể lại không ngừng thiêu đốt cũng không biết cái gì đang tác quái ở sau lưng mình khiến cho tiểu huyết ngày càng khó chịu, giống như vật thể đang ra vào kia đã không thể thỏa mãn chính mình được nữa. Anh chưa từng phát hiện ra thân thể của mình lại mất cảm như vậy, chỉ vì một trêu chọc nhỏ nhỏ lại hoàn toàn nhuyển xuống. Cảm giác lạnh lạnh nơi thân dưới và giữa hai chân khiến anh cảm thấy rất xấu hổ, những thứ kia đều là chảy ra từ thân thể của anh.

Cảm giác hư không đột nhiên khiến cho Giản Minh Thần không tự giác nâng lên thân thể, anh muốn cảm giác được lấp đầy.

Kiều Tử Phi rút ngón tay ra, nhìn người dưới thân không ngừng vặn vẹo thân thể mà một chỗ lại phát ra ánh sáng trong suốt khiến hân thiếu chút nữa không thể cầm trụ được. Không chút do dự đem gậy gộc của mình nhét vào dững đạo mà hân vẫn luôn ngày đêm nhung nhớ kia.

Kiều Tử Phi trong khoảng khắc đó thiếu chút nữa liền bỏ súng đầu tên tiểu tử này thật đúng là yêu nghiệt, khắc tinh của hân mà!

Giản Minh Thần vốn chỉ đang rên rỉ trầm thấp lại bị tiến vào đột ngột, không tự giác phát ra yêu mị hừ nhẹ “Người điểm nhẹ, đau quá a.”

“Ngoan, người buông lỏng thân thể ra, ta sẽ không làm đau người, người như hiện tại cũng làm cho ta rất khó chịu”, thanh âm của Kiều Tử Phi có chút trầm thấp, khàn khàn, hắn cũng bị loại lửa dục này tra tấn không hề nhẹ.

“Bảo bối, là trong này sao?” Kiều Tử Phi ra sức động thân thể dẫn đến Giản Minh Thần ở dưới phát ra từng tiếng rên nhẹ khiến người phải khó xử.

“A,, người là tên khốn kiếp, điểm nhẹ, ân, ân là ở đó.”

“Còn có khí lực mắng chửi người, xem ra ta còn chưa đủ cố gắng rồi” Nói xong Kiều Tử Phi lại là một hồi công kích mưa to gió lớn, mỗi một lần đều đánh trúng một điểm yếu ớt của Giản Minh Thần. Nhìn người ở dưới thân hai mắt mông lung đắm lệt, Kiều Tử Phi có một loại xúc động muốn tàn phá anh. Hung hăng đẩy vài cái, Giản Minh Thần liền bắt đầu khẩn cầu “Sắp hỏng rồi, người thả ta ra, ta từ bỏ.”

Kiều Tử Phi thật không hiểu nổi vì sao tiểu tử này có thể lôi kéo ra thừa số bạo ngược ẩn sâu trong đáy lòng hắn dễ dàng như vậy, nhưng giờ phút này hắn thực sự muốn hung hăng làm anh, muốn nghe anh ở dưới thân mình cầu xin tha thứ, muốn nhìn bộ dáng khóc lóc của anh, muốn nhìn bộ dạng thuận theo của anh vì bị *** tra tấn.

Giản Minh Thần không biết từ khi nào thì mình bắt đầu hôn mê nhưng khi tỉnh lại thì trời còn chưa sáng, nhìn qua đồng hồ chỉ đúng ba giờ sáng. Phi (chửi như kiểu mẹ nó), tên ngựa đực này! (nam nhân = ngực đực ở về tính dục á) giằng co mấy giờ liền khiến anh kêu đến yết hầu cũng có chút đau nhức.

Tên nam nhân ngựa đực này còn thiếu chút nữa đem anh ăn luôn, anh đều đã cúi mình nhẹ giọng cầu xin tha thứ mà hắn còn càng thêm gây sức ép mình.

Vừa nghĩ Giản Minh Thần vừa ngồi dậy nhu nhu cái eo đau nhức. Nếu không phải thể chất của mình tốt thì khẳng định 2-3 ngày đừng mong xuống được giường.

Nhìn xuyên thấu ánh trăng ngoài cửa sổ, Giản Minh Thần nhìn thoáng nam nhân nằm bên cạnh, tuy nhiên không thấy rõ được hình dạng, xem lơ mơ có thể cảm giác bộ dáng hắn cũng không tệ, dưới chăn lộ ra ***g ngực kiên cố, cơ bắp kia khiến cho Giản Minh Thần xem mà chảy nước miếng rờn rờn, anh luyện tập như vậy nhưng cơ bắp đâu vẫn không thấy.

Cổ chống mình dậy, vội mặc quần áo. Có lẽ là nam nhân quá mức mệt nhọc, hoặc có lẽ là hắn giống con heo (ý ám chỉ ngủ say như heo), Giản Minh Thần mặc xong quần áo mà nam nhân kia rõ ràng vẫn không thể tỉnh.

Mặc quần áo chỉnh tề, Giản Minh Thần từ trong ví tiền xuất ra 300 nhân dân tệ (1,037,875 VNĐ), còn lưu lại cho hắn một tờ giấy, sau đó tranh thủ thời gian chuẩn đi.

Xem ra quán bar anh vẫn là không cần đi, vạn nhất nam nhân kia tìm đến mình thì làm sao bây giờ, anh cũng không muốn tình một đêm biến thành tình nhiều đêm. Ngày mai anh phải đi xin nghỉ việc.

Thật vất vả đi ra khách sạn, Giản Minh Thần tìm một địa phương không có người tiến nhập Mộng Tưởng đảo, hiện tại anh mệt chết đi được, tuyệt đối không về nhà nổi, vẫn là nhờ bọ khí ôn tuyền hồi phục thêm chút khí lực rồi mới nói.

Nhiệt độ trong ôn tuyền phù hợp làm cho Giản Minh Thần thoáng cái liền ngủ thiếp đi, chờ anh tỉnh lại đã là 2 tiếng đồng hồ sau, thoải mái mở rộng một chút vòng eo, cảm giác cũng không tệ lắm. Chính là một chỗ còn có chút ần ần đau.

Giản Minh Thần lại nhin không được chữ nhỏ. Cái tên nam nhân chết tiết muốn lấy mạng anh sao? Năng lực chữa thương của ôn tuyền thủy mạnh như vậy, cư nhiên còn cảm giác đau. NND (Nhĩ nãi đích = Bà nội người), ngàn vạn lần đừng để cho ta tại gặp người, nếu không không đánh tàn người ta không còn là ta. Bất quá vừa rồi anh cũng thật vô dụng, không nhìn rõ bộ dáng của người kia, chỉ lo chạy.

Theo trong ôn tuyền đi ra, đến trúc lâu, cầm quần áo mới thay, Giản Minh Thần rời Mộng Tưởng đảo, tranh thủ thời gian bắt xe trở lại Trang Viên Hoa Hồng.

Vừa xuống taxi, Giản Minh Thần liền thấy Vân Minh từ phía sau núi chạy chậm đến: “Chào, sáng sớm người đi chỗ nào đó.” Vân Minh mỉm cười hướng Giản Minh Thần chào hỏi.

“Không có, không có gì. Người dậy thật sớm, ta đi chuẩn bị điểm tâm.” Giản Minh Thần cảm giác mình thật giống như đi ra ngoài yêu đương vùng trộm bị tức phụ bắt gặp, đi nhanh vào bên trong.

“Ba ba, người đêm qua đi đâu vậy, ta đợi người thật lâu người đều không có trở về, ta đành cùng gia gia ngủ. Cái dấu trên cổ người là bị sâu cắn sao? Như thế nào lại hồng hồng.” Lạc Lạc cầm muống nhỏ một bên húp cháo, một bên nhìn chăm chăm Giản Minh Thần.

“A, cái gì sâu cắn, ăn mau đi cơm. Từ nay về sau ba ba không đi quán bar làm nữa, mỗi ngày ở nhà cùng người.” Giản Minh Thần quýnh quýnh, sao anh lại xem nhẹ dấu hôn trên cổ. Miệng của tên lang kia thật độc, đến giờ vẫn còn hồng hồng. Lúc này nấu cơm Vân Minh hỏi một lần, hiện tại là Lạc Lạc, anh thật không muốn sống.

Giản Vân Phong đang đọc báo cũng ngẩng đầu lên nói: “Có người thích hợp thì mang về cho ta nhìn xem, Lạc Lạc cũng nên có một người mẹ.”

“A, không có chuyện đó, các người ăn trước, ta hôm nay định hỏi thêm vài chỗ đưa mâm hoa hồng tới.” Giản Minh Thần thật không dám ngồi đây nữa.

“Người từ chức là tốt, cũng chuẩn bị để đi học a, Tỉnh Đức cũng không phải là nơi dễ dàng.”

“Ân ba ba, ta đã biết.”

Trở lại phòng cầm gương soi nửa ngày, cuối cùng hung hăng đem cái gương ném đến trên giường, giờ đang ở giữa mùa hè, anh như thế nào có thể che đây đây, cũng không thể mặc cái áo cổ cao a. Ân ân dùng thần thủy chà xát chà xát, hy vọng giữa trưa có thể hảo.

.....

Thư thư phục phục ngủ một giấc, Kiều Tử Phỉ cảm giác sáng khoái tinh thần, thân thủ hướng bên cạnh sờ sờ, không có người, chăn mền cũng lạnh, xem ra tiểu gia hỏa trốn đã lâu rồi. Vốn tâm tình tốt, thoáng cái đã không có, chính mình khi nào thì ngủ sâu như vậy. Tiểu gia hỏa đi hán cũng không biết.

Thân thủ nghĩ với lên đầu giường xem mấy giờ, không nghĩ tới trên tủ có vài tờ tiền, cùng một tờ giấy: “Tiểu tử ngươi làm hại gia thiếu chút nữa không thể xuống giường, một đêm coi như xong, đừng tìm đến gia, gia chỉ là truyền thuyết.” Kiều Tử Phỉ nhìn xem hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên tờ giấy, thiếu chút nữa thổ huyết, tiểu gia hỏa này lại dám lợi dụng hán, dùng xong liền vứt. (Myn: hự anh mới là người chiếm được tiện nghi a)

Nghĩ tới Mỹ, đêm hỗn loạn ngày hôm qua hán không có biện pháp quên thân thể mềm mướt kia, mới nghĩ thôi hán đã nổi lên phản ứng. Chưa từng có người nào khiến hán có cảm nhận như vậy, nghĩ vớ vớ cái mộng rồi đi không có cửa đâu. Kiều Tử Phỉ nhìn một chút thời gian đã là 2 giờ chiều, chính mình lần đầu tiên ngủ lâu như vậy. Ân, rất thoải mái.

Đi toilet giải quyết nhiệt hỏa vừa nổi lên, Kiều Tử Phỉ trước gọi điện cho Tiêu Nham: “Uy, Tiêu Nham hỏi ngươi chuyện này, số điện thoại của Giản Minh Thần là bao nhiêu, cái gì, giữa trưa y gọi điện thoại từ chức rồi à. Nha, biết rồi, không có việc gì.”

Vứt điện thoại xuống, Kiều Tử Phỉ hận không thể đem Giản Minh Thần đến hảo hảo chà đạp một phen, tiểu tử này ngược lại chạy nhanh, trực tiếp từ chức, điện thoại tắt máy. Hừ cho rằng như vậy hán tìm không ra người sao? Giản Minh Thần ngươi quá coi thường Kiều Tử Phỉ ta rồi.

.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các cô nương, các người cảm giác viết H cần khoảng bao nhiêu từ a ta mới viết lần đầu nên không có nắm chắc.

14. Chương 14

Trở về phòng vẫn chưa tới 10 phút, cửa phòng đã bị gõ: “Thần ca, bên ngoài có một nam hài tìm ngươi, sáng sớm hôm nay ta liền thấy hán ở bên ngoài trang viên chúng ta đi dạo, không biết tìm ngươi có chuyện gì.” Giản Minh Thần kéo kéo áo che đi cổ, hỏi “Ai vậy, ta nhớ, người quen biết cũng không nhiều.”

“Ta nào biết, hiện đang ở phòng khách, con mắt khóc hồng hồng, người không có ở bên ngoài khi dễ tiểu hài tử chứ?” Vân Minh tựa ở cạnh cửa, cũng không có vào, vẻ mặt nhìn Giản Minh Thần giống như nhìn người làm chuyện xấu.

“Ta phi, người xem ta như hạng người như vậy sao?” Vượt qua Vân Minh, Giản Minh Thần không quên ném cho Vân Minh một ánh mắt sắc như dao. “Ta sẽ xem”, không đếm xỉa đến lực sát thương của ánh mắt kia, cùng Giản Minh Thần cùng đi xuống lầu. Hôm nay tựa hồ có trò hay để xem.

Giản Minh Thần vừa xuống lầu đã nhìn thấy Tiểu Ngạn trong phòng khách như ngồi trên kim châm, con mắt đều sưng thành cây hạch đào. “Tiểu Ngạn, làm sao vậy, ngày hôm qua thật ngược, ta có việc đi trước nên quên gọi cho người.”

Ngồi ở trong phòng khách, Tiểu Ngạn có chút khấn trương, vừa thấy Giản Minh Thần xuống lầu, nước mắt liên tục rơi xuống dưới, “Thần ca, người... ngày hôm qua không có sao chứ, ô... ô... Đều là ta không tốt.”

Vừa nói vừa khóc làm cho Giản Minh Thần không biết làm sao, nếu như không có Vân Minh ở đây, anh khẳng định sẽ đi lên ôm Tiểu Ngạn, hảo hảo an ủi cậu nhóc. Nhưng là bây giờ không được a, Vân Minh giống như tiểu hồ ly, chỉ cần anh nói vài câu, là tiểu tử này có thể nghe ra chuyện.

“Ta không sao, Tiểu Ngạn trước đừng khóc, đi đến bên ngoài hoa viên ngồi nói.” Giản Minh Thần liền kéo Tiểu Ngạn, ôm lấy cậu nhóc hướng trong sân đi. “Vân Minh giúp ta pha chút hồng trà đến, ta ở trong hoa viên cùng Tiểu Ngạn trò chuyện.”

Vân Minh ngó ngó Giản Minh Thần đi xa, không phải là muốn đuổi mình sao? Còn uống hồng trà, ta xem là nghĩ uống rượu mới đúng, không có chuyện lão tử sẽ giúp người pha trà đâu.

Trang Viên Hoa Hồng nhờ nước Giản Minh Thần lấy từ Mộng Tường đảo đổ vào, mọc lên một mảnh tươi tốt. Hai người ngồi xuống cạnh dàn hoa tường vi, Giản Minh Thần cầm khăn tay giúp Tiểu Ngạn lau nước mắt. “Tiểu Ngạn, ta thật sự không có việc gì, đêm qua chỉ là uống nhiều quá, vừa vặn gặp phải người bằng hữu, hân đưa ta trở về.” Phi, nguyên rửa người nam nhân đêm qua từ nay về sau bắt lực.

Tiểu Ngạn không phải người ngu, vừa rồi ở phòng khách cậu nhóc đã trông thấy trên cổ Giản Minh Thần có dấu hôn, cậu nhóc cái gì cũng đều minh bạch, hiệu lực của thuốc mê cậu nhóc cũng tỉnh tường, chỉ là cảm thấy thực có lỗi với Giản Minh Thần. “Thần ca, thực xin lỗi, từ nay về sau ta sẽ không dám làm như vậy nữa, người có thể tha thứ ta không?”

Giản Minh Thần nhẹ nhàng gật đầu, đối với Tiểu Ngạn, xác thực anh rất thích đứa nhỏ này, nhưng hiện tại anh cảm thấy mình không cách nào cùng đứa nhỏ này cùng một chỗ. Anh còn quá nhỏ, đi theo anh sợ sẽ hủy đứa nhỏ này a. Anh đã không còn tình yêu để cho đứa nhỏ này, nhưng “thích” sẽ không kiên trì được bao lâu.

“Tiểu Ngạn, ta thật sự không có việc gì, ta cũng không trách người, có lẽ là ‘Fallen Angels’ đã trung hoà phần được đẩy, ngày hôm qua ta trở về ngủ một giấc, đã tốt hơn rồi.” Tiểu Ngạn đành chỉ khóc, nhìn Giản Minh Thần, đêm qua cậu nhóc không ngủ cả một đêm, một mực ở cửa ra vào chờ anh, nhưng sáng sớm

anh mới trở lại. Tuy nhiên thoát nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, nhưng trong nội tâm cậu nhóc mình bạch, đêm qua khẳng định đã xảy ra chuyện gì. Vừa nghĩ tới Giản Minh Thần cùng nam hài khác thượng giường, tâm cậu nhóc liền đặc biệt khó chịu. Đầu là mình tự cho thông minh mới gây ra nhiều loạn. Vạn nhất Giản Minh Thần không tha thứ mình thì làm sao.

“Thần ca, người không có việc gì là tốt rồi, ta đây đi về trước, buổi chiều gặp.” Tiểu Ngạn đứng dậy chuẩn bị rời đi, cậu nhóc dự định phải hảo hảo đền bù tổn thất cho Giản Minh Thần. “Tiểu Ngạn, một hồi ta sẽ gọi điện thoại xin nghỉ, ta ghi danh trường quý tộc Tỉnh Đức, khai giảng sẽ không còn thời gian đi quán bar làm công.”

Chuẩn bị đi, Tiểu Ngạn hơi sững sờ, há to miệng, cuối cùng vẫn là cái gì cũng chưa nói. Đúng a, mình và anh căn bản không phải là người cùng thế giới, anh ở chính là trang viên khu nhà giàu xa hoa, còn mình chỉ là học sinh bình thường. Cậu đã bỏ lỡ cơ hội ngày hôm qua, cũng bỏ lỡ cơ hội tới gần anh. “Cái kia, Thần ca, ta còn có thể tìm người không?” Tiểu Ngạn lấy ra nỗ lực cuối cùng.

“Àn, có chuyện gì có thể tới tìm ta, nếu trong khả năng, ta nhất định sẽ giúp, chúng ta vẫn là bằng hữu mà.”

“Àn, Thần ca tái kiến.” Không tiếng động xoay người, bước nhanh đi ra Trang Viên Hoa Hồng, nguyên lai bọn họ chỉ có thể là bằng hữu. Tại mùa hè nóng bức này, vì cái gì nước mắt của ta lại lạnh buốt như thế.

Giản Minh Thần thấy Tiểu Ngạn đi rồi, hơi hơi thở dài, không phải anh không nhìn thấy nước mắt của Tiểu Ngạn, không phải là không nhìn thấy biểu lộ thương tâm của Tiểu Ngạn. Nhưng anh cảm thấy rất vô lực, anh không cách nào thương cậu nhóc, nếu đã không yêu, anh càng không thể đem Tiểu Ngạn trở thành công cụ phát tiết. Đây là một đứa nhỏ tốt. Anh không muốn thương tổn đứa nhỏ này.

Đang muốn đứng dậy trở về phòng, Vân Minh bưng hồng trà đi tới, “Di, tiểu mỹ nhân của người chạy lạc, mà người còn uống hồng trà sao?”

“Kháo, Tiểu Ngạn xem như mỹ nhân, vậy Vân Minh người, tuyệt đối là tiểu shota nha.” Giản Minh Thần đứng dậy, tới gần Vân Minh, lúc nói chuyện, khí tức ấm áp chạm đến khuôn mặt Vân Minh.

“Người mới là shota a, ta 18 tuổi rồi, nhìn thể nào cũng thấy được là người trưởng thành.”

Chính mình bị đùa giỡn, đây là phản ứng đầu tiên của Vân Minh, chết tiệt vì cái gì cảm giác lỗ tai cậu như có nhiệt vậy. Cái này có cái gì hảo thẹn thùng. Vân Minh đã lui về phía sau một bước, thanh âm có chút mất tự nhiên: “Cái này hồng trà, tự mình giữ lại uống đi.” Nói xong liền an vị trên mặt ghế đá.

Giản Minh Thần gặp Vân Minh không có phản ứng gì hảo ngoạn, bĩu môi, thật không đáng yêu. “Chính mình trở về phòng soi gương sẽ biết.” Nói xong xoay người vào nhà, trước gọi cho Tiêu Nham điện thoại từ chức, hôm nay anh còn muốn đi tìm một vài chủng hoa hồng.

“Vân Minh sáng sớm uống hồng trà đối dạ dày không tốt.” Giản Minh Thần quay đầu lại mỉm cười xấu xa với Vân Minh.

Vừa uống một ngụm hồng trà, Vân Minh thiếu chút nữa sặc. Ho khan không ngừng vài tiếng. Có bệnh a, đối dạ dày không tốt người còn để cho ta pha cái gì hồng trà. Tìm được phản ứng thỏa mãn, Giản Minh Thần vui tươi hơn hử đi trở về, lúc này mới đáng yêu làm sao.

Trở lại gian phòng, Giản Minh Thần liền vào Mộng Tưởng đảo kiểm kê một chút số lượng hoa hồng, anh có chút tắc lưỡi, có nhiều như vậy sao? Đã hơn một ngàn cây, mầm hoa hồng chính anh trồng rõ ràng cũng dài lên, tuy nhiên chỉ có cao hơn 20cm, nhưng vài ngày nữa sẽ lớn thêm. Minh hẳn là nên đem bọn họ cấy ghép vào chậu hoa, trước bán đi một ít, hiện tại có thể anh sắp nghèo kiệt xác. Tiền trong tài khoản ít đến thương cảm, quán cà phê sắp tới khai trương, hiện tại tiền khai trương anh cũng đều không có.

Một hồi để cho Vân Minh đi ra ngoài giúp anh mua 10 chậu hoa, anh cấy ghép mấy cây hoa hồng trong sân đi ra ngoài bán thử xem. Những cây hoa hồng kia tuy không bằng mấy cây trong Mộng Tưởng đảo, nhưng là tại trong trang viên nuôi một thời gian ngắn. Người ta mua về cũng không biết nuôi sống được hay không. Hoa hồng là loại hoa khó trồng. Nếu như vừa mới bắt đầu không phải dùng nước tưới pha loãng đổ vào, phỏng chừng một gốc cây đều nuôi không sống được.

Thời điểm Giản Minh Thần tìm đến Vân Minh, Vân Minh đã đổi quần áo, đang ở trong sân đào hố, Giản Minh Thần đã sớm phân công xong xuôi, anh muốn cấy ghép một ít hoa hồng nên giao cho Vân Minh tầm 120 cái hố, tuy không lớn nhưng cũng đủ để Vân Minh bẻ bọn.

“Vân Minh một hồi nữa hử đào a, giúp ta đi ra ngoài mua 10 cái chậu hoa trở về, mua chậu hoa lớn đường kính 50 cm, chất lượng cũng phải tốt.” Nói xong, Giản Minh Thần liền lấy ra một xấp tiền, hoa này là muốn bán cho kẻ có tiền, đương nhiên chậu hoa cũng không thể quá kém.

Vân Minh buông công cụ trong tay ra, “Ta đối với nơi này chưa quen thuộc, ta làm sao biết nơi nào có bán.”

“Đây cũng không phải là vấn đề của ta, hôm nay nhất định phải mua về cho ta nha.”

Vân Minh cứ như vậy bị Giản Minh Thần đuổi ra ngoài. Người vừa đi, Giản Minh Thần liền bắt đầu đem hoa hồng trong Mộng Tưởng đảo dời ra. Trước đó anh đã sớm đào xong xuôi phun. Một mình anh có thể làm không hết, phải đợi sức lao động trở về cùng một chỗ rồi làm.

Giản Minh Thần đào hố suốt từ sáng đến chiều, Vân Minh mới trở lại trang viên, đi theo phía sau là một cái xe tải. Giản Minh Thần thẳng cái lưng tưởng như sắp đứt: “Người trở về thật là đúng lúc, ta đào đến sắp chết, người mới chịu về.”

“Kháo, lão tử phải đi khắp nơi mới có thể mua chậu hoa phù hợp, bộ tướng dễ dàng lắm sao?” Nói Vân Minh liền chỉ huy công nhân đem chậu hoa xuống. Giản Minh Thần nhìn công nhân dỡ hàng, hai mắt sáng ngời, anh vì cái gì không muốn vài người đưa hoa cho anh a, không phải khiến bản thân mệt mỏi nữa chết nửa sống, chẳng lẽ gần đây mình lại biến dần.

Buổi chiều trồng hoa hồng thuận lợi hơn, nhiều hơn 5 sức lao động, hoa cũng đã cấy ghép xong. Mặt trời chiều ngã về tây, Giản Minh Thần tưới nước cho hoa hồng mới gieo. Qua không được bao lâu những hoa hồng này sẽ biến thành vàng.

Cơm tối xong xuôi, Giản Minh Thần đem ảnh chụp 10 bồn hoa hồng up lên trên Internet, một chậu 6800 nhân dân tệ (23,525,168 VNĐ). Nhìn xem có người muốn hay không. (beta: có 1 chậu bông mà những hăm mấy triệu vnd, mà nó mua O.o)

Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc lúc trở lại, đều lắp bắp kinh hãi, mới một ngày trang viên lại đại biến dạng, đủ loại hoa hồng, màu sắc tại ánh nắng chiều hạ đón gió phiêu diêu, đẹp không sao tả xiết. Lạc Lạc liền trực tiếp tập tễnh hướng phía mấy đóa hoa đi tới, không phải Giản Minh Thần tay mắt lạnh lẽo, tiểu gia hỏa này liền tiến vào.

“Muốn ba ba đánh đòn sao? Đây là hoa hồng không phải cây hoa hồng, bọn chúng đều có gai, người nếu như tiến vào trong bụi hoa thì lúc đi ra sẽ biến thành con nhím.” Giản Minh Thần ôm lấy Lạc Lạc: “Lạc Lạc thích những hoa này sao?”

“Thích.” Lạc Lạc chăm chăm vào hoa hồng, giống như hận không thể lập tức nhào tới xem cẩn thận. “Ba ba đã đem bình hoa trong nhà toàn bộ thay hoa hồng, Lạc Lạc vào nhà nhìn nhé.” Lạc Lạc nghe xong lời nói Giản Minh Thần, vội vàng từ trong ngực Giản Minh Thần nhảy xuống, chạy vào trong phòng.

“Tiểu Thần người thật giỏi a, thời gian một ngày mà có thể làm ra nhiều hoa hồng như vậy.” Cốc Tiểu Bắc cùng Giản Vân Phong sóng vai hướng phòng khách đi đến. “Đã sớm đặt trước, chỉ là không có thời gian đi lấy mà thôi, ta không phải vừa từ chức sao? Nhân rồi cũng là nhân rồi, liền gọi điện thoại kêu người ta đem hoa non đưa tới.”

“Buổi tối ta đi cũng mang một chậu, mẹ của ta khẳng định thích. Ta muốn chậu kia.” Cốc Tiểu Bắc dùng ngón tay chỉ, Giản Minh Thần xé chiều hôm nay trông đều là hoa hồng loại tốt. Giản Minh Thần cảm thấy xấu hổ a, y thật là biết chọn a, cái chậu hoa kia đều vài trăm a, y cứ như vậy mà chọn.

“Đi, bắt quá hôm nay chưa thể cầm được, đợi ta nuôi thêm vài ngày, dưỡng tốt thì người lấy về, nếu không người lấy về nuôi chết đừng tới tìm ta.”

“Ân, cũng tốt.”

Buổi tối lúc ăn cơm, Giản Minh Thần hỏi Cốc Tiểu Bắc có thể cầm quán cà phê làm vật thế chấp vay 30 vạn hay không (300,000 CNY = 1,037,875,062 VNĐ), bắt anh trong thời gian ngắn gom góp nhiều tiền như vậy thật đúng là không dễ dàng, hỏi mượn Cốc Tiểu Bắc khẳng định không có vấn đề, nhưng anh không muốn thiếu nợ nhân tình người ta.

Mấy ngày hôm trước hắn có nhận được điện của Mộc Bạch, nói là quán cà phê đã lắp đặt thiết bị xong, còn cần ít nhất 20 vạn nhập hàng (200,000 CNY = 691,916,708 VNĐ). Anh vừa nghe liền nhúc nhích, cho dù hiện tại chính mình đi bán máu cũng gom góp không ra nhiều tiền như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cho vay là biện pháp. Chính là cũng không thể vay được ai gấp như vậy, chỉ có thể xin Cốc Tiểu Bắc giúp đỡ.

Cốc Tiểu Bắc trong nội tâm cũng minh bạch ý tứ của Giản Minh Thần, nhìn nhìn Giản Vân Phong bên cạnh một mực trầm mặc ăn cơm, thở dài một hơi, người Giản gia bọn họ thật đúng là ... Giản Vân Phong cũng là chết sống không cần y trợ giúp, không phải một người độc sức làm, lúc ấy chính mình giới thiệu

công tác với ông ấy, cũng là mất sức của chín trâu hai hổ, ông ấy mới đi đến đấy làm.

“Hắn là không vấn đề gì, ngày mai ta giúp người hỏi một chút.”

“Tĩnh Đức ta cũng gần vào nhập học, người cũng chuẩn bị một chút, đừng đến lúc đó khiến cha người mất mặt, nhớ năm đó cha của người chính là tài tử nổi danh của Tĩnh Đức.”

“Cốc thúc thúc không thể nào, nếu người nói như vậy, ta sẽ áp lực rất lớn.”

“Xú tiểu tử, chỉ biết ba hoa.”

.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Giản Minh Thần xem trọng cái tiểu thụ thứ nhất bị knock out. Kiều Tử Phỉ lại thiếu một cái tình địch.

Hoa tường vi

15. Chương 15

Mùa hè nóng bức của tháng 9 đã sắp kết thúc, Giản Minh Thần cũng sớm rời giường, bắt đầu chuẩn bị sách đến trường. Quán cafe ‘Lục Minh’ mấy ngày nữa cũng liền khai trương, đem quán cafe cầm để đi vay cũng tạm thời giúp họ giải trừ nguy cơ tài chính. Ba Giản gần đây cũng chuẩn bị từ chức, để đi phụ trách kinh doanh quán cafe. Vừa nghĩ tới tiền vay, Giản Minh Thần tay chỉnh lý sách vở hơi hơi dừng lại, cái này còn muốn cảm tạ Cốc Tiểu Bắc đã hỗ trợ.

Lúc ấy, tuy anh nghĩ bán hoa hồng kiếm tiền, chính là 6800 (23,525,168 VNĐ) một chậu cũng còn mắc chút ít, cho dù phẩm chất tốt cũng chỉ có vài người nghe mà thôi. Cuối cùng vẫn là Cốc Tiểu Bắc ra giá 1000 (1,000 CNY = 3,459,583 VNĐ) một chậu mà mua toàn bộ, đem về nhà hiếu kính mẹ y.

“Tiểu Thần phát gốc cái gì, mau tới ăn cơm, nếu không sẽ đến trường muộn.”

“Lập tức liền đến.”

Trong nhà bốn người an tĩnh ăn bữa sáng, đột nhiên điện thoại Giản Vân Phong vang lên, Giản Vân Phong liếc một cái khoe miệng hơi hơi giơ lên: “Ân, cứ ở đây ăn điểm tâm đi, mấy ngày nay ta sẽ chuẩn bị từ chức, đợi quán cà phê khai trương, người hãy tới a. Ân, 88 (bye bye). ” Giản Minh Thần nhìn bộ dáng cha gọi điện thoại không khỏi nghĩ đến hình ảnh con mèo động tình, khuôn mặt hạnh phúc a.

“Là Cốc thúc thúc.” Giản Minh Thần điềm nhiên như không, tiếp tục ăn điểm tâm, không cần nghĩ cũng biết lúc này sắc mặt của cha khẳng định rất đặc sắc.

“Xú tiểu tử, không phải ngươi không biết. Mấy ngày nữa quán cà phê khai trương Vân Minh cùng đi a.” Giản Vân Phong tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác, gần đây Cốc Tiểu Bắc cùng ông cứ dính chặt nhau, mỗi ngày sáng sớm đều phải gọi một cuộc điện thoại, làm cho tôn nghiêm làm cha của mình triệt để không còn. Từ nay về sau kiên quyết không thể trước mặt nhi tử gọi điện thoại.

“Ân, ta khẳng định đi hỗ trợ. Ta cũng không thể luôn ngốc ở trong nhà. Đi quán cà phê hỗ trợ cũng coi như báo đáp ơn thu lưu của Giản bá phụ.” Giản Minh Thần bĩu môi, tiểu tử này thật khéo ăn nói, luôn hống cha anh cười ha hả. Thu lưu cậu là mình có được không. Quả khổ gió cha chuyện gì.

Tỉnh Đức cao trung, trường học quý tộc nổi danh, từng học kỳ đều có vài đợt thi xếp lớp, Giản Minh Thần cầm túi sách chờ ở giáo vụ, bên trong còn ngồi cùng với 5 học sinh khác, quần áo đều là đồ xa xỉ. Trong nội tâm có chút bức bối, mình chỉ là thân phận bình dân, có thể hay không bị đồng học bài xích.

Bất quá những này cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, sáng sớm anh mang theo Lạc Lạc đi tiểu học mới gọi là buồn bức a, chính mình cùng nhi tử mặc cùng loại đồng phục, đừng đề cập có nhiều không được tự nhiên. Lạc Lạc dù sao mới ba tuổi, lên năm nhất tiểu học hài tử cơ bản đều 6 tuổi. Cốc Tiểu Bắc lo lắng, cấp Lạc Lạc một cái lão sư, chuyên môn giám sát bé. Giản Minh Thần trong nội tâm oán thầm, có tiền có quyền thật tốt a.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, chủ nhiệm rất cục tởm, một trung niên nam nhân béo nục nịch, cầm trong tay một phần bảng. “Các người tới trường học trước đã nghe nói qua điều lệ chế độ của trường chúng ta, vị bạn học này nếu như người ngày mai còn muốn đến trường thì phải đem tóc nhuộm trở về, còn người nữa, cảm giác mình trưởng thành liền lấy cái hình xăm, chẳng lẽ muốn làm lão đại xã hội đen, tẩy sạch cho ta đi, trường học của chúng ta không cần” Trong phòng vài người đều bị Ái Đông Qua giáo dục một lần, ra vẻ chỉ có Giản Minh Thần không có bị nói. Giản Minh Thần trong nội tâm cười to, nguyên lai ta là đệ tử tốt a.

Bị yêu cầu nhuộm tóc, nam hài chờ Ái Đông Qua nói xong, lạnh lùng nói: “Lão sư ta đây tóc vàng là trời sinh, khiến cho lão sư thất vọng rồi, ta không có cách nào nhuộm thành màu đen.” Ái Đông Qua bị thiếu niên nói, thiếu chút nữa cầm bảng trên tay nện vào trên đầu thiếu niên. “Bảng này các người điền xong là có thể đi rồi.” Nói xong, Ái Đông Qua liền đem bảng phân đến trong tay từng cá nhân.

Giản Minh Thần nhìn xuống, thiếu niên tóc vàng gọi Vân Dịch Chi, danh tự cùng của bề ngoài của y có chút không hợp. Vân Dịch Chi sao? Có cá tính, ta thích. Bọn họ giống như đều là hệ tài chính.

() Vân Dịch Chi () : đám mây hòa nhã

Cùng Giản Minh Thần dự kiến đồng dạng, Vân Dịch Chi là cái người rất dễ ở chung, bất quá cũng là một người rất thích huênh hoang.

Mới là ngày thứ ba sau khai giảng, nhưng đã xuất hiện tam đại nổi danh của Tỉnh Đức, đệ nhất mỹ nam

là Giản Minh Thần, bạch mã vương tử khí chất Anh quốc Vân Dịch Chi xếp thứ ba cũng là cùng lớp. Cửa phòng bọn họ sau giờ học liền bị vây quanh.

Vân Dịch Chi tựa ở trên bàn học Giản Minh Thần cười khê: “Người có phát hiện hai người chúng ta hiện tại giống như hai con khỉ trong sở thú hay không.” Giản Minh Thần trợn trắng mắt: “Người là hầu tử còn ta không phải, mau đứng lên, người đứng ở nơi này ta không thể đọc sách.” Vân Dịch Chi không đếm xỉa đến bạch nhãn () của Giản Minh Thần.

() bạch nhãn: khinh người kiêu ngạo khinh bỉ bằng nửa con mắt

“Di, người có phát hiện hay không hai người chúng ta con mắt rất giống, giống như hai huynh đệ, chẳng lẽ người là con riêng của ba ta.” Giản Minh Thần rốt cục không thể nhịn được nữa gầm nhẹ nói: “Còn nói hươu nói vượn cẩn thận ta đem người ném cho cho bầy sắc nữ ngoài cửa kia, các nàng khẳng định phi thường phi thường thích cái miệng này của người.”

“Đừng a huynh đệ, ta không nói nữa là được rồi, một hồi sau khi tan học người theo ta cùng đi a, không có sự hộ tống của ta, sợ người căn bản không ra nổi khỏi cửa trường.”

“Ân, coi như người còn có chút lương tâm.” Nghĩ đến ngày hôm qua chính mình bị bầy nữ nhân vây công, anh liền có điểm tâm sợ chân run, hiện tại sự rụt rè của nữ hài tử chạy đi đâu rồi.

Tĩnh Đức có quy củ bất thành văn, học sinh không quản trong nhà có tiền hay không cũng không thể lái xe đi học. Sau giờ học ra ngoài trường là một hàng dài đoàn xe xa hoa, làm cho Giản Minh Thần tắc lưỡi. Tùy tiện một chiếc cũng lên đến trăm vạn a.

Có lẽ là cùng Vân Dịch Chi đều là cùng lớp, có lẽ Vân Dịch Chi lớn lên rất có lực tương tác, có lẽ là bởi vì hai người cũng không trọ ở trường, hơn nữa nhà cũng tương đối gần. Có mấy lần tan học đều là xe của Vân Dịch Chi đưa anh về nhà. Có khả năng toàn bộ trường học chỉ có anh không có xe đưa đón a.

Còn Lạc Lạc tan học đều có Cốc Tiểu Bắc tự mình đưa đón.

Quán cafe ‘Lục Minh’ lặng yên không một tiếng động khai trương, không có pháo, chỉ có vài hảo hữu đưa lẵng hoa tới. Cũng chỉ là đem bảng “Tạm ngừng buôn bán” cất đi, quán cafe ‘Lục Minh’ của phụ tử Giản gia liền chính thức buôn bán. Giản Minh Thần trước ngày khai trương quán cafe còn cố ý dành một ngày đi phát truyền đơn, đều phát hết các tầng ở các tòa nhà lân cận, bận rộn một ngày thiếu chút nữa mệt chết, bỏ thang lầu quả nhiên không phải chuyện người sống nên làm.

Có lẽ là do Giản Minh Thần truyền đơn có tác dụng, có lẽ là ‘Lục Minh’ vị trí xác thực rất tốt, khai trương ngày đầu tiên liền chật ních. Chỉ là rất kỳ quái, tại sao tới uống cà phê đại đa số là nữ sinh, thậm chí có tổ chức thành đoàn thể tới, mỗi lần có đến 7-8 nữ sinh.

Giản Vân Phong nhìn người không ngừng đến có chút bất đắc dĩ, bọn họ chỉ mời một người pha cafe, một người làm điểm tâm, hai người phục vụ, cái này tốt lắm, tăng thêm quản lý Mộc Bạch cùng mình mang cả

tới Vân Minh, Giản Vân Phong năm người cũng không thể thu xếp hết, làm sao còn tiếp đón bằng hữu đến được.

Có Cốc Tiểu Bắc bên cạnh, do thấy trong tiệm quá bận nên chịu không nổi đem Lạc Lạc nghỉ ngơi bên trong, vén tay áo mặc tạp dề của quán bắt đầu giúp chào hỏi khách hàng. Giản Vân Phong ở chỗ tính tiền nhìn thân ảnh bận rộn kia, con mắt giống như muốn phát hỏa.

(hầy ghen rùi J))) sao mình lại nghĩ đến quán cà phê mỹ nam nhỡ:>”> hỏi sao k đông nữ khách:>”>)

“Cha người cũng đừng tính sai khoản a.” Giản Minh Thần trêu chọc cha mình đang nhìn xem Cốc Tiểu Bắc.

“Xú tiểu tử, bệ bọn chính người đi. Ta là sợ y tay chân lỏng ngóng, không tiếp tốt khách nhân.” Tuy ngoài miệng trách cứ, nhưng Giản Minh Thần có thể thấy đôi mắt bốc hỏa đã bán rở Giản Vân Phong. Cốc Tiểu Bắc từ nhỏ đến lớn đều như yêu nghiệt, tuy đã hơn 30 rồi nhưng mị lực như cũ không có giảm, có thể nào không khiến cho Giản Vân Phong si mê.

Cốc Tiểu Bắc tuy đã hơn 30, nhưng bộ dáng nhìn qua cũng mới 23-24. Mang khung kính mắt màu đen, thanh nhã lịch sự, còn có cái tạp dề màu trắng, đừng nói nhẵn nhụi. Dục cảm mười phần, không lạ vì sao Giản Vân Phong hai con người lại cực nóng như thế. Mà ngay cả mình cũng đối với y vài phần kính trọng. Nguyên lai mặc tây trang cũng có sức hút đến như vậy.

Giản Vân Phong quan sát chỗ ngồi của Giản Minh Khê, thấp giọng cùng Giản Minh Thần nói: “Tiểu Thần, người không qua cùng Giản Minh Khê một chút, đừng xem hắn ngoài mặt đối với người châm chọc khiêu khích, kỳ thật còn là rất quan tâm của người, biết rõ người đang ở quán bar đi làm, còn cố ý gọi điện thoại hỏi nhà chúng ta tình huống như thế nào. Người khai trương còn đặc biệt đến cổ động, hắn cũng coi như không tệ. Đừng đem quan hệ làm cho quá cứng nhắc.”

Giản Minh Thần cười khê: “Cha người không cần nói hộ hắn. Ta cũng biết rõ, hắn a chính là một hài tử bị cưỡng chiều sinh hư, trước kia ta luôn đi theo sau mông hắn, hiện tại ta đột nhiên không để ý tới hắn, hắn tâm lý mới cảm thấy tức giận. Ai, ngày hôm nay là thời điểm khai thông tốt nhất.” Nói liền đứng lên xoay người hướng Giản Minh Khê đi tới.

Bên này Giản Minh Khê đã đợi có điểm không nhịn được, nói như thế nào hắn cũng coi như là khách nhân, Giản Minh Thần lâu như vậy mới chịu qua. Khẩu khí không tốt nói: “Giản Minh Thần người bây giờ là không phải cảm giác mình đặc biệt rất giỏi.....”

Giản Minh Thần ngồi vào phía đối diện, nhìn xem đại nam hài này lú rú nói không ngừng, đột nhiên cảm giác anh rất đau xót. Chuyện năm đó Giản Minh Khê xác thực làm rất làm cho người khác phần nộ. Làm hại Giản Minh Thần một mình một người tại dị quốc tha hương sinh sống nhiều năm.

Một cái hài tử sống cô độc lâu như vậy, có lẽ Giản Minh Khê căn bản vô pháp lý giải, chính là Tư Đồ Ninh là có thể cảm nhận được, mẹ của anh đã từng tổng anh đi trường học tư nhân Phúc Khắc 2 năm, 2 năm không có đi thăm anh, anh cũng không có đi khỏi trường học một bước, tình cảm trong trường học đều là

giá rẻ, chỗ đó chỉ có cường giả cùng kẻ yếu phân chia. Đối với anh đây là hai năm hắc ám nhất, hoàn toàn độc lập, hoàn toàn sống một mình một thế giới.

Nói không hận Giản Minh Khê đó là giả, Giản Minh Thần tự sát, Giản Minh Khê có trách nhiệm rất lớn. Ngay cả trước khi anh về nước không lâu, Giản Minh Khê còn cùng con gái của một tập đoàn lớn đính hôn. Có lẽ đây chính nguyên nhân làm cho Giản Minh Thần tự sát a. Giản Minh Thần thật ra là một hài tử cô độc, anh khát vọng tình yêu, nhưng không được hồi đáp. Vì vậy anh lựa chọn rời đi.

Hiện tại Giản Minh Thần tuy vẫn còn thiện lương nhưng không còn là thỏ trắng, có thể tùy tiện để cho người ta chà đạp. Anh đối với cuộc sống yêu cầu cũng không cao, chỉ hy vọng cuộc sống bình bình đạm đạm, không có người lừa ta gạt. Giản Minh Thần đối với cuộc sống hiện tại rất hài lòng. Có một ngôi nhà, quán cà phê có thể cho đem lại vật chất khiến cho anh thỏa mãn, có mấy bằng hữu, có một người cha đối với anh cũng không tệ lắm, một nhi tử khả ái. Những thứ này là đủ rồi.

“Giản Minh Khê, ta hiện tại kỳ thật không trách người trước kia đối với ta tạo thành thương tổn, lúc đó tất cả còn quá nhỏ, có lẽ trước kia thích chỉ là đơn thuần sự yêu thích của đệ đệ cùng ca ca, người cũng không cần luôn cảm giác thua thiệt ta cái gì. Chúng ta từ nay về sau còn là huynh đệ a.” Nói xong Giản Minh Thần hướng Giản Minh Khê đưa tay ra.

Giản Minh Khê nhìn đôi tay trắng nõn thon dài trước mặt, hơi sững sờ, vươn tay nhẹ nhàng cầm cái tay nhỏ hơn so với mình không ít: “Thần, thực xin lỗi.”

16. Chương 16: Mười Kế Của Kiều Tử Phi

Edit: Myn Myn

Beta: Shoorin Yumi

Giản Minh Khê nhìn đôi tay thon dài trắng nõn trước mặt, sững sờ một chút, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ hơn so với tay mình rất nhiều: “Thần, thực xin lỗi.”

Đôi khi hắn cũng rất mâu thuẫn, từ nhỏ Giản Minh Thần đã thích đi theo hắn, bất kể hắn có tức giận hay đánh mắng, cho dù hắn luôn giễu cợt, thân ảnh nhỏ nhỏ này vẫn luôn đi theo phía sau mình. Đôi khi phụ thân cũng mắng cả nhà Giản Minh Thần, nói cả nhà bọn họ là dạng ăn cơm chùa, sống bám vào Giản gia.

Trước đây, hắn luôn luôn chán ghét sự yếu đuối của Giản Minh Thần, thậm chí có lúc còn cùng bạn học của mình khi dễ y. Đến khi Giản Minh Thần tỏ tình với hắn, hắn càng thêm chán ghét Giản Minh Thần. Không chỉ đem chuyện này nói cho cả nhà biết, thậm chí còn nói cho cả trường biết, tuy phần lớn hắn chỉ xem những chuyện đó là một trò đùa, hắn không muốn tổn thương Giản Minh Thần, nhưng chính hắn lại là nguyên nhân khiến cho Giản Minh Thần bị đưa ra nước ngoài.

Lúc không có Giản Minh Thần hẳn có cảm giác như thiếu cái gì đó, hẳn có chút tưởng niệm tên quý khách kia. Nhưng loại tâm tư này có chết hẳn cũng không nói ra miệng.

Một mực chờ đợi Giản Minh Thần trở lại Giản gia, khi biết được tin y đã trở lại, hẳn hoan hoan hỉ hỉ chạy về nhà, nhưng đối mặt với hẳn chỉ là một khuôn mặt tươi cười nhưng lạnh lùng xa cách của Giản Minh Thần. Mình ở trước mặt Thần giống như thành người vô hình vậy. Hành động đó của Giản Minh Thần khiến lòng tự trọng của hẳn bị tổn thương.

Tại quán bar ngẫu nhiên lại gặp y, vì để cho Giản Minh Thần chú ý đến mình, hẳn cũng không ngăn cản mấy người bạn của mình cố tình gây sự với y. Nhưng lại không giống như hẳn mong chờ, cái người đã từng thích quẩn quýt lấy mình đã biến mất. Giản Minh Thần đứng trước mặt hẳn hiện giờ như trở thành một con người khác, không còn giống đệ đệ của hẳn lúc xưa nữa.

Người này sao lại trở nên chói mắt như vậy, thần thái tự tin lúc y pha chế rượu trước đây hẳn chưa từng thấy qua, giống như mấy năm qua hẳn đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Quán café Lục Minh khai trương, hẳn không mời mà tới, chỉ vì hẳn muốn xem tình hình có ổn không. Đôi khi hẳn thấy bản thân mình thật mâu thuẫn, vừa hy vọng Thần vẫn là quý khách thích khóc nhu nhược như lúc xưa, vừa hy vọng Thần là người đầy tự tin như khi đứng ở quán bar pha chế rượu.

Mọi chuyện dường như đã thay đổi, Giản Minh Thần giống như đã rời xa hẳn, sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Sau khi Giản Minh Thần rời đi, Giản Minh Thần xoa xoa cánh tay bủn rủn, hẳn hôm nay thật là mệt chết đi được, “Ba ba, Lạc Lạc muốn ăn tháp hoa quả.” Tiểu Lạc Lạc từ phía sau quây chui ra, Tiểu Lạc hẳn một mình cũng đã gần một ngày, tuy lúc ăn trưa cũng đã được ăn, nhưng Cố gia gia lại không cho hẳn ăn nhiều.

Giản Minh Thần ôm lấy Lạc Lạc, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn, “Con ngoan ngoãn ngồi đây, ba ba sẽ lấy cho con” Giờ cao điểm đã qua, bây giờ đã là 3 giờ chiều, trong tiệm cũng chỉ còn lại vài người khách đang xì xào bàn tán.

“Không thể nào, nam nhân xinh đẹp như vậy lại có con rồi, vậy tôi không phải là hết hi vọng rồi sao.”

“Cậu xem, đại thúc thu ngân giống như rất thích cái người mang mắt kính kia nha, mau nhìn mau nhìn cư nhiên còn giúp hẳn lau mồ hôi nữa kìa, bọn họ không phải là một đôi chứ?!” Giản Minh Thần quay đầu lại, nhìn thoáng qua một bàn có mấy cô gái đang ngồi nói chuyện, bọn họ chắc là thành phần trí thức làm việc ở các tòa nhà phụ cận, ăn mặc trang nhã, xinh đẹp, khuôn mặt cũng không thể chê vào đâu được. Hướng các nàng mỉm cười, nói: “Các cô đoán đúng rồi đó!” Giản Minh Thần thậm chí có cảm giác nghe được tiếng “loảng xoảng”, chắc, là âm thanh tan vỡ của trái tim thiếu nữ đây mà.

Giản Minh Thần đem hoa quả đã rửa sạch đặt vào trong chậu thủy tinh. Bánh pudding là do thợ làm bánh chuyên nghiệp làm, anh chỉ cần đặt bánh bích quy lên trên, lấy hoa quả đã cắt tỉa để lên một tầng nữa, lát nữa đem hoa quả từ trong Mộng Tưởng đảo ra làm tháp hoa quả nữa là xong.

Vì dễ hấp dẫn khách hàng, hôm nay hoa quả trong quán cà phê tất cả đều lấy từ Mộng Tưởng đảo, trước tiên phải thuyết phục được dạ dày của khách đã. Dù sao Mộng Tưởng đảo cũng có rất nhiều hoa quả, cung ứng cho quán cà phê cũng không có vấn đề gì.

“Thần ca, tôi cũng muốn ăn.” Không biết Vân Minh đã vào bếp từ lúc nào. Một đôi mắt to tròn lại mở lớn hết cỡ nhìn chăm chăm vào tháp hoa quả trong tay Giản Minh Thần. “Lớn như vậy rồi còn muốn giành ăn với Lạc Lạc, muốn ăn tự mình làm đi.”

“Tôi bận rộn cả ngày, đói sắp chết rồi nè, anh cái tên hỗn đản này, nhà tư bản, quỷ hút máu, bóc lột sức lao động của người ta, có chút trái cây cũng không cho ăn.” Bị Vân Minh nháo như vậy cũng khiến anh mềm lòng, buổi trưa tất cả mọi người đều vội vàng ăn cơm nên cũng không ngon miệng.

“Được rồi, đừng nháo nữa, tôi là một nhà tư bản tốt, tôi làm cho cậu là được chứ gì?” Nói xong, Giản Minh Thần lại bắt đầu làm tháp hoa quả, làm thêm vài cái cho mọi người ăn, hiện tại chắc mọi người đều đói bụng rồi.

“Cha, Cốc thúc thúc, tối đây ăn điểm tâm đi ” Giản Minh Thần bưng một cái đĩa lớn từ phòng bếp đi ra, anh đã nhờ đầu bếp nướng một ít bánh tart trái cây còn có tháp hoa quả cùng salad rau mình làm, cái này coi như bữa xế cũng không tệ nha.

Bữa xế: bữa ăn nhẹ sau bữa chính.

Lạc Lạc cùng Vân Minh vốn tham ăn, không đợi Giản Minh Thần nói lần thứ hai, chính mình liền bò lên trên bàn gặm lấy gặm để. “Thần ca, tay nghề của anh ngày càng giỏi nha, tháp hoa quả ngon quá đi.” Vân Minh lúc ăn ngon luôn hí mắt, một bộ dáng rất hưởng thụ.

Vất vả một ngày, Giản Minh Thần cũng kêu Mộc Bạch cùng các nhân viên cửa hàng đến cùng ăn, chắc anh phải dán quảng cáo tuyển người mới được, giờ mới có một thợ làm bánh, cùng hai nhân viên, anh còn phải đi học, cũng không thể ở trong này giúp phụ thân mãi được.

Buổi tối quán cà phê cũng không đông khách như ban ngày, chung quanh đều là văn phòng xa hoa, buổi tối cơ bản đã tan tâm, đến uống cà phê đều là người tăng ca. “Cha, đã hơn 7 giờ rồi, chúng ta về trước đi, nơi này giao cho Mộc Bạch là được rồi.”

“ Cũng được, nhanh thu dọn đi, không phải con muốn mở một góc nhỏ trong tiệm này để bán hoa sao? Buổi chiều cha đã gọi người làm thêm một cái giá, một lúc nữa sẽ đưa đến, hôm nay lắp đặt xong, ngày mai cửa hàng hoa của con có thể khai trương rồi.”

“Cám ơn cha” Giản Minh Thần có chút cảm động, cha ruột trước kia của mình cũng không có quan tâm mình như thế, cũng chưa bao giờ chú ý tới sở thích của mình. Thật không ngờ, sau khi sống lại, anh lại có được tình thương của cha.

Những ngày này, Giản Minh Thần trôi qua như rơi vào trong sương mù, buổi tối ôm Lạc Lạc ngủ, cảm giác

tâm mình tràn đầy hạnh phúc.

Giản Minh Thần thì ngủ ngon, nhưng cùng lúc đó ở một nơi khác của thành phố này, Kiều Tử Phỉ lại không ngủ được, cầm cặp văn kiện trên tay nhẹ nhàng gõ máy.

Tiểu gia hỏa kia là học ở trường quý tộc Tỉnh Đức, không đơn giản nha, xem ra cha của tiểu tình nhân hần thế lực cũng không tệ. Chỉ là của đứa con trai của y là ở đâu ra?! hần tra thế nào cũng không được. Mở ra cặp văn kiện, tờ thứ nhất rõ ràng là ảnh chụp Giản Minh Thần đang ôm Lạc Lạc đến trường, hai người cùng mặc kiểu đồng phục như nhau, tuy Giản Minh Thần đem áo khoác cầm ở cánh tay, nhưng quần cùng ba lô chính là đồng dạng.

Tiểu gia hỏa mặc đồng phục thật đúng là hấp dẫn, ảnh chụp là nửa người, có lẽ vì trời quá nóng, Giản Minh Thần mở ba cúc áo phía trên, Lạc Lạc ở trong ngực lại không ngoan, cổ áo sơmi mở rộng ra, xương quai xanh như ẩn như hiện, ***g ngực trắng nõn làm cho Kiều Tử Phỉ nhiệt huyết sôi trào, thật đúng là yêu nghiệt mà.

Kiều Tử Phỉ cười khê, hai cha con nhà này thật đúng là thú vị mà. Kiều Nhạc Ninh chưa từng lộ ra biểu tình như Lạc Lạc.

“ Uy, Leo, ngày mai chuyển Kiều Nhạc Ninh đi trường quý tộc Tỉnh Đức học, ừm, học tiểu học bình thường. Kiều Nhạc Ninh đang ở đó phải không, bảo nó nghe điện thoại đi.” Kiều Tử Phỉ cũng không phải ngốc, vừa rồi Leo rõ ràng mất tự nhiên khi nói chuyện, khẳng định là nhi tử hần đang nghịch ngợm trong văn phòng.

“Cha, tìm con có việc gì?” Điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói trong trẻo ngây ngô của hài tử, Kiều Tử Phỉ giật nhẹ khóe môi: “Vì sao không muốn học ở Tỉnh Đức? ”

“Cùng mấy tên nhóc ngây ngô đó học thật không có chút hứng thú nào hết á, con thích học bên LA của gia tộc hơn cơ.”

“Nha? Phải không? Cha nghe nói Tỉnh Đức mới xuất hiện một thần đồng nha, 3 tuổi đã bắt đầu vào học lớp một Tỉnh Đức, cha còn nghe nói chỉ số thông minh của hần rất cao, nếu không phải cha hần không đồng ý nhảy lớp, hiện tại cũng có thể lên cấp 2 rồi đó.” Kiều Tử Phỉ hiểu rất rõ đứa con trai này, luôn thấy mình so với người khác thông minh hơn, chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào để vào mắt, hần mà không dùng chiêu khích tướng thì chuyện này xem như chìm xuống luôn.

Kiều Nhạc Ninh dù sao cũng chỉ là đứa bé 10 tuổi, cho dù thông minh nhưng cũng chỉ là trẻ con, nghe ba ba mình nói có một đứa bé thông minh hơn, giỏi hơn mình, lập tức sẽ cảm thấy không vui, “Thật sao? Cha đừng nghĩ có thể lừa con nhá.” Hoàn toàn một bộ khẩu khí của tiểu đại nhân.

“ Trước giờ cha có nói dối con lần nào chưa, con tới Tỉnh Đức hay không, mau cho cha biết quyết định của con đi.” Phương thức ở chung của Kiều Tử Phỉ cùng con trai không giống như là cha con, mà giống bạn bè hơn.

“Đi, con ngoan như vậy, ba ba để cho con đi con nhất định sẽ ngoan ngoãn đi học, tối nay lên chuyên cơ đi tìm cha, ngày mai buổi sáng còn phải đến Tỉnh Đức nhập học nữa.” Kiều Nhạc Ninh đối với tính cách của cha còn không biết. Lòng như lửa đốt muốn đi gặp đứa trẻ được gọi thần đồng kia.

Thu phục xong Kiều Nhạc Ninh, Kiều Tử Phi đem cặp văn kiện để xuống ngăn kéo. Tiểu Thần của tôi, cậu trốn không thoát đâu, sáng mai chúng ta là ngoài ý muốn gặp mặt nha.

Ăn xong bữa sáng Vân Minh làm, Giản Minh Thần bắt đầu phân phó công việc ngày hôm nay: “Vân Minh, cậu mang một ít hoa hồng trong hoa viên đến quán cà phê, đem hoa nhựa trên bàn đổi thành hoa hồng của chúng ta. Trong tiệm hoa cũng để thêm mấy bồn, bán thử xem, buổi tối nói cho tôi biết tình hình.”

Vân Minh nhú mày, hẳn hiện tại thành siêu nhân vạn năng rồi nhá, có thể làm thợ trồng hoa, có thể là đầu bếp, kiêm luôn chức nhân viên phục vụ trong quán cafe, hiện tại lại đến bán hoa. Nếu như không phải nhà này có thức ăn ngon, có lẽ hẳn đã bỏ của chạy lấy người từ lâu rồi, miễn cho chính mình luôn bị tên hỗn đản như quý hút máu kia bóc lột không thương tiếc. Hung hăng cắn một quả táo. Thật là ngọt quá đi, trước giờ chưa từng ăn quả táo nào ngon như vậy nha. (Sh, Yumi: thêm một em nữa bán mình vì được ăn ngon ngao)

Ăn ngon chính là điểm quan trọng nhất, không được ăn ngon thì sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa, “Được rồi, lát nữa tôi bắt đầu đi cắt hoa hồng.”

Dặn dò Vân Minh xong, Giản Minh Thần liền ôm Lạc Lạc đi học, đi xe Cốc Tiểu Bắc mãi cũng không còn cảm giác ngại nữa. Gần đây Cốc Tiểu Bắc sẽ ở lại nhà anh, nhiều lúc nửa đêm anh còn nghe được tiếng than nhẹ bị đè nén của Cốc Tiểu Bắc, làm hại anh phải đi tắm nước lạnh. Thân thể này cũng quá miễn cảm đi, chỉ là âm thanh cũng có thể làm cho mình có phản ứng, cái này có thể tra tấn chết Giản Minh Thần nha, anh không phải không biết hương vị làm tình là như thế nào. Tư vị không có chỗ phát tiết cảm giác thật khó chịu.

Có lẽ mình nên thử với tên nhóc Vân Minh xem sao, tên kia cũng phù hợp với gu thẩm mỹ của mình. Nhưng nhiều lần anh lại mơ thấy cái đêm đó, được yêu thương đến sung sướng. Có lẽ anh nên ra ngoài tìm MB, mà không phải nói chuyện tình yêu. Vân Minh cũng không phải dễ chọc, vạn nhất hẳn thật sự yêu mình thì làm sao bây giờ. Lắc lắc đầu, không thêm nghĩ đến những thứ vớ vẩn này nữa.

MB: money boy (Sh, Yumi: đừng nói hem pít cái nì nhe, ta cũng hem pít nun ^ ^)

Cốc Tiểu Bắc vừa lên xe cũng cảm giác được Giản Minh Thần ngồi phía sau đang hung tợn nhìn mình, hẳn đã làm gì đắc tội tên tiểu tử này vậy. Nghi hoặc nhìn Giản Vân Phong đang ngồi trên ghế phụ lái, Giản Vân Phong nhún nhún vai, “Bắc Bắc sáng sớm không uống nước mật ong sao? Anh pha để sẵn ở bên giường cho em rồi mà.” Cốc Tiểu Bắc thiếu chút nữa liền giẫm phanh lại, có ý gì vậy, hẳn không phải là gần đây cưỡng hòng có điểm không thoải mái sao? Chẳng lẽ Giản Minh Thần là vì chuyện kia.

“Lái xe cẩn thận một chút, mạng nhỏ cả nhà chúng tôi đều ở trên tay thúc đó.” Cốc Tiểu Bắc nổi giận, ý tứ này không phải nói hẳn, người nào đó gần đây như hóa sắc lang, không quản mình cầu xin tha thứ như thế nào cũng không tha cho mình.

“Biết, biết rồi.”

Bánh Tart trái cây:

17. Chương 17: Ta Không Biết Người

Editor: Myn Myn

Beta: Shoorin Yumi

Đi xuyên qua đoàn xe sang trọng, Giản Minh Thần ôm Lạc Lạc đi về phía khu tiểu học, nơi này cùng đại học cách rất xa, nếu cậu không nhanh lên thì rất có thể sẽ muộn học. Hiện nay tiểu hài tử đi học thật là muộn, 9 giờ mới bắt đầu vào lớp, Giản Minh Thần tức giận vừa đi vừa chửi bới trong lòng, ai rảnh rồi lại quy định thời gian như thế hả? trong khi cậu 7 giờ 30 đã bắt đầu vào học rồi.

Ở trước cửa khu tiểu học, có rất nhiều bậc phụ huynh đưa con của mình đến trường. Giản Minh Thần buông Lạc Lạc xuống, vỗ vỗ cái đầu nhỏ, “Mau vào đi, con phải ngoan ngoãn nha.”

“Ba ba, con vào trước nha.” tiếng nói của Lạc Lạc nhẹ nhàng đáng yêu, làm mọi người xung quanh phải ngoái lại nhìn. So với những đứa trẻ 3 tuổi khác, Lạc Lạc nhỏ hơn rất nhiều. Thầy giáo đã sớm đứng đợi ở cửa ra vào, hiệu trưởng đã đích thân dẫn hân phải chiếu cố đứa bé này.

Giản Minh Thần vẫn bộ dáng cũ, cởi áo khoác cầm trong tay, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Vừa định xoay người đi, phát hiện Lạc Lạc bị một bé trai cản đường, hai đứa giống như đang nói gì đó, Giản Minh Thần tưởng là bạn học hoặc là bạn của Lạc Lạc, nhưng vừa nói vài câu gì đó thì nước mắt Lạc Lạc lặng lẽ rơi xuống.

Lúc này Giản Minh Thần không thể đứng nhìn được nữa, bước nhanh qua, đến bên người Lạc Lạc, một tay ôm lấy Lạc Lạc hỏi thầy giáo đang đứng bên cạnh:

“Xảy ra chuyện gì, Lạc Lạc vì sao lại khóc?” Thầy giáo có chút bối rối, còn chưa kịp trả lời thì đứa bé khiến Lạc Lạc khóc đã mở miệng nói trước:

“Hừ, không phải chỉ hỏi chỉ số thông minh của nó thôi sao? Vậy mà cũng khóc được.”

Giản Minh Thần nhíu mày, hỏi: “Con hỏi như thế nào?”

“Là mẹ con nói chỉ số thông minh của con đã hơn 200 rồi nha, con hỏi mẹ Lạc Lạc có nói cho nó chỉ số thông minh là bao nhiêu không, sau đó nó liền khóc lên, con không có ức hiếp nó nha.”

“Lạc Lạc, là vì mẹ mới khóc sao? Con muốn có mẹ sao?” Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, cả nhà bọn họ đều là nam nhân, trong nhà không có phụ nữ. Cậu không biết Lạc Lạc có thể hiểu được không, cho nên vẫn chưa nói cho Lạc Lạc chuyện về mẹ nó, cứ nghĩ Lạc Lạc còn nhỏ. Thật không ngờ nó đã hiểu chuyện, chỉ là không nói mà thôi.

“Lạc Lạc không cần mẹ, Lạc Lạc chỉ cần ba ba thôi, nhưng các bạn khác đều có mẹ, bọn họ nói Lạc Lạc là con hoang, không ai cần.” Lạc Lạc lúc nói chuyện có chút nghẹn ngào, xem ra nó rất đau lòng.

“Lạc Lạc ngoan, đừng khóc nữa, Lạc Lạc không phải là con hoang, Lạc Lạc là cục cưng của ba ba.” Giản Minh Thần nhẹ nhàng hôn lên hai gò má, hôn lên đôi mắt đã khóc tới đỏ lên của Lạc Lạc. Hiện tại cậu cũng thấy thật đau lòng, nếu như Lạc Lạc không gặp mình, hiện tại có lẽ đã trở thành trẻ mồ côi rồi.

“Anh cũng đâu có ở cùng mẹ đâu, anh cũng ở chung với ba nè, có gì phải khóc chứ” Giản Minh Thần nhìn đứa bé đang nói, bộ dáng mới 10 tuổi gì đó, mặc tây trang nho nhỏ, cũng không có mặc đồng phục Tỉnh Đức, hành xử cứ như một quý ông trẻ tuổi. Chắc hôm nay nó mới chuyển trường.

“Lạc Lạc đừng khóc nữa nha, con xem anh cũng giống Lạc Lạc mà, anh lại không có khóc nha. Nam tử hán thì không được khóc.” Lạc Lạc nghe Giản Minh Thần nói xong, thút thít thêm vài tiếng, sau đó ở trong ngực Giản Minh Thần cọ cọ chùi chùi vài cái, đem đầu vùi vào bờ vai Giản Minh Thần. Tiểu Lạc Lạc thật mắc cỡ nha, mình vừa rồi khóc nhiều thế, có phải là sẽ bị tên kia xem thường hay không.

Giản Minh Thần hiểu ý vội an ủi Lạc Lạc đang trốn trong ngực mình, không có phát hiện bên cạnh đã đứng một người. “Thật ngại quá, con tôi lại khiến bảo bối của cậu phải khóc.” Giản Minh Thần khịt khịt mũi, mùi nước hoa hương cỏ xanh rất dễ chịu này, đã từng ngửi qua ở đâu rồi.

Quay đầu nhìn lại, Kiều Tử Phỉ mặc một bộ áo sơ mi màu tím sậm, quần kaki, lạnh lùng đứng ở bên cạnh. Giản Minh Thần nhú mày, con công nam này tại sao lại ở đây vậy, hẳn không phải là đang ở LA sao?

“Không có việc gì, trẻ con cùng nhau đùa giỡn thôi mà, Lạc Lạc nhà tôi còn quá nhỏ, đôi khi lại thích nhõng nhẽo vậy thôi.”

“Cha ... Cha” Lạc Lạc trong ngực cậu rất không cam lòng mà lên tiếng phản đối, vừa rồi người ta đã mất mặt như thế, cha còn cùng cha người khác nói xấu hẳn nữa.

“Ha ha, Lạc Lạc còn không xuống sao? Đồng phục của ba ba sắp bị con chà nhìn không ra bộ dáng rồi này.”

“Không ... muốn đâu...”

Giản Minh Thần cười vài tiếng, nói với Kiều Tử Phỉ đang đứng bên cạnh: “Không có việc gì nữa rồi, tôi đưa nó vào lớp trước đây.” Nói xong liền chuẩn bị đi, cậu cũng không muốn cùng cái con công kia diễn cảnh quen biết đâu.

“Cậu không nhớ tôi sao, chúng ta đã gặp nhau một lần trên máy bay mà.” Kiều Tử Phỉ giật nhẹ khóe môi, cố gắng thể hiện mình là một quý ông tao nhã lịch sự.

Nhìn biểu hiện của Giản Minh Thần là hiểu cậu không muốn nhận là quen biết với mình. Đột nhiên có chút tức giận, hẳn trước giờ vẫn luôn là tiêu điểm, chưa từng bị người lơ như vậy nha.

Được rồi, hiện tại cũng không thể nói với người ta mình là đối tượng tình một đêm lần trước nha. Chỉ có thể uyển chuyển nói ra là gặp trên chuyến bay kia thôi. Bất quá tiểu gia hỏa thật sự làm hắn phát cáu.

“Ách, có sao? Không có ấn tượng lắm.” Giản Minh Thần gãi gãi đầu tóc ngắn mềm mại, hẳn muốn gì đây, cậu cũng không muốn cùng người nam nhân này có bất kỳ liên quan gì nha. Cậu không có cách nào áp đảo nam nhân này. Những người như vậy đều là tình địch của mình, tốt nhất tránh xa một chút cho an toàn.

Kiều Tử Phỉ mỉm cười: “Đây là con tôi Kiều Nhạc Ninh, hôm nay tới nhập học, tôi nhớ là cậu không thể vào được, hay để tôi dẫn Ninh Ninh và Lạc Lạc vào cho, xem như là lời xin lỗi việc tên nhóc này làm Lạc Lạc phải khóc.”

“Lạc Lạc, ba ba sắp trễ học rồi.” Cuối xuống nói với Lạc Lạc đang vịn vẹo uốn éo trong lòng cậu.

“Ba ba, con tự đi vô, ba không được kể lại chuyện hôm nay con đã khóc nha.”

“Biết rồi, mau vào đi.” thầy giáo bị bỏ quên này giờ vội dẫn hai đứa trẻ đi vào trường học. Kiều Nhạc Ninh cùng Lạc Lạc không ngừng nói gì đó, Lạc Lạc chỉ gật gật đầu.

“Giản Minh Thần, cậu bỏ ngay cái kiểu giả bộ đó cho tôi, con của tôi và cậu đều vào lớp rồi, còn không mau đi.” Kiều Tử Phỉ cười lạnh, tên nhóc này thật là thú vị, rõ ràng giả vờ không biết hắn.

“A, ai mới là người giả bộ ở đây chứ, Kiều Tử Phỉ, tôi không quen biết gì với anh.” Nói dứt lời, Giản Minh Thần thật muốn vả miệng mình. Từ lần 419 kia sao đầu óc lại đột nhiên biến thành ngu ngốc vậy chứ, đáng ghét, chắc là gần đây bận quá nên không có thời gian đi tắm ở ôn tuyến, đầu óc mới trở nên chậm chạp ngu ngốc như thế.

Đứng ở bên cạnh cậu, Kiều Tử Phỉ lẳng lặng nhìn Giản Minh Thần như đi vào cõi thần tiên, cũng không nói chuyện, đôi khi Giản Minh Thần quả thực vô cùng đáng yêu, nếu không phải bởi vì địa điểm không thích hợp, hiện tại hẳn nhất định sẽ hung hăng hôn đôi môi thủy nhuận kia.

“Giản Minh Thần, sáng nay cậu không có lớp sao?” Kiều Tử Phỉ hảo tâm hỏi Giản Minh Thần, nếu như hắn không nhớ lầm, còn có 10 phút nữa giờ học của Giản Minh Thần sẽ bắt đầu.

“A, đúng rồi, tôi còn có tiết học.” Giản Minh Thần nhìn đồng hồ, trời ạ, bị Lạc Lạc náo như vậy, cậu sắp đến muộn rồi. Cũng không để ý tới Kiều Tử Phỉ, hướng phía đại học chạy đi, con mẹ nó cho dù mình có là Lưu Tường (), còn 10 phút làm sao chạy kịp đây.

() Lưu Tường: là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

“ Anh mau buông tay, không thấy tôi bị trễ rồi sao.” Giản Minh Thần quay đầu lại nhìn Kiều Tử Phỉ, hấn làm gì mà lôi kéo cánh tay của mình. “ Tôi lái xe đưa cậu qua.” Giản Minh Thần lo lắng 2 giây quyết định ngồi xe Kiều Tử Phỉ. Cậu cũng không muốn vừa khai giảng đã vinh hạnh nằm trong sổ đen của thầy giáo.

“ Thật là xa xỉ, đây là mẫu thiết kế đặc biệt nha.” Giản Minh Thần không chút khách khí ngồi vào chiếc xe với số lượng có hạn khắp toàn cầu. Nam nhân này có nhiều tiền như vậy sao lần đó phải ngồi khoang hạng thường nhỉ? (Sh, Yumi: còn phải hỏi, là vì mún tìm bảo bối ó)

“ Lần trước tôi ngồi khoang bình thường là vì bị người đuổi giết, bắt đắ dĩ mới phải ngồi ở đó, nhưng thật không ngờ ngồi khoang hạng thường lại có thể gặp được cậu, thật là thú vị.” Giản Minh Thần bĩu môi, người này không lẽ là con giun trong bụng mình sao?

Lúc kéo dây an toàn, Giản minh Thần nghĩ thầm, mình cũng không phải ngốc, vừa rồi bên cạnh có 3 trong 6 người là tới bảo vệ Kiều Tử Phỉ, khi bọn hấn đi cũng có vài chiếc xe đi bên cạnh. Nam nhân này thân phận không nói cũng biết, khẳng định là không đơn giản nha. Cho nên mình quyết định tránh xa hấn đúng là vô cùng sáng suốt.

“Nha, nhanh lái xe đi, tôi sắp muộn rồi.” Vừa dứt lời, chiếc xe của Kiều Tử Phỉ như viên đạn xông thẳng ra ngoài. Giản Minh Thần bị dọa há to miệng, cậu ghét nhất chính là mấy kẻ chạy như điên thế này.

“A ... Chậm một chút, cũng không phải đi đâu thai, không cần gấp như thế a.” Giản Minh Thần cái gì còn không sợ, chỉ sợ loại cảm giác đem tính mạng giao cho một cái thùng sắt. Làm cho cậu không có cảm giác an toàn, chỉ vài phút trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Xe tiêu sái dừng ở cửa chính của khu đại học, đưa tới không ít ánh mắt xung quanh, người nơi này đều là người có tiền, người nào cũng biết chiếc xe này không phải chỉ cần có tiền là có thể mua được. “Thật ngại quá, tôi không biết cậu sợ tốc độ.” Kiều Tử Phỉ vẻ mặt vô tội hướng Giản Minh Thần nháy mắt.

Con mẹ nó, đây là đang hướng ta phóng điện sao? Giản Minh Thần sờ sờ trái tim thiếu chút nữa văng ra ngoài của mình: “Không, không có gì, cảm ơn, tôi đi trước đây.” Thuận tiện bỏ thêm một câu phía sau không hẹn gặp lại. Tốt nhất vĩnh viễn cũng không gặp luôn.

“Chờ một chút”, Kiều Tử Phỉ giữ tay Giản Minh Thần đang chuẩn bị cởi dây an toàn ra xuống xe. Giản Minh Thần không biết Kiều Tử Phỉ có ý gì, có chút nghi hoặc nhìn Kiều Tử Phỉ. Một bên Kiều Tử Phỉ tiến tới gần sát Giản Minh Thần.

Khoảng cách quá gần, Giản Minh Thần thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của Kiều Tử Phỉ thổi tới trên ngực của mình.

“ Dây bảo hiểm trên xe gần đây bị hỏng, còn chưa có sửa, tôi thấy cậu mở không ra nên tới giúp thôi.” Cùm

cụm một tiếng, dây bảo hiểm của Giản Minh Thần được mở ra. (Sh, Yumi: xạo, có quỷ mới tin, lợi dụng ăn đậu hủ thì có)

Giản Minh Thần , lần trước trên phi cơ cũng là như vậy đi. Khi cậu thấy xấu hổ vẻ mặt sẽ đỏ lên. Hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, người này chắc chắn là cố ý, hẳn đang trả thù đây mà, chính mình vừa rồi không phải là cố ý không quen biết hẳn sao? Mới có một phút liền muốn hòa nhau một ván. Kiều Tử Phi tuyệt đối là một nam nhân lòng dạ hẹp hòi, dây an toàn hỏng chưa đem sửa, xem ta là con nít ba tuổi mà lừa hả?

“Khụ khụ, cảm ơn anh, tới đây là được rồi, tôi đi trước, giờ học bị muộn rồi.” Hừ, nếu không đi nhanh không biết tên này lại giở trò quỷ gì nữa. Giản Minh Thần trong nội tâm oán thầm.

“ Được rồi, gặp lại sau.”

Giản Minh Thần tranh thủ thời gian nhảy xuống xe, rời xa con công kia càng xa càng tốt, vừa rồi cái không gian chật hẹp kia đầy mùi vị cỏ xanh quen thuộc, làm cho toàn thân cậu không thoải mái. Nếu như vừa rồi trong xe ngồi chính là một cực phẩm tiểu thụ thì thật tốt quá, cậu sẽ không cố sống cố chết mà bỏ chạy như vậy.

Giản Minh Thần vội vàng chạy lên lầu, tựa hồ không có phát hiện trong sân trường có một ánh mắt khác thường đang dõi theo mình. Giản Minh Thần ngồi chiếc xe giá trị mấy ngàn vạn đi học, cùng tư liệu hoàn toàn không phù hợp.

Vân Dịch Chi ở phía xa nhìn chiếc xe của Kiều Tử Phi rời đi, đằng sau còn theo vài chiếc xe khác giá trị cũng xa xỉ không kém. Có lẽ người khác không biết người này, nhưng hẳn lại biết, Thiên Viêm tổng tài. Là đương gia đương nhiệm của Thiên Hòa bang. Có lẽ ở Z quốc người biết đến Thiên Viêm, nhưng phỏng chừng không có mấy người biết rõ Thiên Hòa bang. Một bang phái quý tộc phát triển tại Châu Âu. Đại đương gia là mẹ của Kiều Tử Phi, một quý tộc Châu Âu vô cùng thần bí.

Giản Minh Thần sao lại quen biết Kiều Tử Phi? Vân Dịch Chi theo sát Giản Minh Thần đi vào vườn trường, lần này hẳn trở lại Z quốc gặp phải người cùng những việc càng ngày càng thú vị. Nếu như hẳn không nhìn lầm, thì đệ đệ ngu ngốc của mình là đang ở tại nhà của Giản Minh Thần. Không biết đại ca của hẳn sau khi biết sẽ có biểu tình như thế nào.

18. Chương 18: Vân Dịch Chi Vs Đánh Nhau

Editor: Myn Myn

Beta: Shoorin Yumi

Giản Minh Thần chạy vào cầu thang lên phòng học, đi đến cuối lớp ngồi xuống. Thật may là lão sư chưa

có tới. Dem sách vở đặt trên mặt bàn, thở dài một hơi, sáng sớm hôm nay thật đúng là náo nhiệt. Đột nhiên có túi sách để bên cạnh cậu, “Tôi ngồi bên cạnh cậu được không?” Vân Dịch Chi cười vô cùng xán lạn nói với Giản Minh Thần.

“ Ngưng, được rồi, ngồi đi, dù sao thì đây cũng không phải là nhà tôi ” Giản Minh Thần giãn người ra, ngã về phía sau lưng. Vân Dịch Chi cũng không giả trang thân sĩ làm gì “ Tiểu tử kia, mau thành thật khai báo đi, người sáng sớm nay đưa cậu tới trường là ai?”

“A, hần hả, không quen, chỉ biết gọi là Kiều Tử Phỉ, cậu biết hần sao?” Giản Minh Thần thoáng quay sang nhìn Vân Dịch Chi, hần như thế nào đột nhiên đối với người đưa cậu đến trường sáng nay – Kiều Tử Phỉ lại cảm thấy hứng thú vậy. Trước kia cũng không thấy hần đối với người đưa mình đến trường – Cốc Tiểu Bắc có hứng thú nha.

“Không có việc gì, chỉ hỏi một chút thôi mà, nhưng hần là Thiên Viêm tổng tài đó nha, trong lúc cấp bách lại đưa cậu tới trường, là bạn học của cậu, tôi có thể không hỏi sao?”

“ Stop, người ta là đưa con đến trường được không, cũng không phải cố ý đưa tôi đi, vừa rồi lúc ở ban tiểu học tình cờ gặp nhau thôi, thấy tôi sắp bị trễ nên hần mới đưa tôi tới đây thôi.” Chết tiệt, tại sao cậu phải giải thích chứ, ai thèm bận tâm tên Vân Dịch Chi khi gió này thổi cái khi gì chứ. Giản Minh Thần trong nội tâm oán thăm, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình bình thường, cũng không có tức giận. Từ khi có Lạc Lạc, cậu quả thực đã thành siêu cấp ba ba, tính tình so với trước kia thu liễm không ít.

“Cậu đến khu tiểu học làm gì vậy? Chẳng lẽ cậu còn có em trai sao?”

“Đưa con tôi đến trường không được sao?” Giản Minh Thần nhìn cửa phòng học, lão sư giống như sắp đến rồi thì phải.

“Nha, vậy sao, đúng rồi buổi tối chúng ta đi ra ngoài chơi đi, kêu thêm vài bạn nữa cùng đi họp mặt, để mọi người gia tăng tình cảm, hôm nay tôi mời ” Vân Dịch Chi không có vì Giản Minh Thần nói đưa con mình đến trường mà cảm thấy kinh ngạc. Làm cho cậu có chút nghi hoặc, thái độ như vậy không đúng, những người khác khi biết cậu có con đều biểu lộ bộ dáng không thể tin được. Vì cái gì Vân Dịch Chi lại không có. Chẳng lẽ, hần đã sớm biết việc này.

“Đi đâu? Buổi tối tôi còn phải về nhà nấu cơm cho con mình ” Giản Minh Thần đem một bụng nghi hoặc đè xuống, cũng không có hỏi đối phương. Đối với Vân Dịch Chi cậu chỉ là cảm giác bạn học cũng không tệ, kiếp trước cậu không có mấy người được gọi là bạn bè, nhưng kiếp này cậu đã thay đổi, cũng nhận thức nhiều người hơn trước.

“ Đi Midnight, nghe nói chỗ đó rất náo nhiệt, tôi tới Z quốc lâu như vậy cũng chưa có dịp đi dạo qua. Nhà cậu không phải có bảo mẫu nấu cơm sao? Nói bảo mẫu làm đi, cậu đi với chúng tôi chứ? ” Giản Minh Thần xấu hổ, nếu để cho Vân Minh biết Vân Dịch Chi nói hần như vậy, phỏng chừng sẽ lập tức cầm dao thái đến chém Vân Dịch Chi đó nha. Ể, khoan đã, hai người đều họ Vân nha, thật đúng là trùng hợp. Dù sao cũng lâu rồi chưa gặp Tiểu Ngạn, qua tìm hần chơi cũng không tệ.

“ Cũng được, vậy mấy giờ?”

“Buổi chiều sau khi tan học đi ăn một bữa, ngay tại khách sạn phía trên Đêm Khuya, ước chừng 9 giờ hơn thì đi quán bar.”

“Được, làm theo lời cậu đi”

Hai người thương lượng xong cũng không có tiếp tục nói chuyện, lão sư đã bắt đầu bài giảng được một lúc rồi.

Buổi chiều Giản Minh Thần không có giờ học, hai người không có việc gì liền cùng đi đến thư viện. Giản Minh Thần không biết từ lúc nào bắt đầu đối với việc gieo trồng cảm thấy rất hứng thú, các loại hoa cỏ, các loại cây ăn quả ... cậu đều muốn thử qua. Chỉ là đối với những động vật nhỏ lại có vẻ không thích lắm, Mộng Tường đảo vẫn còn mấy con gà, bởi vì Lạc Lạc thích ăn hải sản nên cậu cũng đặc biệt vì nó mà mở ra một cái hồ chứa nước biển để nuôi các loại hải sản.

“Minh Thần, cậu có thể đổi ngành mà, chẳng lẽ học tài chính là để về sau lúc bán hoa quả tính sổ sách.” Vân Dịch Chi nhìn đồng sách chất chồng trước mặt Giản Minh Thần, giống như tất cả đều là về cây trồng.

“ Đừng có làm phiền tôi, ngồi đó chơi đi.” Giản Minh Thần không để ý tới Vân Dịch Chi, một mình chăm chú xem sách. Minh khi nào thì cùng Vân Dịch Chi quen thân như vậy chứ. Ai, người này giống như là rất quen thuộc cậu, ngày đầu tiên đến trường hai người cũng đã nói chuyện không ít. Tuy cậu cũng không phải là người hướng nội, nhưng cũng chưa từng quen biết một người nhanh như vậy. Ngoại trừ Lăng Dạ. Bọn họ chỉ là một ánh mắt liền nhất định cả đời ràng buộc.

Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, đều là quá khứ, không cần phải suy nghĩ nữa làm gì. Hiện tại cậu hẳn là nên nghĩ lại nên tận dụng Mộng Tường đảo như thế nào. Cậu đối với việc kiếm tiền cũng không có hứng thú lắm, cảm giác đủ ăn đủ uống là được, không cần xe quý báu hay phòng ở xa hoa. Những vật kia kiếp trước đều đã có rồi.

Hiện tại cậu cảm giác đời sống vật chất của mình đã rất đầy đủ rồi. Chỉ hy vọng mấy nam nhân trong nhà khỏe mạnh là tốt rồi. Giản Vân Phong uống thần thủy của cậu, chính là mỗi ngày càng như trẻ ra. Chỉ là không biết hắn có hay không cũng nên dùng tẩy tủy hoá cốt, chuyện như vậy cậu thật không biết làm sao để mở miệng.

Đắm chìm trong sách vở, Giản Minh Thần bị Vân Dịch Chi đánh thức, quơ quơ điện thoại nói: “ Đi thôi, bọn họ đều tan học, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“A, có sớm quá không, mới có 4 giờ thôi mà.”

“Không sớm đâu, chúng ta có thể đi chơi thêm một chút.”

Giản Minh Thần bị lôi kéo ra khỏi thư viện, ở bên ngoài trường cũng đã có mấy nam hài ngoắc tay với bọn họ, cả 4 người này đều không phải hệ tài chính, nhưng cả đám đều mặc những trang phục đắt tiền.

“ Đến đây tôi giới thiệu nào, đây là Long Bản, mặc áo đỏ là Văn Duy, dáng người khôi ngô là Quan Phong Minh, anh bạn nhỏ nhắn có tướng mạo xinh đẹp kia là Tư Không Lương, bọn họ đều là người tôi quen tại hội học sinh.”

“Đây là bạn học tôi, Giản Minh Thần.”

Mấy người hàn huyên một hồi, cùng leo lên xe của Vân Dịch Chi, Tư Không Lương hỏi Vân Dịch Chi: “Vân thiếu gia, hôm nay an bài tiết mục gì vậy, nói cho tụi này biết trước đi, đừng dọa người giống lần trước nha.”

Tư Không Lương vừa nói, Văn Duy đã bật cười “ Cậu cũng rất thú vị nha, chúng ta đi tập thể hình mà cậu lại mặc tây phục.”

Không khí trên xe rất hòa hợp, Giản Minh Thần cũng là người vui tính, chỉ chốc lát đã cùng với bọn họ hoà nhập, “Si tình của nam nhân giống như biển cả, và tình yêu là thứ được che giấu, người bảo vệ chúng chính là mặt trăng, nhưng thế cũng chưa đủ để làm thành bức tường ngăn trở. Tình yêu của ta được xếp thành đôi cánh, tặng cho người bay lượn ...” (tiếng chuông đt)

“ Thật ngại quá, tôi nghe điện thoại đã.” Giản Minh Thần nhìn trên màn hình, là Vân Minh gọi: “ Alo, a, buổi tối tôi không về ăn cơm được, quên chưa nói với cậu, cậu nói với cha tôi và Lạc Lạc, buổi tối không cần chờ tôi, cho Lạc Lạc ngủ trước nha. Tôi hả, đi Midnight. Ừ, không phải, không phải đi với Tiểu Ngạn đâu. Được rồi, không nói nữa, tôi cúp máy đây” Giản Minh Thần cúp điện thoại, cả năm ánh mắt đều nhất tề nhìn về phía cậu.

“Làm gì vậy, sao lại nhìn tôi như thế chứ.”

“Có phải là người yêu bé nhỏ của cậu gọi không?” Vân Dịch Chi nhíu mi, vừa rồi hẳn là Vân Minh gọi điện, nghe ngữ khí bọn họ thì quan hệ có vẻ không tệ lắm, rất thân mật đi. Trong đầu chợt nghĩ, hẳn có nên bán tin tức này cho đại ca mình không.

“Không phải, là em trai của tôi thôi mà ” Giản Minh Thần không thích bị tất cả lực chú ý đều phóng tới trên người mình, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

Đi vào khách sạn quen thuộc, Giản Minh Thần có chút không được tự nhiên, nhớ tới 419 lần trước, cũng là ở trong này. Cũng may là người kia chưa có tới tìm mình, hắc hắc, hẳn thấy tiền mình để lại trên mặt bàn không biết sẽ có biểu hiện như thế nào.

Vân Dịch Chi mời cơm đương nhiên không thể qua loa sơ sài được, chỉ một chai rượu vang đã hơn một vạn, Giản Minh Thần với bọn họ cũng là mới quen, nên bị ép uống vài chén. Vốn tửu lượng của cậu rất cao nên cũng không sao cả, nhưng hôm nay cậu muốn đi tìm Tiểu Ngạn, cũng không thể uống nhiều quá. Chẳng

may làm ra chuyện gì không lý trí thì cũng không ổn.

Uống được mấy chén, Giản Minh Thần mới nói với Vân Dịch Chi, đến quán bar A Đài chờ bọn hắn, vì có chút chuyện riêng nên cậu đi trước. Vân Dịch Chi cười xấu xa không hỏi gì nhiều.

“Tiểu Ngạn dạo này thế nào, đã lâu không gặp, cậu cũng không gọi điện thoại cho tôi.” Giản Minh Thần ngồi ở quán bar cùng Tiểu Ngạn trò chuyện. Nhìn xem mặt hắn đang đỏ lên, trong nội tâm cảm thấy thật ấm áp, hắn vẫn như cũ, vẫn nhu thuận như thế. Nếu như cậu có tình cảm có thể cho hắn, nhất định sẽ cố gắng yêu thương hắn.

“Rất tốt, trường học vừa khai giảng, tôi chạy qua chạy lại giữa hai bên nên có chút bận rộn, cũng chưa có thời gian gọi điện cho anh. Còn trường học của anh thì sao, nghe nói là trường rất nổi tiếng, chắc là rất đẹp đi ”

“ Ừ, cũng không tệ lắm, có thời gian tôi dẫn cậu đi dạo.” Giản Minh Thần sờ sờ đầu Tiểu Ngạn, từ nay về sau cậu sẽ chiều cố Tiểu Ngạn giống như chiều cố em trai mình. Đứa trẻ đơn thuần này làm cho cậu đau lòng.

Tiêu Nham chứng kiến Giản Minh Thần đột nhiên đến quán bar, tranh thủ thời gian gọi điện cho Kiều Tử Phi: “Lão đại, cậu có thời gian đến quán bar tôi một chuyến không? Vị kia nhà cậu hiện tại đang đùa giỡn phục vụ sinh trong tiệm tôi đã hơn một giờ rồi đó, cậu mà còn không đến, tôi sợ phục vụ sinh kia sẽ bị tên tiểu tử Giản Minh Thần này ăn mất đó.” Còn không đợi Tiêu Nham nói xong, điện thoại bên kia đã truyền đến một chuỗi tiếng bip bip bip. Tiêu Nham trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng. Giản Minh Thần hôm nay cậu chết chắc rồi.

Giản Minh Thần ngồi ở quầy bar chờ Tiểu Ngạn thay quần áo làm việc, thuận tiện chờ Vân Dịch Chi luôn. Một chút nữa có thể giới thiệu Tiểu Ngạn với bọn họ. Để cho hắn quen biết vài tên công tử nhà giàu cũng tốt.

Đột nhiên tại toilet truyền đến một hồi náo động, Giản Minh Thần nhìn thoáng qua, lập tức liền nổi giận. Tiểu Ngạn bị một nam nhân hơn 30 tuổi lôi kéo cánh tay đặt tại trên vách tường. Chết tiệt, rõ ràng đang đùa giỡn Tiểu Ngạn của mình. Giản Minh Thần nhảy xuống ghế dựa, sải bước đi về phía Tiểu Ngạn, cậu không đánh cái tên kia rằng rơi đầy đất là không thể chịu được.

“Buông Tiểu Ngạn ra.” Thoạt nhìn cái tên giống như côn đồ kia hơi ngạc nhiên một chút, lại có người dám quấy chuyện của hắn.

“ Nhóc con không muốn sống nữa sao, chuyện của tao cũng dám xen vào hả?” Nói rồi liền buông Tiểu Ngạn ra, ra quyền đánh về phía Giản Minh Thần.

Mấy tháng gần đây Giản Minh Thần luôn rèn luyện thân thể, Taekwondo cũng luyện trở lại bằng một nửa trước kia, khó khăn tránh thoát một quyền của tên côn đồ, cũng không yếu thế trả lại một quyền. Một quyền này là dùng hết toàn lực phát tiết phần nộ, đánh vào trên mặt tên côn đồ. Lập tức làm cho mặt của hắn giống cái đầu heo sau khi cúng.

Tên côn đồ bị đau hô to một câu: “ Bọn phế vật các người chỉ biết trơ mắt nhìn thôi hả? đập nó cho tao.” Lúc này Giản Minh Thần mới phát hiện, chung quanh cậu còn đứng vài tên côn đồ khác, có vẻ bằng tuổi với tên kia.

Một chọi một có lẽ Giản Minh Thần sẽ không thua, nhưng một đám thì cho dù cậu có ba đầu sáu tay chưa chắc sẽ cầm cự được. Không ngờ một phút sau, trên mặt Giản Minh Thần đã bị mấy đám mà chuyển màu. Giản Minh Thần buồn bực, hôm nay không chết cũng tàn phế, về nhà làm sao giải thích với cha đây.

“Dừng tay cho tôi ” Vừa bị đá trúng một chân, Giản Minh Thần đột nhiên bị kéo vào một cái ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc, có mùi cỏ xanh, hình như là Kiều Tử Phỉ.

Đây là lần đầu tiên Giản Minh Thần thấy Kiều Tử Phỉ không giả vờ nói cười, nụ cười lạnh lùng mang theo phần nộ. Toàn thân đều tản ra khí tức lạnh lẽo chết người.

“ Cái kia, Kiều Tử Phỉ, anh thả tôi ra trước đã, tôi không có yếu như vậy, anh ghìm như vậy tôi sắp tắt thở rồi này. ” Kiều Tử Phỉ cúi đầu nhìn kỹ vết thương trên mặt Giản Minh Thần, hơi chút thả lỏng cánh tay đang ôm lấy Giản Minh Thần. Cũng không muốn thả cậu ra khỏi vòng tay của bản thân.

“ Các người ở trong này nháo loạn cái gì, nếu đây không phải quán bar của Tiêu Nham, hôm nay các người mỗi người đều để lại một cánh tay cho tôi, ngay cả người của tôi cũng dám đánh, tôi thấy các người là không muốn sống nữa rồi. Tất cả về Đông Sâm Bang mỗi người nhận 100 roi.” Cho tới bây giờ Giản Minh Thần cũng không biết tiếng nói của Kiều Tử Phỉ lại dễ nghe như vậy, trầm thấp hơi tức giận, rất có từ tính, rất gợi cảm. Giản Minh Thần cứ như vậy rất không có hình tượng ngắm Kiều Tử Phỉ đến gần người. Đã bỏ sót ánh mắt Kiều Tử Phỉ lúc nhìn mình lại mang ánh mắt sùng nịnh cùng đau lòng.

Tên côn đồ nhìn qua nhận ra là đại boss, tranh thủ thời gian cúi đầu 90 độ, đại boss này hẳn đã gặp một lần ở Đông Sâm bang, đến lão đại còn phải đối với hắn cúi đầu khom lưng, mình chỉ là đường chủ, hôm nay chỉ là 100 roi thật sự là vẫn còn may mắn. Nói xong lời khách sáo, tranh thủ thời gian mang theo thủ hạ của hắn chuồn mất. Chỉ sợ boss sẽ đổi ý.

Lúc Vân Dịch Chi đến quán bar chỉ nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn ôm lấy Giản Minh Thần hướng khu vực VIP của quán bar đi đến. Đằng sau còn theo một đứa bé trai. Người nam nhân kia hẳn nhận ra, là Kiều Tử Phỉ. Đoàn người vừa rời khỏi đây hẳn là người của Đông Sâm bang, chi nhánh của Thiên Hòa bang tại Z quốc.

19. Chương 19: Đổi Mới

Editor: Myn Myn

Beta: Shoorin Yumi

Ngồi ở trong văn phòng của Tiêu Nham, Giản Minh Thần có chút không được tự nhiên. Vừa rồi là mình cậy mạnh, làm cho trên mặt hiện tại treo màu. Kiều Tử Phi cầm khăn tay giúp cậu lau vết máu bên khóe môi, rất cẩn thận, rất ôn nhu, sợ làm cậu đau.

“ Để tôi tự làm được rồi ” Chính mình một đại nam nhân bị một nam nhân xa lạ đối đãi như thế tựa hồ có chút quá mức mập mờ. Hai người hiện tại cơ hồ là dựa vào nhau, đôi tay ấm áp của Kiều Tử Phi như có như không đụng chạm gương mặt của cậu. Làm cậu cảm thấy không được tự nhiên.

“ Người của tôi làm cậu bị thương, để tôi làm cho, xem như tạ lỗi với cậu ” Nếu như Giản Minh Thần biết rõ người nam nhân này là trùm lão đại của các bang hội bên Châu Âu, liệu còn có thể bình tĩnh để cho Kiều Tử Phi giúp mình bôi thuốc hay không. Hiện tại cậu chỉ cho rằng người nam nhân này là thương nhân hắc đạo. Thời buổi bây giờ không phải đang lưu hành hắc đạo rửa tay gác kiếm sao?!

“ Ui, anh nhẹ tay chút coi, mặt của tôi có phải là sưng rồi không, đám hỗn đản này tại sao lại đánh mặt chứ, hôm nay về nhà phải giải thích thế nào đây.” Giản Minh Thần ai oán gậm nhẹ.

“Thần ca thực xin lỗi, đều do tôi liên lụy anh ” Tiểu Ngạn một mực im lặng đã lâu, có chút nghẹn ngào nói. Hắn không có nghĩ đến, thật vất vả mới cùng Giản Minh Thần gặp mặt lại phát sinh chuyện như vậy. Chính mình còn làm hại Giản Minh Thần bị thương.

Kiều Tử Phi đang bôi thuốc cho Giản Minh Thần, nhú nhú mày, Giản Minh Thần có thể hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, quán bar một tên, ở nhà nuôi một tên, trường học còn dự bị sẵn một tên. Hơn nữa đối với bọn họ đều rất tốt, vì cái gì luôn đối với mình lại chán ghét cùng địch ý.

Kiều Tử Phi ngẩng đầu trừng Tiểu Ngạn, toàn thân khí tức lạnh lẽo, đem Tiểu Ngạn dọa không nhẹ. Nam nhân này bề ngoài thoạt nhìn tuấn lãng, lại phát ra khí tức quá mức dọa người.

“Đi thôi Tiểu Ngạn, tôi tìm người đưa cậu về nhà trước, trong này tôi sẽ xử lý ” Tiêu Nham tranh thủ thời gian tiễn Tiểu Ngạn, hắn sợ vạn nhất đi không kịp thì sẽ muộn mất, Kiều Tử Phi sẽ muốn xử lý tiểu hài tử này. Ai, duyên ái khiến người ta trở nên mù quáng mà. Chẳng lẽ Kiều Tử Phi không có phát hiện Giản Minh Thần chỉ xem Tiểu Ngạn như bạn bè mà bảo vệ, cũng không có thứ tình cảm gọi là ” yêu ” gì ở đây.

“Cũng được, Tiểu Ngạn, tôi không sao, bôi thuốc một chút sẽ ổn thôi. Cậu không cần lo lắng. Mấy ngày nữa tôi sẽ tìm cậu. Dẫn cậu đến trường học của chúng tôi dạo chơi.”

Nhắc tới trường học, Giản Minh Thần đột nhiên nhớ tới, hôm nay còn hẹn với Vân Dịch Chi, lấy điện thoại di động gọi cho Vân Dịch Chi đã, vô duyên vô cớ cho người ta leo cây cũng không được.

N hưng tìm cả nửa ngày cũng không tìm được điện thoại, chẳng lẽ vừa rồi đánh nhau bị rút mất: “ Cái kia. Kiều Tử Phi, có thể cho tôi mượn điện thoại dùng một chút được không? tôi còn hẹn với bạn ”

“Số di động của tôi không phải ai cũng có thể biết, chuyện này để cho Tiêu Nham giúp đi.” Kiều Tử Phi đem thuốc đặt ở trên mặt bàn, nhìn nhìn Tiêu Nham.

“Được rồi, tôi ra ngoài nhìn xem bạn của cậu có ai hay không, hần có đặc điểm gì? tên gì? ”

“Tóc màu vàng, cao tầm 1m85, gọi là Vân Dịch Chi, hần đi cùng vài người cũng là bạn học của tôi, trong đó có một người mặc áo màu đỏ, hần là dễ tìm.”

“Được, cậu cứ nghỉ ngơi đi, tôi giúp cậu tìm họ thông báo một chút ” Nói xong, Tiêu Nham liền mang theo Tiểu Ngạn ra ngoài. Tiểu Ngạn tuy không vui, nhưng không có ý cố gắng ở lại. Hần ghét người nam nhân giúp Giản Minh Thần bôi thuốc. Trông thấy người kia, hần có một loại cảm giác như Giản Minh Thần sẽ bị cướp đi.

Mọi người đi rồi, chỉ còn lại Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần. Giản Minh Thần xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay thật cảm ơn anh. Hôm nào tôi sẽ mời anh ăn cơm ”. Hôm nay cậu đã chuẩn bị tốt tinh thần sẽ bị đánh một trận tơi tả. Thật không ngờ lại được Kiều Tử Phỉ cứu. Hiện tại thời tuổi này có rất ít người xen vào việc của người khác. Tuy nhiên những người kia cùng hần là chung một bang phái, nhưng cái tên này thoát nhìn hần là trong bang phái có địa vị cũng không thấp, cậu và Kiều Tử Phỉ thì chỉ có duyên gặp nhau ba lần. Vì một người xa lạ như cậu mà Kiều Tử Phỉ lại đặc tội với người trong bang hội. Phần ân tình này không phải chỉ đãi một bữa cơm là có thể xong.

“Ăn cơm tôi có thể nhận, tôi nhớ cậu biết pha chế Đọa lạc thiên sứ, không bằng pha cho tôi một ly.”

“Không thành vấn đề, bất quá không phải hôm nay, chúng ta để hôm sau đi, giờ tôi phải về rồi.”

Thấy Giản Minh Thần tựa hồ thật sự muốn về nhà, Kiều Tử Phỉ cũng không miễn cưỡng. Hần cần phải bảo trì phong độ thân sĩ, để cho tiểu gia hỏa không cần phải luôn đối với hần có địch ý. “Có cần tôi đưa cậu về không?”

“Không cần, tôi tự gọi xe là được rồi.” Giản Minh Thần vừa nghĩ tới cái tốc độ lái xe kia, da đầu liền run lên.

Lên tiếng chào Tiêu Nham, hôm nay Giản Minh Thần về nhà trước, ngày mai lại giải thích cùng Vân Dịch Chi sau vậy. Đi ngang qua biệt thự Lăng Dạ, Giản Minh Thần liếc mắt nhìn, người bên trong âm thanh huyền ảo, đèn đuốc sáng trưng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hai người ở gần như vậy, Giản Minh Thần mỗi ngày ra ra vào vào, lúc đầu còn tưởng rằng sẽ gặp Lăng Dạ, thật không ngờ ở lâu như vậy mà hai người cũng không có đụng mặt lần nào.

Nghĩ đến Lăng Dạ, trong ngực Giản Minh Thần truyền đến cảm giác đau đớn. Vì cái gì đã buông tay, mình còn có giác đau lòng này. Lăng Dạ ghét nhất là náo nhiệt, sao biệt thự của hần lại ồn ào như vậy, không phải là xảy ra chuyện gì chứ.

Giản Minh Thần chỉ do dự 2 giây, cuối cùng quyết định không nhìn nữa, Tư Đồ Ninh đã chết rồi, cậu là Giản Minh Thần cùng Lăng Dạ là hai đường thẳng song song, hoàn toàn không có quan hệ gì.

Cách nhà còn 200 mét, Giản Minh Thần xuống xe taxi, cậu phải vào Mộng Tượng đảo trước đã, rửa mặt,

chờ vết máu ứ đọng trên mặt biến mất mới có thể về nhà. Nếu không sẽ bị hồi lung tung này nọ, cậu sẽ khó giải thích.

“Thần ca đã trở lại, tôi có để dành hoa quả bánh ngọt cho anh này, có muốn ăn không.” Vân Minh ôm Lạc Lạc ở phòng khách xem tv, thấy Giản Minh Thần trở về chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục xem tv. “ Ách, không được. Đã trễ thế này rồi mà Lạc Lạc còn chưa đi ngủ.” Giản Minh Thần ngồi vào bên cạnh Vân Minh xem bọn hắn đang xem cái gì. Vừa liếc một cái cậu đã muốn té ghế. “ Cuộc chiến chốn thâm cung ”, đây không phải là chương trình nữ nhân thích coi sao? Vì cái gì hai nam nhân này cũng thích vậy.

“Mỹ nhân, Lạc Lạc chờ cha về để ngủ với con ” Giản Minh Thần lại xấu hổ nữa rồi, lần trước Lạc Lạc gọi Cốc Tiểu Bắc là mỹ nhân, sau đó cậu cũng nhiều lần cùng Lạc Lạc nói qua, mỹ nhân không phải có thể sử dụng trên người nam nhân.

“ Con gọi cha là gì?” Giản Minh Thần giả bộ sinh khí, cần cho Lạc Lạc chút giáo huấn, không thể để người khác cho là gia đình Lạc lạc không có gia giáo.

“Ba ba, Lạc Lạc buồn ngủ lắm rồi ” Chóp chóp cặp mắt ti hí của nó, ngáp một cái rõ to, bắt đầu dùng tuyệt chiêu siêu cấp dễ thương đáng yêu của mình. Lạc Lạc biết rõ dùng chiêu gì đối với phụ thân là hữu dụng nhất. Giản Minh Thần nhìn thấy cặp mắt to tròn của Lạc Lạc phủ một tầng nước, tâm liền mềm nhũn. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Lạc Lạc thật sự là khắc tinh của cậu mà. “ Từ nay về sau nhớ kỹ cho cha “mỹ nhân” không thể sử dụng khi nói với nam nhân. Đi thôi, cha mang con đi tắm trước đã.”

“Thần ca, chi tiết thu nhập hôm nay của cửa hàng bán hoa tôi để trong phòng ngủ của anh đó, anh xem xem.”

“ Ừ, Vân Minh cũng đi ngủ sớm đi.”

Giản Minh Thần ôm Lạc Lạc đi vào Mộng Tưởng đảo ngâm ôn tuyền, một bên ngâm một bên xem bản tiêu thụ của Vân Minh. 150 nguyên một cành hoa hồng màu lam bán được nhiều nhất, một buổi sáng liền hết rồi, hoa hồng song sắc cùng những màu sắc rực rỡ khác tiêu thụ không tồi. Giản Minh Thần bắt đầu tính toán, nếu không ngày mai cậu tăng số lượng lớn hoa hồng. Dù sao hoa trong Mộng Tưởng đảo còn nhiều mà. Ngày mai đưa thêm một ít giống hoa khác cho Vân Minh, để cho hắn để ở cửa hàng bán hoa, chỉ có hoa hồng thì quá đơn điệu.

Nghĩ kỹ chuyện cửa hàng bán hoa, Giản Minh Thần phát hiện Lạc Lạc đã ghé vào bên cạnh cái ao ngủ say sưa. Cầm lấy khăn tắm bao lấy Lạc Lạc, đi ra khỏi Mộng Tưởng đảo, gần đây cậu phát hiện ở thư viện một quyển sách giảng thuật thuốc Đông y, hai ngày vừa rồi xem kỹ lại, cậu nghĩ Mộng Tưởng đảo sản xuất thuốc Đông y phỏng chừng sẽ là tốt nhất.

Sáng sớm hôm sau cùng Vân Minh đưa Lạc Lạc đến trường, sáng hôm nay cậu không có khóa, muốn thừa dịp Vân Minh không ở đây đem hoa chuẩn bị cho tốt. Nếu không cái tên nhóc Vân Minh lanh lợi này nhất định sẽ đem lòng sinh nghi.

Giản Minh Thần mượn một cỗ xe vận tải, đem hoa đến cửa hàng bán hoa. Suốt 20 thùng đủ loại hoa màu

sắc cùng hình dạng, mới có thể bán một vòng a. Lúc này Giản Minh Thần mới cảm giác không có xe thật đúng là không có phương tiện, buổi tối trở về phải cùng Giản Vân Phong thương lượng một chút, hiện tại cũng không thiếu tiền, không bằng mua một chiếc xe.

“A, Thần ca, anh đem tất cả hoa hồng trong vườn hoa đến đây sao? ” Vân Minh đứng ở cửa quán cà phê kinh ngạc đến ngây người xem công nhân chuyển thùng lớn thùng nhỏ vào trong tiệm “ Nếu bán không được, hoa này không phải đều héo hết sao.”

“Không lo, cái này là nước đặc chế có thể làm cho hoa hai tuần cũng không héo, những hoa hồng này cũng không phải là trong hoa viên của chúng ta, tôi nhập về từ nước ngoài đó, cậu không thấy so với ngày hôm qua phẩm chất còn tốt hơn rất nhiều sao? ”

“Tôi phải bán bao nhiêu tiền đây? ”

“ Cậu tự quyết định đi, tôi về trước, buổi chiều còn có lớp.”

Giản Minh Thần vừa định đi, xoay người đụng vào một cái ***g ngực rắn chắc, “Ai da ...” Thật cứng nha, đụng cái mũi đau quá đi. Vừa định mở miệng mắng người, chỉ nghe trên đầu truyền đến một trận tiếng cười: “ Giản Minh Thần cái này có thể tính là cậu đang yêu thương nhưng nhớ tôi không?”

Sờ sờ cái mũi của mình, cũng may là không có chảy máu nếu không chính mình liền đại phát rồi. “ Kiều Tử Phi anh đi đường sao lại không nghe tiếng động vậy? Như thế nào đột nhiên đứng ở ngay phía sau tôi vậy?”

“ Tôi chỉ tới quán cà phê của cậu uống ly cà phê miễn phí thôi mà ” Kiều Tử Phi kéo tay Giản Minh Thần đi vào quán cà phê, không để ý đến phản kháng của cậu. “ Ngoan một chút được không, tôi cũng đâu có làm gì cậu.”

Nghe ngữ khí như thế nào giống như hần đang hống trẻ con đang giận dỗi vậy, Giản Minh Thần tặc mao: “ Thả tôi ra, đây là quán cà phê của tôi, tôi không muốn tốn hao cái gì hết.” Kiều Tử Phi cảm nhận được Giản Minh Thần có chút nổi giận, liền thu tay lại, “ Hôm nay tôi tới là đưa điện thoại cho cậu, ngày hôm qua điện thoại di động của cậu không phải bị mất sao?” Tìm một vị trí ngồi xuống, thuận tiện đem Giản Minh Thần cũng nhét vào sofa phía đối diện.

“Làm sao anh biết quán cà phê này là tôi mở?” Giản Minh Thần không chút khách khí cầm lấy điện thoại trên mặt bàn, ngày hôm qua khi mình bị thương còn lén lấy điện thoại di động của mình ném đi, làm bộ làm tịch Tử Phi đưa điện thoại hần là không có vấn đề a. Hơn nữa cái điện thoại này mình dùng đã lâu.

“ Không phải cậu biết rõ tôi làm cái gì sao?”

“ Con mẹ nó anh dám điều tra tôi? ”

Kiều Tử Phỉ không có trả lời, chỉ nhướn mi, “Tôi cũng đã đến đây rồi, không lẽ không thể mời tôi uống một ly cà phê sao? ” Giản Vân Phong bên quầy bar đã nhìn hẩn nửa ngày, hôm nay Cốc Tiểu Bắc chưa có tới.

“Được, chờ một chút tôi lấy cà phê cho anh.” Giản Minh Thần đứng dậy đi pha cà phê cho Kiều Tử Phỉ, hai phần espressp cho đắng chết hẩn luôn. Vừa rồi cậu cũng chú ý tới ánh mắt Kiều Tử Phỉ nhìn Vân Minh, một loại cảm giác như lang đang nhìn chăm chăm vào con mồi, làm cho cậu rất khó chịu.

Bên quầy bar, Giản Minh Thần cùng Giản Vân Phong đang nói gì đó, Giản Vân Phong sủng nịch vỗ vỗ bả vai Giản Minh Thần. Lúc Giản Minh Thần cầm cà phê trở lại, Kiều Tử Phỉ phát hiện khuôn mặt Thần đang đỏ hồng. “Vết thương trên mặt cậu có vẻ tốt lên rất nhanh, tôi nhớ thuốc mỡ của Tiêu Nham cũng không có tác dụng thần tốc như vậy.”

“Stop, tôi về nhà tự lấy được tổ truyền bôi thêm thôi, so với được của Tiêu Nham tốt hơn rất nhiều.” Giản Minh Thần ngồi xuống nhìn xem Kiều Tử Phỉ từng ngụm từng ngụm uống cafe cậu pha cho mà kinh ngạc, cái cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Người nam nhân này chẳng lẽ không sợ đắng.

“Mùi vị không tệ, tôi rất thích hai phần espressp.” Kiều Tử Phỉ hướng Giản Minh Thần mỉm cười.

Kiều Tử Phỉ một mực tao nhã làm cho Giản Minh Thần cảm giác mình giống như bụng dạ hẹp hòi, hẩn có một đứa con chắc sẽ không cùng cậu tranh đoạt tiểu thụ đáng yêu đi. Chẳng lẽ là mình quá khẫn trương. Có lẽ vậy.

Chỉ là Giản Minh Thần giống như đã quên mất chuyện gì đó.

Cái nì chắc pha cho anh Phỉ nè:

MANG KHÔNG GIAN DỤ MỸ NAM – PHIÊN NGOẠI

Phiên ngoại:

Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc (1)

Edit: MynMyn

Note: uhm tình hình taz sẽ tự xử bộ này

cho nên xưng hô không có người lo ==” có thể sẽ khác 19C trước (thông cảm cho taz >”<) tốc độ post sẽ là 2C/1 ngày (yên tâm lần này đúng hẹn vì t đã ed xong em nó rồi) còn 2 bộ kia đã có 2 beta ôm nên lại post song song. Cốc Tiểu Bắc ngồi ở trong văn phòng đem điều hòa mở tối đa, hẩn ghét nhất mùa hè, đừng xem hẩn gầy, chính là đặc biệt dễ xuất mồ hôi. “Đỉnh linh đỉnh linh” đường dây thư kí vang lên. Cốc Tiểu Bắc nhăn nháu mày, hẩn không phải đã thông báo, hôm nay hẩn chuyện gì cũng không muốn làm. Mùa

hè là mùa hán ghét nhất, rất dễ dàng bức bối. “Lisa, người đem lời của ta đương gió thoảng bên tai phải không? Nếu như không có chuyện trọng yếu gì, người liền trực tiếp thu dọn đồ đạc về nhà đi.” Đầu bên kia điện thoại, mỹ nữ thiếu chút nữa nằm không nổi điện thoại, hôm nay thật là một ngày xui xẻo. Còn không đợi Lisa mở miệng, điện thoại của nàng bị nam nhân bên cạnh đoạt mất. “Bắc Bắc, ta là Giản Vân Phong, ta muốn gặp mặt người.” Giản Vân Phong lúc nói chuyện không khỏi nói nhanh, ông có chút khẩn trương. Ngồi ở trước bàn làm việc, Cốc Tiểu Bắc trong nháy mắt cứng còng thân thể, Giản Vân Phong? Cái nam nhân hán vừa hận vừa yêu kia, khi nào thì trở lại Z quốc. Y đến tìm mình? Đã bao nhiêu năm y đi rồi, đã bao nhiêu năm, đã 20 năm đi. Nhoáng một cái 20 năm, chỉ khi đến sinh nhật hán mới gửi bưu thiếp qua bưu điện, một cuộc điện thoại đều không có. Hán chỉ là từ người khác biết được tin tức của y. Y có một đứa con trai, cuộc sống gia đình mỹ mãn hạnh phúc. Y bắt đầu ở Giản Thị đi làm. Con của y bị đưa đi đến trường ở nước ngoài. Phụ thân y qua đời, y không có được bất luận cái di sản gì. Y cuối cùng ly hôn. ... Khi biết tin Giản Vân Phong ly hôn, nghĩ nhiều khi muốn gọi điện thoại hỏi y vì cái gì mà cuộc sống của y lại hỗn loạn như thế?! Năm đó hán dứt khoát rời đi không phải là vì để cho hán hạnh phúc sao? Vì cái gì hán trả giá nhiều như vậy y còn không hạnh phúc. ... “Uy, Bắc Bắc người ở đâu?” Giản Vân Phong cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe không khẩn trương, đây là lần đầu tiên sau khi ông rời Z quốc gọi cho Cốc Tiểu Bắc, ông không biết của Bắc Bắc của mình có còn nhớ ông hay không. Dù sao hai người đã quá lâu quá lâu không có liên hệ rồi. Ông không biết hiện tại chính mình trong nội tâm của Tiểu Cốc là hạng người gì. Chính ông khi hồi Z quốc là người không nhận được muốn gặp hán, nhưng bây giờ cái gì ông cũng không có, ông còn có thể cùng hán đứng chung một chỗ hay không?! Ông biết rõ Bắc Bắc của mình một mực không có kết hôn. Đã hơn 30 tuổi liền một cô bạn gái đều không có, có phải đại biểu Bắc Bắc còn không cách nào quên được ông hay không?! Nghĩ tới đây Giản Vân Phong hận không thể cho mình hai cái tát, ông trước kia làm sao lại sẽ tin tưởng lời nói của Cốc Tiểu Bắc, sau khi ông rời đi Z quốc, mẹ của Giản Minh Thần một mực rất kiêng kị mình và Cốc Tiểu Bắc liên lạc, chặt đứt hết thấy tin tức về Cốc Tiểu Bắc. Lúc trước ông cũng hận Cốc Tiểu Bắc, tình cảm mấy năm trời của hai người, thế mà hán nói buông tay liền buông tay, biến mất không nói lời nào, khiến cho ông dường như mất đi sinh mệnh. Lúc ấy ông có chút oán hận, có chút tức giận, tự nhủ bản thân cũng sẽ không liên lạc với Cốc Tiểu Bắc, sau đó có Giản Minh Thần, nhi tử đáng yêu như búp bê khiến ông phân tán không ít oán niệm đối với Cốc Tiểu Bắc. Tuy nhiên hàng năm Cốc Tiểu Bắc đều gửi bưu thiếp chúc mừng sinh nhật đến nhà, nhưng là Cốc Tiểu Bắc giống như cho tới bây giờ đều không có chủ động liên lạc với mình, ông cũng không chủ động cùng Cốc Tiểu Bắc liên lạc. Thời gian cứ như vậy bị hai người yêu nhau lãng phí. Đến lúc Giản Vân Phong biết tin hiệu trưởng trường Tỉnh Đức – Cốc Tiểu Bắc nhiều năm như vậy cũng không có kết hôn hay có bạn gái, nội tâm cứng rắn của ông liền bị hòa tan. Vì cái gì khi nghe tin về người đã vứt bỏ mình sống cô đơn mà ông lại cao hứng?! Đây không phải là cao hứng hả hê, mà là một loại cao hứng đau lòng, một loại cao hứng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Ông rất muốn đi hỏi Cốc Tiểu Bắc xem đối phương có hay không còn yêu ông? Lúc cùng mẹ Giản Minh Thần, Giản Vân Phong còn có chút tung tăng như chim sẻ, ông hiện giờ không còn chịu gông xiềng của gia tộc, cuộc hôn nhân vỡ vụn này cũng đã giải quyết xong. Liệu mình cùng Cốc Tiểu Bắc có thể bắt đầu lại hay không? Bọn họ đã bỏ qua quá lâu. Hiện tại thậm chí nghĩ muốn dùng khoảng thời gian còn lại của cuộc đời để yêu thương đối phương. “Người lên đây đi, ta đang ở trong văn phòng.” Thanh âm của Cốc Tiểu Bắc có chút run rẩy, mang theo một chút giọng mũi. Y đã trở lại, y thật sự đến tìm mình. Giản Vân Phong gõ cửa phòng Cốc Tiểu Bắc, “đốc đốc đốc”, mỗi một cái tựa hồ cũng đập vào trong lòng của hai người. Cốc Tiểu Bắc chạy chậm qua mở cửa, “Làm sao người mới vừa về liền tìm ta, ta nghĩ người đã quên ta.” Cốc Tiểu Bắc vừa nói vừa đánh về phía Giản Vân Phong ở ngoài cửa, ôm thật chặt eo của ông. Giống như chỉ cần buông lỏng ông sẽ biến mất. Nhìn thấy Cốc Tiểu Bắc trong nháy mắt, Giản Vân Phong chỉ biết điều mình bắn khoản hết thấy đều là không tồn tại, nhiều năm như vậy Bắc Bắc của mình vẫn giống trước kia. Hán một mực không có rời đi, vẫn đứng tại nguyên chỗ chờ mình. Nghe được Cốc Tiểu Bắc mang theo tiếng khóc nức nở lời nói, tâm của Giản Vân Phong bị hung hăng cửa đau nhức. ... “Bắc Bắc gốc ghêch của anh, em luôn khiến cho anh không biết nên làm sao.” Giản Vân Phong ôm lấy Cốc Tiểu Bắc đi vào phòng làm việc của hán, thoáng cái đem Cốc Tiểu Bắc đẩy ngã tại trên cửa gỗ, cúi xuống, hung hăng áp lên đôi môi mà ông gần như đã quên mùi vị. Ông cứ như thế công thành đoạt đất trên môi của Cốc Tiểu Bắc, mỗi tắc liếm mỗi tắc chống đỡ từng khối thịt mềm cảm trong khoang miệng, như có như không hút lưỡi của hán, hút hết không khí trong miệng Bắc Bắc của ông. “Phong, thả em ra, nơi này là trường học.” Cốc Tiểu Bắc bị hôn đến đầu óc choáng váng, tại phương diện khác hán luôn không địch lại Giản Vân Phong. “Cho dù hiện giờ là ở trên đường cái, anh cũng muốn hôn em như vậy. Nếu như không phải anh trở lại Z quốc, làm sao anh có thể

biết em đã từng phải trả giá cho anh nhiều như vậy. Bắc Bắc, em thật khờ, không có em, cuộc sống của anh như thế có thể hạnh phúc.” Nói xong, Giản Vân Phong đem Cốc Tiểu Bắc ôm vào ngực, khi còn trẻ ông đã bỏ lỡ rất nhiều. Trời xanh xem như đối với ông không tệ, để cho ông về tới Z quốc, để cho ông biết được Cốc Tiểu Bắc rời đi không phải bởi vì không thương ông, hẳn rời đi là vì để ông đạt được hạnh phúc, là vì ông nên hẳn mới buông tay. Cũng đúng a, tại thời điểm đó, đồng tính luyến ái đều bị mọi người bài xích, sẽ bị mọi người coi như bệnh dịch mà xa lánh. “Bắc Bắc, anh hiện tại cái gì cũng không có, em còn có thể giống như trước kia, yêu anh sao?” Giản Vân Phong cúi đầu hôn lên trán Cốc Tiểu Bắc, hiện tại thứ ông cần một lời hứa hẹn, một lời hứa hẹn làm cho bọn họ cùng một chỗ. “Àn, qua nhiều năm như vậy, tình yêu của em đối với anh cho tới bây giờ đều không có thay đổi qua.” Cốc Tiểu Bắc nói, nước mắt lại rơi xuống, từng khóa từng khóa lăn xuống tay Giản Vân Phong. “Làm sao lại khóc, Bắc Bắc, em cần phải đền bù tổn thất cho anh, làm cho anh đánh mất em lâu như vậy, thống khổ lâu như vậy, tự trách lâu như vậy, em định làm thế nào đền bù tổn thất cho anh đây.” Giản Vân Phong nhẹ nhàng liếm sạch nước mắt trên mặt Cốc Tiểu Bắc, Bắc Bắc của mình hiện tại so với lúc nhỏ càng yêu nghiệt hơn, thời gian giống như không để lại bất cứ dấu vết gì trên khuôn mặt. Hiện tại Bắc Bắc thành thực làm cho ông muốn giấu hẳn ở trong nhà, chỉ để cho ông nhìn thấy là tốt rồi. Khí tức ấm áp của Giản Vân Phong lúc nói chuyện chạm đến vành tai Cốc Tiểu Bắc, ông nhớ rõ nơi này là nơi mẫn cảm nhất của Tiểu Bắc. Thỏa mãn nhìn xem ánh nắng chiều bò lên trên mặt Tiểu Bắc, Giản Vân Phong xấu xa đặt tay ở bên hông của Cốc Tiểu Bắc, hung hăng véo một cái. “Bồi ... bồi ... thường cái gì?” “Em làm anh lâu như vậy không có được Bắc Bắc, về chuyện đền bù tổn thất tinh thần có thể từ từ, còn hiện tại ... Trước hết để cho anh nhớ lại hương vị của Bắc Bắc đã a!! Để cho anh ở trên người em khắc lên dấu hiệu của riêng anh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, Cốc Tiểu Bắc minh bạch, Giản Vân Phong thật đúng là không có thay đổi, tuy bề ngoài thoát nhìn hào hoa phong nhã, còn có chút giống nho giả, kỳ thật bản chất chính là mặt người dạ thú. “Phong, nơi này là phòng làm việc của em, chúng ta về nhà được không, em vẫn đang ở biệt thự trước kia, buổi tối em sẽ tự mình xuống bếp làm cho anh ăn ngon có được không.” Cốc Tiểu Bắc không phải người ngu, nếu cứ tiếp diễn thế này người chịu khổ sẽ là hẳn. Giản Vân Phong ai oán nhìn Cốc Tiểu Bắc, kéo tay hẳn đặt qua phía quần mình, “Bắc Bắc, em cảm giác anh như vậy còn có thể đi ra ngoài sao?” Cốc Tiểu Bắc , hẳn mạnh mẽ muốn tháo chạy, hôn lên cổ Giản Vân Phong, nụ hôn này không thể nói là hôn, có thể gọi cắn. Giản Vân Phong phát ra thanh âm bị đè nén, than nhẹ, “Tê, Bắc Bắc em thế này là muốn anh sao?” Hẳn hiểu Tiểu Bắc không phải thỏa hiệp, hiện tại là đang phát tiết bất mãn của hẳn. Một bên ôm lấy Cốc Tiểu Bắc, một bên hướng bàn làm việc của hẳn đi. “Phong, thả em xuống, phòng làm việc của em có một gian phòng nghỉ.” “Ách, phòng nghỉ đương nhiên là dùng để nghỉ ngơi, nhưng giờ anh thích cái bàn làm việc lớn hơn.” Giản Vân Phong cố ý kéo dài cái chữ ‘lớn’ kia. Rầm một tiếng, toàn bộ văn kiện sách vở trên mặt bàn của Cốc Tiểu Bắc rơi hết xuống đất, Giản Vân Phong đem Cốc Tiểu Bắc đặt ở trên mặt bàn, tinh tế hôn lên xương quai xanh của hẳn, đem các nút trên sơ mi cởi bỏ, động tác cũng không gấp gáp, đôi đôi mắt đẹp đang chăm chú nhìn thân hình Cốc Tiểu Bắc phía dưới thân. Hơi nóng của đôi tay chỉ xẹt qua ***g ngực Cốc Tiểu Bắc, đôi tay của Giản Vân Phong giống như mang theo hỏa diễm, mỗi một lần đụng chạm đều muốn nhen nhóm dục hỏa của Cốc Tiểu Bắc. Nhìn Giản Vân Phong hôn từng tấc một trên người Cốc Tiểu Bắc, hôn đến khi lưu lại trên mình Tiểu Bắc một dấu hôn đỏ tươi. Đầu lưỡi liếm liếm điểm nhỏ đang lộ ra, khiến cho Cốc Tiểu Bắc không nhịn được mà vận vẹo, đôi môi hé mở phát ra âm thanh rất nhỏ: “Àn, àn” ... “Bắc Bắc vẫn còn mẫn cảm như thế, thật khiến mình muốn lập tức đem người ăn hết. Nhưng là nơi này còn giống như không được.” Giản Vân Phong không biết khi nào đã kéo quần tây của Cốc Tiểu Bắc xuống, ngón tay thon dài đặt sau hông Bắc Bắc đảo quanh. “Phong, có thể hay không ôn nhu một chút, em hiện tại cùng lần đầu tiên không khác nhau là mấy. Anh nếu dám làm thương tổn em, cũng đừng nghĩ ở trên giường của em.” Uy hiếp của Cốc Tiểu Bắc giống như không có uy lực, hiện tại hẳn chính là con cá nằm trên thớt, tùy thời chờ Giản Vân Phong chà đạp. “Anh như thế nào sẽ thương tổn Bắc Bắc a. Xem nè, tiểu gậy gộc của Bắc Bắc cũng đã tỉnh ngủ rồi, cũng cần anh hảo hảo tới an ủi a.” “Àn.....” Cốc Tiểu Bắc sắp hận chết Giản Vân Phong, hiện tại hẳn đang ở trong văn phòng nên phải cực lực đè nén khoái cảm, không thể phát ra bất kỳ thanh âm ái muội nào. Tuy trên tầng này cũng chỉ có văn phòng của hẳn, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, nhưng hẳn vẫn không có cảm giác an toàn, cảm giác tùy thời sẽ bị phát hiện. Bất quá ở đây so với trong phòng ngủ khiến hẳn nhạy cảm hơn nhiều, chỉ cần Giản Vân Phong hơi chút trêu chọc đều có thể đốt lên dục hỏa của hẳn, khiến hẳn mất hết lý trí. Giản Vân Phong đột nhiên ngậm lấy tính khí của hẳn, làm cho hẳn cảm giác mình sắp điên rồi, đánh thức dục vọng ngủ say đã lâu. Hẳn tựa như đã phiêu đảng giữa đại dương trên một chiếc thuyền lá nhỏ, không cách nào tự quyết, chỉ có thể theo Giản Vân Phong pháp phồng phập phồng. Phiên ngoại: Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc (2)

Edit: MynMyn Không được bao lâu, Cốc Tiểu Bắc đem tất cả tinh hoa đều cho Giản Vân Phong, Giản Vân Phong phun ra chút bạch sắc, cười xấu xa nói: “Bắc Bắc, như thế nào liền nhanh như vậy a.” “Hỗn đản, anh rốt cuộc có làm hay không.” Cốc Tiểu Bắc cảm giác mình sắp mắc cỡ chết rồi. Bất kỳ một nam nhân nào cũng đều không thể nào chấp nhận chuyện chính mình tiết sớm. Nhưng vừa rồi hẳn thật là nhẹn không được. Hẳn một mực thanh tâm dục quả quá lâu, quá ẩn nhẫn một khi bộc phát làm hẳn căn bản không chế không nổi. “Di, Bắc Bắc là vì muốn anh nên mới sinh khí sao? Ngoan, anh lập tức thỏa mãn em.” Cốc Tiểu Bắc mắt trợn trắng, vì cái gì Giản Vân Phong trên người quần áo vẫn còn chỉnh tề, trong khi hẳn ... Hơn nữa hẳn phát hiện người này bản chất dù trải qua 20 năm hay 30 năm vẫn sẽ không thay đổi. Giản Vân Phong vẫn như lúc hai người còn ở chung, thích trêu chọc, đùa giỡn hẳn. Mà hẳn cũng chính là thích bộ dáng nghiêm túc nói những lời, làm những việc khiến hẳn đỏ mặt, khiến hẳn hưng phấn. Chẳng lẽ mình có khuynh hướng bị ngược. Mang theo tinh hoa của Cốc Tiểu Bắc tiến vào tiểu động, đột nhiên bị tiến vào, Cốc Tiểu Bắc cảm giác thực không thoải mái, khẩn trương muốn quên hô hấp. “Ngoan, Bắc Bắc, thả lỏng cơ thể, anh sẽ không thương tổn em, em còn nhớ lúc chúng ta còn ở trường học, phía sau núi, lần đó chẳng phải cũng không dùng gì nhưng cũng đâu khiến em bị thương.” Giản Vân Phong nhắc nhở làm cho Cốc Tiểu Bắc thiếu chút nữa muốn tìm cái lỗ chui xuống. Y như thế nào còn nhớ việc này. Khi đó bọn họ cũng đều học ở Tỉnh Đức, vừa mới yêu nhau nên hai người hận không thể mỗi ngày dính tại cùng một chỗ. Hai người nhẹn không được liền bỏ chạy ra dãy núi phía sau trường làm tình, tuy không có đồ bôi trơn nhưng Giản Vân Phong thật là không có làm hẳn bị thương. Hẳn còn không biết Giản Vân Phong dùng chiêu gì khiến cho mình chảy thật nhiều thủy. Tuy cũng chỉ có lần đấy là ... Nhưng là hẳn còn rất ảo não, hẳn vì sao lại giống nữ hài tử chảy ra dịch thủy. Mỗi lần nghĩ đến hẳn đều cảm giác xấu hổ vô cùng. Vì cái gì Giản Vân Phong còn nhớ việc này, vì cái gì hẳn còn muốn nói ra aaaa! “Ít nói nhảm, có nhanh lên lên không?!” Cốc Tiểu Bắc không vui, bắt đầu giả chết. Bất quá trải qua lời nói vừa rồi của Giản Vân Phong, ngược lại làm Tiểu Bắc thả lỏng thân thể, ngón tay của Giản Vân Phong bắt đầu có thể tiến nhập tiểu động.. “Như thế nào vẫn còn chặt như vậy.” Giản Vân Phong phóng nhập ba ngón tay, cơ hồ cũng không thể động. Cốc Tiểu Bắc lúc này đã sớm hô hấp dồn dập, vẻ mặt mị hoặc, thân thể nhuần như bùn. Giản Vân Phong đem ngón tay lấy ra. Cốc Tiểu Bắc trừng mắt liếc y một cái, đột nhiên tiểu động trống rỗng khiến hẳn có chút không thoải mái. Giản Vân Phong nhìn Cốc Tiểu Bắc lộ ra như vậy, vẻ mặt thật đáng yêu, khiến hẳn rất muốn hôn một cái. “Tiểu quái ngoan, chúng ta đổi lại tư thế.” Giản Vân Phong đem thân hình mềm nhũn của Cốc Tiểu Bắc vớt lên, để cho hẳn bò tới trên bàn, mông nhỏ cao cao nhếch lên. “Ấn.....” “Thoải mái sao?” Giản Vân Phong ở giữa hai chân của Cốc Tiểu Bắc ngẩng đầu lên. Liếm liếm môi, Bắc Bắc của ông so với trước kia nhạy cảm hơn rất nhiều. Đầu lưỡi mềm hơi khuếch trương tiểu động, ông có thể cảm nhận được thân thể của Tiểu bắc theo đầu lưỡi xoay tròn mà run rẩy, hai chân cơ hồ đứng không vững. Cảm giác không sai biệt lắm, Giản Vân Phong lại cho Cốc Tiểu Bắc lại thêm một chút xúc tác, để cho lưỡi nhập sâu trong tiểu động. Trong động, hẳn nhẹ nhàng gặm cắn Cốc Tiểu Bắc. “Phong Không được.” Cốc Tiểu Bắc khó nhẹn dao động, cố gắng đóng đũa bấp dùi nghênh đón Giản Vân Phong. Buông ra tiểu động đã bị mình gặm cắn hồng nhuận, một mảnh ẩm ướt, bộ dáng này thật khiến cho Giản Vân Phong cũng nhẹn không được, tiểu gậy gộc của ông sớm đã trương đau nhức lợi hại. Cúi xuống ngậm lấy đôi tai đỏ hồng của Cốc Tiểu Bắc, “Anh vào đây.” Vừa dứt lời, Giản Vân Phong bắt đầu động thân đâm xuyên Cốc Tiểu Bắc. “Ấn, Phong, điểm nhẹ, hảo trưởng.” “Ngoan Bắc Bắc, nhẫn một chút.” Mãnh lực đánh tới áo áo như gió bão, Cốc Tiểu Bắc thăm than, tiểu động nhất định sẽ hư mất, một lớp khoái cảm dường như bao phủ hẳn, động nhỏ như bị xé rách nhưng cũng không có đổ máu. “A, Phong, chỗ đó, ần.....” Sau khi tiết lần thứ nhất, hẳn bắt đầu nói năng lộn xộn. “Bắc Bắc, thoải mái sao? Còn muốn sao?” Giản Vân Phong đột nhiên ngừng dao động, chờ Cốc Tiểu Bắc trả lời. “Ấn?” Cốc Tiểu Bắc mang theo lệ quang, đôi mắt phong tình vạn chủng nhìn Giản Vân Phong, đem đôi chân vòng lên bờ eo buộc chặt Giản Vân Phong, biểu thị chính mình đang rất không thoải mái, “Phong, đừng làm rộn, nhanh cho em, thật là khó chịu.” Thanh âm Cốc Tiểu Bắc có chút trầm thấp, bị *** làm cho mù mị, đã sớm đem gương mặt ném qua một bên. “Vậy chính mình đến.” Nói Giản Vân Phong ôm lấy Cốc Tiểu Bắc đi về hướng phòng nghỉ, khi hai người di động, địa phương kết hợp kia phát ra tiếng nước *** mỹ. Cốc Tiểu Bắc khó nhẹn hô nhẹ, “Phong ... phong ...” Vì cái gì rõ ràng hưởng thụ chính là hẳn, rõ ràng không cần tốn khí lực cũng là hẳn, nhưng tại sao hẳn lại mệt mỏi cơ hồ bò không dậy nổi. Cả một buổi chiều, suốt một buổi chiều, hai người không hề rời khỏi văn phòng. Từ trên bàn làm việc, đến sofa, thậm chí là cửa sổ hay sát mặt đất, đều để lại dấu vết hoan ái của hai người. Giản Vân Phong nằm nghiêng bên cạnh Cốc Tiểu Bắc, cái tay không ngừng xoa lưng cho Bắc Bắc. Ghé vào trong lòng ngực của ông, Cốc Tiểu Bắc ra một thân mồ hôi, một môi đến một ngón tay đều không nhúc nhích được. “Bắc Bắc, chúng ta khi nào thì về nhà, giờ nếu không

rửa sạch, cơ thể em sẽ không thoải mái.” “Phiền chết, còn không biết là ai làm hại, giờ toàn thân đau muốn chết.” Cốc Tiểu Bắc ghé vào trong ngực Giản Vân Phong thấp giọng như đang làm nũng. Hắn giờ như thế nào về nhà a!! Hiện tại hai chân đều nhuyển đi không được. “Chìa khóa xe ở đâu? Để anh đi tăng hầm lấy xe ra trước, một lát sẽ ôm em xuống dưới, trong này muốn nhanh rửa sạch sẽ, nếu không sẽ sinh bệnh.” Giản Vân Phong liền đưa ngón tay vào tiểu động để cho chút gì đó đi ra. “Hỗn đản, nhanh lấy ra, chìa khóa ở ngăn tủ thứ hai, tự mình đi lấy.” “Chờ chút, anh lập tức sẽ trở lại, cần anh trước giúp em mặc quần áo không?” Giản Vân Phong rút ngón tay ra, bắt đầu mặc quần áo. Về sau phải ném thử Bắc Bắc trong ван phòng thêm mấy lần nữa mới được, yêu yêu, ở trong này Bắc Bắc thật nhiệt tình a!! “Đừng dài dòng, em tự mình làm được.” Một mực mạnh miệng, Cốc Tiểu Bắc vẫn là bị ôm đi xuống lầu. Thật may là có thang máy chuyên dụng cho hiệu trưởng trực tiếp đến bãi đỗ xe, nếu như bị người khác nhìn thấy, không phải hình tượng anh minh thần võ của Cốc hiệu trưởng sẽ bị phá hủy hay sao. Giản Vân Phong cũng đã quen đường đến biệt thự của Tiểu Bắc. Cẩn thận đem Cốc Tiểu Bắc ôm xuống xe. Bắc Bắc trong ngực hiện tại khẳng định khó chịu phải chết. Vốn chán ghét mùa hè, bây giờ còn ra một thân mồ hôi. Bộ vị nào đó vẫn còn lưu lại rất nhiều yêu thương. “Hôm nay em còn có thể nấu cơm cho anh sao?” Đặt Cốc Tiểu Bắc vào bồn tắm lớn, Giản Vân Phong không quên trêu chọc hắn một hồi. “Phi, ta đều thành như vậy, còn nghĩ muốn ta nấu cơm cho người, nghĩ đến mỹ.” (đoạn hờn dỗi này t sẽ đổi thành ta – người) “Vậy, để cho vi phu đi, bất quá bây giờ anh phải giúp em đem lỗ nhỏ thanh lý sạch sẽ đã.” Giản Vân Phong không để ý phản kháng của Cốc Tiểu Bắc, vén tay áo lên liền bắt đầu giúp hắn tẩy trừ. Bất quá không chỉ là tẩy trừ đơn giản như vậy, Cốc Tiểu Bắc trong ngoài lại bị ăn sạch sẽ một hồi, mới được phép tiếp tục tắm bọt. Giản Vân Phong sau khi thỏa mãn, liền hấp tấp đi phòng bếp làm cơm tối. Thuận tiện dọn dò Giản Minh Thần chính mình không trở về nhà, kêu hắn và Lạc Lạc ăn cơm trước. Vừa nghĩ tới Giản Minh Thần cùng Lạc Lạc, Giản Vân Phong cũng cảm giác nợ Cốc Tiểu Bắc quá nhiều, con của ông tôn tử đều có, mà Cốc Tiểu Bắc còn lẻ loi một mình. Từ nay về sau không quản gặp gỡ sự tình gì, ông cũng sẽ không buông tay Cốc Tiểu Bắc ra nữa. Hai người bọn họ cái đã bỏ qua quá nhiều thứ, thời gian còn lại không thể tiếp tục lãng phí. “Tắm rửa tốt rồi, Bắc Bắc, ăn cơm tối, anh đã làm món em thích ăn nhất, khả nhạc chân gà (1).” Giản Vân Phong đẩy ra cửa phòng ngủ, phát hiện Cốc Tiểu Bắc rõ ràng ngồi ở trong bồn tắm khóc. Đôi mắt đẹp đều sưng lên. Cái này khiến Giản Vân Phong luống cuống, ông mới đi không đến một giờ, làm sao lại khóc thành như vậy. “Làm sao vậy Bắc Bắc, xảy ra chuyện gì.” “Phong, vừa rồi em có một giấc mộng, anh lại đi rồi, đột nhiên toàn bộ thế giới chỉ còn lại có một mình em.” “Sẽ không, anh sẽ không đi nữa, anh sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh em. Mấy ngày nữa anh sẽ để cho Thần Thần đi Tỉnh Đức học được không, con của anh – Giản Minh Thần.” Giản Vân Phong ôm lấy Cốc Tiểu Bắc ướt đầm, dùng khăn tắm giúp hắn lau sạch sẽ. “Em xem, đến nhi tử anh cũng điều đến cho em, còn có cái gì lo lắng, không đủ thì để anh đem cả tôn tử cũng đi nhà trẻ Tỉnh Đức, như vậy em yên tâm chưa?!” (ra đây là nguyên nhân bác nhất quyết muốn Thần thần học ở đây:”> gian manh =)))))

“Hả, Vân Phong, anh thậm chí đã có cháu. Nếu em nhớ không lầm, con của anh hắn là chỉ mới 20 tuổi. Mà tôn tử của anh dù muốn đi nhà trẻ, ít nhất phải 3 tuổi a, vậy hắn chưa có kết hôn liền có con sao?” Cốc Tiểu Bắc kinh ngạc há to miệng, người nhà họ Giản làm sao đều lợi hại như vậy.

“Tiểu Lạc Lạc là như thế nào sinh ra anh cũng không biết, hắn một mực ở lại nước ngoài, chờ đến lúc anh biết mình có tôn tử, Lạc Lạc cũng đã hơn 2 tuổi. Mẹ đứa nhỏ là ai anh cũng không biết, nếu như không phải có giấy giám định quan hệ cha con, anh cũng không dám tin tưởng Lạc Lạc là nhi tử của Thần Thần.”

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, mấy ngày nữa anh sẽ dẫn bọn trẻ đi gặp em, anh có thể là đem cả nhi tử cùng tôn tử đều giao cho em, em còn ở đây miên man suy nghĩ, xem anh như thế nào trừng phạt em. Nhanh mặc quần áo, đi ném thử đồ ăn anh làm.”

Chú thích:

(1) khả nhạc chân gà () – cánh gà cola (hướng dẫn cách nấu bằng Tiếng Việt ở đây)

20. Chương 20: Bằng Hữu...

Edit: MynMyn

“Mùi vị không tệ, tôi rất thích hai phần espressp.” Kiều Tử Phi hướng Giản Minh Thần mỉm cười.

Kiều Tử Phi một mực tạo nhã làm cho Giản Minh Thần cảm giác mình giống như bụng dạ hẹp hòi, anh ta cũng đã có nhĩ tử, chắc sẽ không cùng mình đoạt tiểu thụ đáng yêu. Chẳng lẽ là mình quá khấn trương. Có lẽ là thế a!!

Chỉ là Giản Minh Thần giống như quên một ít cái gì.

“Để tôi lấy cho anh phần bánh kem hoa quả, ăn rất ngon!” Giản Minh Thần đôi khi là thiện lương, chỉ cần là người cậu nhận định, đều sẽ là người tốt.

Trong tiệm thức hiện giờ, Giản Minh Thần đã đem Kiều Tử Phi như là bằng hữu đối đãi, chính mình trước kia địch ý đối với anh ta giống như có chút cố tình gây sự, cũng không phải tất cả mọi người đều giống cậu thích nam nhân. Là bản thân quá nhạy cảm rồi.

Hoa quả từ Mộng Tưởng đảo tại quán cafe Lục Minh bán rất tốt, các loại như: trái cây chua cay (1), bánh kem hoa quả, tháp hoa quả (2), mỗi buổi sáng đều sẽ có nữ hài tử đặt trước. Các nàng cơ bản đều là thành phần trí thức văn phòng chung quanh, mua điểm tâm làm bữa sáng hoặc là trà chiều. Đương nhiên cũng có không ít soái ca đến xem, Giản Vân Phong thành thực ổn trọng, Vân Minh với khuôn mặt non nớt, soái ca tinh anh Mộc Bạch, bọn họ đều là chiêu bài của quán.

Bất quá hoa quả của bọn họ phần lớn mua ở thị trường bên ngoài, còn hoa quả trong Mộng Tưởng đảo cũng không phải ai cũng có thể ăn. Giản Minh Thần chính là tự mình đi vào phòng bếp lấy hoa quả trong Mộng Tưởng đảo ra làm cho Kiều Tử Phi, cái này xem như là lễ bồi tội vì trong quá khứ cậu cứ luôn nhắm vào anh ta a.

“Ân, hương vị cũng không tệ lắm.” Kiều Tử Phi vốn không thích ăn đồ ngọt, bất quá hôm nay vì là Giản Minh Thần lấy ra, cho nên vẫn ăn một ngụm. Cùng với những thứ trước kia anh đã từng ném qua tựa hồ không giống, “Sự phở làm bánh kem của các cậu tay nghề không sai a.”

“Đó là ... thôi, ăn nhanh lên, tôi còn phải đi học.”

“Dù sao cũng tiện đường, để tôi đưa cậu đi, dù sao cũng đang không có việc gì làm.” Giản Minh Thần bĩu môi, lời này nói ai tin a, Thiên Viêm tổng tài lại không có gì làm, chẳng lẽ công ty muốn đóng cửa. Hơn

nữa cậu cũng không dám ngồi lên xe của Kiều Tử Phỉ nữa, chiếc xe kia quá phong cách, cậu vẫn là an phận tốt hơn.

“Không cần làm phiền anh, tôi ngồi xe công cộng là được rồi.”

Hôm nay thái độ của Giản Minh Thần có điểm chuyển biến tốt, mình cũng không nên quăn quít chặt quá, miễn đem ấn tượng tốt vừa có được lại làm hỏng. Hắn nếu muốn có được tiểu tử này có lẽ còn phải đi đường dài. Không biết nếu như hiện giờ hắn nói cho Giản Minh Thần hai người đã 419 (tình một đêm) qua, cậu có thể hay không cầm đĩa bánh ngọt trên bàn đập bể hắn.

“Ta đây đi trước, hôm khác gặp.”

Kiều Tử Phỉ chân trước vừa đi, Giản Minh Thần dặn dò một chút Vân Minh cũng tranh thủ thời gian đi trường học, hắn còn phải tìm Vân Dịch Chi nói chuyện tối ngày hôm qua. Dù sao từ lúc hắn trọng sinh đến nay đây cũng được coi là bằng hữu đầu tiên hắn nhận thức.

“Vân Dịch Chi, bên này.” Giản Minh Thần ngồi ở cầu thang phòng học đằng sau vẫy tay với Vân Dịch Chi. Hắn vừa mới phát hiện, nguyên lai hắn đối Vân Dịch Chi một chút cũng không biết, ngoại trừ biết rõ hắn là bạn học của mình, giống như hai người cũng chưa từng trò chuyện qua những thứ khác. Cho dù lần trước cùng ngồi trong thư viện nhưng cũng chỉ là xem sách.

Khai giảng vài ngày rồi, bằng hữu của cậu giống như đều là Vân Dịch Chi giới thiệu, bản thân rất ít chủ động đến gần người khác. Cứ thế này thật không ổn, mình cũng có thể vào xã đoàn nào đó. Không thể luôn cô lập bản thân. Cậu đã không phải là Tư Đồ Ninh trước kia, không cần chỉ vì Lăng Dạ mà sống, trước kia Lăng Dạ tham vọng độc chiếm rất mạnh mẽ, chỉ cần chứng kiến Tư Đồ Ninh tới gần bất luận nam nhân nào cũng là đều khẩn trương không thôi. Cuối cùng khiến cho chung quanh Tư Đồ Ninh một người bằng hữu cũng không có. Khi đó Tư Đồ Ninh ý kiến cũng vô dụng, chỉ có thể tại thời điểm một mình một người cảm giác đặc biệt cô đơn.

Hiện tại cậu là Giản Minh Thần, cậu không cần coi tình yêu là mặt trời duy nhất. Cậu có thể kết giao thật nhiều bằng hữu, có thể cùng bọn họ cùng một chỗ tham gia các loại hoạt động, có thể cùng bọn họ đi chơi. Không cần bận tâm cái này, bận tâm cái kia.

“Giản Minh Thần, thành thật khai báo đêm qua làm cái gì, ta đợi nửa ngày đều không có tìm được người.” Vân Dịch Chi ngồi vào bên cạnh Giản Minh Thần, một tay khoát lên bả vai Giản Minh Thần, tự tiểu phi tiểu nhìn cậu.

“Cái kia, ta đêm qua vừa vặn gặp phải bằng hữu trước kia, vốn nghĩ giới thiệu các người nhận thức, chính là xuất hiện một chút chuyện, ta đành phải đi trước, bất quá để bồi tội ta mời mọi người đến quán cà phê của ta ăn cái gì đó được không, điểm tâm trong tiệm ăn rất được.” Giản Minh Thần về mặt nịnh nọt nói với Vân Dịch Chi. Hy vọng hắn có thể tha thứ cho mình, cảm giác bị leo cây khẳng định không thoải mái.

“Nhìn người có thành ý như vậy, ta đành cố đi ném thử thôi, bất quá ta mang bọn Long Bân cùng đi. Xem chúng ta ăn xong có thể khen ngợi người hay không.” Vân Dịch Chi khoát tay lên trên bờ vai Giản Minh

Thần, như hữu ý vô tình cọ xát cổ của Giản Minh Thần, vẻ mặt cười vô hại.

“Hảo, vậy thì cuối tuần này, ta cũng bảo bằng hữu ta cùng đi, nhiều người náo nhiệt a.” Giản Minh Thần lui lui cổ lại, Vân Dịch Chi tên hồn đản này làm gì cổ của mình a, làm cho toàn thân không thoải mái. Thân thể này làm sao lại nhạy cảm như vậy. Thật đáng chết.

Vân Dịch Chi thấy Giản Minh Thần không ngừng vặn vẹo cổ, ngón tay đang tác quái cũng dừng lại. Tạm thời còn là không cần phải trêu chọc tiểu hồ ly này, cậu đối với ngoại giới nhạy cảm như vậy, vạn nhất phát hiện tâm tư hần thì thật không ổn.

Buổi chiều không có lớp, Giản Minh Thần đến khu tiểu học chờ Lạc Lạc tan học, thuận tiện đi nhờ xe Cốc Tiểu Bắc, “Cốc thúc thúc, làm sao vậy, suốt dọc đường đi, thúc đều trưng ra gương mặt lạnh lùng, có phải là ba khi dễ thúc không?!” Giản Minh Thần ở trên xe ôm Lạc Lạc, đi theo sau lưng Cốc Tiểu Bắc, hưởng trong phòng đi, ánh nắng chiều chiếu vào hoa hồng trong hoa viên phá lệ xinh đẹp. Giản Minh Thần hấp hấp cái mũi, hương hoa nhàn nhạt chui vào xoang mũi, đó là hoa sơn chi hần trồng.

“Một hồi nữa cháu sẽ biết, ba của cháu đã trở lại, chúng ta đi phòng khách nói chuyện.”

Vừa vào nhà Giản Vân Phong quả nhiên ngồi ở trong phòng khách, tuy thoạt nhìn là đang nhìn tivi, chính là suy nghĩ sớm không biết bay chạy đi đâu. “Cha, đã xảy ra chuyện gì, hôm nay cả hai người đều thật kỳ quái.”

Đang ngẩn người, Giản Vân Phong vừa nghe Giản Minh Thần đã trở lại, nhanh chóng định thần lại: “Tới ngồi, con xem cái này đi.” Nói xong, đem văn kiện trên bàn trà đưa cho Giản Minh Thần.

Giản Minh Thần cầm lấy văn kiện đọc lướt nhanh như gió, trong lòng của cậu lập tức hiểu rõ. Giản Việt không biết từ nơi nào biết rõ quán cafe của Giản Vân Phong rất kiếm được tiền, liền chặt đứt chi phí giữ gìn cho Trang Viên Hoa Hồng. Bọn họ lại lâm vào khủng hoảng kinh tế, lần này không phải vài chục là có thể giải quyết, chỉ riêng chi phí giữ gìn cho những gia cụ từ gỗ tử đàn kia cũng là con số trên trời. Cho dù quán cà phê đang kiếm ra tiền cũng không đủ để chi trả.

“Cha, nếu như vậy, chúng ta giờ chỉ bỏ chi phí giữ gìn trang viên mỗi tháng, tiền quán cà phê kiếm được mới có thể quay vòng a.”

“Nếu như chỉ giữ gìn Trang Viên Hoa Hồng là không có vấn đề, chính là những gia cụ này là là bảo bối của ông nội, ông lưu cho cha chính là hy vọng cha có thể chiếu cố tốt bọn chúng, chứ không phải là bán bọn chúng đi.” Giản Vân Phong nghi hoặc cau mày, những gia cụ này bất kể như thế nào ông cũng sẽ không bán đi, cùng lắm thì trở về van cầu đại ca là được.

“Cha, con như thế nào lại định bán những gia cụ này, nếu như cha tin con, thì để cho con bảo tồn những gia cụ này, chừng nào cha muốn nhìn hoặc muốn dùng, con lập tức kéo về. Chính là con không thể nói con làm thế nào để giữ gìn những gia cụ này.”

Tại thời điểm xem văn kiện, cậu đã nghĩ tốt lắm, cậu có thể đem những gia cụ này đem vào trong Mộng Tưởng đảo, như vậy chẳng phải sẽ tiết kiệm được phí tổn giữ gìn sao, còn có thể trang trí thêm cho không gian của cậu. Cậu muốn có một căn phòng có sắc thái cổ xưa lâu rồi.

Giản Vân Phong như có điều suy nghĩ nhìn Giản Minh Thần, từ khi đứa con này về nước, giống như trở nên thần bí. Mỗi ngày sáng sớm cần phải uống thứ nước kia, hẳn là đứa con trai này cho. Lúc mới bắt đầu ông cũng không để ý, cho rằng đây là cái gì dường sinh chi đạo, cũng không có gì khó khăn nên ông cũng làm theo.

Chính là một khoảng thời gian sau ông phát hiện thân thể mình thật sự so với trước kia nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Đôi khi phải tăng ca ở tạp chí xã, thường xuyên phải làm suốt đêm, đến mấy thanh niên đều chịu không được, mà ông lại không cảm giác mệt mỏi. Hiện tại ông một chút cũng không giống một đại thúc trung niên, mà giống như tiểu gia hỏa gần 30 tráng kiện.

Nghĩ tới đây Giản Vân Phong kéo kéo khoe môi, nhìn Cốc Tiểu Bắc phía đối diện, Bắc Bắc của ông cũng đã phàn nàn lâu rồi, nói mình tinh lực càng ngày càng mạnh, cũng làm cho hắn chịu không được a.

Tiểu Bắc cũng vì thường xuyên đến đây, sáng sớm cũng uống thứ nước kia nên thể chất cũng được cải thiện không ít, đến tận sợ nóng trước kia cơ bản cũng không còn.

Đối với đứa con trai hiện tại này, Giản Vân Phong rất hài lòng, so với lúc nhỏ thành thực hơn rất nhiều, làm chuyện gì cũng biết động não, không còn giống với trước kia. Mặc dù có thời điểm thần thần bí bí không biết rõ đang làm cái gì, nhưng đối với người con này ông vẫn rất tín nhiệm.

“Hảo, Thần Thần, đây là con tự nhận, nếu như làm hư, con cẩn thận cái môn của mình.”

“Cha, có thể hay không đừng dùng lời uy hiếp của Lạc Lạc nói với con, con nói được làm được, ngày mai cha cứ an tâm đi làm, sự tình trong nhà để con lo, Cốc thúc thúc đành nhờ thúc giúp đỡ a. Cháu sợ nếu ngày mai không mua kịp gia cụ mới về, cả nhà sẽ không biết nghỉ ngơi ở đâu a?”

“Tiểu quý, đương nhiên là ở nhà ta rồi, phòng ốc của ta tuy so với Trang Viên Hoa Hồng nhỏ hơn, nhưng cũng là không có vấn đề. Đúng rồi, cháu bề bộn nhiều việc như thế, có muốn ta phái người hỗ trợ hay không?” Cốc Tiểu Bắc nghe Giản Vân Phong sáng khoái đáp ứng đề nghị Giản Minh Thần, không khỏi có chút bận tâm.

Hắn tuy không biết những này gia cụ gỗ tử đàn này giá trị bao nhiêu tiền, nhưng là hắn tin tưởng những gia cụ này giá trị xa xỉ, đã từng được Giản lão gia tử dùng qua sao có thể kém đây!! Vật phẩm quý trọng như thế, Giản Vân Phong cứ như vậy giao cho một tiểu mao hài 20 tuổi, có phải là quá tin tưởng Giản Minh Thần rồi không. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện giữa hai cha con họ, hiện tại mình cũng chỉ là người ngoài cũng không thể xen vào, chỉ có thể tận lực giúp đỡ.

“Cám ơn Cốc thúc thúc, mình cháu là có thể, bất quá ngày mai ba ba nếu có thời gian thì đi xem gia cụ, chúng ta có thể tặng thêm chút ít đồ dùng hiện đại thì càng tốt, luôn dùng đồ cổ cũng quá khô khan a.” Giản Minh Thần tìm được người ba như Giản Vân Phong khiến cậu thật cao hứng, cậu phát hiện mình

càng ngày càng thích người cha này.

Ngày mai sẽ có một trận đánh ác liệt phải làm a, thu gổ tử đàn thì dễ dàng, còn mua sắm gia cụ cho một trang viên lớn như vậy, tựa hồ là một đại công trình, không biết cần bao nhiêu thứ mới có thể an bài tốt. Ai, chết tiệt, ta thật muốn hỏi thăm cả nhà Giản Việt, tại sao cứ luôn phải gây phiền toái cho người khác như vậy a!!!

Chú thích:

(1) trái cây chua cay () – bánh tart trứng hoa quả (hướng dẫn cách nấu bằng Tiếng Việt ở đây)

(2) tháp hoa quả (cái này khá đa dạng kiểu làm dưới đây là một số kiểu – kick vào hình để sang link hướng dẫn nhé)

21. Chương 21: Đôi Gia Cụ

Edit: MynMyn

Câu hỏi ngoài lề:

Có ai muốn làm cùng tui bộ Thờ Ảnh cùng Boss Thôi Đảo Ký hem

Có thì rep cho tui nha >”< “Mọi người thương lượng xong chưa? Có phải là có thể ăn cơm tối, ta đã sớm đã làm xong.” Văn Minh tựa ở cửa phòng bếp bên cạnh nhìn xem mọi người trong phòng khách, một bộ dáng ‘không quan hệ với ta’ mà hỏi mọi người. “A, Văn Minh, về thật sớm a! Vậy hôm nay tiền lương chỉ phát một nửa tốt lắm đúng không?!” Giản Minh Thần đứng dậy đi đến bên cạnh Văn Minh, sờ sờ mái tóc mềm mại. Tiểu tử này gần đây ăn cái gì mà vóc dáng có vẻ lớn lên nhiều, rõ ràng trước đây chỉ tới bả vai hần, hiện tại rõ ràng nhanh đến gần lỗ tai hần. “Dựa vào, chiều nay cửa hàng hoa không còn hàng, người gần đây nhập hàng quá ít không đủ bán. Vậy ta ở đó ngốc làm gì, còn không bằng về nhà nấu cơm a. Đúng rồi nếm thử phát minh món ăn mới nhất của ta.” Văn Minh chính là một tên yêu thích ăn uống, những lời này nói một chút cũng không có sai, từ sau khi hần đến Giản gia, phát hiện cơm tiểu tử này nấu càng ngày càng ngon. Đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, mọi thứ đều muốn học, thậm chí còn chạy đi tìm sư phó làm bánh kem trong quán cà phê, khiến người ta lo lắng bị cướp bát cơm. Đối với nam hài này, Giản Minh Thần không thể nói đến cái gì cảm giác, cậu chỉ là rất thích cùng thiếu niên có khuôn mặt trẻ con này cùng một chỗ, cảm giác đặc biệt thoải mái. Nghĩ cười như thế nào liền cười như thế, nghĩ chơi như thế nào liền chơi như thế. “Chuyện cửa hàng bán hoa thì đừng vội, trưa mai người trở về cùng cha ta đi mua gia cụ, giờ thì nhanh đi ăn cơm thôi, Tiểu Lạc Lạc chắc cũng đã đói bụng rồi.” ... Sáng hôm sau, Giản Minh Thần dậy rất sớm, bắt đầu đi dạo qua mỗi gian phòng trong Trang Viên Hoa Hồng, nếu đã quyết thay đổi, hần muốn hảo hảo thiết kế lại một chút. Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới thu, cậu khai giảng cũng đã được gần 2 tháng, cũng không biết chính mình mỗi ngày đang bận làm những gì. Hoa hồng trong trang viên đại đa số đều đã héo tàn, chỉ còn một số cây xanh là vẫn còn sinh trưởng tốt. Cậu trọng sinh được hơn nửa năm, giống như vẫn là luôn là ở cùng những cây hoa này. “Si tình của nam nhân giống như biển cả, và tình yêu là thứ được che giấu, người bảo vệ chúng chính là mặt trăng, nhưng thế cũng

chưa đủ để làm thành bức tường ngăn trở. Tình yêu của ta được xếp thành đôi cánh, tặng cho người bay lượn ...” Giản Minh Thần xem xét xong hoa hồng trong trang viên, điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn một chút điện báo biểu hiện là Kiều Tử Phi. “Uy, Kiều ca, tìm em có chuyện gì a.” Hiện tại Giản Minh Thần đã đem Khổng Tước nam nhân tự động chuyển thành bằng hữu của mình, dù gì anh ta cũng lớn tuổi hơn mình, nên chuyển sang xưng hô anh – em, có lẽ cảm giác thân thiết hơn một chút. (Myn: hi hi đây là Tiểu Thần tự chuyển nha () mờ dù sao sớm hay muộn cũng phải chuyển cả thôi:”>)

Kiều Tử Phi ở phía bên kia sẽ không nghĩ như vậy. Kiều Tử Phi hơi hơi kiêu một chút mi, rất hưởng thụ cách xưng hô này. “Minh Thần, xế chiều hôm nay không có lớp, đến quán bar Tiêu Nham không, anh muốn uống Đọa lạc thiên sứ của em điều chế.”

“Hả, hôm nay thì không rồi, nhà em đang phải thay đổi gia cụ mới.”

“Phải không? Vậy thật đáng tiếc, bắt quá anh có một bằng hữu có xưởng làm gia cụ, người nếu như em thích anh có thể mang người đi xem, chúng ta trực tiếp đi cửa hàng của hắn, nghĩ muốn cái gì lập tức có thể làm thứ đó.”

Giản Minh Thần vừa nghe Kiều Tử Phi nói như thế liền động tâm, vẫn là theo chỗ người quen sẽ tốt hơn. Cũng không ngờ đường đường là một tổng tài lại nhiệt tâm trợ giúp mình. Ngẫm lại mình trước kia bài xích Kiều Tử Phi như vậy thật sự là không nên.

Giản Minh Thần đôi khi thật sự rất đơn thuần khả ái! Kiếp trước Tư Đồ Ninh mặc dù là con riêng nhưng Tư Đồ gia cũng không bạc đãi cậu, ăn uống hay đồ dùng đều là tốt nhất. Cho dù tại cái trường học như địa ngục đó sống 2 năm, cũng chỉ là học tập các loại kỹ năng mà thôi, rất ít cùng người không quen biết tiếp xúc. Có thể nói, kiếp trước hắn Tư Đồ Ninh chính là đóa hoa trong nhà kính, từ nhỏ được gia tộc chiều cổ, lúc lớn thì có Lăng Dạ chiều cổ, cuộc đời của cậu không gặp phải bất cứ khó khăn gì. Có khó khăn có lẽ cũng chỉ có đoạn tình yêu đối với Lăng Dạ. Mà đối với tình yêu, cậu giống như bị rấn cắn một lần liền 10 năm sợ dây thừng, sau khi sống lại cũng không nghĩ sẽ lại làm tiểu thụ, mục tiêu của cậu giờ chính là làm một tiểu công không có tình cảm. Mang theo nhi tử đáng yêu của mình hảo hảo sống.

Hiện tại sự lấy lòng của Kiều Tử Phi trong mắt cậu chính là tình cảm giữa bằng hữu, bởi vì không phải tất cả mọi người đều thích nam nhân. Cậu không cần đem những người có khả năng thành tiểu công trở thành địch nhân. Có rất nhiều người là có thể làm bằng hữu, tỷ như Vân Dịch Chi, hay bọn Long Bân.

Cái gì là ‘trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường’, ‘ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê’, Giản Minh Thần có lẽ chính là như vậy. Bản thân tại sao bị ăn cũng không biết, còn ngây ngô cùng người ta đàm hữu tình. Cậu tựa hồ không ý thức được, đường đường tổng tài của tập đoàn Thiên Viêm, làm sao có thời gian quan tâm đến chút chuyện mua gia cụ nhỏ như vậy. Trong đầu cậu cũng không hề đánh dấu chấm hỏi. Cứ thế đem những việc này trở thành đương nhiên, tựa như lúc cậu làm bộ làm tịch nhận điện thoại của Kiều Tử Phi.

“Thật vậy chẳng? Vậy cũng phải cảm ơn người ta, số điện thoại của bằng hữu anh là bao nhiêu, nếu được chút nữa em sẽ qua xem.” Giản Minh Thần có chút hưng phấn, nếu như trong sáng nay có thể chọn xong đồ dùng mới, vài ngày nhà bọn họ sẽ có thay đổi lớn.

“Nếu không như vậy đi, dù sao hôm nay anh cũng không có bận việc gì, để anh đến nhà đón em cùng đi, dù gì em không có xe, đi ngoại ô không có tiện.” Kiều Tử Phi tiếp tục dụ dỗ Giản Minh Thần, hần đột nhiên phát hiện tiểu hồ ly này đôi khi cũng mơ mơ màng màng, nếu như anh đem cậu bán đi, có khi cậu cũng không biết được.

“Được a, anh định khi nào thì tới, địa chỉ nhà em là ở khu biệt thự XXX, ở gần vách núi, rất dễ tìm, cửa ra vào treo một cái biển đề – Trang Viên Hoa Hồng, anh đến thì bấm còi, em lập tức đi ra.”

“Hảo, một lúc nữa gặp lại.”

Giản Minh Thần cúp điện thoại, tranh thủ thời gian đem gia cụ gỗ tử đàn thu lại, dù sao đêm qua cậu đã kêu Giản Văn Phong cùng Văn Minh thu thập xong. Cốc Tiểu Bắc cũng mượn cơ hội ở lại Giản gia. Lần này cậu muốn đem tất cả cửa sổ trong nhà đều đổi mới, cách âm thật sự không tốt a. Trời vừa tối cậu cảm giác đặc biệt gian nan. Thanh âm của Cốc Tiểu Bắc thực khiến cậu khó ngủ, có một lần Lạc Lạc còn hỏi hần tiểu gây gộc là gì? Ai, hơn nữa cậu cũng cần tách Lạc Lạc ra ngủ riêng, Lạc Lạc qua năm cũng 4 tuổi rồi, hần là cần tự lập. Lần này trực tiếp đem gian phòng nhỏ thu dọn qua mới được.

Trong Mộng Tưởng đảo còn là một mảnh biển hoa, Giản Minh Thần mở ra một khối địa phương để trồng gỗ tử đàn, hần muốn xây một tòa tòa tiểu lâu hai tầng hoàn toàn bằng gỗ tử đàn, trúc phòng hần đã ở đủ rồi, chờ đến khi tòa tiểu lâu mới được dựng lên, hần sẽ đem trúc lâu hủy đi, đổi thành một rừng cây.

Tiến Mộng Tưởng đảo, Giản Minh Thần sẽ không nghĩ ra được, trong này không khí so với bên ngoài không biết tốt bao nhiêu, nếu như có thể cả đời sinh hoạt tại trong này thì tốt rồi. Đáng tiếc trong này không thể kéo điện vào, tất cả sản phẩm công nghệ cao cũng không thể dùng. Hần bây giờ còn đang trong kì thanh xuân, không muốn nghĩ tới cái gì thể ngoại đảo nguyên.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, cảm giác Kiều Tử Phi sắp đến, Giản Minh Thần vội vàng đem tất cả gia cụ gỗ tử đàn thu vào Mộng Tưởng đảo. Thật may là Mộng Tưởng đảo khá lớn, nếu không nhiều gia cụ như vậy, cho dù tìm kho hàng để chứa cũng khó a.

Vừa thu thập xong không đến 10 phút, chợt nghe đến bên ngoài trang viên tiếng xe Kiều Tử Phi, Giản Minh Thần từ trên ghế salon cầm áo khoác chạy ra ngoài, lần này là mình cầu người ta, cũng không thể để cho đối phương chờ quá lâu.

“Không cần gấp gáp như vậy, anh chờ một chút không có chuyện gì.” Giản Minh Thần thở dồn dập ngồi vào trong xe, một bên Kiều Tử Phi khóe môi hơi vênh, về mặt tiểu ý nhìn xem Giản Minh Thần.

“Bất anh chờ thật không có ý tứ, anh đã giúp em việc lớn như vậy, em thật không biết làm như thế nào để cảm ơn anh.”

“Vậy chọn gia cụ xong, giữa trưa cùng anh đi ăn cơm a.”

“Hảo, bất quá là em mời.”

Kiều Tử Phỉ khởi động xe, chở Giản Minh Thần hướng vùng ngoại ô chạy tới. Đi ngang qua biệt thự Lăng Dạ, Giản Minh Thần nhìn thoáng qua, bên ngoài biệt thự có đỗ vài chiếc xe. Cậu nhíu hạ lông mày, mấy tháng này biệt thự Lăng Dạ một mực rất náo nhiệt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Nghĩ gì mà nhập thần như vậy.”

“A, chỉ là muốn nghĩ chuyện ở trường, không có gì đại sự.”

Suốt một buổi sáng, Giản Minh Thần đều ở xưởng mà Kiêu Tử Phỉ gọi là cửa bằng hữu chọn gia cụ, hẳn rất vừa ý, bản báo giá rất tiện nghi, thậm chí lúc Giản Minh Thần chọn xong gia cụ, xưởng chủ còn chủ động kêu người đến nhà đo đạc, còn nhất định mời cả nhà thiết kế, xưởng chủ chu đáo nhiệt tình như vậy, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Gọi điện cho Vân Minh, kêu hẳn nhanh trở lại trang viên, trong nhà rất nhanh sẽ có thợ đến, đo đạc xong xuôi liền có thể bắt đầu tiến hành.

Vốn là chuyện phải mấy ngày mới xong, dưới cường lực của Kiêu Tử Phỉ lại hoàn thành trong một buổi sáng.

Nếu như Giản Minh Thần biết rõ nhà xưởng này chỉ là một trong vài chục thủ hạ của nhà Kiêu Tử Phỉ mở ra, không biết cậu còn có thể vẫn cao hứng như lúc hiện giờ hay không? Nếu như cậu biết báo giá của nhà xưởng đều có sắp xếp trước, cậu có thể vẫn cùng Kiêu Tử Phỉ một chỗ ăn cơm trưa nữa không?

Thật ra chỉ cần Giản Minh Thần muốn, Kiêu Tử Phỉ cho dù tặng không, cũng đều không có vấn đề a!

“Kiêu ca, chúng ta đi chỗ nào ăn cơm, hôm nay có thể mua được gia cụ tốt như vậy, thật sự là rất cảm ơn anh rất nhiều.”

“Đi ăn món ăn Pháp thì thế nào? Anh biết phụ cận có một nhà hàng mùi vị không tệ.” Kiêu Tử Phỉ thấy Giản Minh Thần cao hứng như thế, tâm tình của mình cũng không hiểu sao tốt lên, có lẽ tình yêu chính là mù quáng như vậy a!

Hai người cùng đi đến một nhà hàng Pháp, lắp đặt thiết bị hoa lệ, nam phục vụ xinh đẹp, làm cho Giản Minh Thần hắc tuyến, Kiêu Tử Phỉ đây là muốn hung ác làm thịt mình sao.

“Minh Thần, muốn ăn cái gì.” Kiêu Tử Phỉ kêu như vậy cho thuận miệng a, vẻ mặt cười vô hại, xem Giản Minh Thần toàn thân nổi da gà.

Cười ngây ngô một tiếng, tiếp nhận menu, chỉ nhìn liếc thôi cũng khiến tiểu tâm can đau nhức đau nhức, bữa tiệc này vượt quá cả phí sinh hoạt trong nhà.

“Em không quen, anh cứ chọn đi.” Giản Minh Thần hơi hơi cúi đầu xuống, bắt đầu suy tư, cậu hiện tại còn có bao nhiêu tiền a!

Về mờ ám này trong mắt Kiều Tử Phỉ lại vô cùng đáng yêu, gọi phục vụ tới, thấp giọng nói vài câu, đem những món ăn ngon nhất đều gọi lên.

“Minh Thần, có cần phải tới một ly rượu đỏ.”

“Àn, vẫn là không nên, buổi chiều trở về còn phải thu dọn nhà, hiện tại loạn thành một đoàn.”

Món ăn lục tục được đưa lên bàn, Kiều Tử Phỉ vừa mới bắt đầu còn bận tâm Giản Minh Thần sẽ không biết lễ tiết bữa ăn, chính là không nghĩ tới, Giản Minh Thần ăn từng chút theo đúng tiêu chuẩn, lúc ăn cơm cũng là mang phong phạm quý tộc.

Hắn không khỏi có chút tò mò, đứa bé này trên mình có quá nhiều bí mật, cùng tư liệu trong tay hắn hoàn toàn không giống. Giản gia tuy cũng là đại gia tộc, nhưng cũng chưa đủ để có thể bồi dưỡng ra một hài tử ưu tú như thế. Phong cách bartender của cậu là học theo Adrian, riêng một chuyện này Giản gia liền không cách nào làm được. Giản Minh Thần em còn có bao nhiêu thứ mà anh không biết đây?

22. Chương 22: Tụ Hội

Edit: MynMyn

Câu hỏi ngoài lề:

Có ai muốn làm cùng tui bộ Thừa Ảnh cùng Boss Thôi Đảo Ký hem

Có thì rep cho tui nha >”< Giữa trưa được ăn một bữa tiệc lớn toàn món Pháp, không khí thật không tệ, Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phỉ hàn huyên rất nhiều, bất quá nói đều là chuyện của Giản Minh Thần, cũng không có nói chuyện của Tư Đồ Ninh. Kiều Tử Phỉ cũng quanh co lòng vòng hỏi qua một ít nghi ngờ của hắn, Giản Minh Thần đều xảo diệu dẫn dắt rời đi đề tài, cũng không có chính diện trả lời. Đối với tiểu hồ ly này Kiều Tử Phỉ là thật không có cách nào, đôi khi hắn cũng rất hoài nghi tiểu gia hỏa 20 tuổi này tâm trí là như thế nào lớn lên. Nói cậu đơn thuần, thật sự đôi khi đơn thuần đến đáng yêu, nói cậu khéo léo, làm cho Thiên Viêm tổng tài phải nhìn bằng một con mắt khác. Cậu uyển chuyển trả lời các câu hỏi, nhưng cái gì cũng hỏi không ra. Xem ra cậu nhóc này đối với mình vẫn rất là đề phòng. Ném qua cơm trưa, Kiều Tử Phỉ đưa Giản Minh Thần trở lại Trang Viên Hoa Hồng, gia cụ làm theo yêu cầu ngày hôm nay cần ít nhất 5 ngày để hoàn thiện, Trang Viên Hoa Hồng là không có cách nào khác ở, chỉ có thể trước đi đến nhà Cốc Tiểu Bắc ở nhờ vài ngày. “Gia cụ khi nào làm xong anh sẽ gọi điện cho em.” “Vâng, phiền toái Kiều ca, vậy em về trước, hôm nay còn phải đóng gói vài thứ, hôm nào em sẽ mời anh uống rượu.” “Tuyệt, anh rất mong đợi đấy.” Kiều Tử Phỉ hướng Giản Minh Thần phát phát tay, nhìn xem cậu đi vào bên trong mới lái xe rời đi. “A lô, cha à, con đều chọn xong gia cụ rồi, bất quá phải mất 4-5 ngày mới có thể xong, chúng ta chỉ có thể trước chuyển đến nhà Cốc thúc thúc.” “Vâng, con đang ở nhà, dù sao ở có vài ngày, chỉ

cần cầm mấy bộ y phục là được, Vân Minh cũng đang ở, cha cũng không cần đã trở lại, một hồi con gọi cho Cốc thúc thúc qua đón là được rồi.” Cùng Giản Vân Phong báo cáo xong, Giản Minh Thần lại gọi cho Cốc Tiểu Bắc, buổi chiều kêu thúc tới giúp một chút, dù sao cậu cũng biết đồ của ba Phong để ở đâu a, chuyện này cứ để Cốc thúc thu thập là được. “Vân Minh cuối tuần có bận gì không? Ta mời vài người đồng học đi quán cà phê chơi, người cũng cùng đi a.” Giản Minh Thần đi vào gian phòng Vân Minh, nhìn hần thu thập quần áo. Ở trên giường là một đôi quần lót báo. Không ngờ vẫn còn a! Cậu phát hiện mình giống như bị thân thể này lây bệnh, đối với mấy cái quần lót tình thú này vẫn rất thích, chẳng lẽ là do mặc thành thói quen?! Vân Minh lần trước mua không ít quần lót bình thường, bản thân giống như cũng có tiện tay nhét vào trong tủ quần áo, còn đâu vẫn mặc những bộ Giản Minh Thần trước kia mua, những thứ kỳ lạ quý hiếm cổ quái. Chẳng lẽ cái này cũng có thể thành thói quen!!! (há há =))))) sở thích quần tình thú:”>)

“Tốt, dù sao ta cũng không có gì làm, không bằng đi cùng người khác chơi đùa.”

“Vân Minh vì cái gì người không đến trường học cùng ta, học phí cũng không đáng lo a.”

“Không nghĩ học, cảm giác những thứ đó có cái gì đó. Lần trước ta xem qua sách giáo khoa của người, giống như trước kia ta đều học qua.”

“Trí nhớ của người còn không có hồi phục sao? Đã lâu như vậy, muốn đi gặp bác sĩ không?”

“Còn là rất mơ hồ, về sau có thời gian mới nói a!”

Ba người bận rộn suốt một buổi chiều, cuối cùng đem đồ dọn qua biệt thự của Cốc Tiểu Bắc. Giản Minh Thần đến cũng không phải là nhiều, cơ bản đều là Lạc Lạc. Lạc Lạc quả thực chính là một thiên tài nhi đồng, cậu nhóc đối với mỗi vật trên thế giới đều hiểu kỳ. Bây giờ đối với máy tính đột nhiên cảm thấy hứng thú, trong nhà tất cả đều là sách. Giản Minh Thần sợ Lạc Lạc dọn đi nhà Cốc Tiểu Bắc sẽ muốn đọc sách. Vận chuyển những sách này đủ đánh gãy eo nhỏ của cậu.

Giản Minh Thần đem hành lý vào phòng đã được Cốc Tiểu Bắc an bài. Giản Vân Phong đương nhiên cũng không cần cậu quan tâm, đương nhiên là ở chung phòng ngủ với Cốc Tiểu Bắc. Giản Minh Thần nhìn xem Cốc thúc thúc khoái hoạt giống như con chim nhỏ chạy qua chạy lại, đáy lòng thay Giản Vân Phong cảm thấy cao hứng. Hai người chia lìa 20 năm, cảm tình còn có thể giống như trước đây.

Ngẫm lại mình trước kia, lúc cùng Lăng Dạ một chỗ tuy cũng có hạnh phúc, nhưng hạnh phúc này quá mức đáng chất. Cho dù hiện tại Tư Đồ Ninh còn sống, phỏng chừng cũng sẽ không có kết quả tốt. Tư Đồ Linh Lung đến hải tử đều có, cậu lấy cái gì cùng nàng tranh Lăng Dạ. Cho dù bọn họ có vài chục năm cảm tình, nhưng những thứ này có lẽ tại trong mắt Lăng Dạ không đáng kể chút nào. Có cái gì có thể so sánh với con của mình.

Đúng a, có cái gì có thể so sánh với con của mình?

Cậu bây giờ không phải là cũng rất yêu Lạc Lạc sao? Cả đời này cậu xem như cái gì cũng có. Giờ cảm tình yêu đổi sang thân tình. Cái này liệu có phải là lời hay không? Tình yêu chỉ tồn tại ở một bộ phận, mà cậu sau này có lẽ sẽ gặp phải ở đâu đó, chỉ là không cần yêu đến mù quáng, yêu đến hèn mọn mà thôi.

Cậu sẽ là chính mình, không thuộc về bất cứ kẻ nào. Tư Đồ Ninh đã từng thuộc về Lăng Dạ đã chết dưới biển rồi.

“Thần Thần phát cái gì ngốc a, mau dẫn Lạc Lạc tắm rửa đi, tiểu tử này hôm nay rõ ràng cùng người khác đánh nhau, xem một thân toàn bẩn.” Cốc Tiểu Bắc đã đón Lạc Lạc trở về, vừa trở về đã nhìn thấy Giản Minh Thần trong phòng ngăn người. Đứa nhỏ này vì cái gì về mặt lại có biểu tình thoải mái như vậy!!

“Cái gì, Lạc Lạc đánh nhau.” Giản Minh Thần sững sờ, nhìn về phía Lạc Lạc sau lưng Cốc Tiểu Bắc. Có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Ba ba, không phải lỗi của Lạc Lạc, là An Thụ Dương động trước tay, bọn họ khi dễ Lạc Lạc nhỏ, bảo con là tiểu yêu tinh. Sau đó Kiều Nhạc Ninh cùng con đánh nhau với bọn họ. Con mới không phải tiểu yêu tinh, nhưng An Thụ Dương nói, mẹ hần nói cho hần biết nam hài lớn lên xinh đẹp đều là tiểu yêu tinh.” Lạc Lạc nhu nhu giải thích, Lạc Lạc bình thường thích khóc, thế nhưng lần này con mắt đều không có hồng. Hần cảm giác lần này mình đánh nhau một chút cũng không có sai. Có Kiều Nhạc Ninh trợ giúp, hai người bọn họ liền toàn thắng, mặc dù trên mình giờ treo màu. Bất quá hần thật cao hứng, ít nhất Kiều Nhạc Ninh không cho rằng mình là yêu tinh.

Lời nói của Lạc Lạc làm cho Giản Minh Thần dở khóc dở cười, hiện tại học sinh tiểu học thật sự là cái gì cũng biết a! Cái Kiều Nhạc Ninh kia là nhi tử của Kiều Tử Phỉ a! Khi nào lại thân thiết cùng Lạc Lạc như vậy. Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút sưng đỏ của Lạc Lạc: “Chính là Lạc Lạc đánh nhau là không đúng, từ nay về sau bọn họ nói cái gì con cũng coi như không nghe thấy, không cần để ý tới bọn họ, bọn họ cảm giác không có ý nghĩa cũng sẽ không tìm con phiền toái. Đến, ba ba giúp con tắm rửa sạch sẽ, nhìn xem bẩn thành bộ dáng gì nữa đây.” Giản Minh Thần liền ôm lấy Lạc Lạc chuẩn bị trở về gian phòng, đi Mộng Tưởng đảo ngâm ôn tuyền.

Gien Giản gia thật quá tốt, đến Lạc Lạc trong này đã siêu cấp tiến hóa. Tuy hiện giờ Lạc Lạc còn nhỏ, nhưng bộ dáng đáng yêu này nhất định lớn lên sẽ là kẻ gây tai họa a, không biết muốn bao nhiêu nữ hài sẽ vì hần mà khóc. (chắc thế thì khổ anh kiều nhạc ninh rồi:”>). Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, hần trọng sinh đến nay giống như tiếp xúc đều là mỹ nhân. Nhỏ thì như Lạc Lạc, lớn hơn 30 tuổi thì có Cốc Tiểu Bắc, đều là yêu nghiệt a.

“Cốc thúc thúc, không có việc gì, chỉ là tiểu hài tử có chút xích mịch thôi? Đúng rồi, Kiều Nhạc Ninh không có sao chứ.”

“Ân, Kiều Nhạc Ninh có thể so sánh Lạc Lạc lợi hại nhiều hơn, mới 10 tuổi nhưng thân thủ cực kỳ tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, Ninh ca ca rất lợi hại, bọn họ hai người cũng đánh không lại Ninh ca ba, cuối cùng bọn con toàn thắng nha.” Lạc Lạc vừa nghe nói đến Kiều Nhạc Ninh hai mắt phát quang mang, hần quả thực là quá bội phục Kiều Nhạc Ninh. “Phải không? Có thời gian Lạc Lạc có thể mời tiểu bằng hữu đến nhà cùng nhau chơi đùa nha. Người ta còn giúp con đánh nhau.”

“Thật sự có thể sao, vậy ngày mai con sẽ nói cho Ninh ca ca, kêu hần khi nào có thời gian thì đến nhà chúng ta chơi.”

Giản Minh Thần nhìn xem Lạc Lạc vẻ mặt hưng phấn, không khỏi cười ha hả: “Vậy thì cuối tuần này đi, chờ nhà chúng ta thu thập xong, con mời Ninh ca ca đến nhà ăn bánh ngọt. Thấy thế nào?!”

“Tốt ... Tốt.” Lạc Lạc cùng Vân Minh đồng dạng cũng là ham ăn, vừa nghe có bánh ngọt ăn cái gì cũng đều tốt.

Cuối tuần quán cà phê Lục Minh coi như yên tĩnh, không náo nhiệt giống thường ngày, buổi sáng Giản Minh Thần tới đây, mang đến hoa quả cùng rau dưa trong Mộng Tưởng đảo. Giữa trưa cậu có hẹn bọn Vân Dịch Chi, còn có Tiểu Ngạn cùng đi quán cà phê chơi.

“Thần ca, đã lâu không gặp.” Tiểu Ngạn ôm một con gấu bông kích động đi vào. “A, Tiểu Ngạn cái này không lẽ là đưa cho ta sao?” Giản Minh Thần xem xét con gấu đồ chơi liền ứa ra hắc tuyến. Tiểu Ngạn đây là đang câu dẫn mình sao? Vốn tưởng mạo dễ thương lại ôm một con gấu đáng yêu, mỹ cảm mười phần. Phỏng chừng dọc theo con đường này thu hút không ít ánh mắt a.

“Đây là cho Lạc Lạc, người lớn như vậy còn muốn gấu bông làm cái gì, chẳng lẽ người buổi tối thích ôm gấu bông ngủ.” Tiểu Ngạn vẻ mặt nghi hoặc, hẳn biết rõ Giản Minh Thần thương nhi tử như tính mạng, Lạc Lạc mà vui vẻ thì trong lòng Giản Minh Thần chẳng phải cũng sẽ vui lây sao.

“Cất, không phải cho ta sao, cao hứng hùt một hồi, Lạc Lạc đang ở bên trong cùng Vân Dịch Chi chơi bài, người cũng vào đi. Chỗ này của ta rất nhanh thì xong rồi, một hồi cho các người ném thử thủ nghệ của ta.” Giản Minh Thần vén tay áo lên tiếp tục làm. Hôm nay bọn họ chỉ có thể ăn cơm Tây, đồ ăn Trung Quốc làm rất phiền toái, quán cà phê cũng không có nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy.

“Có muốn ta hỗ trợ hay không.”

“Không cần, người nhanh đi chơi a.” Giản Minh Thần thúc giục Tiểu Ngạn tranh thủ thời gian, lần này cậu gọi Tiểu Ngạn đến chính là hy vọng để cho hắn nhận thức bọn người Vân Dịch Chi, không phải nói bằng hữu xung quanh có thể ảnh hưởng chính mình sao? Tiểu Ngạn nếu cùng những công tử thượng lưu tiếp xúc, có lẽ cũng sẽ học được vài thứ a! Hiện tại Tiểu Ngạn còn quá mức đơn thuần. (đơn thuần mà dám chuốc thuốc người khác ==” đơn thuần cái khi)

[Coi như đây là một đoạn spoil của tác giả nha: Kỳ thật Giản Minh Thần có suy nghĩ này là hoàn toàn sai lầm, Tiểu Ngạn cùng bọn Vân Dịch Chi bất kể là địa vị xã hội hay là quan niệm nhân sinh đều kém quá nhiều, hoàn toàn là người của hai thế giới sao có thể có cùng xuất hiện. Quyết định sai lầm này của cậu thiếu chút nữa hại chết chính mình, cũng thiếu chút hủy đi Tiểu Ngạn. Về sau Giản Minh Thần nhớ tới chuyện này luôn vô cùng hối hận.]

Tiểu Ngạn tại quán bar công tác 2 năm hạng người gì chưa từng gặp qua, chuyện tình không có gặp phải, tại “Đêm Khuya” rỗng rần lẫn lộn, một mực có thể bo bo giữ mình khẳng định có phương thức sinh tồn của riêng hắn. Cùng bọn Vân Dịch Chi cùng một chỗ nói chuyện phiếm thời điểm cũng không có quá câu nệ, thứ gì nói nên nói, lúc nào cười nên cười.

Bất quá tại trong mắt Vân Dịch Chi, hẳn đối với tiểu nam hài lần đầu gặp này cũng không để lại cái

ấn tượng gì tốt. Người này hẳn cũng thích Giản Minh Thần a! Lúc ăn cơm con mắt kia luôn đảo quanh trên người Giản Minh Thần. Còn cố ý tới gần Giản Minh Thần, để cho Giản Minh Thần giúp hắn cầm gì đó.

Giản Minh Thần tên ngu ngốc này giống như cũng rất để ý cái nam hài gọi Tiểu Ngạn này, cầu được ước thấy. Đây cũng không phải là hiện tượng tốt. Giản Minh Thần chính là vừa ý cậu nhóc này. Hiện đã có một cái Kiều Tử Phỉ cùng mình tranh, hiện tại lại thêm một cái Tiểu Ngạn, giá của Giản Minh Thần trên thị trường đúng là không chỉ có một đường.

Vân Dịch Chi đang nghĩ đến Kiều Tử Phỉ, bên kia Kiều Tử Phỉ đã gọi điện cho Giản Minh Thần.

“Uy, Minh Thần, là anh, Kiều Tử Phỉ, vừa rồi anh gọi điện đến nhà xưởng, họ nói gia cụ đã làm xong, buổi chiều để cho chúng ta đi xem.”

“A, không, không có vấn đề, buổi chiều 4 giờ gặp sao? Ân, buổi tối em rảnh.”

Giản Minh Thần treo điện thoại Kiều Tử Phỉ, nghĩ thầm không phải 5 giờ sao? Vì cái gì 3 giờ đã kêu cậu chuẩn bị cho tốt.

Kiều Tử Phỉ cũng đã nghe nói Vân Dịch Chi cùng Tiểu Ngạn hôm nay đều chạy đến trong tiệm chơi, khiến cho Kiều Tử Phỉ rất không thoải mái. Có một loại cảm giác bảo bối của mình đang bị rình rập. Đường nhiên muốn tìm lý do can thiệp rồi a!!

23. Chương 23: Ly Hỏa

Edit: MynMyn

(đập mặt vô gỏi làm cái xưng hô một quá T~T thôi mn hãy mắt nhắm mắt mở cho bn)

“Mọi người thật ngại quá, một hồi ta phải đi nhà xưởng nhìn xem gia cụ, không thể cùng mọi người chơi, chỉ có thể để cho Vân Minh đến thay ta bồi mọi người.” Giản Minh Thần ái ngại đối mọi người đang ngồi nói.

“Không có việc gì, người còn bận việc của người a, nếu có cái gì cần gọi điện thoại cho ta.” Vân Dịch Chi nhìn Vân Minh, dè dè hẳn giống như thật sự mất ký ức. Từ lúc mình đi vào hẳn hoàn toàn không có biểu hiện là có nhận ra mình, nếu như không phải thật mất ký ức, thì chính là cậu em này diễn trò quá tốt, giấu diếm được cả mình. Nếu như đã là diễn trò, vậy hẳn không sợ mình đem hành tung của hắn nói cho đại ca, để cho đại ca bắt đem hắn trở về sao?

Bất quá từ nhỏ hẳn đối Vân Minh đều là dịch ý, nhưng cậu em này bây giờ còn có chút ít tác dụng, nước ao càng hỗn loạn càng tốt, hẳn có thể dễ dàng đối phó với Kiều Tử Phỉ hơn. Những con ruồi khác cứ để

cho Kiều Tử Phỉ đến đuổi cũng tốt lắm.

Bị Vân Dịch Chi nhìn chăm chăm suốt một buổi trưa, Vân Minh cảm giác đặc biệt không thoải mái. Tuy cảm giác cái người gọi là Vân Dịch Chi này giống như có chút quen mặt, nhưng vẫn là nhớ không ra a! Bất quá hai người giống như đều họ Vân, liệu đây có phải là người thân của mình không a!!

Gần đây vào buổi tối hắn luôn mộng thấy một người nam nhân, mặt thấy không rõ lắm, nhưng hắn theo tâm lý sợ hãi người nam nhân kia, nghĩ tỉnh lại vẫn chưa tỉnh lại. Lúc trong mộng, người nam nhân kia khi thì đối tốt với hắn, giúp hắn quét dọn gian phòng, giặt quần áo. Khi thì đối với hắn xấu tới cực điểm, đem hắn cột vào trên kệ dùng roi quật hắn. Hắn chán ghét mộng như vậy, vừa ấm áp vừa rét lạnh. (mọi người thấy khẩu vị anh đại ca này thế nào =))))))

Trên bàn mọi người đều đang nghĩ chuyện của mình, đột nhiên một hồi tiếng đập cửa, mọi người tỉnh lại. “Minh Thần, có thể đi chưa?”

Kiều Tử Phỉ hôm nay một thân hắc y, đem thân hình cường kiện bày ra vô cùng tinh tế. Đôi mắt đẹp trong phòng nhanh chóng dạo qua một vòng, có chút kinh ngạc, tứ đại gia tộc của Z quốc thì đến đây hai nhà, tăng thêm chính mình liền ba nhà, Thần Thần nhà anh thật đúng là không đơn giản, nhanh như vậy có thể nhận thức người của tứ đại gia tộc, phỏng chừng Vân Dịch Chi ra không ít lực a.

Nghĩ Vân Dịch Chi như là đã biết rõ đệ đệ của hắn đang ở nhà của Giản Minh Thần, không biết sẽ có động thái gì.

Hai người lẫn nhau nhìn thoáng qua, đều ý vị thâm trường cười cười. Mọi người trong nội tâm đều minh bạch, phỏng chừng trên tay đối phương đều có đầy đặc một chồng tư liệu điều tra a.

Tư Không Lương trông thấy Kiều Tử Phỉ vào cửa không khỏi có chút kinh ngạc, hắn và Vân Dịch Chi trong gia tộc cũng không phải người thừa kế thứ nhất, trong gia tộc vị trí cũng không tính rất trọng yếu, người nhận thức người không nhiều lắm. Nhưng Kiều Tử Phỉ bất đồng, nam nhân này so với bọn hắn lớn hơn 10 tuổi đã hoàn toàn không chế Kiều gia, là Kiều gia gia chủ. Cùng bọn họ cũng không phải là người cùng cấp bậc.

Vì cái gì Giản Minh Thần có thể nhận thức nhân vật lợi hại như thế, hơn nữa nhìn như là rất quen thuộc. Trong tư liệu, Giản Minh Thần cũng chỉ là con trai của dưỡng tử () Giản gia, nhưng là thời điểm Vân Dịch Chi giới thiệu bọn họ nhận thức, hắn cảm giác người nam này hài không tệ, mới cùng nhau chơi đùa. Nếu quả thật bàn về cảm tình, cũng chỉ là bằng hữu tương đối khá, coi như không phải bằng hữu thân thiết. Hắn và Vân Dịch Chi nhận thức nhiều năm, đương nhiên biết rõ Vân Dịch Chi trong lòng nghĩ cái gì. Đã là thứ Dịch Chi thích, hắn cũng sẽ chấp nhận Giản Minh Thần. Nhưng khi nhìn tình huống hiện tại giống như cũng không có đơn giản như vậy.

() dưỡng tử: con nuôi tại bố em Thần không phải người họ Giản mà:3 spoiler chút nè: thân thể thật của bác í sẽ được hé mở trong các chap kế:v

“Ân, Kiều ca tới thực vui vẻ, những người này đều là bạn học của em, Tiểu Ngạn cùng Vân Minh thì anh

đã gặp qua.” Giản Minh Thần giúp bọn hắn giới thiệu, coi Kiều Tử Phỉ giống như là một ông anh trai.

Đối với giới thiệu của Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ không phải không chú ý, Vân Dịch Chi nghe được hai chữ “Kiều ca”, nhìn Kiều Tử Phỉ liếc. Cái kia ý tứ chính là người không cần phải quá đặc ý, không phải chỉ là cái xưng hô sao.

Mọi người đứng dậy tiễn Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần đi ra ngoài, lúc Kiều Tử Phỉ đi ngang qua Vân Dịch Chi thấp giọng nói: “Em ấy là của ta.” Ngắn ngủn vài chữ, đại biểu hắn đã cùng Vân Dịch Chi tuyên chiến, trước kia đều là vụng trộm người tới ta đi, hiện tại cũng bắt đầu thể hiện ra bên ngoài.

Ngồi ở trên xe Kiều Tử Phỉ, Giản Minh Thần ngượng ngùng nói: “Kiều ca, luôn phiền toái anh thật ngại quá, buổi tối nhất định để em mời nha, lần trước đã nói cơm trưa em mời, kết quả cũng là anh chi. Hôm nay nhất định phải cho em một cơ hội.”

“Ha ha, không có gì, vậy đến tối em chế cho anh ly Đọa lạc thiên sứ a, thật lâu không có uống rồi.” Kiều Tử Phỉ quay đầu ngoéo một cái khóe môi. Anh cậu còn không được a, lần trước thần thái yêu mị của Giản Minh Thần còn một mực quanh quẩn trong đầu, dù cố bôi xóa thế nào cũng không đi.

Mấy ngày hôm trước bởi vì vấn đề sinh lý đi tìm vài cái nam hài, đều là thể đồ () trong câu lạc bộ, chính là đối mặt với những nam hài xinh đẹp kia hắn lại một chút lên không nổi tinh thần. Hắn cũng hoài nghi có phải là bản thân xảy ra vấn đề. Chính là nghĩ tới cái đêm hỗn loạn kia, huynh đệ của hắn rõ ràng rất hưng phấn a. Chẳng lẽ từ nay về sau ngoại trừ Giản Minh Thần hắn liền vô năng sao? Hắn cũng không muốn luôn dùng tay giải quyết. Nhưng là bây giờ muốn đuổi tới Giản Minh Thần còn giống như có chút khó khăn. Không bằng khuya hôm nay thử một chút.

() chắc kiểu cao cấp nhất

“Không có vấn đề, Đọa lạc thiên sứ chính là tuyệt kỹ của em, đến sư phụ cũng phải công nhận là trò giỏi hơn thầy.” Giản Minh Thần đem tay áo một mực vén lên, đã là trời thu có chút mát. Kiều Tử Phỉ sững sờ, tùy ý nói ra: “Sư phụ của em tên gì, có thể dạy ra được cao đồ như vậy.”

“Em cũng không biết tên đầy đủ của sư phụ, chỉ biết là một lão đầu Mỹ quốc, ta thích gọi hắn Tinh Linh, vì lỗi tai hắn quá linh mãnh.”

“Nha.” Kiều Tử Phỉ nhìn thoáng qua Giản Minh Thần đang cúi đầu chuyên tâm cài tay áo. Sư phụ em ấy quả thật là Adrian, lỗi tai lớn chính là của dấu hiệu Adrian.

Giản Minh Thần thỏa mãn sờ sờ gia cụ đã làm tốt, có chút khó có thể tin nhìn xem vài chục cái gia cụ, mới có ba ngày trời a, nhiều như vậy liền làm xong. Đây quả thực là thần tốc a. “Kiều ca, nhà xưởng này thật không sai, từ nay về sau nếu em muốn mua gia cụ có thể làm ở đây không, chất lượng hảo tốc độ cũng mau.” Quần đóc bên cạnh vừa nghe thiếu chút nữa khóc lên, đại lão bản ra lệnh một tiếng, đem tất cả đơn đều buông xuống, trong xưởng mấy ngàn người 3 ngày 3 đêm đều vây quanh bộ gia cụ này đi dạo. Nếu như còn lần nữa thì thật không muốn bọn họ sống.

“Ha ha, hảo, từ nay về sau việc giữ gìn gia cụ cho Trang Viên Hoa Hồng anh sẽ giúp em a, người anh quen biết rất nhiều, bọn họ nể mặt mũi của anh còn có thể chiết khấu cho em không ít.” Kiều Tử Phỉ sủng nịch vỗ vỗ đầu Giản Minh Thần.

“Thật sự, liệu có làm phiền anh quá hay không, Kiều ca đã giúp em rất nhiều việc rồi.” Vượt quá dự kiến của Kiều Tử Phỉ, Giản Minh Thần cũng không có trốn tránh động tác nhỏ này của anh. Đây có lẽ là điềm báo.

“Không có việc gì, không cần phải luôn đối với anh khách khí như vậy, chúng ta là bằng hữu, không phải sao?”

“Vậy em sẽ không khách khí nữa.”

Ngây ngốc!! Giản Minh Thần còn cảm giác Kiều Tử Phỉ là bằng hữu tốt, cậu trước kia chỉ là nghe nói bằng hữu trong lúc hoạn nạn có thể giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chính là chưa có gặp qua, nhưng giờ Kiều Tử Phỉ giúp mình như vậy cũng có thể coi là giúp bạn không tiếc mạng sống a.

Hai người nếm qua cơm tối liền trực tiếp đi “Đêm Khuya” của Tiêu Nham, 8 giờ tối ở đây cũng vắng khách, Kiều Tử Phỉ ngồi ở trên quầy bar xem Giản Minh Thần vì anh mà chế rượu, chén thứ nhất đương nhiên là Giản Minh Thần đã sớm đã đáp ứng theo yêu cầu của anh – Đọa lạc thiên sứ.

“Kiều ca muốn hay không nếm thử nghiên cứu của riêng em – Ly Hỏa, mùi vị không tệ, chính là mạnh chút ít.”

“Được a, anh không sợ rượu mạnh, khẩu vị của anh cũng khá nặng mà.” Kiều Tử Phỉ nhìn ngón tay thon dài của Giản Minh Thần thuần thực điều tửu mà dấy lên dục vọng. Nhìn qua, hôm nay Giản Minh Thần mặc một kiện áo trong quần trắng, thời điểm chế rượu tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Trên áo trong còn có họa tiết ám vân (tui nghĩ là kiểu họa tiết chìm ‘ ‘), nhàn nhạt rất thanh nhã. Giản Minh Thần trong ấn tượng của anh vẫn luôn là như vậy, không vội không nháo, không nóng không lạnh. Hiện tại người tuổi trẻ có rất ít người được như vậy.

“Đây, Kiều ca nếm thử hương vị như thế nào, anh là người đầu tiên được nếm thử Ly Hỏa, ngay cả em cũng chưa có hưởng qua.”

“Ha ha, Minh Thần không sợ anh uống xong sẽ say ngã sao.”

“Cái kia, có nên không a, tuy có điểm mạnh, nhưng còn không có khoa trương như vậy, anh uống liền mấy chén Đọa lạc thiên sứ đều không sao, một chén Ly Hỏa này khẳng định không có vấn đề.” Giản Minh Thần trong nội tâm cũng không rõ, cái Ly Hỏa này là cậu mấy ngày hôm trước vừa nghiên cứu chế tạo ra, hôm nay coi như là lần đầu tiên nếm thử, rốt cuộc có mạnh quá hay không cậu cũng không biết.

Đại não Kiều Tử Phỉ nhanh chóng vận chuyển, một cái chủ ý xuất hiện. Vì có thể mau chóng có được Giản Minh Thần, không để cho mình chờ đợi quá cực khổ, anh cũng chỉ có thể diễn trường đùa giỡn.

Nhẹ nhàng nhấp một miếng trong chén Ly Hỏa: “Di, hương vị cũng không tệ lắm, Minh Thần cũng ném thử đi.” Giản Minh Thần thuận tay tiếp nhận chén Kiều Tử Phỉ đưa tới, ném một ngụm. Ly Hỏa thật sự giống như một đoàn hỏa thiêu đốt trong khoang miệng cậu. Giản Minh Thần không khỏi thè lưỡi, thật là kinh a.

Một bên Kiều Tử Phỉ bị một loạt động tác của Giản Minh Thần hấp dẫn, cái miệng nhỏ nhắn phấn hồng kia hơi mở hợp lại, làm cho hần nhẹn không được muốn hôn lên môi Giản Minh Thần. Vừa rồi hai người bọn họ dùng chung một cái chén có thể coi như là gián tiếp hôn môi không a?!

“Kiều ca trả lại cho anh, anh uống không được rượu mạnh như vậy, hiện tại em cảm giác dạ dày bị thiêu đốt.” Giản Minh Thần đưa lại chén cho Kiều Tử Phỉ, cậu cảm giác da mặt mình hiện tại sắp thiêu cháy, phỏng chừng hiện tại nhất định hồng lợi hại. Bộ dạng cậu hiện tại nhất định rất dọa người, sớm biết Ly Hỏa mạnh như vậy sẽ không ném thử.

Kiều Tử Phỉ tiếp nhận rượu, dưới ánh mắt kinh ngạc Giản Minh Thần liền uống xuống. “Kiều ca, anh không sao chứ, rượu này mạnh vô cùng.”

Đôi mắt đẹp của Kiều Tử Phỉ lưu chuyển chậm chậm vào khuôn mặt Giản Minh Thần, hiện tại bộ dáng Giản Minh Thần rõ ràng là đang mời gọi mình, gò má ửng đỏ, trong đôi mắt thủy ánh sáng lan, một bộ ‘ta rất muốn người’.

“Không có việc gì, chút rượu ấy với anh mà nói chỉ là chút lòng thành.” Kiều Tử Phỉ nói một chút cũng không có sai, có ít người trời sinh ngàn chén không ngã, bất kể là uống thể nào chính là không say.

Khuôn mặt tuần tú cương nghị của Kiều Tử Phỉ cũng hiện lên một tia đỏ ửng. Bất quá so với Giản Minh Thần nhẹ hơn.

Hai người tại quán bar lại gây người một hồi, Giản Minh Thần hỏi qua tửu bảo hôm nay Tiểu Ngạn trực ban đêm, cậu muốn đợi Tiểu Ngạn đến đây hỏi một chút xem buổi chiều Tiểu Ngạn tại quán cà phê đùa như thế nào?

Nhưng là bây giờ đã hơn 10 giờ cũng không có thấy bóng dáng Tiểu Ngạn, không khỏi có chút kỳ quái. Tiểu Ngạn chạy đi đâu a?

Kỳ thật Tiểu Ngạn đã sớm đến đây, cũng đã sớm trông thấy Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần cùng một chỗ uống rượu. Hần biết rõ Kiều Tử Phỉ, nghe nói là một tổng tài tập đoàn lớn. Nhìn bộ dáng cũng hẳn là thích Giản Minh Thần a!

Còn hẳn chỉ là một học sinh đại học bình thường sao có thể cùng một cái tổng tài tranh Giản Minh Thần. Hơn nữa xế chiều hôm nay tại trên bàn cơm hẳn phát hiện Văn Dịch Chi giống như với Giản Minh Thần

có chút ý tứ. Trong số những người này chỉ có mình là yếu nhất.

Hiện tại điều hần có thể lợi dụng cũng chỉ có một chữ ‘yếu’ này. Hần muốn cùng Giản Minh Thần cùng một chỗ, không quản trả bất kỳ giá nào.

24. Chương 24: Mê Loạn Hôn

Edit: MynMyn

Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phi tại quán bar cho tới hơn 11 giờ, nhìn xem thời gian phỏng chừng hôm nay là đợi không được Tiểu Ngạn, hơn nữa Kiều Tử Phi giống như có chút say. Chẳng lẽ Ly Hỏa có tác dụng chậm sao? Giản Minh Thần có chút nghi hoặc.

“Kiều ca, anh lúc tới có mang theo lái xe không?” Giản Minh Thần cũng không muốn để cho Kiều Tử Phi say rượu lái xe, như vậy quá nguy hiểm.

“Ân, để anh gọi điện thoại kêu lái xe tới.” Nói Kiều Tử Phi bắt đầu tìm điện thoại, trên thân sờ soạng nửa ngày không có tìm được.

“Di, giống như không có mang.” Giản Minh Thần trợn mắt nhìn Kiều Tử Phi có chút mơ hồ, hai người bọn họ trước khi đến không phải còn gọi điện thoại sao, bây giờ lại nói không mang.

“Để em giúp anh tìm.” Giản Minh Thần bấu môi, xem ra Kiều Tử Phi thật sự uống nhiều quá, con mắt nhìn cậu thời điểm đều nhanh không có tiêu cự.

Tại trên mình Kiều Tử Phi sờ loạn một trận, rốt cục ở trong túi quần tìm được điện thoại, “Đây không phải sao? Anh mau gọi điện cho người lái xe a!”

Cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, Kiều Tử Phi bây giờ đã ném được mùi vị đó rồi. Lúc tay của Giản Minh Thần đụng chạm, trong nháy mắt, anh cơ hồ đều muốn đình chỉ hô hấp, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập “thình thịch” của chính mình.

Cái này thật đúng là tra tấn a, chỉ có thể nhìn không thể ăn.

Kiều Tử Phi không vui tiếp nhận điện thoại, tìm được điện thoại lái xe, kêu hần tới đón. Kỳ thật xe của anh đã sớm ở bên ngoài chờ, hần gọi cho lái ý tứ chính là nửa tiếng sau hăng đến, anh còn có chuyện khác muốn làm.

“Đi thôi, trước hết để cho lái xe đưa em trở về, hần lập tức tới ngay.” Kiều Tử Phi lắc lư đứng dậy, chuẩn

bị hướng ngoài cửa đi. Một bên Giản Minh Thần nhìn thấy Kiều Tử Phỉ đi đường cũng không ổn định, hơi thở dài, sớm biết như vậy không chế Ly Hỏa cho Kiều Tử Phỉ uống. Hiện tại Đêm Khuya đúng lúc có nhiều người, vạn nhất va phải ai lại đưa tới phiền toái. Cậu đành vòng cánh tay của Kiều Tử Phỉ tựa ở trên người mình, lôi kéo anh ta đi ra ngoài.

Bất quá Kiều Tử Phỉ so với cậu cao hơn khoảng 15cm, Giản Minh Thần bị đè thật muốn chửi má nó, vì cái gì Kiều Tử Phỉ nặng như vậy. Hai người từ từ đi đến bãi đỗ xe. Bên ngoài có chút lạnh mà cả hai chỉ mặc quần áo mỏng, áo khoác đều để ở trên xe Kiều Tử Phỉ. Giản Minh Thần nhìn chung quanh một chút cũng không thấy xe nhà Kiều Tử Phỉ đâu, chỉ có thể trước tìm cây cột tránh gió.

“Kiều ca, đứng vững, ai nha, anh sắp đè chết em rồi!” Kiều Tử Phỉ không làm diễn viên thật sự là đáng tiếc. Hiện tại toàn bộ thân thể của anh đều đang ngả trên người Giản Minh Thần, hoàn toàn đem Giản Minh Thần ôm ở trong ngực. Thật sự là ăn đủ đậu hũ!!

“Minh Thần a, có lạnh hay không? Có muốn hay không để anh thoát áo cho em.” Giản Minh Thần tròn mắt, người nếu bây giờ cởi thì liền lỏa thể a. Bất quá bị Kiều Tử Phỉ ôm như vậy, cậu thật đúng là không lạnh. Chỉ là mùi trên người Kiều Tử Phỉ vì cái gì quen thuộc như vậy? Hỗn hợp hương vị cỏ xanh nhàn nhạt cùng phảng phất mùi vị thuốc lá, cảm giác rất quen thuộc a!!

Tư thế mập mờ, hương vị quen thuộc, làm cho Giản Minh Thần thoáng cái nhớ tới đoạn thời gian trước đêm 419 kia, người nam nhân trong ***g ngực kia giống như cũng là loại cảm giác này. Giản Minh Thần vỗ vỗ đầu, không đúng, khẳng định không phải Kiều Tử Phỉ, đêm hôm đó cái nam nhân kia rõ ràng là mb. Mà Kiều Tử Phỉ lại là thẳng 10 phần, nhi tử người ta cũng đều lớn như vậy. Khẳng định là tự mình nghĩ nhiều nên xuất hiện ảo giác. Nếu không là do mình đã quá lâu không có yêu yêu, trong nội tâm đối khát, đem tất cả tướng mạo đẹp mắt đều về cùng một loại người. Xem ra mình cũng nên tìm bạn, ít ra cũng để giải quyết vấn đề sinh lý a!

Trong lúc suy nghĩ, thân thể của cậu đã bị Kiều Tử Phỉ trêu chọc đứng dậy. Cậu cũng không muốn thừa dịp Kiều Tử Phỉ say rượu mà ... Nếu không cả nhà họ ngày mai rất dễ sẽ bị đuổi giết a!! (đẩy nổi người không hay là bị đẩy ngược lại:”>)

Bị đẩy xuống, Kiều Tử Phỉ mắt say lơ lơ mông lung nhìn Giản Minh Thần đối diện, không biết nguyên nhân gì cậu hơi hơi cắn môi, lông mày sắp nhăn đến cùng một chỗ. Đây cũng không phải là biểu tình anh thích. Nhanh chóng cúi đầu xuống hôn đôi môi đỏ tươi. Có chút hơi lạnh, mềm. Giản Minh Thần kinh ngạc muốn kêu to, lúc này lưỡi của Kiều Tử Phỉ thuận lợi tiến vào bên trong khoang miệng của Giản Minh Thần.

Giản Minh Thần bị đột nhiên hôn tới, đây là chuyện gì?! Nhất thời lại phản ứng không kịp, đầu óc trống rỗng. Khi cậu kịp phản ứng, Kiều Tử Phỉ một tay giữ phía sau ót cậu, một tay đặt bên hông cậu, bị hôn thế này cũng không có gì đáng vui cả!!

Giản Minh Thần dùng sức vùng vẫy mấy lần mới giãy ra khỏi Kiều Tử Phỉ. Hai người đều nhẹ nhàng thở dốc, không nói gì. Kiều Tử Phỉ là chờ Giản Minh Thần phản ứng mà không nói chuyện. Còn Giản Minh Thần hiện tại đầu óc một đoàn hỗn độn không biết nói cái gì.

Đột nhiên thân thể Kiều Tử Phỉ lại đè ép xuống, đọng ở trên mình Giản Minh Thần, lần này cậu nghĩ đầy đủ không nổi. “Minh Thần đầu anh đau quá a, để cho anh dựa vào một chút.” Kiều Tử Phỉ cũng không có giải thích nụ hôn kia, mà là đương nhiên tìm chỗ dựa vào. Bởi như vậy Giản Minh Thần cũng không biết nói cái gì, không khí có chút xấu hổ. Bất quá thật may là xe đã tới.

Cố sức đem Kiều Tử Phỉ kéo lên xe, Giản Minh Thần nhìn người đang tựa ở trên người mình ngủ thở dài một hơi, có lẽ vừa rồi anh ấy chỉ là uống nhiều quá, cho mình là tình nhân của anh ấy nên mới hôn mình. Nghĩ đến nụ hôn kia, Giản Minh Thần không tự giác đưa tay sờ sờ môi, môi Kiều Tử Phỉ thật mềm a.

“Thật ngại quá, lão bản của các người uống nhiều quá, phiền toái người đưa anh ấy về nhà, ta liền đi trước.” Giản Minh Thần vì nghĩ đến đôi môi của Kiều Tử Phỉ mà cảm thấy đỏ mặt, cậu sao có thể như vậy, Kiều Tử Phỉ cũng không thích nam nhân a!

Tài xế lái xe sững sờ, không đến một giây lập tức khôi phục thái độ bình thường cung kính nói: “Tiên sinh, ngài cũng thấy đấy, lão bản của ta hiện tại có lẽ cần người chiếu cố, ngài có thể hay không để ta đưa lão bản về trước, sau đó ta lái xe đưa ngài về nhà.”

“Ách, vậy được rồi.” Giản Minh Thần đem Kiều Tử Phỉ đang ngả trên người mình hướng bên cạnh một chút, cậu thật chịu không được a, sắp đè chết người rồi! Mà Kiều Tử Phỉ đang ngủ mơ màng bị Giản Minh Thần vừa động liền tỉnh, ôm Giản Minh Thần sống chết không buông tay, cái kia tư thế hoàn toàn là muốn tiếp tục hôn Giản Minh Thần. Dọa Giản Minh Thần tranh thủ thời gian né tránh. Kiều Tử Phỉ không có hôn đến môi, ghé vào Giản Minh Thần trên cổ hút, để lại không ít ô mai, làm cho Giản Minh Thần vô cùng xấu hổ.

Tài xế lái xe ở phía trước, thấy lão bản mình cứ như vô lại giả say rượu ăn đậu hũ nhà người ta, cái kia thật xấu hổ a! Đại boss anh minh thần võ của bọn họ giờ đi nơi nào? Người ngồi trên xe hẳn còn là Thiên Viêm tổng tài, còn là lão đại của Thiên Hòa Long sao?

“Lái xe sư phó, còn có bao lâu đến nhà Kiều ca a, đều đi nửa giờ, vùng ngoại ô cũng có thể đến.” Giản Minh Thần thật sự là chịu không được Kiều Tử Phỉ ở trên người mình tác quái, nhịn không được hỏi tài xế lái xe, như thế nào chạy lâu như vậy.

“A, nhanh, trong 10 phút khẳng định đến, ta là người mới tới, đối với đường nơi này không quen thuộc mấy.” Tài xế lái xe trong lòng oán thầm, hẳn đường đường là người Thiên Hòa bang lại đi nói dối lừa gạt tiểu nam hài, lão đại người làm sao cảm tạ ta a!!

Giản Minh Thần nhịn lại nhấn rít cục chờ đến nhà Kiều Tử Phỉ, một tòa so với Trang Viên Hoa Hồng còn lớn hơn gấp bội, trang viên có tên: “Kiều Thị Trang Viên.” Xe theo cửa chính từ từ lái vào trong nội viện. Lái xe dừng lại xe lễ phép mở cửa xe.

Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phỉ do dự nửa ngày thật vất vả vào đại sảnh. Kiều Nhạc Ninh nhìn thấy cha của mình là được dìu vào, kinh ngạc mở lớn miệng: “Ba ba của cháu làm sao vậy?”

“Là Kiều Nhạc Ninh a, ba ba của cháu không có việc gì, chỉ là uống nhiều rượu, có chút say, phòng của anh

ấy ở đâu để ta đưa lên.” Giản Minh Thần có chút nghi hoặc nhìn trang viên Kiều Tử Phỉ, từ lúc tiến vào cậu không có phát hiện bất kì người hầu nào, vốn muốn cho lái xe đại ca hỗ trợ đem Kiều Tử Phỉ mang tới gian phòng, chính là người ta chết sống không đáp ứng, nói đây là luật của lão bản, ngoại trừ chính hắn cùng thiếu gia bất luận kẻ nào cũng không chuẩn tiến vào chủ phòng. Giản Minh Thần nhẹ hổng một tiếng, chẳng lẽ anh ta so với Vân Minh bệnh thích sạch sẽ còn nghiêm trọng hơn.

“Đó, cái kia tại lầu của ba ba, để cháu dẫn đường.” Kiều Nhạc Ninh nhìn Kiều Tử Phỉ liếc liền hướng trên lầu đi, cha hắn lần này làm hắn vô pháp lý giải. Xem ra người cha hắn nhìn đến là cha của Lạc Lạc. Vậy sau này nếu như lão ba mình cưới cha của Lạc Lạc hắn là mình và Lạc Lạc có thể sống chung a! Kiều Nhạc Ninh tính toán, hấp tấp ở phía trước dẫn đường. (chưa gì đã tính kế để ở chung với bé lạc rồi sao =))))

“Kiều Nhạc Ninh, ta là ba ba của Lạc Lạc, cháu còn nhớ không?” Giản Minh Thần mất sức của chín trâu hai hổ mới đem thân hình cao quá 1m85 của Kiều Tử Phỉ phóng tới trên giường. Bản thân cũng đặt mông ngồi trên giường thở mạnh.

“Dạ, ở trường học gặp qua mấy lần Giản thúc thúc. Hơn nữa Lạc Lạc còn nói với cháu cuối tuần Giản thúc thúc mời cháu đến nhà ăn bánh ngọt.” Kiều Nhạc Ninh một bộ ngoan ngoãn trả lời Giản Minh Thần.

“Đúng vậy, cuối tuần sớm một chút đến nha, ta sẽ làm cho cháu ăn tháp hoa quả cùng bánh ngọt.”

“Ba ba của cháu hắn là không có việc gì, ta về trước.” Giản Minh Thần nghỉ ngơi vài phút, đứng dậy chuẩn bị đi, lại bị Kiều Nhạc Ninh gọi lại: “Giản thúc thúc, ba ba của cháu thật sự không có chuyện gì sao? Thật chỉ là uống rượu?”

Nhìn xem Kiều Nhạc Ninh vẻ mặt lo lắng, Giản Minh Thần tâm trong nháy mắt mềm nhũn, ôm lấy Kiều Nhạc Ninh: “Không có chuyện gì, ngủ một giấc thì tốt rồi. Ninh Ninh bình thường đều là tự mình ngủ sao? Thúc thúc nhìn xem Ninh Ninh ngủ có vẻ không tốt.” Nhà Kiều Tử Phỉ lớn như vậy cũng không mời người hầu, buổi tối đã trễ thế lại chỉ có một mình Kiều Nhạc Ninh. Đứa nhỏ này thật đúng là đáng thương.

“Dạ, gian phòng của cháu ở ngay cách vách phòng của ba ba.” Giản Minh Thần ôm lấy Kiều Nhạc Ninh đưa cậu nhóc trở về phòng ngủ, nhìn xem hắn đánh răng rửa mặt, thay đồ ngủ, nằm trên giường. “Vậy Ninh Ninh có thích nghe chuyện xưa không, thúc thúc biết kể rất nhiều chuyện xưa a.” Giản Minh Thần xuất ra chiêu chuyên hổng Lạc Lạc để hổng Kiều Nhạc Ninh, trong mắt cậu, Kiều Nhạc Ninh cũng là hài tử. Nhưng là nếu như cậu biết rõ Kiều Nhạc Ninh là Thiên Hòa thái tử, từ nhỏ tiếp nhận bồi dưỡng như thế nào để tương lai có thể trở thành một hắc bang lão đại của Châu Âu, cậu có thể hay không vẫn tiếp tục kể cho Kiều Nhạc Ninh chuyện xưa.

“Lạc Lạc trước khi ngủ cũng nghe chuyện xưa như vậy sao?” Kiều Nhạc Ninh đối với chuyện này cảm thấy hứng thú, hắn trước kia giống như chưa từng có tiếp xúc qua. “Đương nhiên, chúng ta thử nghe” Giản Minh Thần đem chuyện xưa kể cho Lạc Lạc kể cho Kiều Nhạc Ninh nghe, tiểu gia hỏa nghe xong không đến 10 phút liền hô hô buồn ngủ, không phải Giản Minh Thần chuyện xưa dễ nghe, mà là Kiều Nhạc Ninh thật sự là nghe không nổi nữa, hắn cảm giác như vậy chuyện xưa ấu trĩ cực kỳ, còn không bằng cho hắn luyện thương pháp với mấy thứ lợi tích kinh tế thực tiễn. (hắn =.,=)

Nhìn xem Kiều Nhạc Ninh buồn ngủ, Giản Minh Thần đứng dậy đem gian phòng tắt đèn đóng cửa, lặng lẽ

đi ra ngoài. Cũng đã muộn, Lạc Lạc nhà mình sợ chỗ lạ, phỏng chừng hiện tại đã sớm bò lên trên giường của mình rồi.

Nhẹ nhàng đẩy ra gian phòng của Kiều Tử Phỉ. Kiều Tử Phỉ còn đang ngủ, bắt quá chăn mền đã bị đá đến một bên. Giản Minh Thần bắt đắc dĩ cười cười, một đại nam nhân như vậy còn đá chăn mền. Liền đi qua giúp đem chăn mền đắp kín, đột nhiên thân thủ lại bị Kiều Tử Phỉ túm lại.

“Không cần phải đi, được không?!” Giản Minh Thần xấu hổ, đây là nói lời khi say a. “Kiều ca trước buông tay, ta không đi là được.”

“Không, anh không buông, em là của anh, anh không cho phép em ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ.”

Giản Minh Thần nghe xong, cảm giác mình chỉ số thông minh thoái hóa, lại cùng một con quỷ say giảng đạo lý. Dùng sức gỡ tay của Kiều Tử Phỉ ra, tắt đèn bỏ chạy, nếu còn ở lại không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Vừa ra phòng bị gió lạnh thổi tại lửa nóng trên mặt, Giản Minh Thần hơi chút thanh tỉnh một ít, tối nay rốt cuộc là sao a! Sớm biết Kiều Tử Phỉ tửu lượng kém như vậy, đánh chết mình cũng không dám cho anh ta thử Ly Hỏa a!

Nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi một chút, vì cái gì mình lại cảm giác cái hôn của Kiều Tử Phỉ cũng không tệ lắm. Ý nghĩ này tại trong đầu Giản Minh Thần lóe lên, cậu liền phỉ nhổ hung hăng bám véo chính mình, cậu khẳng định là bị bề ngoài Kiều Tử Phỉ mê hoặc. Ân, cậu hẳn là nên mau chóng tìm nam hài xinh đẹp mới đúng. Nếu không cậu thực sự có khả năng bụng đói ăn quàng...

25. Chương 25: Tỷ Tỷ

Edit: MynMyn

Kiều Nhạc Ninh từ trên cửa sổ nhìn thân ảnh Giản Minh Thần chạy đi, thiếu chút nữa cười to đi ra, cha của hắn vừa rồi làm chuyện gì, lại đem Giản thúc thúc dọa chạy.

“Ba ba nhanh đừng giả bộ, Giản thúc thúc đi rồi.” Kiều Nhạc Ninh đẩy ra cửa phòng Kiều Tử Phỉ, nhìn ba ba hắn cư nhiên còn nằm trên giường giả say rượu.

“Ân, ta biết rõ, con không phải đi ngủ rồi sao? Tại sao lại đến phòng ta.” Kiều Tử Phỉ cùng Kiều Nhạc Ninh ở chung phương thức không phải bình thường quái dị.

“Ba ba, chúng ta làm giao dịch đi, thế nào?”

“Nói xem xem!”

“Ba ba cuối tuần có thể đi theo con đến nhà Giản thúc thúc cọ cơm trưa, phỏng chừng buổi chiều còn có những tiết mục khác. Còn điều kiện, con muốn Leo chuyển sang làm quản lý cho con.”

Kiều Tử Phỉ nửa ngồi xuống tựa ở đầu giường, đứa con trai này thật đúng là công phu sư tử ngoạm, Leo vẫn là thư ký cá nhân của anh, năng lực làm việc rất mạnh, lần này anh trở lại Z quốc, chuyện bên LA cơ bản đều là Leo giúp anh xử lý. Vụ trao đổi này, Kiều Nhạc Ninh không phải quá lời hay sao!!

“Đổi thì đổi, bất quá phải để cho Leo giúp ta bồi dưỡng một người có thể thế thân hẳn đã, khi nào bồi dưỡng được, ta sẽ chuyển người cho.”

“Hảo, một lời đã định.” Kiều Nhạc Ninh cười mị mị bò lên trên Kiêu Tử Phỉ giường. “Ba ba, con nghe Lạc Lạc nói hẳn đều là cùng Giản thúc thúc cùng một chỗ ngủ, con chưa từng cùng người ngủ một chỗ, hôm nay con muốn thử.”

Kiều Tử Phỉ dương dương mi, anh như thế nào cảm giác mình giống như bị lừa, Kiều Nhạc Ninh là người dễ dàng bị đẩy đi như vậy sao?

“Ân, muốn ngủ đi nằm ngủ a.” Nói Kiêu Tử Phỉ liền đứng dậy đi rửa mặt, canh thật đúng là không muốn thay quần áo a, áo sơmi dường như còn lưu lại hương vị của Giản Minh Thần.

Kiều Nhạc Ninh vốn muốn cùng Kiêu Tử Phỉ cùng một chỗ ngủ, đáng tiếc đến nửa đêm chính hắn chạy về phòng, hai người bọn họ nằm hơn một tiếng đồng hồ đều không có ngủ nổi, các đợt huấn luyện làm cho bọn họ không cách nào cùng người khác cùng ngủ, cho dù là phụ tử cũng không được. Thân thể phản xạ có điều kiện là thứ hai người họ không cách nào thay đổi.

Giản Minh Thần từ nhà Kiêu Tử Phỉ trở về, ngày hôm sau Kiêu Tử Phỉ giống như không có việc gì gọi điện thoại cho cậu cảm tạ cậu đêm qua đưa mình về nhà, hơn nữa nói cho cậu biết cuối tuần sẽ cùng Kiều Nhạc Ninh đến nhà làm khách.

Gia trưởng mang theo nhi tử đi nhà đồng học làm khách đương nhiên không có gì không đúng, chính là vì cái gì Giản Minh Thần cảm giác trong nội tâm có điểm là lạ? Nhưng cũng không nghĩ ra có điểm nào không đúng.

Ngày thứ hai, thứ ba sau đó, Giản Minh Thần đều ở nhà bố trí phòng ốc, nhà xưởng thoáng cái đưa tới nhiều gia cụ như vậy, làm cho tay cậu bẽ bộn chân loạn nửa ngày. Bất quá thật may là công nhân nhà xưởng cũng tới nhiều, Giản Minh Thần cũng tranh thủ, kêu người ta giúp cậu xử lý gia cụ, thậm chí còn đem cả trong lần ngoài trang viên quét dọn một lần. Giản Minh Thần cảm thán hiện tại đúng là có tiền sẽ làm được tất cả a!

Phòng ở thu thập xong. Giản Minh Thần trước tiếp Lạc Lạc cùng Vân Minh trở về, về phần Giản Vân Phong, hiện tại ba ba cậu được ở cùng nhà với Cốc Tiểu Bắc, hẳn là đang vô cùng cao hứng a!

Mấy ngày nay luôn đưa đến dọn đi, thật đem Giản Minh Thần mệt muốn chết rồi, trời càng ngày càng lạnh, hoa trong trang viên cơ bản cũng đã héo tàn, chỉ còn vài đóa còn đang trong gió lạnh giãy dụa. Giản Minh Thần bắt đầu đi tưới nước, gần đây quá bận bịu nên không thể chăm sóc chúng. Cậu cũng đã vài ngày chưa có đi Mộng Tưởng đảo, không biết mấy cây trong đó giờ thế nào?

Thu thập xong trang viên, Giản Minh Thần vận vẹo một chút, lơ đãng nhìn lên, thấy bên ngoài hàng rào của trang viên xuất hiện một phụ nữ có thai. Thứ Giản Minh Thần cầm trong tay xuống rơi trên mặt đất.

Đó là Tư Đồ Linh Lung, nàng làm sao tới? Mà cũng đúng, Lăng Dạ ở gần nơi này, nàng là thê tử khẳng định cũng sẽ ở gần nơi này. Bảo bảo trong bụng của nàng hẳn là rất nhanh sẽ sinh a! Không có mình, Lăng Dạ cùng Tư Đồ Linh Lung chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Giản Minh Thần căn bản không muốn cùng Tư Đồ Linh Lung chào hỏi, cậu cảm giác vị tỷ tỷ này đã trở thành quá khứ. Nàng trong trí nhớ của cậu chỉ là một đoạn ngắn mà thôi. Chính là Tư Đồ Linh Lung vẫn đứng như vậy, cũng không nói chuyện, sững sờ ngẩn người sững sờ nhìn vài đóa hoa duy nhất trong trang viên.

Đã cuối mùa thu, Tư Đồ Linh Lung chỉ mặc một kiện trang phục cho phụ nữ có thai, rất đơn bạc. Đều cũng có hài tử, người vì cái gì không hảo hảo chiếu cố chính mình. “Vị nữ sĩ này người có chuyện gì không?” Giản Minh Thần bất đắc dĩ đi qua, cậu cũng không muốn cùng Tư Đồ gia tại có bất kỳ liên hệ nào.

Giản Minh Thần thấy Tư Đồ Linh Lung nửa ngày đều không có nói chuyện, không khỏi cẩn thận bắt đầu đánh giá nàng. Sắc mặt có chút tiêu tụy, không có trang điểm. Đôi mắt không có bất kỳ thần thái, chỉ là một mảnh u ám. Bởi vì mang thai mà dáng người mập mạp, làm cho cậu không cách nào liên tưởng Tư Đồ Linh Lung cùng mấy tháng trước chói lọi liên tưởng đến cùng một chỗ. Ánh mắt ngây ngốc, cậu từng trong ánh mắt Lạc Lạc gặp qua, đó là lúc tại Nhật Bản bác sĩ giám định Lạc Lạc là bị chứng ngại trí lực.

Chẳng lẽ hiện tại não bộ của Tư Đồ Linh Lung cũng xuất hiện vấn đề. Giản Minh Thần đang nghi kị, đột nhiên một chiếc xe dừng ở cách đó không xa. Lạc Lạc tự mình mở cửa xe một đường chạy chậm hướng Giản Minh Thần hô: “Ba ba, Lạc Lạc đã về rồi.”

Vừa nhìn thấy Lạc Lạc, Giản Minh Thần trên mặt lập tức một mảnh nắng, sững nịch ôm lấy Lạc Lạc vọt tới bên cạnh mình: “Lạc Lạc như thế nào giữa trưa lại về đây, hôm nay không có khóa sao?” Giản Minh Thần hỏi Lạc Lạc, xem sau lưng là Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc.

“Xế chiều hôm nay không được khóa nha, lão sư nói xế chiều hôm nay trường học muốn trừ độc, để cho chúng con được nghỉ.”

Một mực trầm mặc, Tư Đồ Linh Lung nghe thấy Lạc Lạc nói chuyện, đột nhiên đánh tới: “Hài tử, hài tử của ta.” Có chút dữ tợn, Tư Đồ Linh Lung nắm chặt cánh tay Lạc Lạc. Cái này khiến cho Lạc Lạc sợ hãi, nữ nhân này quá kinh khủng, vốn liền thích khóc, Lạc Lạc “Oa” một tiếng khóc lớn lên. “Ba ba, cánh tay Lạc Lạc đau quá, đại vu bà người thả ta ra.” Lạc Lạc một bên vừa khóc vừa nói, còn không rất vận vẹo tiểu thân thể, cầm cánh tay nhỏ đánh Tư Đồ Linh Lung. Không có vài giây khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thành màu đỏ bừng.

Ba cái đại nam nhân gặp phải qua tình huống như vậy, tiếng khóc Lạc Lạc vang vọng thiên địa, không chỉ có làm cho Tư Đồ Linh Lung sững sờ, cũng đưa tới Lăng Dạ đang tìm kiếm Tư Đồ Linh Lung. “Cha mau đưa Linh Lung kéo ra, nàng làm đau Lạc Lạc.”

“Cẩn thận một chút, nàng mang thai, đừng làm bị thương.” Giản Minh Thần có chút sốt ruột, Lạc Lạc trong ngực khóc thở không ra hơi. Cậu cũng không có để ý thốt ra danh tự.

Chính là vừa mới chạy đến Lăng Dạ nghe được, trong nháy mắt hắn cảm giác mình về tới lúc nhỏ, Tư Đồ Ninh thường xuyên cũng là dùng âm điệu như vậy gọi Tư Đồ Linh Lung. Em ấy chưa bao giờ gọi Tư Đồ Linh Lung là tỷ tỷ, mà gọi là nàng Linh Lung. Đầu lưỡi hơi hơi quẩn xoắn, phát âm cũng không phải rất chuẩn.

“Còn không mau mang tiểu thư xuống dưới uống thuốc.” Lăng Dạ chỉ huy người hầu quá khứ hỗ trợ đem Tư Đồ Linh Lung lôi đi. Chính là người này bắt lấy cánh tay Lạc Lạc sống chết chính là không buông tay. Người hầu cơ hồ muốn đem Tư Đồ Linh Lung chặt đứt tay nàng cũng không buông tay.

“Các người đều điểm nhẹ, tay Linh Lung muốn bị các người chặt đứt rồi. Các người điểm nhẹ, nàng hiện tại mang bầu a!” Giản Minh Thần có chút tức giận những người hầu này như thế nào lại dùng lực lớn như vậy. “Ồ ô, đại vu bà mau buông, Lạc Lạc chán ghét người.” Hiện tại phỏng chừng cánh tay của Lạc Lạc đều đã sưng lên.

“Linh Lung buông ra Lạc Lạc, hắn không chạy, hắn sẽ một mực ở cùng người.”

“Linh Lung người nắm Lạc Lạc tay thử xem, như người vậy sẽ làm đau hắn, hắn sẽ không thích người nha.”

Giản Minh Thần một bên kiên nhẫn khuyên bảo Tư Đồ Linh Lung, một bên trấn an Lạc Lạc, để cho Lạc Lạc nắm cánh tay Tư Đồ Linh Lung.

Không nghĩ tới chiều này thật đúng là có tác dụng, Tư Đồ Linh Lung rõ ràng buông tay ra, chuyển thành nhẹ nhàng nắm lấy Lạc Lạc. Tuy nhiên đôi mắt còn không có sáng rọi, nhưng nét dữ tợn trên mặt cũng là không còn.

Thấy Tư Đồ Linh Lung bình tĩnh trở lại, Giản Minh Thần hơi chút thở dài một hơi, lúc này mới chú ý đến một bên Lăng Dạ. Hắn chính vẽ mặt nghi hoặc nhìn chính mình.

“Cái kia nhĩ hảo Lăng tiên sinh, thê tử người giống như có chút thần chí không rõ.” Giản Minh Thần có chút xấu hổ, vừa rồi cậu dưới tình thế cấp bách giống như trực tiếp kêu Linh Lung, Lăng Dạ nhất định sẽ hoài nghi mình.

“Nhĩ hảo, Giản tiên sinh, lại gặp mặt. Nàng không phải thê tử ta mà là muội muội ta, sự tình vừa rồi không có ý tứ. Nàng bị kích thích, thần trí có chút ít vấn đề.” Lăng Dạ lúc nói chuyện nhìn chằm chằm vào Giản Minh Thần, khiến cho Giản Minh Thần có một loại cảm giác bị dã thú chằm chằm.

Lần này cùng Lăng Dạ gặp mặt cậu bình tĩnh rất nhiều, so với với lần Lăng Dạ vừa đưa đến, khẩn trương cũng không có. “Trước hết để cho Lạc Lạc cùng nàng đi nghỉ ngơi đã, gây sức ép đã lâu như vậy.” Nói xong, Giản Minh Thần an ủi Lạc Lạc vài câu, để cho Lạc Lạc cùng đi với Tư Đồ Linh Lung. Lạc Lạc có chút không vui, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn cùng Giản Minh Thần cò kè mặc cả. “Liền một lát, chờ con trở về ba ba sẽ làm cho con bánh ngọt ô mai ăn.” Giản Minh Thần thả ra đòn sát thủ, cũng không tin Lạc Lạc không mắc câu.

“Đó, cái kia ba ba không cho là xấu lắm.”

“Ba ba chưa bao giờ lừa gạt Lạc Lạc.”

“Lăng tiên sinh, trước hết để cho con ta cùng đi với Linh Lung a, đợi lát nữa nàng ngủ, sẽ để cho Lạc Lạc trở về.”

“Cám ơn Giản tiên sinh, bên này mời.” Lăng Dạ mang theo Giản Minh Thần cùng Lạc Lạc trở về trang viên của hắn, người hầu hỗ trợ an bài Tư Đồ Linh Lung nghỉ ngơi, chỉ chốc lát tới một cái bác sĩ tới cho Tư Đồ Linh Lung một kim, nàng rất nhanh liền ngủ. Chỉ là bắt lấy tay Lạc Lạc một mực không chịu buông.

“Thứ cho ta mạo muội, Giản tiên sinh là làm sao biết muội muội của ta gọi Linh Lung.” Lăng Dạ thấy Tư Đồ Linh Lung nằm ngủ, mang theo Giản Minh Thần đến phòng khách ngồi xuống nói chuyện phiếm. “Ta cùng Tư Đồ Linh Lung tại một cái tiệc tối đã gặp qua, nên biết rõ tên của nàng.” Lấy cớ này nghe mặc dù có chút sứt sọc, nhưng là hợp tình hợp lý. Tư Đồ Linh Lung trước kia chính là rất thích giao thiệp, xã hội thượng lưu không ai không biết nàng.

“Nguyên lai là như vậy a.”

Giản Minh Thần hiện tại suy tư cũng không phải là như thế nào che dấu chính mình nhận thức Tư Đồ Linh Lung, cậu muốn biết vì cái gì Tư Đồ Linh Lung lại trở nên thần trí mơ hồ, vì cái gì chính mình biến mất nàng lại không có trở thành thê tử mà Lăng Dạ là muội muội? Tại chính mình sau khi rời đi Tư Đồ gia đã xảy ra chuyện gì?

Kỳ thật những này cậu vốn không nghĩ quản, dù sao cậu đã buông xuống. Nhưng là hôm nay chứng kiến Tư Đồ Linh Lung thành cái dạng này, cậu đau lòng lợi hại. Lúc nhỏ cậu vì là con riêng nên luôn bị hài tử đồng tộc khi dễ, chỉ có Tư Đồ Linh Lung thích cùng cậu chơi đùa, cũng không có bởi vì cậu như thế mà làm khó dễ. Nếu như không phải hai người bọn họ đều đã yêu Lăng Dạ, bọn họ hiện tại hẳn là tỷ đệ rất thân mật a!! Tại trong đáy lòng Giản Minh Thần cũng không hận Tư Đồ Linh Lung. Đối mặt tình yêu bọn họ cũng không có biện pháp, đều không thể khống chế tâm của mình. Mọi người là ích kỷ.

Giản Minh Thần cũng không có trực tiếp hỏi Lăng Dạ chuyện gì xảy ra, hiện tại Lăng Dạ đã bắt đầu hoài nghi cậu. Cậu cũng không muốn lại cùng Lăng Dạ có cái gì liên quan. Tiền thế cậu đã dùng tính mạng của mình triệt tiêu tình yêu đối với Lăng Dạ. Bọn họ đã huê nhau, ai cũng không nợ ai rồi.

Thời điểm mang theo Lạc Lạc trở lại Trang Viên Hoa Hồng cũng đã sắp đến buổi chiều, Lạc Lạc là sau khi Tư Đồ Linh Lung ngủ say mới có thể lấy tay ra, trên tay đã có máu ứ đọng. Giản Minh Thần sợ Giản Văn

Phong cùng Cốc Tiểu Bắc nhìn Lạc Lạc thương tâm đau nhức, cũng không còn cùng bọn họ chào hỏi liên tục tiếp vào Mộng Tưởng đảo.

“Lạc Lạc chán ghét ba ba sao? Là ba ba không có bảo vệ tốt Lạc Lạc, làm cho Lạc Lạc bị thương.” Phụ tử hai người nằm ở trong ôn tuyền, Giản Minh Thần dùng nước ôn tuyền nhẹ nhàng mát xa vết máu ứ đọng trên cánh tay cùng tay của Lạc Lạc.

“Lạc Lạc yêu ba ba nhất. Vừa rồi ba ba cũng là vì a di kia. Nghe người hầu nói a di trong bụng cũng có tiểu bảo bảo, Lạc Lạc cũng muốn có một đệ đệ như vậy a.” Giản Minh Thần xấu hổ, nguyện vọng này của Lạc Lạc là không thể nào thực hiện.

“Còn đau không?” Giản Minh Thần có chút đau lòng nhìn Lạc Lạc, chính là vừa rồi loại tình huống nếu như Tư Đồ Linh Lung cùng trong bụng hài tử có chuyện gì, cậu nhất định sẽ đau lòng cả đời.

“Đã không đau, Lạc Lạc muốn ăn bánh ngọt ô mai, ăn bánh ngọt ô mai Lạc Lạc sẽ hết ngay.”

Ai, nhà bọn họ vì cái gì luôn ham ăn như vậy a!!

26. Chương 26: Điều Tra

Edit: MynMyn

Liên ba ngày không có lên lớp, Giản Minh Thần vẫn là ngại ngủ, cậu trong học kỳ này đã nghỉ tương đối nhiều.

Cả ngày cùng Vân Dịch Chi vui cười đến bất diệt nhạc hồ nhưng trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện của Tư Đồ Linh Lung. Nhà của Vân Dịch Chi tại Z quốc coi như là đại gia tộc, trước đây có nghe nói qua, hình như là xếp hạng 3 trong tứ đại gia tộc, thế lực cũng không phải lớn bình thường. Nếu mình nhờ Vân Dịch Chi điều tra thì khẳng định sẽ rất nhanh có kết quả.

Nhưng là cậu không nghĩ sẽ phiền Vân Dịch Chi, hai người mặc dù là đồng học nhưng cậu không nghĩ sẽ để Vân Dịch Chi biết quá nhiều về mình.

Ý thức tự bảo hộ bản thân vẫn rất mạnh, cậu giống như một chú rùa nhỏ, tuy muốn tiếp xúc với người khác nhưng vẫn là sợ hãi, khi có chuyện liền trốn lại vào trong lớp vỏ của mình. Muốn tiến vào tâm của cậu, không phải khó khăn bình thường.

Giản Minh Thần suy nghĩ cả nửa ngày, đột nhiên xuất hiện danh tự của Kiều Tử Phỉ, nam nhân này coi như là bằng hữu của mình đi. Mặc dù kết thân chưa lâu nhưng vẫn là rất hợp. Hơn nữa Kiều gia so với Vân gia cũng mạnh hơn một ít, xếp thứ hai trong tứ đại gia tộc. Nếu cậu tìm Kiều Tử Phỉ giúp chuyện này

khăng định không có vấn đề gì.

Kiều Tử Phỉ so với Vân Dịch Chi thoát nhìn có vẻ đáng tin hơn, dù sao đối phương cũng là tổng tài của Thiên Viên tập đoàn đã nhiều năm, đối nhân xử thế cũng có kinh nghiệm hơn. Dù anh ta biết mình muốn điều tra Tư Đồ Linh Lung hẳn cũng không có ảnh hưởng đến mình.

Làm xong tư tưởng, Giản Minh Thần liền gọi điện cho Kiều Tử Phỉ, cậu nghĩ chuyện này để lâu không được, trạng thái hiện giờ của Tư Đồ Linh Lung không có tốt, dù muốn giúp cũng phải hiểu rõ sự tình đã.

“Ừ, Kiều ca, là em Giản Minh Thần.”

Nhưng phía bên kia điện thoại lại truyền đến không phải là thanh âm của Kiều Tử Phỉ mà là thanh âm mềm mại của nữ nhân, “Ngại quá, Phỉ đang tắm, người có thể một lát nữa gọi lại được không.” Giản Minh Thần sửng sốt, trong nháy mắt mặt liền hồng, có phải mình quấy nhiễu chuyện tốt của người ta hay không. Vội vàng ngắt điện thoại, Giản Minh Thần cảm giác tim đập lợi hại, còn có chút ần ần đau. Vì cái gì nghe nữ nhân kia kêu “Phỉ” thì hẳn lại cảm thấy toàn thân lạnh run. Chẳng lẽ mình sinh bệnh.

Vân Dịch Chi lúc quay trở lại thấy Giản Minh Thần có chút mất hồn vía, nghi hoặc hỏi: “Minh Thần sao vậy?”

“A, không có gì, vừa mới đi ra ngoài gọi điện thoại có chút lạnh.” Vân Dịch Chi nhún mày, bọn họ hiện đang ở trong thư viện, như thế nào lại lạnh a!

Bên kia Nhã Lan bị ngắt điện thoại, có chút mặc danh kỳ diệu, nam hài vừa rồi sao lại khẩn trương như vậy a. Nàng còn chưa có nói xong, liền vội vàng ngắt điện thoại, không lẽ mị lực của mình lại giảm mạnh, người ta mới nghe thấy thanh âm liền muốn ngắt điện thoại.

“Nhã Lan sao lại ở đây, hôm nay người không phải có một buổi gặp mặt với fan sao?”

“Phỉ, ngại quá, hại người một thân đầy cafe.” Kiều Nhã Lan đem điện thoại của Kiều Tử Phỉ đưa qua, “Vừa mới có một nam hài gọi điện cho người, ta liền tiếp, hẳn giống như tìm người có chuyện.”

Hôm nay nàng đến đây vì chuyện Thiên Viên đầu tư cho bộ phim của nàng, không nghĩ tới sẽ gặp Giang Tư Lục, hai người mới gặp mặt chưa được hai câu liền cãi nhau, vốn nàng nghĩ lấy cafe tạt Giang Tư Lục, nhưng do cafe quá nóng nên lại đổ lên người Kiều Tử Phỉ. Hoàn hảo khiến đệ đệ nàng tức giận, không biết bộ phim của mình liệu có sụp đổ hay không đây.

Kiều Nhã Lan đi ra ngoài, liền nhìn thấy Giang Tư Lục vẫn đang ở ngoài chờ, Kiều Nhã Lan khinh thường “hừ” một tiếng, ném ánh mắt như dao cho Giang Tư Lục, xoay người liền đi thẳng, hiện tại nàng cũng không muốn cùng Giang Tư Lục nói bất cứ chuyện gì. Nàng đường đường là đại tiểu thư Kiều gia lại đi coi trọng tiểu binh dân như hắn, coi như hắn có phúc khí, thế nhưng lại dám biến mất, còn biến mất hơn nửa năm, hẳn coi nàng là cái gì.

Giang Tư Lục mắt thấy Kiều Nhã Lan đi xa dần, một chút biện pháp giữ lại cũng không có. Hắn vốn nghĩ sẽ cùng Kiều Nhã Lan hảo hảo nói chuyện, nhưng mỗi lần hai người gặp mặt không phải “băng” thì chính là “lửa”, còn kém lấy thương tâm mình mấy cái lỗ thôi. Giang Tư Lục nhìn thân ảnh đã biến mất, nhẹ nhàng thở dài, chỉ có thể lại tìm dịp gặp khác để giải thích với Kiều Nhã Lan thôi.

Ở trên lầu, Kiều Tử Phỉ tắm rửa, thay xong quần áo chuẩn bị gọi điện lại cho Giản Minh Thần, anh hiện đang cùng Tu La Môn bàn chuyện mua bán vũ khí, cho nên thời gian gần đây không có gọi điện cho Giản Minh Thần, không nghĩ tới đối phương lại chủ động gọi điện cho mình, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ.

Nhưng anh lại quên mất chuyện Kiều Nhã Lan tiếp điện thoại lúc nãy, chuyện tuy nhỏ, nhưng lại là một vật cản lớn trên con đường truy thê của anh, khiến anh ăn tận khổ đầu.

“Uy Minh Thần, vừa mới em tìm anh có chuyện gì a.” Giản Minh Thần nhìn Kiều Tử Phỉ điện lại, do dự nửa ngày mới tiếp nhận. Cậu hiện tại cảm giác trong lòng là lạ, có chút giống lúc trước khi biết Lăng Dạ cùng Tư Đồ Linh Lung có quan hệ. Ghen tị, hận, mạnh mẽ trong ***g ngực. Giản Minh Thần hít sâu, vỗ vỗ đầu mình, cậu hiện đang nghĩ cái gì a? Kiều Tử Phỉ cũng không phải là Lăng Dạ, người ta có làm gì cũng đâu có liên quan cậu.

“Àn, kiều ca, thật ngượng ngùng quá nhiều anh.”

“Thế nào, lại bắt đầu cùng anh khách khí, tìm anh có chuyện gì không?”

“Kiều ca có thể hay không giúp em giới thiệu một thám tử a.” Kiều Tử Phỉ nghe đến “thám tử” không khỏi nhú mày, Giản Minh Thần tìm thám tử làm cái gì?

“Không có vấn đề, em muốn tra cái gì, trực tiếp cho anh biết cũng được, thủ hạ của anh cũng có thể làm việc này.”

“Là như vậy, em muốn biết Tư Đồ Linh Lung là thế nào trở thành thần trí không rõ. Tư Đồ gia tộc hẳn là anh biết rõ đi, Tư Đồ Linh Lung là đại tiểu thư của gia tộc đấy.” Nói xong này câu Giản Minh Thần hung hăng vả chính mình, cậu giải thích cái gì a, người ta sao có thể không biết Tư Đồ gia tộc.

Luôn luôn tại mỉm cười, Kiều Tử Phỉ sau khi nghe đến Tư Đồ gia tộc, trong lòng lộp bộp. Giản Minh Thần thế nào lại cùng Tư Đồ gia tộc có dính dáng. Tại Z quốc, Tư Đồ gia tộc cũng không là thực nổi danh, thậm chí cũng không nằm trong tứ đại gia tộc.

Nhưng là Kiều Tử Phỉ tại LA vẫn là đối với Tư Đồ gia tộc rất rõ ràng. Đó là một gia tộc thần bí, thế lực phân bố từ LA đến khắp Châu Âu, năm ấy khi anh đi LA phát triển có được gặp qua gia chủ của Tư Đồ gia – Tư Đồ Minh, là một lão đầu thực cường thế. Anh có thể ở LA dừng chân lại cũng nhờ Tư Đồ gia chiếu cố khá nhiều.

Đối với người Giản Minh Thần nhắc đến, Tư Đồ Linh Lung anh cũng có biết, nàng cùng đệ đệ Tư Đồ Ninh cùng thích môn chủ của Tu La Môn – Lăng Dạ. Trong hôn lễ của nàng, Tư Đồ Ninh bị ám sát, sau đó Tư

Đồ Linh Lung cũng đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện trong trang viên của Lăng Dạ. Ách, Lăng Dạ hình như là hàng xóm của Giản Minh Thần. Nhưng Giản Minh Thần cũng không giống như là bất quá nhân a, vì cái gì đột nhiên lại muốn điều tra Tư Đồ Linh Lung.

“Chuyện này anh có thể làm, bất quá có khả năng thời gian sẽ dài một chút, dù sao Tư Đồ gia tộc cũng không phải dễ dàng điều tra.” Kiều Tử Phỉ áp xuống tâm tư nghi hoặc, dùng ngữ khí bình thản nói với Giản Minh Thần.

“Nhưng thời gian em có là hữu hạn a, Kiều ca chuyện này liên quan đến sự sống chết của một người, có thể hay không trong 2 ngày có tin tức a.” Giản Minh Thần thật sự lo lắng trạng thái hiện tại của Linh Lung, rất có khả năng không thể giữ được hài tử trong bụng nàng, dù thế nào đó cũng là huyết mạch của Lăng Dạ, coi như đây là chuyện cuối cùng cậu có thể làm cho Lăng Dạ đi.

Nghe Giản Minh Thần vội vàng như thế, Kiều Tử Phỉ càng thêm nghi hoặc, bất quá vẫn là đáp ứng yêu cầu của Giản Minh Thần, “Được rồi, Minh Thần, trong 2 ngày ta sẽ cấp tin tức cho em, nếu sự tình thật sự nghiêm trọng, em giải quyết không được thì cứ nói với anh, anh sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Đến lúc Kiều Tử Phỉ khẳng định nói lại, Giản Minh Thần cảm thấy thả lỏng hơn nhiều, cánh tay vô lực lúc này nghe được thanh âm của Giản Minh Thần cũng khá hơn rất nhiều, bất quá Giản Minh Thần cũng không có phát hiện, cậu sẽ hoàn toàn đắm chìm trong sự kiện về Tư Đồ Ninh.

Cậu đi thăm Tư Đồ Linh Lung hai lần, mang thêm một ít đồ từ Mộng Tưởng đảo, hy vọng nước suối ở đây cũng có thể giúp Tư Đồ Linh Lung thanh tỉnh lại giống như Lạc Lạc trước đây.

Đi hai lần, đều không có gặp Lăng Dạ, hẳn giống như bề bộn rất nhiều việc. Trong trang viên luôn có rất nhiều người, đại đa số là ám vệ của Tu La Môn được phái đến để chiếu cố Tư Đồ linh lung sinh con. Giản Minh Thần có chút khó hiểu, dựa theo trạng thái hiện tại, đây chính là cảnh giới cấp một của Tu la môn, chẳng lẽ có người muốn ám sát Tư Đồ Linh Lung.

Nhận được điện của Kiều Tử Phỉ là vào 5 giờ chiều, Giản Minh Thần chỉ mặc một chiếc áo T shirt ngắn tay, vội vàng chạy ra ngoài, cậu không có nghĩ đến Kiều Tử Phỉ sẽ tự mình đưa tư liệu điều tra đến. Đi quá mau nên cậu đều không có mặc áo khoác.

“Kiều ca, anh như thế nào chính mình đưa lại đây, anh cứ gọi điện để em đến lấy là được rồi.” Giản Minh Thần ngồi trên xe cảm nhận được ấm áp, nhin không được chà xát hai cánh tay. Có phải sắp đến mùa đông hay không, thế nào lại lạnh như vậy.

Kiều Tử Phỉ vừa thấy Giản Minh Thần ăn mặc mỏng manh như thế, có phải đang dụ dỗ mình hay không a. (hự =”= k để ý e ấy đang lạnh mà lại nghĩ đi đâu đây lại thêm anh công tính trùng thượng não)

“Dù sao anh cũng đang rảnh. Em trước nhìn xem đi.” Kiều Tử Phỉ liền đưa cho Giản Minh Thần một cái túi. Giản Minh Thần có chút kích động, cậu thật sự thực muốn biết Tư Đồ Linh Lung là vì sao lại biến thành như vậy?

Nhanh chóng đọc lướt qua, Giản Minh Thần như hấp một ngụm lạnh khí, không có nghĩ đến sau khi Tư Đồ Ninh chết lại phát sinh nhiều chuyện như thế. Sau ngày đấy, Lăng Dạ biết có người muốn ám sát hắn, sợ Tư Đồ Linh Lung sẽ bị dính líu liền đem giấu nàng đi. Rồi sau đó Lăng Dạ liền tới Z quốc. Nhưng hắn đi chưa được bao lâu, liền có người bên cạnh hạ được với Tư Đồ Linh Lung, muốn tiêu trừ hài tử trong bụng nàng, Tư Đồ Linh Lung thập tử nhất sinh, cuối cùng giữ lại được hài tử, nhưng tình thần lại trở nên thất thường. Nàng cảm giác được có người muốn hại hài tử của nàng, liền hướng Thiên Thần cầu khẩn, một thời gian sau liền biến thành ngây ngốc. Người nào cũng nhận không ra, chỉ nói chuyện một mình, đôi khi còn túm tay người khác, nói họ muốn hại hài tử của nàng.

Lăng Dạ biết được chuyện này, liền đem Tư Đồ Linh Lung đến Z quốc trị liệu, hy vọng thay đổi hoàn cảnh sẽ tốt hơn, không nghĩ đến Tư Đồ Linh Lung thay đổi hoàn cảnh lại không nháo, nhưng cũng không lên tiếng nói chuyện, luôn ngây ngốc như vậy.

Giản Minh Thần xem xong tư liệu đôi mắt hồng, nguyên lai Lăng Dạ cũng không yêu nàng, nếu yêu thì làm sao để nàng lại một mình mà chạy đến Z quốc, nếu yêu sao lại lãnh đạm với nàng, nếu yêu sao lại trước mặt người khác nói đó là muối muối của mình.

Nhưng nếu đã không yêu, thì tại sao Lăng Dạ lại để Tư Đồ Linh Lung mang hài tử của Lăng Dạ, vì cái gì hắn lại không coi trọng ước hẹn với mình mà lên giường với Tư Đồ Linh Lung. Rốt cục tất cả là vì cái gì?

27. Chương 27: Yêu Ớt

Edit: MynMyn

Giản Minh Thần xem xong tư liệu đôi mắt hồng, nguyên lai Lăng Dạ cũng không yêu nàng, nếu yêu thì làm sao để nàng lại một mình mà chạy đến Z quốc, nếu yêu sao lại lãnh đạm với nàng, nếu yêu sao lại trước mặt người khác nói đó là muối muối của mình.

Nhưng nếu đã không yêu, thì tại sao Lăng Dạ lại để Tư Đồ Linh Lung mang hài tử của Lăng Dạ, vì cái gì hắn lại không coi trọng ước hẹn với mình mà lên giường với Tư Đồ Linh Lung. Rốt cục tất cả là vì cái gì?

Giản Minh Thần hơi hơi cúi đầu, trong nội tâm đặc biệt ủy khuất, cậu cảm giác cái chết của mình thật không có ý nghĩa. Có lẽ mọi chuyện đều không giống như cậu biết. Cậu có lẽ chỉ là vật hi sinh của âm mưu nào đó??

Lăng Dạ trong hôn lễ ngày đó biểu hiện quá mức tỉnh táo, còn cả ánh mắt bối rối nhìn mình, cậu vẫn nghĩ đó là phản ứng của Lăng Dạ khi thấy mình phát hiện ra chuyện. Nhưng bây giờ nghĩ lại giống như không phải, buổi hôn lễ kia hẳn là Lăng Dạ cố ý thiết kế cái bấy a, Lăng Dạ tinh thông tính toán, chỉ là không có nghĩ đến chuyện mình sẽ chết. Tư Đồ Linh Lung lần này bị hại phỏng chừng cùng cùng Tư Đồ Nhân, Tư Đồ Lương có quan hệ a! Chỉ là không biết Lăng Dạ là tính toán thế nào?

Tư Đồ Ninh đã chết rồi, phụ thân cậu Tư Đồ Phong lại không thích vị trí gia chủ Tư Đồ gia tộc, còn Tư

Đồ Nhân hẳn là sẽ trở thành thừa kế thứ nhất danh chính ngôn thuận.

Tư Đồ Nhân trở thành gia chủ, sau lưng của hắn Tư Đồ Lương có thể khống chế nhà Tư Đồ. Nhưng bọn họ tại sao phải hại hại tử trong bụng Tư Đồ Linh Lung. Tư Đồ Linh Lung căn bản không cách nào ảnh hưởng đến địa vị của họ trong nhà Tư Đồ.

“Kiều ca, người biết hiện tại ai là người kế tiếp nhiệm chức chủ nhân của Tư Đồ gia tộc không?” Giản Minh Thần không có ngần ngại nhìn Kiều Tử Phi, chỉ là thẳng một đường nhìn vào đồng tài liệu trong tay. Kiều Tử Phi đột nhiên nghe được Giản Minh Thần hỏi mình, hơi chút sửng sốt, Giản Minh Thần lúc nói chuyện có rõ ràng giọng mũi, chẳng lẽ hắn khóc. “Tư Đồ gia tộc bây giờ vẫn còn là Tư Đồ phong, bất quá nghe nói Tư Đồ lão gia tử một mực vừa ý tôn tử Tư Đồ Ninh. Đáng tiếc đã bị ám sát. Sau khi Tư Đồ Ninh chết, Tư Đồ lão gia tử giống như cũng không có để ý đến mấy tôn tử khác, xem ra là muốn từ dòng họ chọn ra một đứa bé.”

Phải không? Phụ thân của mình cư nhiên còn treo danh thái tử trong Tư Đồ gia tộc. Đã không thích vì cái gì còn muốn tại Tư Đồ gia tộc gốc. Trước kia lúc mình đi theo Lăng Dạ, phụ thân cậu không phải coi vị trí thái tử của Tư Đồ gia tộc giống như khoai lang phồng tay sao? Hận không thể chạy đến nhà Lăng Dạ kéo mình trở lại thế thân cho vị trí của ông trong Tư Đồ gia tộc. Cũng chính bởi vì mình không nghĩ trở lại Tư Đồ gia tộc, Tư Đồ Lương mới tại trước mặt Tư Đồ lão gia tử phân phối, đem mình trục xuất ra Tư Đồ gia tộc.

Hắn còn nhớ mình ở trong đường quỳ một đêm, gia gia của cậu cũng ở trong đường cùng hắn một đêm, trước khi đi nói cho cậu biết, chỉ cần cậu nghĩ trở về, cửa nhà Tư Đồ luôn vì cậu mà rộng mở. Cha mẹ cũng không thương cậu, duy chỉ còn Tư Đồ lão gia tử còn quan tâm cậu a!!

Nếu Tư Đồ Lương còn chưa được trở thành người thừa kế thứ nhất, cậu khẳng định còn sẽ có hành động. Giản Minh Thần đột nhiên nhớ tới trong ngày tang lễ của Tư Đồ Ninh nghe lén được giữa Tư Đồ Lương cùng Tư Đồ Nhân nói chuyện. Ảnh chụp Lăng Dạ cùng băng ghi hình, chỗ đó có lẽ sẽ có manh mối. Tư Đồ Nhân đôi khi quá mức mềm yếu cũng quá mức ngu xuẩn, để cho Tư Đồ Lương lợi dụng, đến khi Tư Đồ Lương có thể đạt được vị trí hắn muốn sẽ lập tức đá người ra.

Nếu như Tư Đồ Ninh còn sống thì hắn còn có thể thu liễm. Dù sao Tư Đồ Ninh cũng có lão gia tử làm chỗ dựa, tên đấy sẽ không dám động đến cậu. Đáng tiếc Tư Đồ Ninh lại chết ở trong tay đệ đệ Tư Đồ Nhân. Tư Đồ Lương rốt cuộc cầm được cái gì của Tư Đồ Nhân, có thể khiến cho Tư Đồ Nhân liều giết Tư Đồ Ninh. Cậu trọng sinh đã hơn nửa năm nhưng mãi cũng không nghĩ ra được đáp án hợp lý.

Vốn cậu cũng không nghĩ can thiệp chuyện này, cậu cũng không muốn quản Tư Đồ gia sẽ rơi vào tay ai. Nhưng giờ chuyện lại liên quan đến an nguy của Tư Đồ Linh Lung, huyết mạch của Lăng Dạ, làm cho cậu không thể không quản.

Cậu cả đời này thậm chí sẽ hảo hảo sống, rời xa tranh đấu gia tộc, rời xa những lục đục kia, cậu đã đủ mệt mỏi rồi. Nhưng chính là cuộc đời luôn có rất nhiều bất đắc dĩ, chuyện tình mấy hôm nay khiến cậu không cách nào thoải mái, tâm lý luôn rất là khó chịu. Cậu không nghĩ đến báo thù, chính là cậu không cho phép người khác đụng tới người thân của mình.

Một người bị đè nén quá lâu, chỉ cần một cơ hội rất nhỏ sẽ bộc phát. Lăng Dạ trong cái bấy hôn lễ kia chính là cơ hội. Tuy nhiên không biết Lăng Dạ cụ thể muốn làm cái gì, nhưng hẳn có thể đem cả cốt nhục của hắn đem ra mạo hiểm, còn mình có lẽ đã bị lợi dụng qua, chỉ là mình quá ngu ngốc không nhận ra mà thôi. Giản Minh Thần cảm giác toàn thân vô lực, Lăng Dạ làm cho cậu quá đổi thất vọng.

“Kiều ca có thể cho em mượn bả vai một lúc được không?” Giản Minh Thần không chờ được Kiều Tử Phi hỏi đáp, đã đem mặt vùi vào cổ của anh. Không biết vì cái gì khi xem hết tư liệu, trong lòng của cậu đặc biệt buồn bực, đặc biệt muốn khóc, lại nhất thời không chế không nổi, ghé vào bả vai Kiều Tử Phi yên lặng lưu nước mắt.

Kiều Tử Phi vỗ nhẹ lên lưng của Giản Minh Thần, anh không biết vì cái gì Giản Minh Thần đột nhiên lại khóc. Cảm nhận được nước mắt của Giản Minh Thần ướt nhẹp quần áo của mình, Kiều Tử Phi đau lòng không thôi. Bảo bối của anh làm sao vậy.

“Minh Thần, làm sao vậy, không thoải mái khóc lên thì tốt rồi. Nếu không em cứ đem tâm sự nói với anh, coi như anh là thùng rác để cho em thổ lộ.” Bị Kiều Tử Phi nói như vậy, Giản Minh Thần ngược lại dần dần ngừng nức nở. Cậu làm sao lại ở trước mặt Kiều Tử Phi khóc, thật sự là dọa người a!!

Hít hít cái mũi ửng đỏ. “Không có việc gì Kiều ca, chính là đột nhiên nhớ tới một ít chuyện không vui trước kia, để cho anh phải chê cười rồi.” Giản Minh Thần có chút không có ý tứ, dù sao hai người bọn họ cũng chưa quen thuộc đến mức có thể nói hết tất cả.

Lấy mấy tờ khăn giấy đưa cho Giản Minh Thần, Kiều Tử Phi có chút bất đắc dĩ mỉm cười: “Không có việc gì là tốt rồi, nhanh lau nước mắt, trở về tắm nước nóng, sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Kiều Tử Phi biết rõ hiện tại Giản Minh Thần hẳn là muốn một mình ngốc a, anh tuy muốn biết rõ cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng anh còn là có chừng mực, không thể ép cậu quá nhanh, nếu không sẽ dọa cậu bỏ chạy.

“Ân, Kiều ca, em đi về trước, cuối tuần nhớ mang Ninh Ninh sớm một chút tới, em sẽ chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon.” Giản Minh Thần cầm khăn giấy lau đôi mắt còn chút ướt át, có chút không có ý tứ, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

“Ân, em lúc đi ra không có mặc áo khoác, trước mặc của anh đã.” Kiều Tử Phi đem áo khoác của mình cởi ra giúp Giản Minh Thần xuyên thẳng.

Giản Minh Thần không có chối từ, mặc áo khoác của Kiều Tử Phi đi xuống xe. “Cám ơn Kiều ca, em sẽ giặt sạch rồi đến cuối tuần trả lại anh.”

“Hảo, mau trở về đi, anh nhìn em vào nhà.”

Kiều Tử Phi đưa mắt nhìn Giản Minh Thần trở về. Y phục của anh có chút lớn, thoát nhìn giống như mặc một kiện áo gió. Có lẽ là bởi vì lạnh, Giản Minh Thần dùng sức quần áo vào người, hướng phòng chạy đi.

Đứa bé này nguyên lai một điểm cảm giác an toàn đều không có, anh vẫn cho rằng Giản Minh Thần rất

kiên cường, trong nhà xảy ra nhiều biến cố như vậy cậu đều không sa sút tinh thần. Nhưng buổi tối nay vì cái gì lại trở nên yếu ớt như thế?

Vuốt ve một chút bả vai bị nước mắt Giản Minh Thần làm ướt, chỗ đó giống như bị tổn thương. Tiểu gia hỏa đây là người cấp cho ta ấn ký sao?

Vừa rồi nhìn xem Giản Minh Thần đôi mắt ửng đỏ, Kiều Tử Phỉ nhớ cảm giác đem Giản Minh Thần ôm vào trong ngực, hảo hảo an ủi cậu. Chỉ tiếc thời cơ vẫn chưa tới, anh không thể tiến xa hơn được.

Nhìn xem thân ảnh biến mất, Kiều Tử Phỉ mới phân phó lái xe đi trở về. Xem ra anh cần tìm hiểu thêm về Giản Minh Thần. Trên người cậu có quá nhiều bí mật.

Trở lại trong phòng ngủ, Giản Minh Thần đi trước gian phòng Lạc Lạc nhìn một chút, giúp Lạc Lạc đem chăn đá loạn chỉnh lý lại, sau mới một mình chạy đi Mộng Tưởng đảo.

Cậu hiện tại trong lòng rất loạn, muốn hảo hảo chỉnh đốn lại. Cậu là thật sự không nghĩ sẽ dính dáng đến gút mắc của kiếp trước.

Ngâm mình ở trong ôn tuyền, Giản Minh Thần nghĩ nửa ngày cũng không thấy được đầu mối. Ai, còn là không cần phải suy nghĩ, hiện tại chuyện trọng yếu nhất là giúp Tư Đồ Linh Lung an ổn sinh hạ bảo bảo. Sự tình khác đi một bước tính một bước a.

Nghĩ kỹ sự tình, Giản Minh Thần thở dài một hơi, từ trong ôn tuyền bò ra. Gần đây trong Mộng Tưởng đảo cũng nuôi dưỡng một ít động vật, có lẽ nên lấy cho Tư Đồ Linh Lung bồi bổ thân thể. Muốn Tư Đồ Linh Lung mỗi ngày đều có thể uống nước của Mộng Tưởng đảo, chỉ có thể trộn lẫn cùng đồ ăn. Nếu không Lăng Dạ sẽ hoài nghi.

Tư Đồ Linh Lung hiện tại thân thể thật không tốt, mỗi ngày còn phải dùng lượng lớn thuốc trị liệu, đây thực sự là tổn hại rất lớn cho bảo bảo trong bụng. Hy vọng đồ từ Mộng Tưởng đảo có khả năng giúp đỡ nàng.

Sáng sớm Giản Minh Thần liền từ trong chăn ấm áp chui ra, sáng sớm hôm nay cậu muốn hầm canh cá cho Tư Đồ Linh Lung uống. Súp cá trích tuy không phải rất quý báu, nhưng cũng khá bổ và dễ hầm. Từ Mộng Tưởng đảo mò ra một đồng cá trích, xử lý sạch sẽ xong lấy nồi ra hầm 1 tiếng đồng hồ.

Đem canh cá đổ vào bình cách thủy, Giản Minh Thần điểm tâm cũng chưa ăn liền đi đến trang viên của Lăng Dạ. Từ nay về sau ba bữa cơm của Tư Đồ Linh Lung đều do cậu tới chiều cố tốt lắm.

Sáng sớm Lăng Dạ đang ở trong nhà xem báo, gần đây chuyện của Tư Đồ gia khiến hần rất chật vật. Bao nhiêu năm rồi, hần một mực trù tính như thế nào để khiến Tư Đồ gia suy sụp, vốn hần sớm lên kế hoạch cưới Tư Đồ Linh Lung, sau đó tiến vào Tư Đồ gia, từ bên trong tan rã bọn họ. Chính là hần không có nghĩ đến trong hôn lễ xuất hiện cạm bẫy, cái chết của Tư Đồ Ninh đối với hần là đả kích rất lớn.

Thế lực vốn được ẩn giấu của Tư Đồ gia đang dần toát ra trên mặt nước. Hấn cũng đã nghĩ Tư Đồ gia hẳn còn ẩn tàng gì đó. Nhưng tại LA, quan hệ giữa các đại bang hội cùng tập đoàn rất là rắc rối, khó gỡ, điều này khiến cho Lăng Dạ càng thêm đau đầu.

Xem ra mình còn quá trẻ tuổi, đánh giá quá thấp cái gia tộc đã tồn tại hơn một ngàn năm này, hẳn lại cho rằng nó đã mục, nguyên lai chỉ là đem huy hoàng ẩn tàng thôi.

Lăng Dạ nhìn xem trang báo đưa tin, hơi hơi giật khóe môi, tập đoàn Bác Viễn của Z quốc hôm nay thành lập một trung tâm y dược, chuyên môn nghiên cứu các loại huyết quản, cũng miễn phí kiểm tra sức khỏe cho các gia đình nghèo. Bác Viễn hình như là cấp dưới của Tư Đồ gia tộc a.

Kiểu từ thiện như vậy rất lưu hành trên xã hội bây giờ, không chỉ nâng cao sự nổi tiếng mà còn nâng cao thanh xanh, xưng hô như một nhà từ thiện.

“Thiếu gia, Giản tiên sinh ở bên ngoài cầu kiến.” Lăng quản gia cung kính đứng ở Lăng Dạ một bên chờ đợi chỉ thị của hắn.

Gần nhất thiếu gia của hắn giống như có tâm sự, luôn mặc danh kỳ diệu ngẩn người. Từ lúc Ninh thiếu gia đi, thiếu gia so với trước kia càng thêm lạnh lùng.

“Để cho hắn vào đi, từ nay về sau Giản tiên sinh đến không cần thông báo, đều là hàng xóm cũng nên làm tốt quan hệ.” Lăng Dạ thả tờ báo trong tay ra, phát phát tay để cho người hầu đem bữa sáng xuống.

Lăng quản gia nghe xong Lăng Dạ phân phó, cái kia xấu hổ, thiếu gia nhà bọn họ khi nào thì bình dị gần gũi. Bất quá trong nội tâm tuy oán thầm nhưng ngoài miệng còn là cung kính hồi đáp: “Vâng thiếu gia, ta sẽ phân phó xuống dưới.”

Lăng Dạ nhìn về phía bên ngoài, Giản Minh Thần tìm đến mình làm cái gì. Cái đại nam hài thần bí này, lần này sẽ mang lại cho hắn cái gì kinh hỉ.

28. Chương 28: Taekwondo

Edit: MynMyn

uhm dù cũng kêu anh Dạ là ‘ca’ nhưng tui hem đổi thành anh-em đâu nhá:3

Giản Minh Thần mang theo bình cách thủy, vừa đi vừa nghĩ như thế nào ứng phó Lăng Dạ, hai người nhận thức hơn mười năm, cũng coi như minh bạch, một lát nữa mình ngàn vạn phải chú ý ngôn ngữ cùng cử chỉ, không thể lộ ra một điểm đã từng là Tư Đồ Ninh.

“Không có ý tứ tới quấy rầy Lãng tiên sinh.”

“Không có việc gì, chúng ta đều là hàng xóm, cũng không cần luôn “tiên sinh” đến “tiên sinh” đi, kêu ta Lãng đại ca tốt lắm, ta có thể kêu ngươi Minh Thần sao?” Lãng Dạ nhìn về phía Giản Minh Thần thời điểm vẻ mặt mỉm cười vô hại. Ngồi hẳn đối diện Giản Minh Thần cái kia xấu hổ, khi nào thì Lãng Dạ dễ dàng như vậy thân cận người.

“Cũng tốt, Lãng đại ca, mấy ngày hôm trước ta xem Linh Lung tỷ giống như thân thể không tốt, ta đây có hầm chút ít thuốc bổ, là phương thuốc gia truyền, đối thân thể rất tốt, hy vọng Linh Lung tỷ có thể mau chóng khỏe lên.” Nói Giản Minh Thần đem bình thủy đưa cho Lãng quản gia bên cạnh.

Lãng Dạ truyền lại cho Lãng quản gia một cái ánh mắt, Lãng quản gia tiếp nhận bình thủy đi xuống phòng bếp. Giản Minh Thần biết rõ hiện tại hẳn chắc chắn sẽ không cho Tư Đồ Linh Lung uống, đoán chừng là muốn thử nghiệm xem có hạ độc hay không. Lần trước có người ở cạnh Tư Đồ Linh Lung hạ độc trong đồ ăn. Giờ Lãng Dạ hẳn là phải cảnh giác rất nhiều.

“Minh Thần thật là có tâm, bệnh của muội muội ta không phải ngày một ngày hai, xem qua vô số danh y một điểm khởi sắc đều không có, ta hiện tại chỉ hy vọng nàng có thể an an ổn ổn sinh hạ bảo bảo.”

Hai người lại hàn huyên vài câu, Lãng quản gia chỉ chốc lát cứ tới đây, hướng Lãng Dạ nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồ Giản Minh Thần đưa tới thực không có vấn đề. Tìm được đáp án xác thực, Lãng Dạ nhìn nhìn Giản Minh Thần đối diện nói: “Minh Thần, muốn hay không đi thăm muội muội của ta, nàng hiện tại đang tại ăn điểm tâm, vừa vặn đem ngươi canh cá cho nàng làm bữa sáng.”

“Ân, cũng tốt, ta cũng muốn đi thăm Linh Lung tỷ.”

Giản Minh Thần lúc tiến vào, người hầu đang cầm muống nhỏ, từng miếng từng miếng uy Tư Đồ Linh Lung uống canh cá. Tư Đồ Linh Lung vẻ mặt chất phác, giống như xung quanh hết thấy đã cùng nàng không có vấn đề gì. Hai mắt ngốc sấp nhìn về phía phía trước, mục quang tan rã không có tiêu cự.

Một bên Lãng quản gia thấp giọng nói ra: “Tiểu thư rất thích súp của Giản tiên sinh, so với bình thường ăn nhiều hơn.” Giản Minh Thần khước môi hơi hơi nhếch lên, khá tốt là Tư Đồ Linh Lung thích, cậu nhớ Tư Đồ Linh Lung đặc biệt thích ăn đồ hải sản. “Nếu như Lãng đại ca không chê, ta có thể thường xuyên hầm thuốc bổ cho Linh Lung tỷ.”

“Vậy sẽ rất phiền toái a.”

“Không có việc gì, dù sao Lạc Lạc nhà ta cũng thường xuyên uống, ta thuận tiện hầm thêm một phần là được.”

Theo trang viên của Lãng Dạ đi ra, Giản Minh Thần cảm giác thần kinh khẩn trương chậm rãi buông lỏng, vừa rồi cậu là khắp nơi cẩn thận, sợ Lãng Dạ phát hiện gì đó, bất quá thật may, dựa theo tình hình vừa rồi, Lãng Dạ hẳn là không có phát hiện gì.

Nhìn đồng hồ, cậu đã ở nhà Lăng Dạ gần một tiếng, hôm nay cậu cần phải đi học, cũng không thể một ngày cũng không lộ diện a. Xe Cốc Tiểu Bắc cũng không còn ở đây, chỉ có thể cố gắng đi xe công cộng thôi.

Cả buổi sáng, Giản Minh Thần giống như con quay, thật vất vả nhịn đến giữa trưa tan học, thầy vẫn chưa ra khỏi phòng học đã bị Vân Dịch Chi kéo đi rồi. Mấy ngày hôm trước hẳn trong lúc vô tình cùng Vân Dịch Chi nhắc tới muốn gia nhập xã đoàn, hỏi cậu có muốn tham gia xã đoàn TaeKwonDo không? Vân Dịch Chi đáp ứng giúp cậu hỏi một chút. Chính là cậu suốt một tuần lễ đều không có đi học, hôm nay là ngày đầu tiên đi học lại, Vân Dịch Chi liền kéo cậu đi trường quán luyện tập TaeKwonDo, Vân Dịch Chi đã giúp cậu báo danh, chỉ chờ người đến lộ mặt liền nhập xã.

“Như thế nào, cũng không tệ lắm phải không?” Vân Dịch Chi mang theo Giản Minh Thần đi một vòng trong trường quán. Hẳn đối TaeKwonDo không phải rất cảm thấy hứng thú, chỉ là thấy Giản Minh Thần thích, vì vậy hẳn cũng báo danh, từ nay về sau thời gian hai người ở chung càng nhiều.

“Ân, trong này rất tốt.” Hai người đang tại bình luận trường quán tốt xấu, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một hồi thanh âm ồn ào.

Chỉ thấy Văn Duy hảo hữu của Vân Dịch Chi, mặc một thân phục trang bạch sắc ở trên mặt đất cùng một nam sinh thân hình cao lớn so chiều. Đừng xem Văn Duy bình thường hi hi ha ha nhưng thân thủ coi như không tệ. Bất quá lần này hẳn gặp phải nam sinh là đại nhất tân sinh – Cao Lượng. Văn Duy thân cao 1m75. Cao Lượng so với hắn cao hơn nhiều, là 1m90. Dáng người khôi ngô, xem xét chính là người luyện võ.

Hai người qua mấy chiêu thắng thua đã rất rõ ràng, Văn Duy có dáng hơi gầy nên bị thiệt thòi, đã bị té không nhẹ. “Nhận thua đi, người căn bản không phải đối thủ của ta, nếu như nhận thua ta sẽ bớt chút đau khổ cho ngươi.” Cao Lượng lại tung một cái ném qua vai, chỉ nghe “ba” một tiếng, Văn Duy hung hăng ngã trên mặt đất.

“TMD, đánh liền đánh, lão tử còn chưa từng có nhận thua qua.” Văn Duy tuy tướng mạo thanh tú, nhưng bản chất lại là một người rất bướng bỉnh.

Vân Dịch Chi thấy bằng hữu của mình có chuyện, lập tức chạy qua: “Uy, các người tỷ thí như vậy là sao? Như thế nào hướng góc chết đánh a.”

Bị ném gục xuống, Văn Duy nằm đứng dậy. Sửa sang lại trang phục. “Dịch Chi ngươi tới cũng quá xảo đi, vừa vặn gặp gỡ người ta liền thách đấu a.”

Nguyên lai Văn Duy là xã phó, còn Cao Lượng chưa có tham gia xã TaeKwonDo, về sau đến Tỉnh Đức cảm giác sân bãi rất tốt, liền đến thách đấu. Muốn cho xã đoàn của bọn Văn Duy giải tán.

Văn Duy khẳng định là không đáp ứng, cuối cùng chỉ có thể vũ lực giải quyết, ai thua người đấy đi. Thoạt nhìn rất công bình, chính là xã trưởng căn bản không có tới, hôm nay mang theo vài người đi ra ngoài huấn luyện. Cao Lượng cũng là canh lúc xã đoàn bọn họ không có người mới đến thách đấu.

Vừa rồi Văn Duyệt là người thứ ba lên sân đấu, tăng thêm trận thua này, chỉ cần thêm người tiếp theo thua, bọn hắn liền thật phải giải tán.

Cao Lượng đứng ở sân bãi khinh miệt nhìn một chút Văn Duyệt cùng Vân Dịch Chi, cười nói: “Vẫn còn so sánh không thể so với, nếu như không thể so với, các người đi nhanh lên.” Cao Lượng dĩ thường hưng phấn, hẳn không có nghĩ đến đến đoạt quán huân luyện lại dễ dàng như thế.

Vân Dịch Chi đem Văn Duyệt túm đến một bên, hừ lạnh một tiếng: “Trận tiếp theo ta tới, các người ai lên.”

Văn Duyệt vừa nghe Vân Dịch Chi muốn lên, thấp giọng nói ra “Dịch Chi, người biết TaeKwonDo sao?”

“Ách, không biết, các người đánh nhau còn phải dùng TaeKwonDo sao?”

“Cái này cũng không có quy định.”

“Cái kia chẳng phải rồi, cái khác không nói, đánh nhau chẳng lẽ ta còn không thể sao?”

Cao Lượng là sinh viên đại học năm nhất, mặc dù đối với Vân Dịch Chi có nghe qua, nhưng cũng không có sợ hãi, ba ba Cao Lượng chính là người của Cảnh gia, Z quốc tứ đại gia tộc – Long đầu lão đại, còn có thể sợ bọn người Vân gia sao?!

“Tiểu Tứ người lên.” Cao Lượng từ trên sân thi đấu đi xuống, người của tứ đại gia tộc khẳng định từ nhỏ đều tiếp nhận huấn luyện, nhưng hắn là một cái đại thiếu gia khẳng định đánh không lại, bọn họ toàn là những chuyên gia vì giết người mà tồn tại. Cao gia chính là vì Cảnh gia bồi dưỡng tay đấm cho gia tộc. Thủ hạ của Cao Lượng không có một người nào không thể đánh. Tiểu Tứ tuy đứng hàng thứ, nhưng lão Tứ chính là năng lực cũng không thấp.

Giản Minh Thần có chút bận tâm Vân Dịch Chi, “Dịch Chi người có thể ứng phó sao? Ta xem cái gã Tiểu Tứ kia không tầm thường a, người phải cẩn thận chân của hắn, phỏng chừng tám thép đều có thể đá gãy a.”

Đối với quan tâm của Giản Minh Thần, Vân Dịch Chi có chút lảng lảng, lấy tay sửa sang lại mái tóc kim sắc, cúi tại bên tai Giản Minh Thần nói: “Minh Thần không nên xem thường ta nha, ta sẽ cho người chứng kiến sự lợi hại của ta.”

Vân Dịch Chi thoát nhìn bộ dáng nhẹ nhàng mà sung sướng, thay đổi một thân huấn trang phục, hơi chút kéo duỗi hạ xuống thon dài tứ chi, liền trực tiếp lên sân khấu.

Nam hài gọi là Tiểu Tứ, mặt mộc nghiêm túc, chiêu chiêu ngoan độc, đấu pháp của hắn sẽ không như là học sinh tỷ thí, mà là như cừu địch gặp mặt nghĩ đưa người vào chỗ chết.

Giản Minh Thần thật không ngờ Vân Dịch Chi lợi hại như thế, nếu để cho mỹ nữ trong trường học trông

thấy bạch mã vương tử của bọn họ bạo ngược một màn như thế, các nàng còn có thể đối với Vân Dịch Chi mà háo sắc nữa hay không a!

Vân Dịch Chi thân thủ linh xảo, không quản Tiểu Tứ nhanh cỡ nào công kích hắn đều có thể tránh thoát đi, hơn nữa hắn luôn có thể xuất ra bất kỳ công kích nào đến Tiểu Tứ. Không có mấy hiệp, thắng bại liền thấy rõ ràng.

Tiểu Tứ liên tục hai cái đá bên đầu đá trúng Vân Dịch Chi, đang muốn đang tiếp tục công thượng, nhưng không ngờ Vân Dịch Chi một cái hạ eo, tránh thoát một đá, thuận thế bắt lấy chân, chỉ nghe tạp một tiếng, cổ chân Tiểu Tứ liền bị Vân Dịch Chi thả xuống. Nếu như không phải Vân Dịch Chi hạ thủ lưu tình, phỏng chừng cổ chân Tiểu Tứ liền gãy xương.

“Như thế nào, nhanh để ta còn đi a.” Giản Minh Thần lấy tâm bị treo hạ xuống, vừa rồi quá hung hiểm, đám người Cao Lượng thật không đơn giản. Bọn họ hẳn là từ nhỏ liền được huấn luyện a, nếu không Vân Dịch Chi cũng không thể chặt vật như vậy. Trang phục đều kéo rối loạn.

Giúp Vân Dịch Chi chỉnh lại trang phục, Giản Minh Thần thấp giọng nói: “Trận tới để cho ta.” Bị Giản Minh Thần chiếu cố Vân Dịch Chi tâm tình thật tốt, vừa rồi cảm giác trong lúc hung hiểm đã sớm tan thành mây khói. Hắn vừa mới bắt đầu cũng không có đem bọn Cao Lượng để vào mắt, chính là cùng Tiểu Tứ qua mấy chiêu hắn liền minh bạch, chính mình đã thiết bản, không xuất ra 12 phân tinh lực là thắng không được.

“Minh Thần, trận tiếp theo rất quan trọng, ngươi có nắm chắc.” Vân Dịch Chi có chút bận tâm, Giản Minh Thần thoát nhìn nhu nhu yếu ớt, như thế nào đánh thắng được người luyện võ.

Một bên Văn Duyệt cũng nói “Đúng a, Minh Thần, trận tiếp theo quan hệ đến tồn vong của xã đoàn TaeKwonDo chúng ta, ngươi có nắm chắc không?” Không phải mọi người xem nhẹ Giản Minh Thần, là bởi vì hắn bề ngoài thật sự không giống như là người hay đánh nhau. Bộ dáng 1m70, làn da trắng trắng mềm mềm, thân hình mảnh mai, như thế nào đánh thắng được kẻ cơ bắp.

“Các người tin ta hay không, ta khi nào thì không biết tự lượng sức mình qua.”

“Các người thương lượng xong chưa.” Cao Lượng bởi vì thua một hồi có chút vội vàng xao động, lần này hắn gọi chính là để Tiểu Lục lên sân, thân thủ hắn cũng gần với lão đại. Vấn cuối này nhất định phải thắng. Nếu không trở về đều không có biện pháp cùng lão đại công đạo.

“Ta tới.” Giản Minh Thần đi đến đài cùng Tiểu Lục hơi hơi hành lễ. Không quản trận đấu là dạng gì, cấp bậc lễ nghĩa không thể nào quên. Đây là tôn trọng đối với TaeKwonDo.

“Ha ha, Văn Duyệt, các người không còn ai sao? Còn không bằng từ bỏ đi, vạn nhất người bên ta lỡ tay giết chết tên tiểu tử này, ta cũng không chịu trách nhiệm a.”

Tiểu Lục vừa thấy lên sân đấu chính là một cái nam hài trắng nõn nhỏ gầy, tâm tình đột nhiên tốt lên,

xem ra bọn họ là nghĩ từ bỏ rồi.

“Không cần phải mắt chó nhìn người.” Văn Duy tức muốn chết, hôm nay nếu như thua, hẳn thật không còn mặt mũi tại xã đoàn TaeKwonDo lẫn lộn. Trong nội tâm vì Giản Minh Thần mà tuôn mồ hôi lạnh, ta đặt cước tất cả lên người người a.

“Không cần phải ngoài miệng cậy mạnh, chúng ta trên tay gặp công phu.” Giản Minh Thần nói liền hướng gọi Tiểu Lục nam hài đá qua, sở trường của hắn đặc biệt chính là đá bên. Cùng Tiểu Tứ có chút giống.

Một mực có chút bận tâm Văn Dịch Chi cùng Văn Duy trong nháy mắt há hốc mồm, chỉ dùng không đến 10 phút Giản Minh Thần liền toàn thắng. Hai người kinh ngạc há to mồm, cái thân ảnh có chân tốc nhanh như thế thật là Giản Minh Thần sao?

Đôi chân gầy như thế đá vào mình sẽ có lực sát thương gì, Văn Dịch Chi nhìn xem Tiểu Lục nằm trên mặt đất, cơ hồ không đứng dậy được, Giản Minh Thần giống như mấy cước đều đá vào bụng cùng ngực của hắn, hiện tại hắn chính là khó chịu lấy tay ôm bụng, xem ra đau là không nhẹ.

“Cái kia, Minh Thần, người lúc nào thì lợi hại như vậy.” Văn Dịch Chi thật sự kinh diễm, vừa rồi Giản Minh Thần quả thực quá soái. Hắn chưa từng có thấy qua Giản Minh Thần chơi mất như thế. Nhịn không được hướng hai chân Giản Minh Thần liếc mắt vài lần.

“Hắc hắc, ta cũng không nghĩ người sẽ lợi hại như vậy a.” Giản Minh Thần có chút thở dốc.

Cậu biết nhược điểm của bản thân, chính mình tuy nhiên dựa vào Mộng Tưởng đảo cải biến thể chất, cũng mỗi ngày rèn luyện thân thể. Chính là tại sự chịu đựng vẫn còn là rất yếu. Vừa rồi cậu lên sân khấu cũng là giữ thể công, đem Tiểu Lục trực tiếp đánh xuống, trước khi cậu còn không có thở dốc liền trực tiếp giải quyết xong. Nếu như đánh lâu, cậu căn bản không phải đối thủ của Tiểu Lục. Một phần cậu thắng được cũng là nhờ Tiểu Lục khinh địch.

Đánh xong, chính là bọn Cao Lượng vẫn là không chịu buông tha: “Chúng ta đây là tỷ thí TaeKwonDo, Văn Dịch Chi dùng cũng không phải là TaeKwonDo, các người cái này tính là phạm quy.” Cao Lượng thấy Tiểu Lục lại bại bởi một cái nam hài thoát nhìn yếu đuối, trong nội tâm tức sắp chết.

Người hai bên bắt đầu cãi nhau, mắt thấy liền muốn chuyển thành hỗn chiến. Đột nhiên ở cửa trường quán vang lên một thanh âm khinh miệt: “Thua thì thua, chẳng lẽ Cảnh gia thua không chấp nhận nổi sao?” Giản Minh Thần hướng phía thanh âm vừa phát ra nhìn, dĩ nhiên là Kiều Tử Phi. Không khỏi trong lòng nghi kị, vì cái gì Kiều Tử Phi sẽ đến đây?

29. Chương 29: Bôi Thuốc

Edit: MynMyn

Đánh xong, chính là bọn Cao Lượng vẫn là không chịu buông tha: “Chúng ta đây là tỷ thí TaeKwonDo, Vân Dịch Chi dùng cũng không phải là TaeKwonDo, các người cái này tính là phạm quy.” Cao Lượng thấy Tiểu Lục lại bại bởi một cái nam hài thoát nhìn yếu đuối, trong nội tâm tức sắp chết.

Người hai bên bắt đầu cãi nhau, mắt thấy liền muốn chuyển thành hỗn chiến. Đột nhiên ở cửa trường quán vang lên một thanh âm khinh miệt: “Thua thì thua, chẳng lẽ Cảnh gia thua không chấp nhận nổi sao?” Giản Minh Thần hướng phía thanh âm vừa phát ra nhìn, dĩ nhiên là Kiều Tử Phỉ. Không khỏi trong lòng nghi kị, vì cái gì Kiều Tử Phỉ sẽ đến đây.

Đang cực kỳ tức giận, Cao Lượng thấy Kiều Tử Phỉ, bộ dáng vốn kiêu ngạo bệ vệ diệt đi không ít. Kiều gia như thế nào cũng là đại gia tộc xếp hàng thứ 2 ở Z quốc, Cao Lượng hẳn chắc tội không nổi. Hắn có chút nghi hoặc nhìn về phía Kiều Tử Phỉ, rất rõ ràng Kiều Tử Phỉ là đang giúp đỡ Văn Duy.

Kiều Tử Phỉ căn bản cũng không có đem Cao Lượng để vào mắt, Cảnh gia nuôi cầu còn không dám can chính mình.

“Vừa rồi em thật sự là quá đẹp, nếu như hôm nay không phải anh tới đón Kiều Nhạc Ninh, còn nhìn không tới em còn có một mặt anh tuấn như thế.” Kiều Tử Phỉ đi đến bên người Giản Minh Thần gãi gãi cái đầu tóc đã mất trật tự của cậu. Về mặt sủng nịch cười cười.

Được tán dương như thế, Giản Minh Thần cũng không phải không biết xấu hổ. Vừa rồi chính mình hoàn toàn là mưu lợi, thế cũng không được tính là lợi hại đi. “Kiều ca!” Giản Minh Thần trầm thấp kêu một tiếng, được Kiều Tử Phỉ sủng ái, tiểu sủng vật đồng dạng sờ tóc của mình, Giản Minh Thần có chút thẹn thùng. Vừa đánh xong một trận, gò má còn có chút ửng đỏ, giờ lại càng thêm đỏ.

“Đi thôi, em buổi chiều không có lớp, vừa vặn anh đi xe, có thể tiễn em về.” Giống như được Giản Minh Thần làm nũng gọi, Kiều Tử Phỉ trong nội tâm thoải mái rất nhiều. Anh thật rất muốn nhanh bắt cóc tên nhóc này.

Vừa mới đến đã chứng kiến Vân Dịch Chi hai con mắt không thiện ý chăm chú nhìn mình, hận không thể thông qua ánh mắt xuyên trên người anh vài cái động. Anh cũng không muốn để cho Vân Dịch Chi cùng Giản Minh Thần một chỗ. Ai biết tên Vân Dịch Chi tinh quái này sẽ làm ra cái gì. Hiện tại anh còn không muốn đem quan hệ làm cho quá cương, dù sao thoát nhìn Giản Minh Thần cùng Vân Dịch Chi quan hệ có vẻ rất tốt.

“Kiều tổng tài, buổi chiều Minh Thần còn muốn dạy ta TaeKwonDo. Xem ra là không thể cùng Kiều tổng tài cùng về rồi.” Vân Dịch Chi sửa sang lại trang phục. Bảo trì phong độ thân sĩ trước sau như một của hắn. Đối mặt Kiều Tử Phỉ lúc nói chuyện cũng là không nhanh không chậm.

Hắn như thế nào sẽ để cho Kiều Tử Phỉ mang Giản Minh Thần đi, đây không phải là dẽ vào miệng cọp sao? Trong lòng của hắn đánh cái quỷ gì chứ ý hắn có thể không biết sao?

“Ha ha, người cảm giác các người buổi chiều còn có thể tiếp tục huấn luyện sao?” Kiều Tử Phỉ cười vang giữa sân tập yên tĩnh, Giản Minh Thần nhìn về Kiều Tử Phỉ đang đắc ý đến quên hết tất cả, có chút xấu

hồ. Bọn họ buổi chiều không thể huấn luyện hần cao hứng cái gì a!

Cậu và Vân Dịch Chi trận đấu vừa rồi thời điểm đều bị thương, tuy không nghiêm trọng, chính là buổi chiều khẳng định không có cách nào khác luyện tập. “Dịch Chi, nếu không hôm nào ta sẽ dạy ngươi a, buổi chiều trở về trước xử lý vết thương đã.” Giản Minh Thần hảo tâm vì Vân Dịch Chi suy nghĩ, vừa rồi cậu và Tiểu Tứ đấu, trúng vài chiêu của Tiểu Tứ, trên chân phỏng chừng đều có máu ứ đọng đi. Chính mình tuy nhiên cũng thắng, chính là cánh tay cùng chân cũng đều bị thương, mới vừa rồi còn cảm giác còn chịu được, nhưng sau khi nghỉ ngơi cậu cũng cảm giác trên mình có nhiều chỗ ần ần đau. Đặc biệt bên cánh tay phải. Hiện tại cậu thậm chí chạy nhanh trở lại Mộng Tường đảo ngâm ôn tuyền để tiêu trừ đau nhức trên mình.

Nghe được Giản Minh Thần cự tuyệt, Vân Dịch Chi tức giận, toàn thân liền đau xót, còn đang muốn nói gì đó, Kiều Tử Phỉ ý bảo một bên Kiều Nhạc Ninh giúp mình nói chuyện.

“Giản thúc thúc đi thôi, nhà cháu còn có không ít rượu thuốc trị thương, lúc trở về cháu sẽ giúp thúc lau lau.” Kiều Nhạc Ninh thanh âm non nớt, làm cho Vân Dịch Chi cái gì cũng nói không được. Hắn cũng không thể cùng cái hài tử 10 tuổi đấu võ mồm a. Phần hện trừng mắt liếc Kiều Tử Phỉ, trong nội tâm mắng to hắn vô sỉ, thậm chí ngay cả con của mình hắn cũng lợi dụng.

Kiều Tử Phỉ không đếm xỉa đến bạch nhãn của Vân Dịch Chi, tâm tình thật tốt mang theo Giản Minh Thần đi khỏi sân, thẳng đến trang viên của mình. Giản Minh Thần vốn quật cường, anh chỉ có thể chậm rãi tới gần, khiến cho nội tâm của Thần tiếp nhận chính mình. Một điểm cường đều tới không được. Nếu không Giản Minh Thần đã sớm chạy. Kiều Tử Phỉ cười khổ một cái, chính mình còn phải mất bao lâu mới có thể mở ra tâm của Giản Minh Thần a?!

Cao Lượng cùng Văn Duy cuối cùng là như thế nào giải quyết vấn đề sân huấn luyện đã cùng anh không có quan hệ, anh thậm chí là hy vọng Cao Lượng có thể tiếp nhận sân huấn luyện, như vậy Giản Minh Thần cũng không cần đi dạy Vân Dịch Chi cái gì TaeKwonDo, thời gian hai người ở chung cũng sẽ giảm bớt.

“Minh Thần em học TaeKwonDo từ bao giờ? Hôm nay nhìn em đá chân giống như rất lợi hại a!” Lão đại hắc bang nếu như xem không hiểu uy lực mấy chiêu của Giản Minh Thần kia, nói ra ai tin a!

“Ta từ nhỏ đi học TaeKwonDo, vốn thời gian rất dài, chính là thân thể quá yếu, cho nên cũng phải hạn chế.” Trả lời như vậy phía trước là Tư Đồ Ninh, đằng sau mới là Giản Minh Thần.

Từ lúc cùng Kiều Tử Phỉ quen biết, cậu tại thời điểm nói chuyện với Kiều Tử Phỉ, thường xuyên nhắc tới một ít thói quen trước kia của Tư Đồ Ninh. Đại đa số đều là vô ý nói ra, cảm giác không sao cả, cũng không có nghĩ đến Kiều Tử Phỉ sẽ hoài nghi mình cái gì. Anh ta là tổng tài một tập đoàn lớn, như thế nào sẽ quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt cậu kể.

“Đây chính là luyện thật lâu a! Bất quá từ nay về sau nên ít đánh nhau vẫn sẽ tốt, nếu không bị thương anh sẽ rất đau lòng.”

“Ách, em sẽ chú ý. Cảm ơn Kiều ca nhắc nhở, gặp phải người so mình lợi hại hơn, em khẳng định nhanh chân bỏ chạy, mới không hội cùng bọn họ chính diện đánh a.”

Hai người một đường lại hàn huyên một ít về TaeKwonDo, Giản Minh Thần đối TaeKwonDo quen thuộc cũng không có che giấu, chỉ là cậu đã tỉnh lược mấy cái mỉm cười ý vị thâm trường của Kiều Tử Phỉ. Tại trong hồ sơ điều tra, Giản Minh Thần chính là chưa từng có tiếp xúc qua TaeKwonDo. Giản Minh Thần còn có chuyện gì là anh không biết. Nghĩ đến đây cái Kiều Tử Phỉ cũng cảm giác đặc biệt không thoải mái, anh phải tiến gần Giản Minh Thần hơn, cần biết rõ mọi chuyện cần thiết.

Giản Minh Thần một mực đều ở cố gắng đè thấp cảm quan của mình, hiện tại cánh tay cậu đau muốn chết, lại không có ý tứ nói ra, chỉ có thể cố nén đen, câu nói cuối cùng đau lòng của Kiều Tử Phỉ, cậu cũng không còn để ý, chỉ cho là quan tâm của ca ca đối đệ đệ.

Xe dừng ở trang viên Kiều Tử Phỉ, Giản Minh Thần mới hồi phục tinh thần lại: “Kiều ca như thế nào lại chạy đến nhà của anh.”

“Cánh tay của em bị thương nghiêm trọng, tới nhà của anh giúp em pha một chút được, anh đây cái khác không nhiều lắm, chính là rượu thuốc trị liệu vết thương rất nhiều. Đến nhanh xuống xe.”

Cậu vốn muốn cùng Kiều Tử Phỉ chối từ nói không cần, có thể lại không tốt ý tứ từ chối Kiều Tử Phỉ, mơ màng màng hãy cùng phụ tử Kiều gia đi vào phòng của Kiều Tử Phỉ.

“Kiều Nhạc Ninh, đem cái hòm thuốc lấy ra.”

Kiều Nhạc Ninh cầm cái hòm thuốc ra, Kiều Tử Phỉ thân thủ bắt đầu cởi trang phục của Giản Minh Thần. Đem Giản Minh Thần lại càng hoảng sợ: “Kiều ca, cái kia không cần, em một hồi về nhà tự mình bôi được là được rồi.” Vừa rồi lúc vào nhà cậu thật đúng là thật không ngờ có chuyện muốn cởi quần áo này.

“Ngoan ngoãn nghe lời, trước hết để cho anh xem xem vết thương thế nào.”

“Di, Kiều ca còn có thể hiểu về mấy vết thương sao.”

“Ha ha, lúc anh bằng tuổi em, cơ bản mỗi ngày đều mang vết thương, lúc kia” Kiều Tử Phỉ nói lên chuyện xưa, thành công phân tán chú ý của Giản Minh Thần, đem áo khoác cùng áo trong, toàn bộ thoát xuống.

Vừa cởi ra quần áo Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ liền hối hận. Anh không biết trước kia mọi người thường nói bằng cơ ngọc cốt là cái dạng gì, mà Giản Minh Thần trước mắt tuyệt đối có thể dùng cái từ này. Toàn thân không có một vết sẹo, không có một điểm lấm tẩm nào. Trắng muốt một mảnh, làm cho anh như muốn đui mù con mắt.

Nghe được Kiều Tử Phỉ nói lên chuyện của bản thân, Giản Minh Thần chậm rãi thả lỏng tâm tình khẩn trương, bắt đầu cùng Kiều Tử Phỉ hàn huyên. Đương nhiên đến lúc Kiều Tử Phỉ cởi trang phục của cậu ra mới ngưng thần. Người ta cũng làm như thế này, Giản Minh Thần cũng không có ngăn trở Kiều Tử Phỉ. Bôi thuốc liền bôi thuốc a, cùng lắm thì một hồi trở về lại ngâm ôn tuyền. Dù sao tất cả mọi người là nam nhân không có gì hảo then thùng. Hơn nữa Kiều Tử Phỉ lại không thích nam nhân, cậu sợ cái gì a!

Giản Minh Thần là đưa lưng về phía Kiều Tử Phỉ, thương thế của cậu ở xương bả vai bên phải, ngay tiếp theo là cánh tay bên phải một mảnh sưng đỏ. “Kiều ca, vết thương vô cùng nghiêm trọng sao? Em cảm giác xương bả bên phải thực đau nhức.” Cởi quần áo xong, Kiều Tử Phỉ nửa ngày không nói gì, Giản Minh Thần còn tưởng rằng chính mình thương vô cùng nghiêm trọng, có chút nghi hoặc há mồm hỏi Kiều Tử Phỉ.

“A, ân, thoát nhìn thật nghiêm trọng, anh giúp em xem xét thương thế, có chút đau nhức, nhấn một chút.” Kiều Tử Phỉ lấy tay nhẹ nhàng nhấn nhấn vị trí vết thương của Giản Minh Thần nói, “Khá tốt là không có làm bị thương gân cốt, một hồi anh dùng rượu thuốc giúp em xoa xoa, mấy ngày nữa máu ứ đọng liền biến mất.”

Bị Kiều Tử Phỉ sờ, Giản Minh Thần đau muốn chết, rồi lại không muốn bị Kiều Tử Phỉ coi thường mà cắn môi, không cho cho phát ra tiếng. Nhưng thanh âm vẫn là từ trong miệng tràn ra.

Kiều Nhạc Ninh hấp tấp đưa tới cái hòm thuốc cùng Giản Minh Thần nói vài câu đã đi, nếu không đi cha của hắn phỏng chừng sẽ bảo nổi a. Bất quá hắn ba ba cũng rất lợi hại, không biết dùng cái chiêu số gì khiến cho Giản Minh Thần nhu thuận cởi quần áo ra mặc ba ba hắn bài bố.

Trước khi đi ném cho Giản Minh Thần một cái ánh mắt “tự cầu nhiều phúc”, tranh thủ thời gian giúp Kiều Tử Phỉ đóng cửa phòng.

“Kiều ca, đau nhức a, điểm nhẹ.”

“Không phải mới vừa rất có thể nhấn sao? Hiện tại cũng ngoan ngoãn đừng kêu lên.”

Thân thể Giản Minh Thần ghé vào trên giường lớn của Kiều Tử Phỉ, hai cánh tay của Kiều Tử Phỉ tất cả đều là dầu thuốc, tại trên lưng Giản Minh Thần nhẹ nhàng vuốt ve, ăn tận đậu hũ. Nằm lỳ ở trên giường, Giản Minh Thần gò má đỏ bừng, đem mặt chôn sâu vào gối đầu. Phía sau lưng vốn rất nóng, tay của Kiều Tử Phỉ mới bắt đầu hơi lạnh làm cho cậu toàn thân đều thoải mái không ít, cũng không biết vì cái gì cũng không lâu lắm, tay Kiều Tử Phỉ dường như biến thành nóng.

Đơn giản xoa bóp đột nhiên biến thành có chút ái muội. Giản Minh Thần cảm giác Kiều Tử Phỉ giống như đang sờ tình nhân, thật ôn nhu. Chính là xương bả vai ngẫu nhiên truyền đến cảm giác tê dại đau nhức làm cho cậu cảm giác Kiều Tử Phỉ xác thực là đang ăn đậu hũ của mình. Quần quýt nửa ngày, Giản Minh Thần cảm giác thân thể nằm sấp có chút cứng ngắc lại, hơi chút hoạt động một chút. Không có nghĩ cái mông đột nhiên đụng phải một cái cự đại kiên cứng. Giản Minh Thần dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đó là cái gì. Dọa cậu lập tức cứng còng thân thể. Hiện tại tình huống là như thế nào a?

Trong lúc xoa bóp cho Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ tận lực tránh cho cùng thân thể của cậu tiếp xúc, đối mặt người mình thích, anh không có khả năng nhịn được dục hỏa. Tuy là đậu hũ ăn không ít, chính là bản thân cũng đang bị hỏa dục thiêu đốt, khó chịu không ít.

Anh giúp Giản Minh Thần xoa bóp thời điểm chính là cười trên mình Giản Minh Thần, tư thế cực kỳ ái muội. Nhưng chính là Giản Minh Thần nhìn không tới, cũng cảm thụ không đến, đương nhiên cũng không

có phản đối. Kiều Tử Phỉ trong nội tâm đắc ý công lực mình thâm hậu, nhưng không có nghĩ đến Giản Minh Thần hội đột nhiên lắc lư thân thể, vừa vận dụng với địa phương kia của mình.

Trong phòng không khí đột nhiên có chút xấu hổ. Qua vài giây, vẫn không nhúc nhích, Giản Minh Thần trên đầu truyền đến thanh âm có chút khàn khàn của Kiều Tử Phỉ: “Xong ngay đây, anh giúp em đem dầu thuốc lau sạch sẽ là được rồi.”

“Àn.....” Giản Minh Thần xấu hổ phải chết, nơi nào còn dám tiếp lời nói của Kiều Tử Phỉ.

Kiều Tử Phỉ sau khi lau sạch sẽ thuốc trên mình của Giản Minh Thần, nhảy xuống giường chạy đi toilet. Vừa rồi Giản Minh Thần chạm vào thứ kia của anh, thiếu chút nữa khiến cho anh khai hỏa. Anh chưa từng có nghĩ mình sẽ mất khả năng khống chế tự chủ như thế này a?! Thật quá mất mặt mà!

Nghe được toilet ào ào tiếng nước, Giản Minh Thần tranh thủ thời gian đứng dậy mặc xong quần áo, không cùng Kiều Tử Phỉ chào hỏi liền chạy trốn, mặc dù có chút thất lễ, nhưng tổng so với gặp mặt xấu hổ vẫn là tốt hơn. Cậu hiện tại đầu óc một mảnh hỗn độn, cũng không biết mình là như thế nào về đến nhà.

Kiều Tử Phỉ tại toilet giải tỏa bản thân. Qua một hồi lâu làm cho mình bình tĩnh sau mới từ toilet đi ra. Cùng anh đoán trước đồng dạng, Giản Minh Thần đã sớm chạy. Nhìn lại trên giường mất trật tự, Kiều Tử Phỉ bất đắc dĩ giơ lên khoe môi. Khi nào thì mình mới có thể hạnh phúc a.

30. Chương 30: Hành Trình La (1)

Giản Minh Thần mơ mơ màng màng trốn về nhà, trong nhà một người đều không có, yên tĩnh thần kỳ. Trở lại phòng ngủ của mình tiến vào Mộng Tưởng đảo, đem cả người toàn bộ ngâm tại ôn tuyền. Nước trong ôn tuyền độ ẩm tương đối cao, Giản Minh Thần không đến một phút liền “xoạt”

một tiếng, chui ra khỏi mặt nước, sờ soạng mặt một cái, liền tựa người ở trong ôn tuyền. Cách cậu không xa chính là rừng cây gỗ tử đàn mới trồng, mọc rất tốt, rất thẳng. Đường kính đều vượt qua 30 cm, qua không được bao lâu có thể kiến tạo phòng ốc đàn mộc. Bất quá bây giờ Giản Minh Thần không có tâm tư để ý những thứ này, cậu hiện tại để ý chính là chuyện lúc buổi chiều của Kiều Tử Phỉ. Cậu vẫn cho rằng Kiều Tử Phỉ không thích nam nhân, chính là buổi chiều rõ ràng đối với mình có dục vọng. Cái này làm sao bây giờ, chẳng lẽ từ nay về sau cũng sẽ không nhìn mặt. Chính là Kiều Tử Phỉ giúp mình nhiều việc như vậy, cũng bởi vì chuyện có liên quan đến bằng hữu? “A.....”

Thật đúng là phiền toái. Cậu từ nay về sau muốn như thế nào đối mặt Kiều Tử Phỉ a!! Giản Minh Thần cuống quýt ở nhà hai ngày, Kiều Tử Phỉ đều không có gọi điện thoại cho cậu, ngược lại có hai người khác gọi điện, một người là Văn Dịch Chi, hỏi cậu có hay không bị thương các loại. Có chút uể oải không phấn chấn, Giản Minh Thần qua loa vài câu liền treo, cậu hiện tại cái gì cũng không muốn nói, thậm chí hảo hảo yên tĩnh một chút. Một người là Tiểu Ngạn, muốn Giản Minh Thần cuối tuần đi trường học hán chơi. Lần trước cậu đáp ứng mang Tiểu Ngạn đi thăm trường mình, hiện tại khẳng định từ chối không xong, hai người hẹn thời gian, Giản Minh Thần vội vàng cúp điện thoại. Tiếp tục cuống quýt, ngày mai sẽ là cuối tuần, Kiều Tử Phỉ sẽ mang Kiều Nhạc Ninh đến trong nhà làm khách, cậu hiện tại cũng không biết như

thế nào đối mặt Kiều Tử Phỉ?! Cuối tuần sáng sớm Lạc Lạc đã dậy, hôm nay Kiều Nhạc Ninh muốn tới nhà hân chơi, Lạc Lạc dĩ thường hưng phấn. “Ba ba làm xong tháp hoa quả chưa? Ninh ca ca sắp tới rồi!”

Lạc Lạc tại phòng bếp vây quanh Giản Minh Thần cùng Vân Minh đi dạo, thúc giục Giản Minh Thần làm cái này làm cái kia, hận không thể lấy ra tất cả ăn ngon đều hiến cho Kiều Nhạc Ninh. “Tốt lắm, con nhanh đến trong phòng khách tìm gia gia chơi đi.”

Giản Minh Thần có chút bất đắc dĩ đối Lạc Lạc ôm chân của mình không tha ôn nhu nói. “Gia gia cùng Cốc gia gia sáng sớm liền đi ra ngoài, chẳng lẽ không có nói với ba ba?”

Vừa nghe Lạc Lạc nói, Giản Minh Thần vỗ đầu một cái, cậu một buổi sáng sớm đều hốt hoảng nên sớm quên Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc đi ra ngoài đi thế giới hai người, cậu làm sao lại đã quên việc này. “Vậy Lạc Lạc không định lấy đồ chơi cho Kiều Nhạc Ninh sao? Hai đứa trước khi ăn cơm còn có thể cùng chơi đồ chơi nha.”

Ôm lấy nhi tử mập mạp, hướng phòng khách đi. Phòng bếp quá rối loạn, Lạc Lạc lại nghịch ngợm, còn là tranh thủ thời gian đuổi vẫn là tốt. “Đúng rồi, con đi lấy món đồ chơi cho Ninh ca ca chơi, ba ba giữa trưa phải làm tháp hoa quả nha, Lạc Lạc vài ngày cũng chưa được ăn.”

Giản Minh Thần xấu hổ, cậu làm sao lại có một nhi tử tham ăn như vậy a, một ngày đều không rời được món điểm tâm ngọt. Kiều Tử Phỉ mang theo Kiều Nhạc Ninh nhàn nhã ở nhà Giản Minh Thần làm khách, một chút cũng không có bởi vì chuyện ngày hôm qua mà biểu hiện ra một điểm xấu hổ. Cùng anh nói lời nói thời điểm mang theo trước sau như một mỉm cười, sủng nịch vỗ vỗ đầu Lạc Lạc, cùng Lạc Lạc và Kiều Nhạc Ninh cùng một chỗ lắp ráp máy bay. Biểu hiện hoàn toàn nhất phái hảo thức thức, hảo ba ba. Chẳng lẽ ngày hôm qua chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, Kiều Tử Phỉ cũng không phải đối với cậu sinh ra dục vọng. Nghĩ đến điểm này, Giản Minh Thần sững sờ, vì cái gì ngực đột nhiên đau?! Từ trước đến nay Lạc Lạc cùng một chỗ lắp ráp máy bay Kiều Tử Phỉ, âm thầm quan sát thần tình Giản Minh Thần. Mới vừa vào cửa lúc nhìn thấy mình liền xấu hổ mặt đỏ, bây giờ nhìn mình lại là cau mày, chính là biểu tình khó có thể tin, làm cho trong lòng của anh vui mừng nở hoa. Đây là không phải đại biểu Giản Minh Thần đã bắt đầu để ý anh sao. Trong phòng khách hiện tại tối hưng phấn hẳn là Lạc Lạc, Kiều Tử Phỉ cùng Kiều Nhạc Ninh chỉ chốc lát đã giúp hân lắp ráp ra một cái máy bay xinh đẹp, “Ninh ca ca thật lợi hại nha, đi, chúng ta đi trong sân chơi máy bay.”

Lạc Lạc tự động bỏ qua công lao của Kiều Tử Phỉ, trong mắt hân ra vẻ chỉ có Kiều Nhạc Ninh. Nhìn thoáng qua ba ba mình, chính là cười mị mị nhìn xem Giản Minh Thần, Kiều Nhạc Ninh kéo cánh tay nhỏ mũm mĩm của Lạc Lạc, lên tiếng chào hỏi liền đi ra ngoài, phỏng chừng hiện tại cho dù có sát thủ đến ám sát Kiều Tử Phỉ, ba ba cũng sẽ không nhăn hạ lông mi a! Kiều Nhạc Ninh vừa đi ra, đã nhìn thấy Lăng Dạ đi tới, hân nhận thức người nam nhân này, môn chủ của Tu La Môn – Lăng Dạ, một lão đại của tổ chức ám sát tại sao lại cùng Giản Minh Thần có quan hệ. Xem ra ba ba mình còn cần mình chiếu cố nha. Còn lại vẫn là Lạc Lạc ngoan a! Vừa vào cửa Lăng Dạ liền thấy Lạc Lạc cùng một cái nam hài cùng một chỗ hướng trong sân chạy. Nam hài kia ánh mắt ý vị thâm trường làm cho hân nháy mắt nhắm lại mắt mục, hài tử nhỏ như vậy đã có ánh mắt sắc bén như thế, không đơn giản a! “Lăng đại ca người đã đến rồi.”

“Ngồi bên này, giới thiệu hạ xuống vị này chính là bằng hữu của ta, Kiều Tử Phỉ.”

Lăng Dạ đến làm cho phòng khách có chút an tĩnh náo nhiệt lên, không phải Giản Minh Thần cỡ nào hoan

ngheh Lăng Dạ, mà là cậu thật sự là không biết cùng Kiều Tử Phỉ nói chuyện gì, Vân Minh chỉ lo ăn căn bản cũng không có phản ứng để ý chuyện khác. “Ta là đến nói lời cảm tạ, bệnh tình của Linh Lung ổn định rất nhiều, gần đây cũng không náo, tháng sau chính là ngày sinh dự tính, có khả năng ta không còn ở đây, muốn nhờ người xem có thể giúp ta chiếu cố nàng hay không?”

“Không có vấn đề, dù sao tháng sau ta cũng được nghỉ đông, để cho Linh Lung tỷ trực tiếp chuyển chỗ qua của ta cũng tốt lắm.”

Lăng Dạ đến, Kiều Tử Phỉ vốn một mực trầm mặc đột nhiên nhớ tới, Giản Minh Thần nhờ mình giúp anh điều tra Tư Đồ Linh Lung, khi xem hết tư liệu liền ghé vào trên bả vai anh khóc lớn, chẳng lẽ Giản Minh Thần thích Lăng Dạ. Không được, anh sẽ không để cho Giản Minh Thần thích Lăng Dạ. Vốn Kiều Tử Phỉ cùng Lăng Dạ thì có một ít sinh ý thượng vãng lai, cũng đã gặp mấy lần. Kiều Tử Phỉ hợp thời cắt đứt hai người nói chuyện, anh không thích cảm giác Giản Minh Thần không đếm xỉa đến mình. “Nghe nói Lăng tiên sinh hiện tại muốn từ Châu Âu chuyển đến Z quốc, không lẽ là muốn đem khối thị Châu Âu tặng cho Tư Đồ gia?”

Lời nói của Kiều Tử Phỉ làm cho Lăng Dạ cùng Giản Minh Thần đều sững sờ, Lăng Dạ thật không ngờ Kiều Tử Phỉ lại tại nhà của Giản Minh Thần trực tiếp hỏi ra những lời này, tuy không tính là bí mật nhưng là không phải ai cũng có thể biết đến. Giản Minh Thần kinh ngạc là vì Lăng Dạ rời khỏi Châu Âu, chẳng lẽ là bởi vì hắn cùng Tư Đồ gia tộc mâu thuẫn gay gắt, bị Tư Đồ gia tộc bức khỏi Châu Âu. Hoặc là bởi vì Tư Đồ Lương trên tay có thứ uy hiếp Lăng Dạ. Chính là cái ảnh chụp cùng băng ghi hình kia. “Kiều tổng là ở đâu lấy được tin tức, ta như thế nào sẽ buông tha cho Châu Âu, đến Z quốc chỉ là vì giải sầu mà thôi, Kiều tổng có lẽ biết chuyện của ta.”

Lời nói đã nói rất rõ ràng hắn đến Z quốc chỉ là bởi vì tình nhân đột nhiên bị ám sát cho nên tâm tình không tốt, đến giải sầu mà thôi, cũng không phải như Kiều Tử Phỉ nghĩ. “Như vậy là tốt nhất, từ nay về sau tại Châu Âu gặp được chúng ta có lẽ còn có khả năng hợp tác.”

Hai người hàn huyên một hồi, Lăng Dạ liền đứng dậy cáo từ, nếu như hôm nay không có Kiều Tử Phỉ, có lẽ hắn còn có thể ngồi cùng Giản Minh Thần nói một chút chuyện của Tư Đồ Linh Lung, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra Kiều Tử Phỉ thích Giản Minh Thần, hắn nếu còn ở đó, không thể nghi ngờ sẽ trở thành cái đinh trong mắt Kiều Tử Phỉ, còn không bằng hôm khác lại đến sẽ tốt hơn. “Kiều ca, vừa rồi anh nói Lăng đại ca chuyển thế lực từ Châu Âu đến Z quốc, rốt cuộc là nguyên nhân gì, anh có thể nói cho em biết không?”

Giản Minh Thần thấy Lăng Dạ đi rồi, còn không có nhện xuống hiếu kỳ trong lòng hỏi Kiều Tử Phỉ. Tuy cậu đã buông phần tình cảm đối với Lăng Dạ xuống, chính là hai người có hơn mười năm cảm tình, kêu cậu thoáng cái cho toàn bộ biến mất là không thể nào, nghe được Lăng Dạ gặp nạn, cậu có thể giúp chút gì cho Lăng Dạ không? Trước kia bọn họ ân ân oán oán, hiện tại Giản Minh Thần cũng không thể nói được ai đúng ai sai. Tình cảm yêu thương trước kia đối Lăng Dạ đã sớm cùng Tư Đồ Ninh tuần táng tại biển rộng, giờ có muốn cũng tìm không trở lại. Hiện tại còn lại hắn là xem như thân tình a! Hơn nữa cậu một mực không tin Lăng Dạ vì lợi dụng cậu mới cùng cậu cùng một chỗ. Hắn phải tìm ra chân tướng sự tình. Nếu như đã dính líu, vậy hắn cũng có thể làm cho cái chết trước kia của Tư Đồ Ninh được rõ ràng. “Cụ thể nguyên nhân gì anh cũng không rõ, chỉ là biết hiện tại Tư Đồ gia tộc một mực chèn ép Lăng Dạ.”

Tại sao phải chèn ép Lăng Dạ? Quan hệ của hắn và Tư Đồ gia tộc tuy chưa nói tới là tốt, nhưng là không kém a. Mặc dù không có trở thành trợ thủ Tư Đồ Linh Lung, nhưng Tư Đồ Linh Lung một mực ở tại

nhà Lăng Dạ, điều này chẳng lẽ còn có cái gì ản tình sao? Cậu cần đi LA, xem Tư Đồ gia tộc chủ trách, nhìn xem có thể tìm được đầu mối gì không?! Cậu luôn cảm giác trong này giống như có một âm mưu lớn, chính mình rồi lại không thể nói đến. Kiều Tử Phi cũng không phải là Lăng Dạ ngốc một hồi rồi đi, anh và Kiều Nhạc Ninh một mực cọ côm tối xong mới lưu luyến không rời mà rời đi. Cả ngày Giản Minh Thần trôi qua một cách ngây ngốc, ngược lại Lạc Lạc đùa thật vui vẻ, buổi tối khi đi ngủ, trên mặt còn có ý cười. Dàn xếp xong cho Lạc Lạc, Giản Minh Thần tính toán một chút, qua không được bao lâu chính là lễ Giáng Sinh, bọn họ sẽ được một kì nghỉ, không bằng thừa cơ hội này đi LA tìm kiếm hư thật. Những ngày tiếp theo Giản Minh Thần không có cùng Kiều Tử Phi gặp mặt, bất quá ngẫu nhiên vẫn có thể tiếp diện của Kiều Tử Phi. Mang theo Tiểu Ngạn đi trường học của bọn họ chơi lần thứ nhất, tâm tình một mực buồn bực đã khá nhiều. Vốn muốn gọi Vân Dịch Chi cùng nhau chơi đùa, chính là Tiểu Ngạn không có đáp ứng. Nói hai người thật lâu không gặp, nghĩ kỹ muốn hảo hảo tâm sự. Kết quả là một mình chơi vài ngày, trong lúc còn mang theo Lạc Lạc đi thang đáy biển thế giới. “Uy, Minh Thần sao? Ta là Dịch Chi.”

“Àn, Dịch Chi a, vài ngày không thấy người, người bề bọn cái gì a.”

“Không phải ta bề bọn là người bạn quá a, luôn tìm không thấy người.”

Điện thoại bên kia Vân Dịch Chi hiện tại tức muốn chết, hần chỉ hơi chút một sơ sẩy, Giản Minh Thần đã bị Tiểu Ngạn mang đi ra ngoài chơi. Hần hiện tại tuy không có thể vận lại Kiều Tử Phi, nhưng hần cũng không phải không có biện pháp chinh Tiểu Ngạn. “Không có bề bọn cái gì a, chỉ là gần nhất đây đang chú ý chuyện mua vé máy bay đi LA, ngược lại quên điện thoại cho người.”

Không suy nghĩ nhiều, Giản Minh Thần tùy tiện sẽ đem hành trình của mình báo cho Vân Dịch Chi. “Người muốn đi LA chơi sao? Không thể nào? Khi nào vậy? Ta cũng muốn đi.”

“Lễ Giáng Sinh, người không ở nhà cùng cha mẹ sao?”

“Đã nói chúng ta cùng đi chơi a, ta chưa bao giờ đi đâu đón lễ Giáng Sinh, ta là người Z quốc a.”

Giản Minh Thần ha ha cười, người còn là người Z quốc sao? Z quốc có người có tóc vàng sao? Nghĩ tới mái tóc vàng của Vân Dịch Chi, bộ dáng Kiều Tử Phi lại lóe lên trong đầu cậu, Kiều Tử Phi cũng là con lai a, mái tóc vàng ngắn của anh ấy thật xinh đẹp. Àn, tự nhiên mình nghĩ Kiều Tử Phi làm gì vậy? (hầy 2 người cùng có mái tóc vàng ngắn như nhau và đây là sự khác biệt trong suy nghĩ của ẻm a) Giản Minh Thần vội vàng đem Kiều Tử Phi trong đầu đuổi đi, tiếp tục cùng Vân Dịch Chi nói chuyện điện thoại. Bất quá cùng Vân Dịch Chi cùng đi cũng không tồi. Ít nhất sẽ không khiến cho người khác hoài nghi. Cậu và Lăng Dạ, Kiều Tử Phi đi gần như vậy phỏng chừng sẽ có không ít người nhìn mình chăm chăm a! “Hảo, hôm nào gặp mặt chúng ta cùng một chỗ thương lượng hành trình cụ thể.”

Cùng Vân Dịch Chi xác nhận hành trình, Giản Minh Thần trở về nhà cùng thông báo với Giản Vân Phong, để cho ba ba chiếu cố Lạc Lạc. Kết quả Giản Vân Phong vừa nghe Giản Minh Thần muốn đi ra ngoài du lịch, bản thân cũng tâm động, mang theo Cốc Tiểu Bắc, Lạc Lạc, Vân Minh cùng đi Nhật Bản ngâm ôn tuyết. Giản Minh Thần cái kia xấu hổ a, cha cậu thật đúng là biết hưởng thụ. Bên kia Kiều Tử Phi biết rõ Giản Minh Thần cùng với Vân Dịch Chi cùng đi LA nghỉ phép, tức suýt chút trên đầu xuất hiện khối bốc lên. “Kiều Nhạc Ninh, lễ Giáng Sinh muốn cùng trôi qua với ai, là qua chỗ mụ mụ hay là cùng với ta.”

“Con có người thứ ba để lựa chọn sao?”

“Đương nhiên có thể, ta nghe nói Lạc Lạc cùng với Giản Vân Phong cùng đi Nhật Bản.”

“Vậy con đây đi Nhật Bản đón lễ Noel, ba ba không cần phải xen vào chuyện của con.”

“Àn, rất tốt. Không hổ là con ta.”

Hai cha con nhìn nhau nhất tiếu, Giản Minh Thần cùng Lạc Lạc đồng loạt hắt hơi một cái. (cặp phụ tử sói lang cùng cặp phụ tử cừ non mau ăn đi ăn đi a)

31. Chương 31: Hành Trình La (2)

Edit: MynMyn

Vào lễ giáng sinh nên sân bay ở LA không phải đông bình thường, Giản Minh Thần cùng Vân Dịch Chi đơn giản là kéo hành lý lắt lư đi ra khỏi sân bay, Vân Dịch Chi vẻ mặt tiểu dung, có thể một mình cùng Giản Minh Thần đi ra khách du lịch là một việc làm khiến cho người ta hưng phấn. Hắn muốn hảo hảo lợi dụng mấy ngày này, lưu lại ấn ký của mình trong lòng Giản Minh Thần.

“Mùa đông của LA thật đúng là lạnh a, Minh Thần đem khăn quàng cổ của ta mang lên.” Vân Dịch Chi đem hân khăn quàng cổ đồ thẩm cho Giản Minh Thần.

“Không cần, ta không có lạnh như vậy a.” Giản Minh Thần nghĩ kháng nghị, cậu không thích mang cái khăn quàng cổ quá chói mắt như vậy. Phỏng chừng cũng chỉ có Kiều Tử Phi cùng hoa Khổng Tước (ám chỉ anh Kiều) thích màu mè a.

Không biết từ lúc nào, Giản Minh Thần thường xuyên sẽ nghĩ đến Kiều Tử Phi, cậu luôn thích đem hành động của một số người so sánh với Kiều Tử Phi, chỉ là chính cậu giống như cũng không có lưu ý đến cái thay đổi nho nhỏ này.

“Minh Thần, em cũng tới LA, thật đúng là tình cờ.” Đột nhiên vang lên thanh âm Kiều Tử Phi, Giản Minh Thần cảm giác có chút không chân thực. Chính mình vừa nghĩ đến, anh ta như thế nào lại hiện ngay trước mặt mình, đây cũng quá trùng hợp đi.

“Kiều ca cũng là ngồi chuyến bay này tới sao, em như thế nào không thấy được anh a.” Giản Minh Thần kinh ngạc há to mồm, Kiều Tử Phi mang theo một đám người bộ dáng phong trần mệt mỏi, hình như là do ngồi máy bay thời gian quá dài.

“Không phải a, anh mới từ Nhật Bản đến LA, còn em, đến LA nghỉ phép sao?”

“Ân, em cùng Vân Dịch Chi cùng một chỗ thừa dịp nghỉ đông đi chơi. Kiều ca là tới LA công tác sao?”

“Đúng a, các người chọn khách sạn nào? Nếu như không sợ chỗ của anh nhỏ, có thể đến khách sạn của cấp dưới công ty anh, anh giúp cả hai an bài gian phòng tốt.” Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần lúc nói chuyện đã chú ý tới cổ của cậu thượng một cái khăn quàng cổ màu đỏ, cái kia khẳng định không phải của Giản Minh Thần, em ấy vốn chán ghét màu sắc như vậy. Hừ, Vân Dịch Chi ta thật quá coi nhẹ người, người lại có thể xoa Giản Minh Thần như vậy.

“Kiều tổng tài, ta đã sớm chọn xong khách sạn, sẽ không đã làm phiền người.” Vân Dịch Chi có chút buồn bực, hần như thế nào không có nghĩ đến Kiều Tử Phỉ sẽ cùng bọn họ cùng đi LA. Kiều Tử Phỉ sẽ không đối với Giản Minh Thần thật sự động tình đi. Hần trước kia điều tra qua Kiều Tử Phỉ, bên người tình nhân vô số, đối tình nhân giống như thay quần áo.

Nhưng là hiện tại Kiều Tử Phỉ vì Giản Minh Thần lại buông lễ Giáng Sinh chạy tới cùng bọn họ xảo ngộ, Vân Dịch Chi cảm thấy áp lực rất lớn. Hần bây giờ còn không có đủ năng lực để cùng Kiều Tử Phỉ tranh đoạt Giản Minh Thần. Chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Không có quan hệ, đi thôi Minh Thần, xe của anh đang chờ bên ngoài.” Kiều Tử Phỉ rất tự nhiên khoát tay lên trên bờ vai Giản Minh Thần, ôm lấy cậu hướng bãi đỗ xe đi tới.

Cứ như vậy mơ mơ màng màng, Giản Minh Thần đi đến khách sạn 5 mà Kiều Tử Phỉ kêu là của cấp dưới, có Kiều đại tổng tài ở đây, khẳng định an bài tốt nhất. Nếu như không phải Giản Minh Thần một mực từ chối, anh thiếu chút nữa còn an bài cho Giản Minh Thần phòng tổng thống.

Giản Minh Thần cất kỹ hành lý, chạy vào Mộng Tưởng đảo ngâm ôn tuyên đi. Cậu hiện tại cần ngủ một giấc, hiện giờ chênh lệch thời gian. Dường đủ tinh thần để tối hôm sau còn đi xem nhà Tư Đồ. Ngày mai còn muốn cùng Vân Dịch Chi du lịch, thời gian có chút khẩn trương.

Cũng không biết mật mã trước kia Tư Đồ lão gia tử nói cho cậu biết còn có thể dùng không? Dù sao Tư Đồ Ninh đã chết rồi, có lẽ Tư Đồ lão gia tử đã sửa lại. Ai, chỉ có thể mạo hiểm, lần này đi Tư Đồ gia nguy hiểm không nhỏ. Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài một hơi, không nghĩ nữa, vạn nhất gặp chuyện, cậu trở lại Mộng Tưởng đảo là được, đây chính là pháp bảo của cậu.

“Đồng, đồng” Di? Hình như là tiếng đập cửa, cậu không có gọi phục vụ a!

Giản Minh Thần theo trong ôn tuyên vội vàng đi ra, tìm một kiện áo tắm tùy tiện choàng tại trên mình.

“Ai a.” Giản Minh Thần một bên hỏi một bên đã mở cửa.

“Là anh, biết em không ngủ tới nhìn xem một chút.” Kiều Tử Phỉ không cần Giản Minh Thần mời, trực

tiếp đi vào.

Cái này khiến Giản Minh Thần luống cuống, cậu hiện tại có thể nói là không mặc gì a! Thật đáng chết, vừa rồi cậu hẳn là nên mặc y phục đẳng hoàng mới xuất hiện a! Hiện tại cái dạng này thật thẹn thùng a!

Đi vào trong phòng, Kiều Tử Phỉ nhìn xem gò má đỏ bừng Giản Minh Thần, vẻ mặt mỉm cười vô hại, xem ra hôm nay mình là đến đúng lúc rồi.

“Tắm rửa như thế nào không có đem tóc lau khô, cẩn thận cảm mạo.” Thả ra khăn quàng cổ lục sắc trong tay, tiện tay cầm lấy khăn mặt, một bên nhanh nhanh sát tóc của Giản Minh Thần, một bên tiếp tục nói: “Hôm nay ở phi trường nhìn em mang theo một cái khăn quàng cổ màu đỏ, cảm giác không hợp, cái này màu lục sắc, tặng cho em, thích không?”

“Ách, cảm ơn Kiều ca, cái này xem như quà lễ Giáng Sinh sao?”

“Àn, xem như thế đi. Chỉ cần em thích là tốt rồi.” Kiều Tử Phỉ để cho Giản Minh Thần ngồi vào bên giường, trên cao nhìn xuống nhìn xem bộ ngực như ẩn như hiện của Giản Minh Thần. Bang, khiến cho tay của Kiều Tử Phỉ có chút ngưng trệ, thật sự là tự gây nghiệt không thể sống a! Khuya hôm nay anh lại không thể ngủ yên rồi!!

“Kiều ca, để em tự mình làm a.” Giản Minh Thần có chút không có ý tứ, chính mình lại bị coi như tiểu hài tử mà đối đãi. Kiều Tử Phỉ đem khăn mặt đưa cho Giản Minh Thần, đầu hủ có thể hôm nào lại ăn, chính là nhiệt hỏa này làm sao bây giờ a!

“Minh Thần đi ngủ sớm một chút, bay trên trời lâu như vậy anh nghĩ em cũng mệt rồi.”

Giản Minh Thần thật không ngờ hôm nay Kiều Tử Phỉ lại dễ dàng đi như vậy, đưa một cái khăn quàng cổ liền rời đi. Có chút kỳ quái. Kiều Tử Phỉ vừa đi, Giản Minh Thần tranh thủ thời gian tìm kiếm nội y, mặc xong sau mới hơi chút an tâm.

Một hồi chuông báo tiếng vang, đem Giản Minh Thần theo trong giấc ngủ mơ màng đứng lên, bây giờ là rạng sáng 5 giờ, lúc này bất kể là ai cũng đều đang ngủ đi. Vội vàng mặc xong quần áo, Giản Minh Thần liền ra cửa. Sợ bên ngoài quá lạnh Giản Minh Thần mang theo cái khăn quàng cổ lục sắc của Kiều Tử Phỉ. Màu sắc của cái này cậu coi như thích.

Ra khách sạn liền kêu xe, hướng Tư Đồ gia thẳng đến mà đi. Thầm nghĩ ở cửa vào có một cái rừng cây. Chỗ đó rất bí ẩn, có lẽ không dễ bị phát hiện. Địa phương ở LA này cậu quá quen thuộc, cho nên dễ dàng đi đến nơi.

Dựa vào trí nhớ, Giản Minh Thần rất nhanh tìm được một cái cửa, cần mật mã mới có thể tiến nhập. Giản Minh Thần sờ lên trán châu đen trên cổ tay, niệm: “Gia gia a, người ngàn vạn đừng sửa mật mã a.”

“Leng keng” Hợp với 12 lần xoay mặt mã, cửa liền mở ra. Giản Minh Thần thật to thở dài một hơi, nói cách khác cậu hiện tại đã thành công một nửa. Thầm nghĩ bên trong lắp đặt thiết bị vô cùng tốt, mặt tường trơn bóng khô ráo, mặc dù là dưới mặt đất lại một chút cũng không ẩm ướt. Thậm chí còn có hệ thống sưởi hơi cung ứng, không thể không nói Tư Đồ gia thiết kế cái này lo lắng cỡ nào chu toàn.

Giản Minh Thần cũng không phát hiện cái gì dị thường, ước chừng được vài chục phút, Giản Minh Thần đi vào Tư Đồ gia chủ trạch dưới mặt đất, từng bước từng bước cái tìm động khẩu cả nửa ngày, cậu mới xác nhận cái kia là thư phòng Tư Đồ Lương. Phỏng chừng ngay cả Tư Đồ Lương cũng sẽ cho là thư phòng của hắn rất là an toàn, nhưng lại để cho Giản Minh Thần nhẹ nhàng vào được.

Chính mình lúc còn rất nhỏ, thường xuyên tại dưới mặt đất này chơi đùa, lúc kia cha cậu không thương vợ con, mỗi ngày lạc thú duy nhất chính là tới dưới mặt đất thăm dò các ngõ ngách, thầm nghĩ tìm kiếm món đồ chơi mà Tư Đồ Minh giấu. Cái trò chơi này một mực chơi đến lúc cậu 8 tuổi, đó cũng là năm cậu mới bắt đầu nhận thức Lăng Dạ, nên không còn chơi đùa nữa. Về sau cậu biết được chỉ có ứng cử viên cho chức Tư Đồ gia chủ mới có thể biết thông đạo bí mật, cho nên cậu càng không thích nơi này. Vị trí gia chủ đối với cậu mà nói chỉ là vương vếu, cậu thầm nghĩ cùng người mình yêu một chỗ hưởng thụ cuộc sống bình thần.

Lần nữa xoay chuyển một tổ mặt mã, Giản Minh Thần khinh thủ khinh cước đẩy cửa ra. Nơi này là văn phòng của Tư Đồ Lương, khẳng định có camera. Mở cửa cũng không thấy có người. Giản Minh Thần ngông nghênh đi vào. Thời gian khẩn cấp, cậu chỉ có thể nhanh chóng tìm thứ mình cần.

Chỉ hy vọng Tư Đồ Lương không đem tư liệu để trong tủ bảo hiểm, hắn cũng khó có thể mở a! Bất quá lần này Giản Minh Thần đoán trước đúng rồi, Tư Đồ Lương thật sự đem văn kiện trọng yếu toàn bộ để trong tủ bảo hiểm. Giản Minh Thần nhìn qua tủ bảo hiểm nặng vài tấn mà ngẩn người, chẳng lẽ cậu thật sự phải đem cả cái này theo, Ti Đồ Lương liệu có điên lên khi biết tủ bảo hiểm biến mất hay không?

Giản Minh Thần thiện lương lại làm một vô cùng ngu xuẩn, cậu dùng tay trái viết một tờ giấy: “Tư Đồ tiên sinh, ta đem tủ bảo hiểm của ngươi mang đi, ta chỉ cầm đồ vật ta cần, văn kiện khác ta rất nhanh sẽ trả lại cho ngươi.” Dù sao Tư Đồ Lương hiện tại không chế Tư Đồ gia tộc, trong tủ bảo hiểm khẳng định có rất nhiều văn kiện quan hệ đến lợi ích Tư Đồ gia tộc, cậu tuy không thích Tư Đồ gia tộc, nhưng không đến mức muốn hủy Tư Đồ gia, còn là lưu cái tờ giấy để cho Tư Đồ Lương an tâm.

Đem quỹ bảo hiểm thu vào Mộng Tưởng đảo, Giản Minh Thần tranh thủ thời gian rút lui, cậu hiện tại muốn hảo hảo ngấm lại như thế nào mở ra cái tủ bảo hiểm này.

Giăng co nhiều cái tiếng đồng hồ, Giản Minh Thần về tới nơi, hiện tại cậu căng thẳng muốn chết, không có tắm rửa liền chui trong chăn cùng Chu công chơi đùa. Dù sao tủ bảo hiểm cũng đã đem bỏ vào Mộng Tưởng đảo, chạy không được, chờ cậu ngủ đủ mới có thể suy nghĩ biện pháp mở ra.

Cậu cứ thế nằm ngủ, Kiều Tử Phỉ cùng Ti Đồ Lương hai bên nổi giận. Kiều Tử Phỉ sáng sớm vừa tỉnh lại chợt nghe thủ hạ báo cáo Giản Minh Thần buổi tối không ngủ lái xe đi Tư Đồ gia chủ trạch đi bộ một vòng, đến hơn một tiếng sau mới thấy Giản Minh Thần trở về. Kiều Tử Phỉ có chút không rõ ràng, Giản Minh Thần lại đang định làm gì?

Không đợi suy nghĩ cẩn thận, lập tức đã tới một cái tin tức bạo kinh. Tư Đồ gia bị trộm, hơn nữa bị mất không ít văn kiện trọng yếu, hiện tại Tư Đồ gia tộc đều biết tên tiểu thâu kia còn lưu lại tờ giấy, nói những thứ hắc không dùng đến sẽ nhanh trả lại. Đây quả thực là quá coi thường Tư Đồ gia tộc. Tư Đồ Lương hạ lệnh truy sát, treo giải thưởng một tỷ.

Một tỷ a! Xem ra Tư Đồ gia tộc thật sự là rất gấp gáp.

Nhận được tin tức, Kiều Tử Phỉ nghe xong thủ hạ báo cáo, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh, không phải là bị Tư Đồ gia tộc hù đến. Mà là bị Giản Minh Thần dọa. “Lập tức phái người, đem tất cả dấu vết buổi tối ngày hôm qua Giản Minh Thần đi ra ngoài tất cả xóa hết, ngàn vạn không thể hành động sai lầm, xảy ra chuyện gì, suy nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình.”

Phân phó xong, Kiều Tử Phỉ bắt đầu dĩ nhu nhu cái trán. Hy vọng việc này cùng Giản Minh Thần không có liên quan. Vội vàng xử lý mọi thứ hộ Giản Minh Thần, vốn đang là mặt khổ qua, Kiều Tử Phỉ kéo kéo khóe môi khi thấy Giản Minh Thần lúc ra cửa mang theo khăn quàng cổ mình tặng, lúc này thoát nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui a! (hự ==” đơn giản ha)

Anh thật đúng là không biết Giản Minh Thần còn có tiềm năng làm tiểu thâu. Lại có thể từ trong Tư Đồ gia tộc lén lấy ra gì đó, đây cũng không phải là điều người bình thường có thể làm được. Tư Đồ gia chủ trách đó là địa phương gì? Một tòa cổ堡 a, có thể nói là tường đồng vách sắt. Nếu như chưa quen thuộc, phỏng chừng ở bên trong đi sẽ lạc đường. Mà Giản Minh Thần lại dùng không đến 2 tiếng đồng hồ liền từ bên trong lén ngoài, không quản là lấy cái gì, đều là làm cho người ta kinh ngạc.

Sáng sớm Vân Dịch Chi đi gõ cửa phòng Giản Minh Thần, hắc còn không biết đêm qua phát sinh chuyện gì. “Minh Thần, mở cửa, hôm nay thời tiết tốt, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi thôi.” Vân Dịch Chi gõ nửa ngày cũng không có ai mở cửa cho hắc, đang buồn bực có phải là Giản Minh Thần đã rời đi rồi không. Cửa phòng bên cạnh ngược lại mở ra.

Bất quá không phải là người hắc muốn gặp. “Không cần phải gõ, đêm qua Minh Thần đi ra ngoài chơi một hồi, phỏng chừng còn đang ngủ a, người buổi chiều lại đi tìm hắc.” Kiều Tử Phỉ nói dứt lời không đợi Vân Dịch Chi đáp lại, liền đóng cửa phòng lại. Sớm như vậy Giản Minh Thần còn đang đang ngủ say a, giằng co thời gian dài như vậy khẳng định mệt muốn chết rồi, Vân Dịch Chi có thể gõ mở cửa mới là lạ.

Chính mình đụng phải một cái mũi bụi, Vân Dịch Chi có chút tức giận, nhưng là không có biện pháp, hắc cũng không thể phá cửa phòng Giản Minh Thần a. Chỉ có thể đi ra ngoài trước tìm bằng hữu cũ chơi đùa. Trước kia hắc có ở qua LA một thời gian ngắn, nếu như không phải gia gia của hắc Vân Lục Minh bắt hắc trở lại Z quốc đi học, có lẽ hắc hiện tại đã tại LA định cư. Hắc thích thành thị phồn hoa, náo nhiệt ở LA. So với thành thị ở Z quốc tốt hơn nhiều.

32. Chương 32: Tử Bảo Hiểm

Edit: MynMyn

Giản Minh Thần ngủ suốt một buổi sáng, mãi cho đến giữa trưa đói bụng mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Sớm đem cuộc hẹn ngày hôm qua cùng Vân Dịch Chi quên không còn một mảnh. Sờ chút một mái tóc mất trật tự, chậm rãi bò khỏi giường, đi rửa mặt.

Hiện tại điều cậu phiền não nhất là làm thế nào để mở ra tủ bảo hiểm của Tư Đồ Lương. Cậu cũng không phải là vạn năng, nếu như là một tủ bảo hiểm bình thường cậu còn có chút biện pháp, nhưng đây là tủ bảo hiểm của Tư Đồ Lương a! Khăng định là tìm đại sư làm theo yêu cầu, bản thân với ba cái kỹ thuật mèo cào thật không có biện pháp.

Tại toilet rửa mặt, Giản Minh Thần ý niệm vừa động, tủ bảo hiểm xuất hiện ở trong toilet. Ra tới trong nháy mắt đem mặt sàn khách sạn đập vụn thành một mảnh, có thể thấy được cái tủ bảo hiểm này nặng cỡ nào. Giản Minh Thần vây quanh tủ bảo hiểm cáo 2 thước dạo qua một vòng, Tư Đồ Lương thật biết cách tiêu tiền, cái tủ bảo hiểm này có dùng bom sợt cũng mở không ra a!!

Trong này Giản Minh Thần phiền não như thế nào mở tủ bảo hiểm, nhưng không biết nhất cử nhất động của cậu đều lọt ở trong tầm mắt Kiều Tử Phi. Trước 10 phút Giản Minh Thần nhập trú khách sạn, Kiều Tử Phi đã cho người gắn ở mỗi góc trong gian phòng một cái camera, đương nhiên toilet là địa phương tốt như vậy, anh sẽ không bỏ qua. Không cần phải cười Kiều Tử Phi WS, anh chỉ là nghĩ mỗi giờ mỗi phút mỗi giây được thấy Giản Minh Thần mà thôi, cũng vì sờ không được, nên chỉ có thể nhìn để đền bù.

() WS: tệ hại, đáng khinh

Hiện tại một mình ngồi ở trước laptop, Kiều Tử Phi có chút khó có thể tin, vuốt vuốt hai mắt của mình, anh không phải hoa mắt chứ?! Vừa rồi mình mới đi rót một cốc cà phê, sau khi trở về lại thấy cảnh Giản Minh Thần chỉ mặc một cái quần lót tình thú tại toilet vây quanh một cái tủ bảo hiểm khổng lồ đi dạo, còn vẻ mặt khó xử nữa chứ.

Kiều Tử Phi cơ hồ mất hồn trắng xem thứ vừa xuất hiện trước mặt, anh chỉ cảm thấy dưới bụng căng cứng, thấp giọng mắng một câu. Giản Minh Thần không ngờ lại có sở thích ác liệt như vậy, mặc một cái quần trong họa tiết hoạt hình, đằng sau còn có một cái tai con thỏ, phía trước nơi bộ vị trọng yếu chính là một cây củ cải lớn. Toàn bộ hình ảnh lúc Giản Minh Thần chuyển động đều đập vào mắt Kiều Tử Phi, anh hiện tại cơ hồ sắp chảy máu mũi, thật quá kinh diễm mà.

Ai có thể nói cho anh biết đây là cái tình huống như thế nào không?? Giản Minh Thần là như thế nào đem tủ bảo hiểm lớn như vậy đem vào trong khách sạn, thuộc hạ của anh không lẽ đều là ăn chay sao? Sao không có ai phát hiện??

Bất quá bây giờ Kiều Tử Phi cũng không muốn để ý tới cái gì tủ sắt, hiện tại bộ vị phía dưới càng ngày càng trưởng lớn. Đau muốn chết. Giờ nếu không thể tiết hẩn có thể muốn bạo mà vong.

Nếu như hiện tại Giản Minh Thần biết rõ Kiều Tử Phi nhìn mình mà tự quay tay thì khăng định phải giận điên lên.

“Leng keng leng keng” Một hồi tiếng chuông dồn dập làm cho Giản Minh Thần đem tâm nhìn dời đi tủ bảo

hiểm, cậu đi quanh tủ bảo hiểm đã hơn nửa giờ cũng không có nghĩ ra biện pháp.

Hiện tại tìm đến mình hẳn là Vân Dịch Chi a, hai người đã nói hôm nay cùng đi ra du ngoạn, “A” Giản Minh Thần kêu to một tiếng, sớm đã quên cuộc hẹn với Vân Dịch Chi là hôm nay, cậu chỉ lo như thế nào mở tủ bảo hiểm. Vội vàng thu tủ bảo hiểm lại, mặc quần áo rồi chạy nhanh mở cửa.

“Dịch Chi, thật ngại quá, ta quên hôm nay có hẹn người ra ngoài chơi, buổi sáng lại ngủ quên, cũng không thấy người gọi điện nhắc ta.” Giản Minh Thần vội vàng mở cửa một trận nói, chờ cậu nói xong mới phát hiện, bên ngoài đứng là Kiều Tử Phi.

Kiều Tử Phi hơi hơi kéo kéo khóe môi, khuôn mặt còn có chút hồng, nhìn về phía Giản Minh Thần. Người này mặc quần áo tốc độ thật nhanh a! Lúc anh đi ra, người này vẫn còn đang ở trong toilet đi dạo a!

“A, là Kiều ca, em còn tưởng là Dịch Chi.”

“Không phải Vân Dịch Chi sẽ không mời anh đi vào ngồi sao?”

“Không phải, sao có thể ... Kiều ca mau vào.”

Kiều Tử Phi tiến vào trong, Giản Minh Thần mới nhìn đến Kiều Tử Phi sau lưng còn có một phục vụ sinh. Phục vụ sinh đẩy theo một xe đồ ăn, đem đồ ăn tinh xảo đều đặt ở trên bàn, sau đó cung kính lui ra ngoài.

“Cùng anh ăn cơm trưa đi, anh nhớ em cũng chưa có ăn.” Kiều Tử Phi đem Giản Minh Thần đặt tại trên chỗ ngồi, không để cho cậu kịp phản bác.

“Cái kia, cảm ơn Kiều ca, luôn phiền anh chiếu cố, thật là ngại quá.” Kỳ thật cậu đã sớm đói bụng, nếu như Kiều Tử Phi không đến cậu cũng sẽ gọi cơm bên ngoài. Nhưng nếu người ta đã đưa cơm tới, cậu cũng không thể đem nhân gia đuổi ra ngoài a, Giản Minh Thần hàn huyên vài câu, tay chân lạnh lẽo thúc đẩy.

“À anh muốn nhờ toilet một lát.” Kiều Tử Phi đứng dậy, sau khi nói xong cũng không có lập tức rời đi mà là chú ý biểu tình của Giản Minh Thần. Chính là trên mặt cậu cũng không có xuất hiện dáng vẻ kinh hoảng, chỉ đắm đầu vào trong đồ ăn, chỉ là nhỏ giọng “Àn” một chút.

Chẳng lẽ Giản Minh Thần cũng không sợ mình biết chuyện tủ bảo hiểm. Mang một bụng nghi hoặc, Kiều Tử Phi mở ra cửa phòng rửa tay. Bên trong trống trơn, không hề thấy có bóng dáng của tủ sắt. Nếu như không phải gạch men sứ trên mặt đất nát một mảng lớn, anh thật đúng là cho rằng vừa rồi chính mình hoa mắt. Tên tiểu tử này đem tủ bảo hiểm giấu nơi nào đây. Thật đúng là quỷ dị.

Trở lại trên bàn cơm, Kiều Tử Phi trong lòng tính toán, như thế nào làm cho Giản Minh Thần tự mở miệng nói ra chuyện về tủ bảo hiểm. Nhìn xem Giản Minh Thần nhu thuận ăn cơm trưa, nảy ra ý hay.

“Minh Thần đến LA có nghĩ đi đến nơi nào chơi chưa?”

“Đều là mấy cái danh lam thắng cảnh, không có gì đặc biệt. Kiều ca đến LA không phải công tác sao? Như thế nào có thời gian cùng em ăn cơm trưa.”

“Vốn hẹn chuyên gia chế tạo tủ bảo hiểm, chính là hần đột nhiên có việc, buổi chiều mới có thể đến, thời gian của anh liền trống.”

Giản Minh Thần đột nhiên ngừng ăn cơm lại, Kiều Tử Phỉ biết tên tiểu tử này mắc câu rồi.

“Di, Kiều ca muốn đặt làm tủ bảo hiểm sao?”

“Đúng a, anh vừa mới đặt một cái làm theo yêu cầu, nhưng sợ hệ số bảo hiểm chưa đủ cao, nên tìm vài cái chuyên gia giúp anh nhìn thử xem.”

Bị câu dẫn ra lòng hiếu kỳ, Giản Minh Thần vừa nghe Kiều Tử Phỉ nói xong, có chút tâm động. Tủ sắt của Tư Đồ Lương không quân cậu dùng phương pháp gì khẳng định là mở không ra, nếu như hiện tại có thể mượn nhờ lực lượng của Kiều Tử Phỉ, sẽ là có khả năng mở ra.

Bất quá, vạn nhất Kiều Tử Phỉ mật báo làm sao bây giờ. Đến lúc đó chính mình sẽ chết chắc. Nhưng Kiều Tử Phỉ sẽ đi mật báo sao? Giản Minh Thần trong lòng đánh một cái dấu chấm hỏi. Àn, Kiều Tử Phỉ chắc không thể biết đây là tủ bảo hiểm của Tư Đồ Lương a, chỉ cần cậu không đem tư liệu bên trong cho Kiều Tử Phỉ xem, như thế không phải được rồi sao.

“Kiều ca, có thể hay không phiền toái anh chuyện này.”

“Như thế nào vẫn cùng anh khách khí như vậy, chúng ta không phải bằng hữu sao? Có chuyện gì cứ việc nói, nếu trong khả năng anh nhất định sẽ giúp.” Kiều Tử Phỉ hiện tại trong lòng cao hứng thiếu chút nữa phóng pháo. Giản Minh Thần chịu nhờ mình giúp đỡ, chứng tỏ mình đã đi vào tâm của Thần. Khi gặp phải thời điểm khó khăn bắt đầu chủ động tìm kiếm trợ giúp của mình, đây chính là hiện tượng tốt.

Tình yêu thật là một thứ kỳ quái, hai người đều giống như ngu ngốc như nhau, muốn tới gần đối phương, nhưng vẫn là sợ hãi. Họ giúp đỡ nhau nhưng vẫn thử thách lẫn nhau, một chút mở mạnh tâm của đối phương, cuối cùng mới bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai bọn đã thích nhau từ lâu. Chỉ là tầng cửa sổ này, tất cả mọi người không nghĩ xuyên phá hẳn.

Đặc biệt Giản Minh Thần, đối với cảm giác của chính mình luôn không rõ ràng. Một mực tự kỷ ám hiệu chính mình, không cần phải đi yêu bất cứ người nào. Như vậy không được tự nhiên Giản Minh Thần có thể làm khổ Kiều Tử Phỉ.

“Kiều ca, em muốn nhờ anh giúp em mở một cái tủ bảo hiểm, hơn nữa phải giữ bí mật, anh có thể đảm bảo chuyên gia anh mời có thể làm tốt công tác giữ bí mật sao?” Giản Minh Thần một đôi mắt sáng ngời rất

chân thành nhìn xem Kiều Tử Phỉ.

“Nếu như tiết lộ bí mật, hai người chúng ta có khả năng sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.”

“Ân, có nguy hiểm như vậy sao? Vậy em vì cái gì còn muốn mở ra cái tủ bảo hiểm này.”

“Trong đó có một thứ em cần, tìm được rồi em liền có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.”

Lời nói của Giản Minh Thần làm cho Kiều Tử Phỉ nghĩ rằng cậu là bị Tư Đồ gia uy hiếp, hiện thứ đó đang ở trong tủ bảo hiểm. Hung hăng nắm chặt tay, lửa giận phừng phừng trong ngực tùy thời đều có thể phát ra, anh không cách nào tưởng tượng là thứ uy hiếp gì khiến cho Giản Minh Thần dám mạo hiểm đến như thế?!

“Giữ bí mật, vấn đề này anh có thể cam đoan. Những chuyên gia này đều ở trong tầm tay anh, bọn họ tình nguyện chết cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài một chữ.”

“Nếu như chuyện này giải quyết, từ nay về sau em chính là người của Kiều ca, Kiều ca có chuyện gì cứ việc phân phó, chỉ cần em có thể làm được, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không hối tiếc.” Kỳ thật Giản Minh Thần nói thế, nhưng khả năng cậu có thể giúp đỡ Kiều Tử Phỉ thật quá ít. Bất quá từ nay về sau cậu sẽ phải trả một cái giá lớn vì lời nói này.

Kiều Tử Phỉ nhắm lại con mắt, khéo môi nhếch lên tạo độ cong đẹp mắt, điều anh chờ chính là những lời này, tiểu gia hỏa đây chính là tự em nói. Rất nhanh sẽ đến lúc em phải thực hiện a!

“Tủ sắt đang ở đâu? Nếu như ở trong này, ta sẽ cho chuyển đi địa phương an toàn.”

Ở trong phòng, Kiều Tử Phỉ vẽ mặt kinh ngạc, Giản Minh Thần giống như nhà ảo thuật, bùm một phát biến ra một cái tủ bảo hiểm vài trọng tấn.

“Kiều ca, có thể không hỏi em là như thế nào biến ra, từ nay về sau nếu có cơ hội em sẽ nói cho anh.” Giản Minh Thần có chút ngần ngại nhìn xem Kiều Tử Phỉ, không phải vạn bất đắc dĩ cậu thật không muốn nói cho bất kì ai chuyện về Mộng Tưởng đảo.

“Trong này đủ an toàn sao?” Giản Minh Thần vẫn còn có chút lo lắng, lại hỏi lại Kiều Tử Phỉ. “Tuyệt đối an toàn. Không có lời nói của anh không người nào có thể vào.” Kiều Tử Phỉ nhìn cái tủ bảo hiểm khổng lồ ở trước mặt, có chút khó có thể tin, cái thứ ma thuật siêu việt khoa học này làm cho anh có chút không tiếp thụ được.

“Vậy là tốt rồi, trong lòng em vẫn còn có chút bất an.”

“Không có chuyện gì. Yên tâm giao cho anh, đi, chúng ta đi gian phòng bên cạnh, trong này sẽ để lại cho

những chuyên gia kia.”

Kiều Tử Phỉ làm bất cứ chuyện gì đều để lại cho mình đường rút lui, cái tủ bảo hiểm rất quan trọng, anh sẽ không tự mình lộ diện. Dù cho về sau có số sự phát sinh, cũng có thể chối không còn một mảnh, không thể để cho Tư Đồ gia tộc có thể làm gì trên đầu của mình.

Hai người tới phòng bên cạnh, một chiếc ti vi tường cực lớn xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Trên TV hình ảnh rõ ràng là tủ bảo hiểm. Dưới sự hộ tống của bảo tiêu có mấy người được dẫn vào, ai nấy đều cầm công cụ, hẳn là chính là chuyên gia mà Kiều Tử Phỉ nói a.

Chuyên gia chính là vây quanh tủ bảo hiểm đi dạo một vòng, sau đó tụ tập lại một bên thương lượng hơn nửa giờ, liền bắt đầu động thủ. Những dụng cụ phức tạp kia Giản Minh Thần phải không nhận thức. Cậu hiện tại quan tâm là cái tủ bảo hiểm này khi nào thì có thể mở ra.

Chờ đợi là một việc rất khó chịu, Giản Minh Thần ngồi xuống, đứng lên, không biết phải làm cái gì cho tốt. Đáp án sắp xuất hiện, rất nhiều chuyện cậu không biết sẽ được sáng tỏ. Trong nội tâm chột cao chột thấp, thật giống như một con thỏ nhỏ, nhảy tới nhảy lui, làm cho cậu không cách nào trấn an bản thân.

“Đến, Minh Thần tới uống chút cà phê, an an thần, cái tủ bảo hiểm này không phải mật mã khóa bình thường, muốn mở ra hẳn không dễ dàng, em cố kiên nhẫn chờ một chút.” Kiều Tử Phỉ xoa đầu Giản Minh Thần, đem ngón tay khoát lên bên tai sau, vuốt ve phần gáy của cậu, trấn an tâm tình bức bối của cậu.

Giản Minh Thần vừa muốn quay đầu lại cùng Kiều Tử Phỉ nói chuyện, ti vi là đột nhiên bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô: “Mở ra, thật sự là quá kỳ diệu, lại thật sự bị ta mở ra.” Trên TV một cái nam nhân tóc hoa râm vẻ mặt hưng phấn, muốn mở ra tủ sắt, liền bị mấy bảo tiêu ngăn lại. Cuối cùng người có thể mở ra tủ sắt chỉ có thể là Giản Minh Thần.

“Tốt lắm, mau đi xem một chút a.” Kiều Tử Phỉ vỗ vỗ bả vai Giản Minh Thần, ý bảo cậu đi đến gian phòng kia.

33. Chương 33: Tàn Khốc

Edit: MynMyn

Cửa tủ bảo hiểm chậm rãi bị kéo ra, Giản Minh Thần rõ ràng nghe được tiếng tim đập “thình thịch” của bản thân. Cậu hiện tại rất khẩn trương. Trong phòng chỉ có một mình mình. Kiều Tử Phỉ đã mang theo người của hắn rời khỏi.

Làm một cái hít sâu, mãnh lực kéo ra cửa tủ nặng nề, đập vào mi mắt chính là số lượng lớn châu báu cùng đồ trang sức cùng vàng thỏi. Giản Minh Thần có chút xấu hổ, Tư Đồ Lương lại để nhiều thứ này trong tủ bảo hiểm, chẳng lẽ còn không có việc gì mỗi ngày lấy ra ngắm sao?

Vừa rồi có chút khấn trương, tâm tình nhờ thế ngược lại thả lỏng không ít. Không quan tâm mấy thứ châu báu này, Giản Minh Thần bắt đầu ở tầng trên của tủ bảo hiểm tìm kiếm các loại văn kiện.

Phần lớn văn kiện đều là một ít tư liệu về thế lực của Tư Đồ gia tộc, những thứ này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Tìm kiếm một chút, tại trong góc của tủ bảo hiểm, Giản Minh Thần tìm tới thứ cậu muốn.

Một chồng ảnh chụp cùng một hộp băng ghi hình.

Lật xem từng tấm hình một cách cẩn thận, Giản Minh Thần cảm giác nhiệt độ trong phòng dần dần giảm xuống, toàn thân lạnh muốn chết. Cánh tay cầm ảnh chụp có chút tê dại đau nhức, cơ hồ bắt không nắm nổi những tấm hình mỏng manh.

Ảnh chụp tuy vô cùng mơ hồ, hẳn là sao ra từ băng ghi hình. Bối cảnh là trong phòng của một khách sạn, Lăng Dạ uống say được Tư Đồ Linh Lung vịn đi tới, thoát nhìn Lăng Dạ có vẻ vô cùng say, Tư Đồ Linh Lung sau khi đặt Lăng Dạ xuống, liền ở bên cạnh hắn nằm ngủ. Không biết qua bao lâu, Lăng Dạ lại đứng dậy, hình như là đi mở cửa, sau đó Tư Đồ Nhân đi đến.

Hai người nói gì đó, sau Lăng Dạ liền rời đi. Tư Đồ Nhân bò lên trên giường cùng Tư Đồ Linh Lung, đây đưa cả đêm. Tại thời điểm sáng sớm mới rời đi. Sau đó Lăng Dạ mới tới đánh thức Tư Đồ Linh Lung rời giường.

Xem hết ảnh chụp, Giản Minh Thần ngã ngồi trên mặt đất. Bằng chứng rành rành như thế, không thể nào sai, nhưng cậu thật không biết làm thế nào để tiếp thu chuyện này. Một bên là người cậu từng yêu, lại đem tỷ tỷ của mình cho người khác, mà người đó cũng chính là thân đệ đệ của cậu. Tư Đồ Nhân cùng Tư Đồ Linh Lung cùng một chỗ là cái gì, chính là loạn luân. Thế mà Lăng Dạ không những không ngăn cản mà còn giúp đỡ.

Ngón tay run rẩy đem băng ghi hình để vào máy chiếu trong phòng, hình ảnh rõ ràng hiện lên trước mắt Giản Minh Thần.

“Lăng Dạ người thật sự đem Linh Lung tặng cho ta.”

“Sao lại không thể, người ta yêu chỉ có Ninh Ninh, còn Tư Đồ Linh Lung bất quá là con cờ để hủy diệt Tư Đồ gia tộc mà thôi. Đêm nay người là cứ hảo hảo hưởng thụ đi.”

“Tâm người sao có thể ngoan độc đến thế, mấy người chúng ta chính là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Linh Lung yêu người nhiều thế nào, ta đều là nhìn ở trong mắt, người không cảm giác như vậy thực có lỗi với nàng sao?”

“Người làm cho Ninh Ninh thương tâm, không có đáng để ta đồng tình.”

“Nếu như người chịu lợi dụng Tư Đồ Ninh, có lẽ kế hoạch của chúng ta sẽ tiến hành được nhanh hơn.”

“Người tốt nhất không nên có suy nghĩ đấy, ta vì cái gì đem Ninh Ninh nhốt trong biệt thự, người hẳn là minh bạch, ta không muốn để cho hẳn phải đứng giữa trong cuộc đấu của chúng ta cùng Tư Đồ gia.”

Giản Minh Thần không biết là nên cao hứng hay là cần phải khóc. Cậu vẫn cho rằng Lăng Dạ lợi dụng mình, nhưng giờ cậu tin tưởng Lăng Dạ là nói thật.

Còn Tư Đồ Linh Lung một mực yêu Lăng Dạ nhưng như thế lại chính là bi kịch. Giản Minh Thần nhớ tới Tư Đồ Linh Lung vì Lăng Dạ mà đến thân đệ đệ như cậu cũng không cần, cũng đem tôn nghiêm từ bỏ, toàn tâm toàn ý theo Lăng Dạ. Vốn cho rằng có hài tử là cả hai có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, nhưng hài tử cũng là do Lăng Dạ tính kế. Đây hết thảy thật đúng là buồn cười.

Nếu như trong hôn lễ cậu không đi náo động, phỏng chừng bọn họ cũng không có kết quả tốt, một hôn lễ đầy âm mưu toan tính thì làm sao có thể hạnh phúc.

Chỉ là cậu có chút thắc mắc, vì cái gì Tư Đồ Nhân muốn giết mình. Trong đồng âm mưu này cậu dường như cũng đâu có tác dụng. Lúc đó cậu cũng đã bị đuổi khỏi nhà Tư Đồ, bị Lăng Dạ bao nuôi, cũng không thể làm ra chuyện gì.

Trên mặt đất ngồi thật lâu, Giản Minh Thần mới chậm rãi đứng dậy, toàn thân vô lực tựa ở quỹ bảo hiểm bên cạnh. Dem ảnh chụp cùng băng ghi hình trang hảo, thân thủ muốn đóng cửa quỹ bảo hiểm, vô ý nhếch lên, ảnh chụp khi còn bé của Lăng Dạ hấp dẫn tầm mắt của Giản Minh Thần.

Ma xui quỷ khiến xuất ra một túi tư liệu dày đặc, bên trong là một chồng tư liệu kỹ càng về Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân.

Nếu như nói vừa rồi Giản Minh Thần nhìn chút ít ảnh chụp đã khổ sở đau lòng, như vậy hiện tại khi chứng kiến những tài liệu này, Giản Minh Thần lại chết tâm lẫn nữa. “Aaaa.....” Trong nội tâm đau đớn bị đè nén không chỗ phát tiết, Giản Minh Thần phát ra một tiếng gào lớn.

Kiều Tử Phỉ từ trên màn hình chứng kiến Giản Minh Thần cử động dị thường, không để ý vừa rồi đáp ứng Giản Minh Thần hứa hẹn sẽ không đi vào, mãnh lực phá mở gian phòng. Giản Minh Thần đã té xỉu ở bên cạnh tủ bảo hiểm.

“Nhanh đi tìm bác sĩ, nhanh.” Người trong ngực tuy đã hôn mê, chính là thân thể còn không ngừng run rẩy, trên trán toát ra lượng lớn mồ hôi lạnh. Kiêu Tử Phỉ không biết là sự tình gì kích thích Giản Minh Thần, làm cho cậu đột nhiên biến thành cái dạng này.

Tiện tay đem cửa tủ bảo hiểm đóng lại, đem Giản Minh Thần tính cả túi văn kiện trong tay cậu cùng một chỗ ôm lấy đến, vội vàng hướng trên lầu chạy. Khá tốt đi theo anh có hai gã bác sĩ đang ở ngay tại trên lầu, có thể lập tức giúp Giản Minh Thần khám và chữa bệnh, hy vọng Giản Minh Thần không có việc gì.

Giản Minh Thần lần nữa khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, Vân Dịch Chi cùng Kiêu Tử Phỉ đều canh giữ ở bên giường, hai người hai mắt xích hồng trần ngập tơ máu, vẻ mặt mỗi mặt.

“Ta làm sao vậy, đầu đau quá.” Giản Minh Thần giãy dựa muốn ngồi dậy, chính là đau đầu muốn chết, còn không có đứng dậy lại yên dưới đi.

“Nhanh nằm, người sinh bệnh, hiện tại phát sốt nhẹ.”

“Ách.” Giản Minh Thần bắt tay khoát lên trên trán, hơi có chút nhiệt. Cậu nhớ tới ngày hôm qua chính mình chứng kiến tư liệu của Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân sau giống như hôn mê bất tỉnh.

“Kiều ca, Dịch Chi có thể để cho ta ở một mình được không.”

“Minh Thần để cho ta ở cùng người a, người bệnh như vậy bên người không có ai sẽ rất bất tiện.” Vân Dịch Chi nắm tay Giản Minh Thần, không nghĩ rời đi hần nữa bước.

“Dịch Chi, ta không sao, cảm ơn người quan tâm, người trước đi ra ngoài đi, để cho ta một mình có được không.”

Vân Dịch Chi đang còn muốn cùng Giản Minh Thần nói tiếp, lại bị Kiều Tử Phỉ cứng rắn kéo ra ngoài.

“Minh Thần, nghỉ ngơi thật tốt, không nên suy nghĩ bậy bạ, có chuyện gì không phải còn có Kiều ca sao.” Kiều Tử Phỉ đóng cửa an ủi Giản Minh Thần, anh biết rõ hiện tại mấy thứ bệnh này đều là dư thừa, để cho cậu tự suy nghĩ vẫn là tốt hơn.

“Kiều ca, anh yên tâm, em không có yếu ớt đến thế đâu.” Tiếp tục cật lực, kết quả là khi Kiều Tử Phỉ ra khỏi cửa, Giản Minh Thần liền ô ô khóc lên. Giống như con thú bị thương đang rên rỉ, nước mắt nhanh chảy xuống, tâm cậu bây giờ thật sự trống rỗng, cái gì cũng không có.

8 tuổi Tư Đồ Ninh nhìn thấy Lăng Dạ thời điểm là vào một đêm khuya trời mưa to, tại một góc âm u ở LA, Lăng Dạ 12 tuổi chui rúc vào trong bóng tối bên cạnh một cái thùng rác, mưa to làm ướt y phục của hắn, nhìn không ra bộ dáng. Hắn đã bị đuổi giết suốt 23 ngày, một mực liều mạng trốn khiến hắn tiêu hao tất cả thể lực.

Còn Tư Đồ Ninh vì cãi nhau với mẹ mà chạy đi, cậu thấy nam hài đang trốn bên thùng rác mà có chút sợ hãi, mưa tầm tã làm mờ hồ tầm mắt, nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Lăng Dạ.

“Người cam tâm tình nguyện đi theo ta sao?”

Chỉ một câu nói kia hai người có đến 17 năm ràng buộc. Lăng Dạ ở trong nhà của mẹ Tư Đồ Ninh ba năm, mới bị dưỡng phụ đưa đi. Tư Đồ Ninh dùng cuộc sống ba năm an nhàn đổi lấy hữu tình của Lăng Dạ. Mà Lăng Dạ chỉ dùng một ánh mắt đổi lấy tình yêu vô tận của Tư Đồ Ninh.

Tư Đồ Ninh theo 8 tuổi bắt đầu cùng Lăng Dạ cùng một chỗ sinh sống ba năm, chia lìa 8 năm, Tư Đồ

Ninh 19 tuổi thời điểm bị Tư Đồ gia tộc đuổi đi, bắt đầu cùng Lăng Dạ ở chung. Hai người cùng một chỗ ở chung 6 năm dùng cái chết của Tư Đồ Ninh mà đi đến chung kết.

Nếu như Giản Minh Thần không nhìn tới cái túi chứa văn kiện về Lăng Dạ kia, có lẽ cậu lần này sau khi giúp xong Lăng Dạ sẽ tiếp tục cuộc sống mới của mình, còn phần cảm tình này sẽ chôn sâu ở đáy lòng.

Chính là sau khi thấy được thân thể của Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân, làm cho cậu cảm giác nhận thức 17 năm trước kia của Tư Đồ Ninh cùng Lăng Dạ chính là một trò cười.

Chuyện xưa rất xưa, bang hội mỗi một lần đổi gia chủ, trong bang hội đều có một đám nguyên lão chết đi. Phụ thân của Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân là tại thời điểm Tư Đồ Minh lên làm gia chủ bị giết. Bọn họ hiện tại liên hợp lại chính là vì báo thù cho người nhà.

Người yêu của mình tiếp cận mình là vì trả thù, còn đệ đệ mình một mực chiếu cố mình, người mà không có quan hệ huyết thống với hắn (vì em í là con riêng mà), cũng là vì muốn trả thù. Còn ông nội, người cậu hết mực yêu thương lại chính là cừu nhân của cả hai người. Chuyện như vậy thực sự Giản Minh Thần không cách nào tiếp nhận.

Giản Minh Thần tựa như quả bóng cao su đã ỉu xìu xìu, ghé vào trên chăn ô ô một hồi, có lẽ là mệt mỏi, lại hỗn loạn mà chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ say, Giản Minh Thần hiện tại chỉ một mặt hận Lăng Dạ, cậu dường như quên trong băng ghi hình Lăng Dạ đã nói qua cùng Tư Đồ Nhân, Lăng Dạ cũng không có lợi dụng cậu, một mực như nuôi nhốt cũng chỉ là vì để cho Tư Đồ Ninh rời xa trận đấu hắc ám này. Lầm vào góc chết, Giản Minh Thần đã sớm đem những lời nói này không biết ném đi đâu.

Cách vách gian phòng Kiều Tử Phỉ nhìn xem Giản Minh Thần đang ngủ, tâm rút cục yên được một chút. Anh xem qua văn kiện Giản Minh Thần lấy ra, có chút không rõ vì cái gì Giản Minh Thần lại thương tâm đến thế. Nội dung văn kiện không có bất kì liên hệ nào với Giản Minh Thần. Cậu rốt cuộc là tại vì ai mà thương tâm.

Một mực lo lắng cho Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ sau khi thấy Giản Minh Thần ngủ liền tiến vào phòng. Dem Giản Minh Thần đang ngủ say ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lông mày đang nhíu chặt, “Tiểu gia hỏa ta nói rồi, không quản chuyện gì phát sinh, người đều có thể tới tìm ta, ta sẽ cùng người cùng một chỗ giải quyết, vì cái gì người cứ như vậy không nghe lời.”

Giản Minh Thần cứ thế bệnh suốt 3 ngày, Kiều Tử Phỉ cùng Vân Dịch Chi thay nhau chiếu cố cậu. Điều này khiến cho Giản Minh Thần rất cảm động. Bệnh của cậu vốn chính là tâm bệnh, nhất thời đi vào ngõ cụt, cậu cũng sẽ không biến báo, liền ngăn ở chỗ đó. Một mực nghe được điện thoại của Lạc Lạc, Giản Minh Thần mới hơi chút khá lên.

Lạc Lạc tại Nhật Bản cùng Kiều Nhạc Ninh đùa phi thường cao hứng, thiếu chút nữa liền quên cha mình. Cũng là Kiều Tử Phỉ gọi điện thoại nói cho Kiều Nhạc Ninh kêu Lạc Lạc gọi cho Giản Minh Thần. Bác sĩ nói Giản Minh Thần luôn sốt nhẹ không có chuyển biến tốt là vì trong lòng của cậu ghen sự, không giải

quyết thì bệnh tình sẽ không khỏi, có khi còn có thể cháy hỏng đầu óc.

Cái này làm cho Kiều Tử Phi sốt ruột, hiện tại đối với Giản Minh Thần tối trọng yếu hẳn là con trai – bé Lạc Lạc a, để cho Lạc Lạc gọi điện đến, nói không chừng có thể giảm bớt tâm tình bị đè nén của Giản Minh Thần.

Cùng Kiều Tử Phi lường trước giống nhau, Giản Minh Thần sau khi nghe điện của Lạc Lạc tinh thần tốt lên rất nhiều.

“Dịch Chi, ta tính toán ngày mai trở lại Z quốc, lần này vốn là đi du lịch, không nghĩ tới ta lại ngã bệnh, khiến cho người cũng lãng phí ngày nghỉ.”

“Không có việc gì, Minh Thần, muốn hay không ở lại vài ngày, thân thể người hiện tại còn rất yếu yếu.”

“Không được, ngày mai Lạc Lạc sẽ về nhà, ta cũng vậy, muốn trở về.”

Bệnh của Giản Minh Thần tuy chưa hết, nhưng là có thể xuống giường hoạt động. Dem tử bảo hiểm của Tư Đồ Lương đưa đến một trạm thu rác không xa Tư Đồ gia chủ trách, thừa dịp không có người cho ném trong đồng rác. Cái này thứ khổng lồ này hẳn là rất nhanh sẽ bị phát hiện, hơn nữa cũng nên trả lại cho Tư Đồ Lương.

Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân cho rằng không ai phát hiện bí mật của bọn hắn, nhưng lại không biết rằng Tư Đồ Lương trong lúc Lăng Dạ muốn kết hôn với Tư Đồ Linh Lung sau liền bắt tay vào điều tra. Xem phần tư liệu này hẳn là vào nửa năm trước, cùng thời gian Lăng Dạ đi Z quốc phù hợp, đây hết thấy đều là thật sự. Chính mình vẫn bị Lăng Dạ lợi dụng vô cùng triệt để. 17 năm a, cậu lại không có phát hiện Lăng Dạ tiếp cận mình là nghĩ muốn ám sát gia gia mình. Cậu vì Lăng Dạ thoát ly Tư Đồ gia. Cho dù hiện tại cậu đi trộm tử bảo hiểm của Tư Đồ Lương cũng là vì Lăng Dạ. Xem ra Giản Minh Thần cậu từ đầu đến đuôi đều là gốc tử.

34. Chương 34: Cái Gì Mới Là Thật (1)

Edit: MynMyn

Trở lại Z quốc được vài ngày, Giản Minh Thần một mực không có đi học, không có việc gì thì vào Mộng Tưởng đảo thiết kế căn phòng gỗ tử đàn. Cậu hiện tại ai cũng không muốn gặp, thậm chí một người gốc.

Hiện tại Giản Minh Thần giống như là chú ốc sên, ở bên ngoài đụng chạm liền lùi về vỏ ốc của mình, không nghĩ đối mặt. Khi không cách nào tiếp nhận thì cậu liền bắt đầu giả chết. Cậu có thể tiếp tục bỏ hết râu ria để tiếp nhận cuộc sống hoàn toàn mới.

Giản Minh Thần từ khi về nước cũng là lúc Lăng Dạ rời khỏi trang viên, cũng không biết là bề bọn cái gì.

Qua thăm Tư Đồ Linh Lung mấy lần, bác sĩ nói bởi vì thân thể nàng nên ngày sinh có thể muộn muộn vài ngày. Thai nhi trong bụng của nàng phát dục so với hài tử bình thường muộn chậm rất nhiều.

Rốt cuộc dù sao cũng phải cứu hài tử trong bụng Linh Lung, nếu như nàng biết rõ đó là con của Tư Đồ Nhân mà không phải Lăng Dạ, Linh Lung sẽ làm sao. Nàng sẽ thích đứa bé kia sao? Giản Minh Thần lo lắng vài ngày cũng không có đưa ra được cái kết luận.

“Thần ca, Thần ca, Lăng quản gia bên kia có việc gấp tìm người.” Một hồi dồn dập tiếng gõ cửa đem Giản Minh Thần đang suy nghĩ kéo về hiện thực.

“Vân Minh làm sao vậy, từ từ nói.” Bây giờ là 11 giờ tối, Lăng quản gia tìm mình có chuyện gì?

“Đi mau, Lăng quản gia nói Tư Đồ Linh Lung giống như muốn sinh, ra rất nhiều máu.” Vân Minh vội kéo Giản Minh Thần tranh thủ thời gian xuống lầu.

Trong phòng khách Lăng quản gia có chút nóng nẩy hương dầu bậc thang nhìn quanh, vừa nhìn thấy Giản Minh Thần liền chạy tới: “Giản tiên sinh, Tư Đồ tiểu thư sắp sinh, một mực điên cuồng muốn tìm lệnh công tử, Giản tiên sinh có thể hay không mang lệnh công tử qua nhìn xem.”

“Hảo, người trước trở về, ta lập tức mang Lạc Lạc qua.”

Tư Đồ Linh Lung không biết nguyên nhân gì đặc biệt thích Lạc Lạc, chỉ cần Lạc Lạc tại nàng sẽ không sao không náo, mọi thứ đều biết điều.

Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài, đây có lẽ là tình thương của mẹ a, Tư Đồ Linh Lung một mực rất thích Lạc Lạc, có lẽ nàng cảm giác Lạc Lạc chính là hài tử trong bụng.

Hài tử là vô tội, không quản từ nay về sau Tư Đồ Linh Lung có thích hay không thích đứa bé này, cậu phải nghĩ biện pháp lưu lại.

Lạc Lạc đang mộng lung mơ màng bị Giản Minh Thần ôm đi đến nhà Lăng Dạ, hiện tại cả trang viên đều rộn xôn, khắp nơi đều là người ra ra vào vào.

“Các người rút đi, không nên đụng vào hài tử của ta.” Tư Đồ Linh Lung đối với bác sĩ trong phòng lớn tiếng gào rú. Máu tươi dính vào áo ngủ của nàng, có vẻ dị thường khủng bố.

“Các người còn nhìn cái gì, tranh thủ thời gian chế trụ Linh Lung a.”

Trong phòng một đám người luống cuống tay chân, Giản Minh Thần hỏi một ít chuyện Tư Đồ Linh Lung. Không thể trực tiếp mổ đẻ, chính là Tư Đồ Linh Lung hiện tại với trạng thái tinh thần như thế này làm sao có thể nghe lời bác sĩ.

Lăng Dạ thật đúng là quá tín nhiệm mình rồi, đem Tư Đồ Linh Lung bệnh nặng trực tiếp ném cho cậu, một cái người xa lạ như vậy. Có lẽ hẳn căn bản là không quan tâm Tư Đồ Linh Lung chết sống a!

“Lăng quản gia, người thông báo cho Lăng tiên sinh chưa? Hẳn khi nào thì trở về.” Giản Minh Thần nhìn Tư Đồ Linh Lung trên giường vừa bị đánh một kim, hơi chút bình tĩnh trở lại, một đôi mắt không ánh sáng thẳng tắp nhìn xem Lạc Lạc, trong miệng không biết đang nói gì đó.

Vỗ vỗ Lạc Lạc để hẳn không cần phải sợ hãi: “Lạc Lạc qua nói chuyện cùng a đi đi.”

“Đã gọi điện thoại cho Lăng tiên sinh, sớm nhất cũng phải 3 tiếng nữa mới có thể trở về. Trong này hiện tại chỉ có thể nhờ Giản tiên sinh hỗ trợ chiếu cố.”

Giản Minh Thần có chút buồn bực, tại sao phải để cho cậu, một người xa lạ tới chiếu cố Tư Đồ Linh Lung, chẳng lẽ chỉ là bởi vì cậu có cái gọi là phương thuốc gia truyền, đã giúp cho Tư Đồ Linh Lung vốn đã hoàn toàn ngây dại có một ít thần trí trở lại.

Hiện tại cậu càng ngày càng không hiểu nổi Lăng Dạ.

Thừa dịp đi toilet, Giản Minh Thần tranh thủ thời gian đi Mộng Tưởng đảo lấy ra một thùng lớn nước từ ôn tuyền. Lấy một ly nước cho Tư Đồ Linh Lung uống xong, hy vọng nàng không cần phải náo quá lợi hại.

Nhìn xem Tư Đồ Linh Lung trên tay mình nhu thuận uống nước, Giản Minh Thần nháy mắt kinh ngạc đến ngây người, Tư Đồ Linh Lung như thế nào hội đột nhiên biến ngoan.

“Ninh Ninh, tự lấy cho ta chén nước.” Đôi mắt vẫn nhìn Giản Minh Thần, không mang theo một tia gợn sóng.

Nhưng này một câu đối Giản Minh Thần mà nói không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang, cái chén trong tay “ba” một tiếng liền rớt trên mặt thảm, “Ta, ta không phải Tư Đồ Ninh, ta là Giản Minh Thần.” Giản Minh Thần nói chuyện có chút nói lắp. Thật là quỷ dị, Tư Đồ Linh Lung thần trí mơ hồ lần đầu tiên cùng mình tình tường đối thoại, lại có thể biết hẳn là Tư Đồ Ninh. Thật không thể tin được.

“Ân, đúng nga, đệ đệ còn nhỏ, làm sao có thể rót nước cho ta, đến, Ninh Ninh đến bên cạnh tỷ tỷ ngồi.” Đôi mắt mê man nhìn về phía Lạc Lạc, khuôn mặt cứng ngắc lộ ra mỉm cười ôn nhu.

Giản Minh Thần dùng sức xiết chặt ngón tay của mình, nụ cười ôn nhu như vậy cậu đã bao lâu không có thấy được, hình như là từ lúc làm rõ chuyện cậu yêu Lăng Dạ, Tư Đồ Linh Lung liền nổi giận.

Đó là lần đầu tiên Tư Đồ Linh Lung đánh cậu, bây giờ nhớ tới cái tát vang dội kia giống như mặt còn nóng nhức. Cũng là từ đó về sau cậu và chị ruột coi nhau như là người lạ. Đó cũng chính là vào ngày sinh nhật của Lăng Dạ.

Tại trong yến hội sinh nhật của Lăng Dạ, Tư Đồ Linh Lung mặc lễ phục dạ hội màu trắng, giống như là cô công chúa cao ngạo. Mà bây giờ một thân máu đen, Tư Đồ Linh Lung như là sắp hóa thành bọt biển như mỹ nhân ngư, đã không còn một tia sinh khí.

Lại nhắc đến, cậu thật lâu mới có thể thấy Tư Đồ Linh Lung xuất hiện nụ cười. Nội tâm Giản Minh Thần như bị ai bóp đến đau nhức. Cậu nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực, trong này giống như có cái gì đang quay cuồng. Làm cho cậu không cách nào hô hấp.

“Linh Lung, em sẽ cứu chị, không quản trước kia phát sinh qua sự tình gì, em nhất định sẽ cứu chị.” Giản Minh Thần dặn dò một chút Lạc Lạc ngoan ngoan đứng ở bên cạnh Tư Đồ Linh Lung, cùng nàng nói chuyện, không quản nàng hỏi cái gì chỉ cần đáp ứng là được.

Hiện tại trong phòng chỉ có ba người bọn họ, Giản Minh Thần cũng không sợ bị người khác trông thấy, chạy đến toilet liền hướng trong bồn tắm đổ đầy nước ôn tuyền. Hiện tại điều cậu có thể nghĩ đến chỉ là một biện pháp này.

“Lăng quản gia gọi hai cái nữ hầu tới giúp Linh Lung tắm rửa.”

“Hiện tại lúc này tắm rửa?” Lăng quản gia có chút khó hiểu hỏi Giản Minh Thần, bây giờ không phải là hẳn là nên tranh thủ thời gian để bác sĩ trị liệu cho Tư Đồ Linh Lung sao? Như thế nào còn có thời gian tắm rửa.

“Đúng, trong nước tắm ta đã thả được, người yên tâm đi, bác sĩ sản phụ khoa cũng vào đi thôi, có khả năng Linh Lung tỷ lúc tắm có thể sinh bảo bảo.”

Khá tốt phòng tắm Lăng gia khá lớn, nếu không thật đúng là không thể chứa nhiều người như vậy, hai gã nữ hầu, bốn bác sĩ, còn có Tiểu Lạc Lạc.

Lạc Lạc đi vào ai oán nhìn thoáng qua Giản Minh Thần, có chút không có ý tứ, từ khi lên tiểu học, Lạc Lạc cũng biết nam nữ khác nhau.

Giản Minh Thần sờ sờ đầu Lạc Lạc, “Lạc Lạc cần cùng a đi nói chuyện thật nhiều, đừng cho a đi ngủ nha.”

“Ân, con đã biết” Lạc Lạc không tình nguyện bị nhét vào phòng tắm. Tư Đồ Linh Lung đã sớm ở bên trong đại phát lời đình, nàng phát hiện không có Lạc Lạc ở bên người, bắt đầu công kích người hầu.

Đến lúc Lạc Lạc bắt lấy tay của nàng mới an tĩnh trở lại, “Ninh Ninh, thật không ngoan, vừa rồi chạy đi đâu, tỷ tỷ lo lắng gần chết.”

Hai cái nữ hầu thấy Tư Đồ Linh Lung sắc mặt biến nhanh như vậy, kinh ngạc đến độ cái cằm thiếu chút nữa rơi xuống. Hiện tại cái nữ nhân ôn nhu như nước này cùng người vừa điên cuồng loạn xạ là cùng một người sao?

Giản Minh Thần có chút nóng nảy ở bên ngoài phòng tắm đi tới đi lui, mỗi một phút đều là dày vò. Cậu biết chỉ cần có ôn tuyền thủy thì Tư Đồ Linh Lung chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì, chính là không thấy được nàng thuận lợi sinh hạ bảo bảo, cậu vẫn là nóng lòng như lửa đốt.

Không ngừng nhìn xem đồng hồ treo tường, đã qua một giờ, như thế nào còn chưa có ra.

Tại lúc Giản Minh Thần chuẩn bị xông đi vào nhìn xem, một hồi tiếng khóc nỉ non vang vọng bầu trời đêm, tâm Giản Minh Thần cũng theo tiếng khóc này trở về. Rốt cục đã sinh.

Cửa phòng tắm mở ra, một bác sĩ ôm một cái hài nhi toàn thân phấn hồng nhiều nếp nhăn đi ra mỉm cười nói: “Mẹ con bình an, hài nhi rất khỏe mạnh, chúng ta bây giờ liền cho nàng làm kiểm tra toàn thân.”

Giản Minh Thần tiếp nhận đứa bé, có chút kích động, đứa bé gái có nhiều nếp nhăn chính là hài tử được nước ôn tuyền của mình cứu. “Ân, khỏe mạnh là tốt rồi, hiện tại liền phiên toái các người chiếu cố.”

Hiện tại trang viên của Lăng Dạ cũng không kém so với bệnh viện sản phụ khoa, đầy đủ hết các trang thiết bị. Giản Minh Thần để bác sĩ đem đứa bé đi làm kiểm tra thân thể, dù sao cũng sinh trong thời gian dài như vậy, nếu có thiếu hụt cái gì, sớm phát hiện cũng tốt hơn.

Lại qua một hồi lâu Tư Đồ Linh Lung mới bị ôm đi ra, trên mặt tái nhợt, đã lâm vào hôn mê.

“Linh Lung tỷ như thế nào.”

Bác sĩ nói ra: “Bây giờ trạng huống khá lạc quan, bắt quá cần lập tức truyền máu. Ta đã gọi điện thoại cho bệnh viện tập trung huyết đến.”

“Trước lấy của ta, máu của ta hình như cùng Linh Lung tỷ đồng dạng.” Giản Minh Thần vén tay áo trong lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh.

Trên cái thế giới việc trùng hợp nhiều khi thật không ngờ tới. Giản Minh Thần lại cùng Tư Đồ Linh Lung là chung nhóm máu.

Lạc Lạc theo phòng tắm đi ra sau, Giản Minh Thần liền an bài cho Lạc Lạc đi gian phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Hôm nay Lạc Lạc cũng rất mệt mỏi.

Trong phòng an tĩnh lại, Tư Đồ Linh Lung còn đang hôn mê, cánh tay của nàng đang được nhận máu từ Giản Minh Thần, một giọt một giọt chảy vào thân thể của nàng.

“Tỷ tỷ nhất định phải hảo đứng dậy, tỷ biết không? Từ lúc trọng sinh đến nay, em phát hiện hai người chúng ta đều bị mờ mắt bởi tình yêu, nếu lúc đây chúng ta có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện thì có lẽ mọi chuyện đã không thành như thế, Lăng Dạ chỉ có một, người hấn yêu cũng chỉ có một. Nếu lúc đây

chúng ta có thể bắt hấn đưa ra quyết định, có lẽ hai người chúng ta đều sẽ không đến nông nổi này.”

“Ninh Ninh” Tư Đồ Linh Lung có chút suy yếu, lúc nói chuyện rất nhẹ rất nhẹ.

“Là em, tỷ tỷ, em là Ninh Ninh.” Giản Minh Thần có chút kích động, lại thừa nhận mình là Tư Đồ Ninh.

“Còn có thể nhìn thấy em thật tốt, khi chị biết tin em bị ám sát rơi xuống biển, nếu như không phải là vì trong bụng hài tử, có lẽ chị cũng sẽ đi theo em.”

“Tỷ tỷ.” Giản Minh Thần nhìn xem Tư Đồ Linh Lung đã mở mắt ra, cặp mắt mỹ lệ vẫn không có sáng rọi, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Giản Minh Thần lấy tay nhẹ nhàng ở trước mắt nàng lung lay hạ xuống, lại không có bất kỳ phản ứng.

“Tỷ tỷ, mắt của chị.” Giản Minh Thần cố nén nước mắt, lấy tay che miệng, không để cho mình khóc lên.

“Ninh Ninh, không có việc gì, nhìn không thấy không có gì không tốt. Có đôi khi cho dù tận mắt thấy cũng không nhất định là thật sự. Nhớ kỹ lời chị, không quản làm cái gì đều phải dụng tâm đi cảm thụ, tỷ tỷ chính là biết đến quá muộn mới rơi xuống kết cục như bây giờ.”

“Tỷ, không cần phải thương tâm, từ nay về sau em sẽ chiếu cố chị, em sẽ giúp chị đem con mắt trị tốt.”

“Tỷ tỷ biết rõ, Ninh Ninh rất ngoan. Ai, nếu như thời gian có thể chuyển ngược trở lại, tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không cùng em đoạt Lăng Dạ. Tỷ tỷ minh bạch, Lăng Dạ trong nội tâm căn bản không có tỷ, nếu như không phải tỷ dùng hài tử trong bụng uy hiếp hấn, hấn sẽ không cùng tỷ kết hôn.”

Tư Đồ Linh Lung ổn định lại tinh thần, tiếp tục nói: “Ninh Ninh, tỷ tỷ đã buông tay, nếu như em còn yêu Lăng Dạ thì trở về đi tìm hấn a. Từ lúc hấn nghĩ đến em đã chết, liền chưa gượng dậy nổi, chuyện của Tu La môn toàn bộ ném cho Giang Tư Lục quản, những ngày này hấn cũng đã đủ khổ rồi.”

Giản Minh Thần nhẹ nhàng hôn tay Tư Đồ Linh Lung, nguyên lai nàng không biết mình chỉ là linh hồn trọng sinh, nàng còn không biết hài tử trong bụng là của Tư Đồ Nhân, nàng còn là yêu mến Lăng Dạ. Nếu như cậu nói cho Tư Đồ Linh Lung biết hết thấy chân tướng, Tư Đồ Linh Lung sẽ làm sao, cậu thật không dám nghĩ.

Cái đoạn nghiệt duyên này hủy không chỉ là Tư Đồ Ninh, là cả ba người bọn họ. Cho dù Tư Đồ Ninh chết, Lăng Dạ cùng Tư Đồ Linh Lung cũng không an bình, bọn họ không cách nào yên tâm sống.

“Tỷ tỷ, em đã không còn yêu Lăng Dạ, em trước kia đã chết ở dưới biển, em hiện nay sẽ sống cuộc sống của chính mình.”

Tư Đồ Linh Lung nhẹ nhàng thở dài: “Ninh Ninh đem tiểu bảo bảo của tỷ ôm qua đến cho tỷ xem xem.

Đứa nhỏ này đi theo tỷ có thể chịu khổ.”

“Ân, tỷ tỷ chờ một chút, em sẽ đem tiểu bảo bảo ôm qua đến.” Còn về chuyện Lăng Dạ, Giản Minh Thần là thật không nghĩ sẽ nói, vừa nghe Tư Đồ Linh Lung muốn nhìn bảo bảo, nhanh đi ra ngoài tìm nữ hầu đem bảo bảo ôm đến.

35. Chương 35: Cái Gì Mới Là Thật (2)

Edit: MynMyn

“Tỷ, chị hãy nghĩ cho tiểu gia hỏa một cái tên a!” Giản Minh Thần ngồi ở bên cạnh Tư Đồ Linh Lung, cẩn thận quan sát hai mẹ con, Tư Đồ Linh Lung con mắt nhìn không tới cũng đừng để rơi tiểu gia hỏa a. “Danh tự a, Ninh Ninh cho đi.”

“Ân, để em suy nghĩ.” Giản Minh Thần cảm giác tiểu gia hỏa là ở trong nước ôn tuyền sinh ra, cùng nước cũng coi như có duyên phận, chọn chữ “DIỄU” [() – mệnh mệnh (nước)] này thật không sai.

“Tỷ người cảm giác như thế nào.”

“Không sai, đã kêu Tư Đồ Diễm a. Nhũ danh kêu Vô Ưu đi, hy vọng tiểu gia hỏa có thể vô tư vô lự lớn lên.” Tư Đồ Linh Lung nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhỏ nhiều nếp nhăn.

Tư Đồ Linh Lung nói nửa ngày lời nói, hơi mệt chút, đưa Vô Ưu cho Giản Minh Thần: “Ninh Ninh, giúp tỷ hảo hảo chiếu cố Vô Ưu, tỷ không phải người mẹ tốt, có lẽ không thể chờ Vô Ưu lớn lên.”

“Tỷ tỷ đừng lo, chờ ít ngày nữa mắt của tỷ được trị, có thể nhìn thấy Vô Ưu, nàng nhất định lớn lên sẽ xinh đẹp như tỷ tỷ.”

Tư Đồ Linh Lung không có nói chuyện, tựa hồ là đang ngủ. Giản Minh Thần nhẹ nhàng đóng cửa, lại nhìn Vô Ưu trong ngực, tiểu gia hỏa cũng đang ngủ rất say sưa, cũng không có bởi vì bị ôm đến ôm đi mà tỉnh. “Tiểu Vô Ưu chúng ta cùng đi ngâm ôn tuyền a, cữu cữu sẽ hảo hảo bảo vệ ngươi, ai cũng không thể thương tổn ngươi.”

Giản Minh Thần trở lại không lo hải nhi phòng, giữ cửa một khóa liền mang theo Vô Ưu đi vào Mộng Tưởng đảo, cậu còn có thể đem Lạc Lạc si ngốc chữa cho tốt, chỉ là cường thân kiện thể căn bản không khó.

Làn nước ấm áp làm Giản Minh Thần tan đi mệt mỏi, chậm rãi ngủ. Hôm nay cậu có thể cùng Tư Đồ Linh Lung đánh tan hiểm khích, thật sự khiến cậu cao hứng. Hai người họ dù sao cũng là chị em thân thiết, trên thế giới này không gì có thể bằng tình thân. Trước kia vì tình yêu mà họ đã từ bỏ nó, hiện có thể lấy lại, cậu phải hảo hảo quý trọng.

“Oa.....” Tiếng khóc của Vô Ưu đánh thức Giản Minh Thần. Hắn hoảng sợ, còn tưởng rằng Vô Ưu ngâm ôn tuyên bị sặc nước. Vội vàng ôm lấy Vô Ưu nhỏ giọng hống: “Vô Ưu ngoan, không khóc, không khóc.”

Giản Minh Thần hống nửa ngày nhưng Vô Ưu vẫn như cũ khóc lợi hại, cậu không có biện pháp, chỉ có thể thay đổi quần áo ra khỏi Mộng Tưởng đảo, tìm nữ hầu đến hống Vô Ưu.

Mới ra khỏi Mộng Tưởng đảo cửa phòng đã bị gõ vang: “Giản tiên sinh người đang ở bên trong sao?”

“Là ta, ta đang ở cùng Vô Ưu.” Nói xong, Giản Minh Thần mở cửa phòng ra, Lãng quân gia vẻ mặt khổ sở nhìn xem Giản Minh Thần cùng Vô Ưu trong ngực, nghẹn ngào nói: “Vừa mới này, Tư Đồ tiểu thư nhảy lầu tự sát, bác sĩ đã xác nhận tử vong tại chỗ.”

Giản Minh Thần chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng, lời sau đó của Lãng quân gia cậu đều nghe không được.

Tỷ tỷ vừa mới khá tốt tốt làm sao lại đột nhiên lại tự sát, Vô Ưu khóc rống chẳng lẽ là biết rõ tỷ tỷ muốn tự sát. Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Giản Minh Thần chịu không được kích thích, trước mắt tối sầm nên cái gì cũng không biết. Chờ cậu lần nữa khi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Kiều Tử Phi ghé vào bên giường cậu ngủ gà ngủ gật, giống như ngủ cũng không an ổn. Giản Minh Thần hơi chút vừa động anh liền tỉnh.

“Kiều ca, Vô Ưu đâu, ngày hôm qua em té xỉu, Vô Ưu thế nào?” Giản Minh Thần mạnh mẽ ngồi xuống, bắt lấy cánh tay Kiều Tử Phi hỏi thăm không ngừng. “Minh Thần bình tĩnh một chút, Vô Ưu không có việc gì, ngày hôm qua lúc em té xỉu vừa vặn Lãng quân gia đỡ được, Vô Ưu cũng không có ngã sấp xuống.”

“Thế còn, còn có tỷ tỷ? Tỷ tỷ của em?”

“Em là nói là Tư Đồ Linh Lung sao, nàng đã chết rồi, thi thể đã được đưa đi bệnh viện.” Kiều Tử Phi đau lòng đem Giản Minh Thần ôm vào trong ngực, nếu như sáng sớm hôm nay anh không gọi điện cho Giản Minh Thần, đúng lúc là Lạc Lạc tiếp, anh còn không biết Giản Minh Thần lại té xỉu. Vội vàng chạy tới, nhìn xem người nằm ở trên giường mặt không có chút máu, anh thiếu chút nữa đã nghĩ đánh Lãng quân gia ở bên cạnh.

“Ô ô..... Vì cái gì, nàng hoàn toàn có thể hảo hảo sống sót, vì cái gì nàng muốn tự sát, Vô Ưu làm sao bây giờ, em làm sao bây giờ.”

Kiều Tử Phi không rõ Giản Minh Thần tại sao phải bởi vì Tư Đồ Linh Lung chết lại khóc lợi hại như vậy, hiện tại chỉ có thể trước an ủi cậu.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng Giản Minh Thần, ôn nhu nói: “Minh Thần, khổ sở trong lòng liền dùng sức khóc đi, không quản chuyện gì phát sinh Kiều ca sẽ cùng em cùng nhau đối mặt.”

“Ô ô..... Em muốn đi xem Vô ưu, nàng hiện tại khẳng định cũng rất thương tâm, đêm qua nàng cũng khóc rất nhiều.”

Giản Minh Thần theo Kiều Tử Phỉ trong ngực ngẩng đầu, lấy tay lau một cái mặt, “Kiều ca, giúp em chiếu cố Lạc Lạc, em có việc đi tìm Lăng quản gia.” Giản Minh Thần liền từ trên giường nhảy xuống xông ra ngoài, giấy cũng không thèm mang.

“Lăng quản gia, Lăng Dạ khi nào thì trở về.” Giản Minh Thần thấy Lăng quản gia liền la lớn. Hiện tại cậu hận nhất là Lăng Dạ, chỉ vì một mình Lăng Dạ mà làm cho hai chị em đều vì hắn mà chết. Con tức này cậu như thế nào cũng nuốt không trôi.

Mấy ngày hôm trước cậu còn vì Lăng Dạ mà mạo hiểm đi trộm ảnh chụp cùng băng ghi hình, cậu hiện tại cảm giác thật sự không đáng, cho dù hiện tại Lăng Dạ lập tức chết, cậu cũng tuyệt đối sẽ không cứu hắn. Nếu như không phải vì Lăng Dạ, Tư Đồ Ninh sẽ không chết, Tư Đồ Linh Lung cũng sẽ không chết. Đây hết thảy đều là Lăng Dạ làm hại.

“Thiếu gia đang trở về, không sai biệt lắm 1 tiếng đồng hồ gì đó có thể về tới nhà, Giản tiên sinh người nên tỉnh táo chút ít, việc Tư Đồ tiểu thư chết cùng người không quan hệ, thiếu gia sẽ không làm khó người.” Lăng quản gia còn tưởng rằng Giản Minh Thần là bởi vì chính mình không có xem trọng Tư Đồ Linh Lung mà tự trách, vốn là lời an ủi, hiện tại làm cho Giản Minh Thần nghe tới chính là châm chọc.

“Ha, tỷ tỷ tử cùng ta không quan hệ, có thể nàng cùng Lăng Dạ tên hỗn đản này có quan hệ, ta liền ở chỗ này chờ hắn, ta xem hắn khi nào thì trở về.”

Giản Minh Thần đặt mông ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, vẻ mặt phẫn hận, nếu như Lăng Dạ hiện giờ xuất hiện trước mặt cậu, phỏng chừng Giản Minh Thần sẽ ăn tươi nuốt sống Lăng Dạ a!!

Kiều Tử Phỉ xem Giản Minh Thần hết sức điên cuồng cũng không dám nói gì, sự tình không có rõ ràng, trước mắt anh còn là không cần phải làm pháo hôi. Lặng lẽ đưa Lạc Lạc trở lại Trang Viên Hoa Hồng, cùng Giản Vân Phong nói qua tình hình Giản Minh Thần, sau liền quay trở lại. Hiện tại Giản Minh Thần là cái dạng này, phỏng chừng một hồi thấy Lăng Dạ hai người sẽ động thủ, anh cũng không muốn Giản Minh Thần bị hại.

Tổng tài Thiên Viêm cũng không còn chút uy nghiêm của tổng tài, hoàn toàn biến thành quản gia của Giản Minh Thần, chuyện gì cũng đều giúp cậu nghĩ chu đáo.

Cùng Kiều Tử Phỉ phỏng chừng đồng dạng, Giản Minh Thần chứng kiến Lăng Dạ bước vào cửa phòng cái kia trong nháy mắt liền nhào tới: “Lăng Dạ người tên hỗn đản này, đem tỷ tỷ trả lại cho ta.” Kiều Tử Phỉ cùng Lăng Dạ cũng không nghĩ tới Giản Minh Thần thân thủ nhanh như vậy, bóng người nhoáng một cái, một cái cái tát mạnh mẽ rơi vào trên mặt Lăng Dạ.

Ba một tiếng, trong phòng khách thoáng cái lâm vào yên tĩnh. Giản Minh Thần có chút kích động, nhìn mình tay hô hô thở hổn hển. Vừa rồi một cái tát kia hắn cơ hồ dùng hết toàn lực, Lăng Dạ có chút chán chường khi gò má trong nháy mắt hiện lên dấu năm ngón tay.

“Người dựa vào cái gì đánh ta, Linh Lung chết ta cũng vậy rất khó chịu.” Lăng Dạ không biết vì cái gì lúc đối mặt Giản Minh Thần hẳn luôn không cách nào nổi giận, nếu như là người khác tát hẳn như vậy, phỏng chừng hiện tại hẳn đã trực tiếp móc súng ra rồi.

“Ta dựa vào cái gì, chỉ bằng ta là thân đệ đệ của Tư Đồ Linh Lung, chỉ bằng ta đã từng cùng Tư Đồ Linh Lung đồng thời yêu người yêu đến chết đi sống lại, người lại coi rẻ phần cảm tình này, để thực hành kế hoạch báo thù của người, một tát này còn là nhẹ, ta hiện tại hận không thể ăn thịt của người uống máu của người, cũng không đủ để giải hết uất hận trong lòng ta.”

“Người là Ninh Ninh, người không có chết.”

“Là ta, ta chính là Tư Đồ Ninh, ta không có chết người có phải hay không rất không cao hứng, ta sẽ ngăn cản kế hoạch báo thù của người, người có phải hay không đặc biệt muốn giết ta.” Từ lúc Giản Minh Thần biết rõ Lăng Dạ cùng Tư Đồ Nhân là cùng một giuộc, cậu hoài nghi qua liệu Tư Đồ Nhân giết mình liệu có phải là Lăng Dạ sai sử, bất quá ý nghĩ này chỉ là một cái thoáng mà qua hẳn liền bác bỏ, cậu cảm giác mình vẫn còn hiểu Lăng Dạ, hẳn là không hội đối với chính mình hạ sát thủ.

Nhưng là hôm nay cậu thật sự sắp điên rồi, không có thông qua đại não liền nói ra như vậy.

“Ninh Ninh, làm sao người có thể nghĩ như vậy, ta dù để mình chết, cũng không hy vọng người chết.”

“Ha ha, thật sự là buồn cười, nếu như ta không biết chuyện của người cùng Tư Đồ Nhân thì có lẽ sẽ tin tưởng người, hiện tại người cũng không cần giả bộ nữa, chỉ càng khiến cho ta thêm chán ghét người, ta còn một mực không rõ vì cái gì Tư Đồ Nhân lại giết ta, nguyên lai vì ta là chứng ngại vật trên đường trả thù của các người, lợi dụng xong rồi, liền trực tiếp giết người diệt khẩu.”

“Cái đấy là Tư Đồ Nhân ... Ninh Ninh người nói cho ta biết có phải là ...” Lăng Dạ kích động hướng Giản Minh Thần hét lớn.

“Là, là cái gì?”

“Đi theo ta, chúng ta đi thư phòng nói chuyện.” Lăng Dạ không hổ là thống lĩnh của Tu La môn, tại thời điểm hẳn tối bị thương, như cũ bảo trì đầu óc thanh tỉnh, hiện tại ở phòng khách đàm luận những này cũng không phải là cử chỉ sáng suốt.

Lăng Dạ đi ở phía trước ý bảo Giản Minh Thần đuổi kịp, Giản Minh Thần không có phản bác trực tiếp cùng Lăng Dạ lên lầu, cậu ngược lại muốn nhìn Lăng Dạ giải thích thế nào. “Kiều tổng tài bây giờ có thể hay không cho ta cùng Minh Thần một ít không gian, hai người chúng ta có một số việc cần nói rõ ràng.” Lăng Dạ đứng ở cửa thư phòng không để cho Kiều Tử Phi đi vào.

“Minh Thần anh chờ ở cửa, có chuyện gì cứ việc kêu lên.” Kiều Tử Phi hiện tại cũng là không hiểu ra sao, bất quá anh tin tưởng Lăng Dạ sẽ không đả thương Giản Minh Thần, từ đầu tới đuôi Lăng Dạ không có toát ra một tia sát khí. Cái này nói rõ Giản Minh Thần với hẳn mà nói rất trọng yếu.

Bất quá anh hiện tại trong lòng cũng có vương mắc, vừa rồi Giản Minh Thần nói: “Đã từng cùng Tư Đồ Linh Lung đồng thời yêu Lăng Dạ, yêu đến chết đi sống lại.” Những lời này làm cho trong lòng của anh rất không thoải mái. Giản Minh Thần khi nào thì cùng Lăng Dạ nói qua luyến ái, anh như thế nào không biết.

Cửa thư phòng một mực đóng thật lâu, đứt quãng truyền đến tiếng khóc của Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ nóng lòng, trực tiếp một chân đá văng cửa thư phòng, Lăng Dạ đang gắt gao ôm Giản Minh Thần giúp hắn lau nước mắt.

“Buông ra, Minh Thần.” Kiều Tử Phỉ khác cũng có thể nhẫn, nhưng anh không cho người khác có cử chỉ thân mật với Giản Minh Thần. Kiều Tử Phỉ lôi Giản Minh Thần từ trong ngực Lăng Dạ ra, “Tại sao khóc, có phải là Lăng Dạ khi dễ em.”

“Không có, Kiều ca, chúng ta đi về trước đi, hiện tại Lăng đại ca phỏng chừng còn có rất nhiều chuyện muốn bận rộn.”

Kiều Tử Phỉ thoáng cái có chút làm cho không rõ ràng lắm tình huống, đây là như thế nào cái tình huống. Mới vừa rồi còn hận Lăng Dạ phải chết, hiện tại như thế nào đột nhiên thành Lăng đại ca. “Kiều ca, đi thôi, có cơ hội em sẽ cùng anh nói.”

“Lăng đại ca, ta đi trước, tang lễ tỷ tỷ ta sẽ qua, mấy ngày nay cần để bọn họ tĩnh táo lại đã.” Nói xong, Giản Minh Thần lôi kéo Kiều Tử Phỉ đi ra ngoài. Mấy ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện, cậu có một loại cảm giác không chân thực. Nguyên lai có nhiều chuyện không giống như cậu thấy. Đột nhiên nhớ lại lời của Tư Đồ Linh Lung, xem xét một chuyện không thể chỉ nhìn bên ngoài, còn cần dùng cả tâm để nhìn.

Cậu đã nghĩ Lăng Dạ lợi dụng cậu, chính là đáp án cậu lấy được dĩ nhiên là không có, Lăng Dạ đến bây giờ vẫn còn yêu cậu. Trước kia nhốt cậu lại, chỉ là vì không để cho cậu phải đứng giữa cuộc chiến.

Cậu đã cho rằng là Lăng Dạ hại chết Tư Đồ Linh Lung, chính là đáp án dĩ nhiên là không phải. Lần này Lăng Dạ không có ở bên Tư Đồ Linh Lung, là bởi vì hắn đi tìm bác sĩ để chữa bệnh cho Tư Đồ Linh Lung, cái kia bác sĩ rất quý mao (kiểu dạng kiêu ngạo), hắn không có biện pháp chỉ có thể tự mình đi mời.

Lăng Dạ thừa nhận chính mình không thương Tư Đồ Linh Lung, tuy hắn không thương, nhưng hắn còn không thể không đếm xỉa sinh tử của nàng. Ban đầu hắn đúng chỉ là lợi dụng Tư Đồ Linh Lung thâm nhập Tư Đồ gia. Về sau hắn và Tư Đồ Nhân tiếp xúc mới biết được Tư Đồ Nhân yêu Tư Đồ Linh Lung, nhưng lại không dám nói ra.

Có một lần yến hội, Tư Đồ Linh Lung cho Lăng Dạ uống thuốc vì muốn có được hài tử của Lăng Dạ, làm cho hắn hoàn toàn thuộc về mình, chỉ là thần xui quỷ khiến để cho Lăng Dạ biết được việc này, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào đành để Tư Đồ Nhân thể thân mình.

Đối với Tư Đồ Nhân tại sao phải giết cậu, Lăng Dạ cũng không biết nguyên nhân cụ thể, cậu hiện tại cũng không muốn tìm Tư Đồ Nhân chứng thực, bốn người bọn họ người trong lúc đó chính là một số nát trứng, cũng nói không rõ ràng lắm ai đúng ai sai. Tựa như cái chết của Tư Đồ Linh Lung, đến bây giờ Giản Minh Thần cũng không có nghĩ lý do. Có lẽ nàng chỉ là cảm giác sống quá mệt mỏi, muốn chấm dứt nó mà thôi.

(hự ==” mjh chỉ có 1 lời để nói t/g đúng là xử lý vẫn không tốt mấy đoạn khúc mắc này giải thích có vẻ hơi đơn giản)

Mơ mơ màng màng về tới Trang Viên Hoa Hồng, Giản Vân Phong cùng Cốc Tiểu Bắc đều ở, mà ngay cả Kiều Nhạc Ninh cũng ở đây, chính là Giản Minh Thần không có tâm trạng, nói qua loa vài câu liền đi lên lầu. Cậu hiện giờ như chú ốc sên muốn chui vào vỏ, tâm trống rỗng, muốn nắm cũng không nắm được bất cứ thứ gì. Nằm ở trên giường dùng chăn mềm đem mình cuộn thành con nhộng, cậu cảm giác như vậy có thể an tâm một ít.

Hiện tại cậu trong nội tâm rối rắm, không có một tia đầu mối. Cái chết đột ngột của Tư Đồ Linh như lấy đi tất cả khí lực của cậu. Lúc cậu chết, Tư Đồ Linh Lung có phải là cũng là loại cảm giác này. Lòng đau nhức, tìm không thấy chỗ để giải tỏa.

Giản Minh Thần trên giường lăn một hồi liền ngủ, trong tiềm thức, cậu lại bắt đầu trốn tránh, không nghĩ đối mặt. Ngủ cũng là một loại phương thức để cậu chữa thương

36. Chương 36: Thổ Lộ Thất Bại

Edit: MynMyn

Tang lễ của Tư Đồ Linh Lung rất long trọng, Tư Đồ lão gia tử không có xuất hiện, phụ thân của nàng Tư Đồ Hạo tựa hồ thoảng cái già hơn rất nhiều, một mình yên lặng đứng ở nơi đó, Tư Đồ Nhân cũng không có xuất hiện, khi hắn biết tin Tư Đồ Linh Lung tự sát, phản ứng đầu tiên chính là muốn đi cùng nàng, nếu như không phải Lăng Dạ tay mát lạnh lẽ phồng chừng hắn có lẽ đã chết. Mặc dù không chết thành nhưng là thương không nhẹ, viên đạn còn nằm ở trong đầu, đời này có thể tỉnh lại hay không còn là không biết.

Giản Minh Thần mang theo Lạc Lạc đi tham gia tang lễ Tư Đồ Linh Lung, cùng tang lễ của cậu trước kia không sai biệt lắm, bất quá lần này mẹ cậu không có xuất hiện. Có lẽ là cảm giác trong vòng một năm hai hài tử đều chết đi đối với nàng đã kích quá lớn, có lẽ là vì hai hài tử của mình đều vì Lăng Dạ mà chết, càng cảm giác dọa người.

Lăng Dạ dùng thân phận trợ phụ của Tư Đồ Linh Lung xuất hiện, người đã chết ít nhất cũng cho nàng một cái danh phận.

Tang lễ luôn làm cho người ta cảm giác trầm trọng. Giản Minh Thần không có ở lâu liền rời đi. Lôi kéo áo lông, nhìn trời âm u, trận tuyết đầu mùa đông ngay tại trước mắt, đột nhiên Giản Minh Thần có cảm giác toàn thân được buông lỏng.

Hết thấy đều đã xong, từ giờ trở đi cậu là Giản Minh Thần.

“Ba ba xem xem, là tuyết rơi.” Lạc Lạc ngồi ở trong xe có chút hưng phấn.

“Đúng a, đợi ngày mai sáng sớm ba ba có thể cùng Lạc Lạc làm người tuyết nha.”

“Thật vậy chẳng? Có thể gọi Ninh ca ca cùng nhau chơi đùa sao? Con đều vài ngày không có nhìn thấy anh ấy.” Lạc Lạc vừa nói Kiều Nhạc Ninh khiến cậu nhớ tới Kiều Tử Phỉ.

Từ Tư Đồ Linh Lung đi rồi cậu một mực ở trong không gian của riêng mình, không cùng bất luận kẻ nào liên lạc, Kiều Tử Phỉ cùng Vân Dịch Chi đều tìm đến, bắt đắc dĩ cậu thật sự là không có tâm tình đi qua loa với bọn họ, chỉ có thể nói dối kêu mình không có nhà. A, còn có thể gọi điện.

“Kiều ca, là em Giản Minh Thần.”

“Àn, rất tốt, buổi tối có thì giờ rảnh không? Đi ra ngoài uống một chén.”

“Hảo, đi Đêm Khuya. Àn.”

Kiều Tử Phỉ cúp điện thoại, lông mày một mực cau có rớt cục giãn ra mở, xem ra chính mình mấy ngày nay không có nhần nại vô ích, giờ tên tiểu tử này chịu chủ động tìm đến mình.

Cách tang lễ một tuần, Giản Minh Thần cuối cùng chịu từ trong vỏ ốc chui ra. Đêm Khuya như cũ phi thường náo nhiệt, Giản Minh Thần cùng Tiểu Ngạn lên tiếng chào hỏi liền nằm sấp trên quầy bar, cậu đến tương đối sớm, Kiều Tử Phỉ còn chưa có tới.

“Thần ca, gần đây bề bộn cái gì sao? Người thật lâu chưa có tới tìm ta a.” Tiểu Ngạn tựa ở bên quầy bar ai oán nhìn Giản Minh Thần.

“Người không cần dùng ánh mắt đấy nhìn ta, gần đây có chút bề bộn, mới không có tới, còn người sao rồi, bên trường học thế nào, ta nghe nói người không đi học tiếp.”

“Àn, trong nhà ra có chuyện, ta cũng chỉ có thể trước tìm công việc tạm nghỉ học.”

“Có cái gì khó khăn thì tới tìm ta, ta có thể giúp người nhất định giúp.”

“Biết rõ, Thần ca đối với ta tốt nhất.”

“Ha ha, biết rõ ta đối với người tốt là được.” Giản Minh Thần thân thủ vỗ đầu Tiểu Ngạn, hai người khanh khách cười đứng dậy. Tại Giản Minh Thần trong mắt Tiểu Ngạn chính là một hài tử không có lớn lên, mặc dù mình cũng so với cậu không lớn hơn mấy tuổi.

Bất quá đây hết thấy xem tại trong mắt Kiều Tử Phỉ đều là không ổn. Anh chỉ là mượn vài phút Giản Minh Thần đã lại thu hút ruồi bọ, anh không thể không bội phục tài hái hoa ngắt cỏ của Giản Minh Thần,

xem ra chính mình cần mau chóng đánh dấu chủ quyền mới được.

“Minh Thần, thật ngại quá, đã tới trễ.” Kiều Tử Phỉ ngồi vào bên cạnh Giản Minh Thần, đôi mắt sắc bén nhìn lướt qua Tiểu Ngạn. Tiểu Ngạn cũng thức thời, tìm một cái lý do tranh thủ rời đi.

“Em cũng là vừa tới, Kiều ca uống gì, em mời.”

“Lần trước Ly Hỏa không tệ, Minh Thần giúp ca điều một ly nếm thử.”

“À!” Vừa nói tới Ly Hỏa Giản Minh Thần tai hơi hơi đỏ lên. Lần trước bọn họ không phải là bởi vì uống Ly Hỏa mới hôn môi sao? Kiều Tử Phỉ như thế nào còn nhắc đến nó.

“Như thế nào còn sợ ca uống say sao, lần trước đó là không biết Ly Hỏa lợi hại, không nghĩ qua là rơi trong hầm. Hôm nay uống ít mấy chén là được.” Kiều Tử Phỉ đẩy Giản Minh Thần còn đang do dự vào quầy bar thúc giục cậu tranh thủ thời gian động thủ.

Giản Minh Thần bắt đầu dĩ chỉ có thể chế Ly Hỏa, bắt quá cậu có giảm lượng rượu mạnh xuống, dù sao cũng đã có kinh nghiệm một lần.

“Kiều đại tổng tài người đem quán rượu của ta trở thành nhà mình rồi à!” Nói chuyện chính là Tiêu Nham, hẳn nghe nói Kiều Tử Phỉ đến đây, làm chủ như mình cũng không thể không lộ diện a, chỉ có thể chuyển cuộc hẹn ngọt ngào đến đây.

Giản Minh Thần vừa nghe giọng Tiêu Nham, ngẩng đầu nhìn qua quầy bar xem, suýt nữa đem tuyết khắc chén trong tay ném trên mặt đất. Người trong ngực Tiêu Nham là ai? Như thế lại nhìn quen mắt như vậy?

“Khê, người cứ như vậy thích làm ổ trong ngực ta, nếu không chúng ta đổi lại địa phương thân mật.” Tiêu Nham vẽ mặt cười xấu xa nói.

“Tiêu Nham người tên hỗn đản này!” Giản Minh Khê vừa nghe Tiêu Nham lại trêu chọc hắn, lập tức tặc mao. Tại trước khi đến Tiêu Nham cũng không có nói Giản Minh Thần lại ở chỗ này. Hiện tại hắn trong lòng vẫn là có chút mâu thuẫn.

Hắn trước kia không thích nam nhân, vì cái gì khi phát hiện Giản Minh Thần thích mình sau lại lưu ý đến nam nhân khác. Hơn nữa hiện tại hắn vẫn cùng một người nam nhân đàm luyện ái, hiện tại hắn còn có chút mê man.

Phụ thân hắn cùng tam thúc mỗi ngày tranh đấu gay gắt, kết quả cuối cùng Giản Thị thiếu chút nữa liền phá sản. Về sau là Tiêu Nham giúp hắn ra chủ ý, làm cho hắn khuyên Giản Việt phá sản không bằng tìm người thu mua, như vậy ít nhất không phải trắng tay.

Giản Thị tại Z quốc coi như là xí nghiệp lớn, muốn thu mua không phải sự tình đơn giản, Tiêu Nham vốn muốn cho Kiều Tử Phỉ thu mua, không nghĩ tới bọn họ còn không có ra tay, lại đột nhiên toát ra một cái Vân Thị tới làm bọn hắn một cái trở tay không kịp.

Vân Thị tập đoàn từ trước đến nay chỉ ở Châu Âu buôn bán, thật không ngờ bọn họ dùng việc thu mua Giản Thị để thâm nhập thị trường trong nước, trắng trợn tiến quân Z quốc. Vân Thị tại Z quốc tổng tài là Vân Gian Niên, một nam nhân tuổi gần 30 tuổi, thường xuyên mang một bộ kính đen, cho người cảm giác đầu tiên người này hẳn là trong đại học giáo sư. Cùng hắn đã giao thủ đều biết rõ thủ đoạn của Vân Gian Niên, chỉ cần hắn muốn gì đó tốt nhất không nên cùng hắn đoạt, hậu quả là bọn hắn đều không thể gánh chịu.

“Minh Khê đã lâu không gặp.” Giản Minh Thần có chút không có ý tứ, dù sao trước kia Giản Minh Thần cùng Giản Minh Khê trong lúc đó từng có một đoạn như vậy, tuy thời gian đã lâu, nhưng bây giờ nhìn đến hắn và Tiêu Nham thân mật cùng một chỗ, chỗ nào đó trong nội tâm vẫn còn có chút chua xót.

“Ân, đúng là lâu chưa gặp, Minh Thần dạo gần đây tốt không?” Hai người cùng nhau hàn huyên, có Kiều Tử Phỉ cùng Tiêu Nham ở đây khẳng định không có khả năng tế ngắt, bốn người nói chuyện coi như không tệ. Giản Minh Thần thỉnh thoảng bị Kiều Tử Phỉ trêu chọc cười, trong khoảng thời gian này tối tăm thoáng cái cũng không còn.

Có bằng hữu tại bên người thật tốt, Giản Minh Thần vụng trộm nhìn thoáng qua Kiều Tử Phỉ đối diện, một đầu tóc ngắn tại quán bar dưới ánh đèn lóng lánh kim sắc sáng bóng, làm cho cậu thiếu chút nữa nhìn không được muốn muốn tiến lên vuốt ve mái tóc kim sắc kia. Giản Minh Thần bị ý niệm này trong đầu làm hoảng sợ, cậu tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?!

Hôm nay Kiều Tử Phỉ mặc một kiện quần áo tơ tằm ám vân (họa tiết chìm) màu đen, không biết từ lúc nào Kiều Tử Phỉ bắt đầu giống cậu ưa thích trang phục tối màu. Cậu nhớ trước kia Kiều Tử Phỉ đều là ưa quần áo màu sắc, là một khổng tước nam nhân a!

Kiều Tử Phỉ lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Nham, không biết anh nói cái gì, khiến cho Tiêu Nham vốn đang một mực bảo trì mỉm cười tao nhã, một ngụm rượu phun ra trên thân Kiều Tử Phỉ.

“Ha ha, tự gây nghiệt không thể sống, cái này cũng không nên trách ta, tự mình lên lầu rửa đi a, một hồi ta để phục vụ đem quần áo lên cho.” Nói xong Tiêu Nham liền mang theo Giản Minh Khê chạy thoát, hắn cũng không muốn trong này bị Kiều Tử Phỉ PK.

“Đi, Minh Thần theo giúp ta lên lầu đổi bộ quần áo, Tiêu Nham tên hỗn đản này có lão bà đã quên huynh đệ, thật không trọng nghĩa.” Kiều Tử Phỉ uống nhiều rượu, mặt ửng đỏ, nói lên Tiêu Nham thời điểm lông mi còn nhú lên xuống. Giản Minh Thần phốc xuy liền bật cười, cậu là lần đầu tiên thấy Kiều Tử Phỉ lộ ra một mặt trẻ con như thế.

“Ân, đi thôi, đổi quần áo xong chúng ta cũng trở về a.”

Vào gian phòng Kiều Tử Phỉ cũng không làm ra vẻ, trực tiếp cởi quần áo ra tiến phòng tắm, hôm nay anh

cần cho Giản Minh Thần một chút mảnh được, miễn để cậu khắp nơi đi gây chuyện.

Nhìn xem Kiều Tử Phỉ tiêu sái bỏ đi quần áo chỉ mặc một ít quần lót, Giản Minh Thần ở phía sau thiếu chút nữa muốn tìm một cái lỗ chui vào. Đây là cái tình huống như thế nào? Kiều Tử Phỉ có phải là hẳn là tránh tị hiềm. Ân, khẳng định là chính mình nghĩ quá nhiều, Kiều Tử Phỉ là thích nữ nhân, anh ta coi mình giống đệ đệ nên mới có thể thoải mái như thế.

Giản Minh Thần có chút không có ý tứ, bất quá vẫn là vụng trộm ngắm Kiều Tử Phỉ vài lần. Không thể không nói Kiều Tử Phỉ đáng người rất đẹp, cao gầy không có một chút thịt thừa, vai thẳng, cơ bụng sáu múi cùng eo thon gọn, Giản Minh Thần xem thiếu chút nữa chảy nước miếng. Quá TMD mê người. Giản Minh Thần hung hăng bấm véo chính mình, giả bộ điềm nhiên như không ngồi sofa xem TV. Chỉ là đôi mắt thỉnh thoảng vô ý nhìn về phía phòng tắm đã bán rẻ cậu.

Kiều Tử Phỉ tắm rửa đặc biệt thoải mái, anh đem từng động tác nhỏ của Giản Minh Thần xem nhất thanh nhị sở, hiện tại anh hận không thể làm cho phòng tắm thủy tinh mờ biến thành trong suốt, để cho Minh Thần có thể hảo hảo ngắm nhìn dáng người hoàn mỹ của mình.

Tắm rửa xong xuôi, Kiều Tử Phỉ chỉ quàng một cái khăn tắm liền đi ra, cũng không kiêng kị trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Giản Minh Thần.

Kiều Tử Phỉ vừa ngồi xuống, Giản Minh Thần toàn thân tóc gáy dựng lên, cậu cảm giác Kiều Tử Phỉ tựa như một cái đại hỏa lò đang nhích lại gần mình, thiêu đốt toàn thân cậu, thực không thoải mái.

“Kiều ca trước đổi y phục a, y phục của anh đã được phục vụ sinh đưa tới.” Giản Minh Thần nhớ tới liền cầm quần áo giúp Kiều Tử Phỉ, không ngờ Kiều Tử Phỉ một phát bắt được cổ tay của cậu, Giản Minh Thần không có phòng bị lão đảo ngã vào trong ngực Kiều Tử Phỉ.

“Kiều ca.” Giản Minh Thần nghĩ giây dựa đứng lên, một cái hôn ẩm áp ngăn chặn môi của cậu. Nụ hôn mang theo chút yêu thương, mang theo chút bá đạo, làm cho Giản Minh Thần trong nháy mắt muốn sa vào trong nụ hôn này.

Kiều Tử Phỉ thấy Giản Minh Thần như vậy liền có chút do dự, không chút khách khí bắt đầu công thành đoạt đất, đem Giản Minh Thần hôn đến chóng mặt, thấm thoát đã không biết mình người ở chỗ nào.

“Minh Thần, em biết anh thích em sao?” Kiều Tử Phỉ buông ra đôi môi đỏ tươi của Giản Minh Thần, cảm giác giống như chính mình vừa rồi hôn đến ngiên, lại liếm lấy vài cái.

“A” Giản Minh Thần kinh ngạc kêu một tiếng, đây là chuyện gì, Kiều Tử Phỉ nói anh ấy thích mình.

“Anh thích em rất đáng kinh ngạc sao? Vậy em có chán ghét nụ hôn của anh sao?” Kiều Tử Phỉ không thành thật nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của Giản Minh Thần.

Mình chán ghét sao? Giống như không có. Chính là Kiều Tử Phỉ không phải thích nữ nhân sao? Như thế nào đột nhiên thích nam nhân.

Giản Minh Thần còn đang suy tư vấn đề vì sao Kiều Tử Phỉ đột nhiên thích nam nhân, nhưng không có phát hiện bọn họ hiện tại tư thế là cỡ nào mập mờ. Cả người cậu nằm ngửa trong ngực Kiều Tử Phỉ, cánh tay còn không tự giác đang đặt ở trên cổ Kiều Tử Phỉ. Thấy thế nào đều giống như một đôi tình lữ đang thân mật.

“Cái kia Kiều ca.”

“Hừ, gọi anh là Phỉ, anh thích nghe em kêu tên anh.”

Phỉ? Giản Minh Thần đầu óc đột nhiên nhớ tới, ngày nào đó cậu gọi điện cho Kiều Tử Phỉ hình như được một nữ nhân tiếp, cũng là gọi Kiều Tử Phỉ như vậy.

Trong ***g ngực một ngọn lửa giận vô danh trong nháy mắt bốc cháy lên, cậu ghét nhất điều này. Không quản nam nhân hay nữ nhân, từ nay về sau cũng sẽ là tình địch của mình, cuộc sống như vậy không phải là điều cậu muốn.

Từ trong ngực Kiều Tử Phỉ chạy trốn đứng dậy, vội vàng nói: “Kiều ca hôm nay uống nhiều rồi, sớm một chút nghỉ ngơi, em đi về trước.” Nói xong Giản Minh Thần bỏ chạy ra khách phòng. Cái chỗ này cậu một phút cũng không nghĩ ở lại. Kiều Tử Phỉ đem cậu thành cái gì?!

Bùm một tiếng tiếng đóng cửa, Kiều Tử Phỉ mới kịp phản ứng lại, nhưng đã truy không kịp. Mới vừa rồi là làm sao vậy, tiểu hồ ly vốn đang ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của mình, như thế nào đột nhiên tặc mao chạy, chẳng lẽ anh nói sai cái gì?

Kiều Tử Phỉ sững sờ đứng ở gian phòng vài phút đều không có kịp phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

37. Chương 37: Nhật Ký

Edit: MynMyn

(bắt đầu mở màn 1 chuỗi sự kiện mới ^^)

Sau khi được Kiều Tử Phỉ thổ lộ, Giản Minh Thần trong nội tâm một mực có vương mắc, Kiều Tử Phỉ gọi điện thoại tìm cậu, cậu cũng không dám tiếp. Dù sao chính là tận lực trốn tránh Kiều Tử Phỉ. Mỗi ngày đến trường tan học về nhà, cuộc sống thật có quy luật.

Cuối tuần Giản Minh Thần trong lúc rảnh rỗi, đem gia cụ gỗ tử đàn chuyển vào trong tiểu lâu. Tiểu mộc lâu ba tầng tạo hình lịch sự tao nhã, Giản Minh Thần vì để tạo hình mộc lâu mà suýt biến mình thành bách bộ đồ kho.

Cẩn thận dùng niệm lực khống chế từng gia cụ gỗ tử đàn để vào mộc lâu, cái này có thể tất cả đều là bảo bối, một chút cũng không thể va đập. Giản Minh Thần tuy nhiên dị thường cẩn thận, vẫn là đem một cái giá sách đựng một chút.

Giản Minh Thần buông giá sách xuống, chạy lên xem xét. Khá tốt khá tốt, chỉ là có rơi một ít nước sơn bên ngoài. Không đợi Giản Minh Thần buông lỏng một hơi, Giản Minh Thần phát hiện trên giá sách giống như có một khối tấm ván gỗ nhếch lên.

“MD không lẽ đập hỏng.” Lấy tay cẩn thận đụng đụng tấm ván gỗ nhếch lên, ra vẻ đã sống. Giản Minh Thần vò đã mẻ lại sắt, đơn giản nhắc hẳn tấm ván gỗ lên.

“Đây là cái gì?” Giản Minh Thần buồn bực nhìn xem dưới ván gỗ là một quyển sổ bìa màu đen.

Cẩn thận lấy ra, trang giấy đã chuyển vàng, xem ra thời gian cũng lâu rồi. Kí tên Giản Lam Phong. Cái này tựa hồ là nhật ký của gia gia Giản Minh Thần.

X ngày X tháng XX năm, Lục Minh không hảo hảo đến trường lại đi luyện thương, làm bá phụ đại phát lôi đình, nói muốn đem Lục Minh đuổi ra khỏi Vân gia. Nói cũng kỳ quái vì cái gì Vân gia vốn là thư hương môn đệ, sao có thể sinh ra Lục Minh lại cứ thích đi đánh đánh giết giết. Cái này cũng không lạ khi khiến bá phụ sinh khí.

Đang sau đều là một ít chuyện riêng của Giản Lam Phong cùng Vân Lục Minh. Vân Lục Minh đem công tử nhà này đánh cho một trận, đem lão gia tử nhà bọn họ thiếu chút nữa tức chết. Vân Lục Minh, Vân Lục Minh, tất cả đều là chuyện xưa của hắn với Vân Lục Minh, việc lớn việc nhỏ đều ghi chép lại.

X ngày X tháng XX năm, Lục Minh đột nhiên chạy tới nói cho ta biết hắn muốn đi LA, hắn ở bên kia gia nhập một tổ chức, ta không biết cái kia là dạng tổ chức gì, chính là thời điểm Lục Minh nhắc tới đôi mắt lờ lờ tỏa sáng. Đây là ánh mắt ta chưa từng thấy qua. Ta không có hỏi nhiều, chỉ là nói với hắn tại LA gốc đủ rồi thì có thể trở lại Z quốc, dù cho Vân gia không cần hắn, còn có thể tới nhà của ta ở.

Nhật ký giống như ngưng đã lâu, ước chừng hai năm sau mới lại bắt đầu ghi chép, X ngày X tháng XX năm, Lục Minh rốt cục đã trở lại, bất quá hắn tình huống thật không tốt, bao tử có vấn đề nghiêm trọng. Trái tim giống như cũng thụ trọng thương, không thể chịu đựng kích thích. Lục Minh chưa có trở về Vân gia, hai năm qua Vân gia bắt đầu xuống dốc, Vân gia thì càng không đợi thấy hắn. Bất quá những này cũng không trọng yếu, Lục Minh trở về là tốt rồi.

Nhật ký lại bắt đầu thường xuyên ghi chép về chuyện của Vân Minh. Bất quá đại đa số đều là phát sinh ở Trang Viên Hoa Hồng. Vân Lục Minh cùng Giản Lam Phong là sư huynh đệ, Giản Lam Phong học thương, Vân Lục Minh là học sát. Bọn họ còn có một sư muội Đỗ Dung là học y. Giản Lam Phong vì để chữa bệnh cho Lục Minh nên đem sư muội cũng đến Trang Viên Hoa Hồng.

X ngày X tháng XX năm, ta không cẩn thận thấy được tờ giấy trên bàn của Lục Minh, trên mặt lặp lại viết mấy chữ “Phong, tình yêu của ta.” Ta không biết Lục Minh lại vẫn đối với ta có tâm tư như vậy, ta bắt đầu lo lắng cho Lục Minh. Vợ trước của ta tuy đã qua đời, nhưng ta từ nay về sau còn là sẽ lấy vợ nữa. Đối với tình cảm này của Lục Minh ta không cách nào tiếp nhận. Ta không thể để cho Lục Minh đi lạc lối.

Giản Lam Phong biết rõ Đỗ Dung thích Vân Lục Minh nên bày kế để cho bọn họ hai người xảy ra quan hệ. Hắn nghĩ chứng minh Vân Lục Minh không chỉ là thích nam nhân, cũng thích nữ nhân. Cuối cùng sinh ra Giản Vân Phong. Vân Lục Minh coi như là người có trách nhiệm, hắn cưới Đỗ Dung. Nhưng khi ở chung cũng không có chạm qua nường, hai người tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách).

X ngày X tháng XX năm, ta rốt cục phải tái hôn, mặc dù là hôn nhân chính trị gia tộc, nhưng ta lựa chọn phục tùng. Như vậy có lẽ Lục Minh sẽ chết tâm a. Ta thật không ngờ nghĩa khí nắm quyền lại hại ba người chúng ta. Đỗ Dung cùng Tiểu Phong đều là vô tội.

X ngày X tháng XX năm, Lục Minh tại Trang Viên Hoa Hồng ở 3 năm 6 tháng 12 ngày, hắn về sau ly khai, bắt quả không có đi LA, mà là mang theo Đỗ Vinh đi Châu Âu. Hắn đem Tiểu Phong giao cho ta chiếu cố, hắn nói hắn không biết mình còn có tương lai hay không.

X ngày X tháng XX năm, nghe nói Lục Minh thành lập vương quốc của riêng mình. Ta cũng không biết vì cái gì Lục Minh không mang Vân Phong đi. Còn để cho Vân Phong theo họ ta.

X ngày X tháng XX năm, đây là ngày Đỗ Dung tự sát. Ta đây cả đời đều bị lương tâm khiển trách.

Nhật ký dừng chuyện Đỗ Dung tự sát chấm dứt, bên dưới không còn gì. Giản Minh Thần lẳng lặng đứng ở trong mộ lâu, bên cạnh gia cụ loạn thất bát tao. Giản Minh Thần hoàn toàn đắm chìm tại thế giới của nhật ký. Trên đời này có quá nhiều bất đắc dĩ. Có lẽ tại rất nhiều năm từ nay về sau Giản Lam Phong mới biết được bản thân kỳ thật cũng yêu Vân Lục Minh. Nếu như không thương, ai sẽ vì một người viết nhật ký dài đến 10 năm, nếu như không thương ai sẽ dùng tên một quán cà phê để kỷ niệm một người.

Chỉ là tại thời điểm đó tình yêu của bọn họ là cấm kỵ. Giản Lam Phong quá mức lý trí, đem tình yêu của bọn họ yêu chôn vùi. Còn áp đặt hạnh phúc cả đời của cả ba người. Không thể nói có đáng hay không, chỉ là xem hết bản nhật ký này, Giản Minh Thần cảm giác trong nội tâm rất nặng nề. Cậu không biết là liệu có nên đem bản nhật ký này cho Giản Vân Phong xem hay không?

Trong lúc Giản Vân Phong đang suy nghĩ về phụ thân, Vân Dịch Chi cũng đang vội vàng tính toán như thế nào tới gần cậu, đem cậu làm của riêng.

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Vân Thị, Vân Gian Niên ở bên bàn làm việc, ngón tay thon dài kẹp lấy một cây xì gà chậm rì rì hút một hơi. “Dịch Chi, người xác định Vân Minh tại Trang Viên Hoa Hồng.”

“Đại ca ta là tận mắt thấy, tuy ta cùng Vân Minh mới gặp qua mấy lần, nhưng là ta sẽ không nhận lầm. Ta còn cùng hắn cùng một chỗ ăn cơm, bắt quả Vân Minh giống như không biết ta.” Vân Dịch Chi cẩn thận trả lời. Vị đại ca này của hắn so với ma vương còn tà ác hơn, nếu như không phải bởi vì muốn thông qua Vân Gian Niên đem Kiều Tử Phỉ đuổi đi, hắn mới không muốn quản chuyện tình của Vân Gian Niên.

Bọn họ ba huynh đệ mặc dù có quan hệ huyết thống nhưng quan hệ cũng không có tốt, hẳn từ trước đến nay đều ở cùng phụ thân Vân Thiệu, mà Vân Gian Niên một mực ở bên gia gia hẳn cùng Vân Minh. Ba người một năm cũng không nhất định gặp mặt, hơn nữa Vân Gian Niên như là đều muốn giấu đi Vân Minh. Thường xuyên vào thời điểm gia đình tụ hội đều không cho Vân Minh tham gia, chỉ sợ Vân Minh đi ra khỏi vòng tay mình liền bị thương tổn. Tính ra hẳn có 6-7 năm chưa có gặp Vân Minh. Đôi khi hẳn thật hoài nghi hẳn có phải con được nhận nuôi không, vì cái gì vị đại ca này không thể nào chào đón hẳn.

“Rất tốt, nếu thật là Vân Minh, coi như ta nợ người một cái nhân tình, tốt lắm ta còn có việc, người trước trở về đi.” Vân Gian Niên xoay người mặt hướng cửa sổ, nhìn về phía xa xa.

Nhìn xem a, đây chính là đại ca của hẳn, ngữ khí lúc đuổi người luôn lạnh như băng, Vân Dịch Chi nhủ hạ mi, thối lui ra khỏi văn phòng tổng tài của Vân Gian Niên.

Vân Gian Niên tại cửa sổ đứng thật lâu, cũng đã nửa năm, bảo bối của hẳn mất tích đã lâu như thế. Tuy đã đem những kẻ bắt cóc Vân Minh toàn bộ giết sạch sẽ, chính là bảo bối của hẳn lại biến mất, hẳn một mực tin tưởng vững chắc Vân Minh còn sống, hẳn thiếu chút nữa đem cả hải dương cho đều lật tung, nhưng vẫn tìm không thấy Vân Minh. Không có ai biết tâm của hẳn mỗi ngày đều đỏ máu, không có ai biết hẳn phải nhờ đến thuốc mới có thể ngủ.

Hiện tại rốt cục có tin tức của Vân Minh, lần này hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Vân Minh bị một điểm thương tổn nào.

Lấy điện thoại di động ấn một hàng số: “Đi thăm dò một cái gọi là Trang Viên Hoa Hồng, tất cả người ở đó, ta muốn có tư liệu kỹ càng của từng người. Trong một giờ chuyển tư liệu đến phi cơ của ta.” Vân Gian Niên hạ lệnh thời điểm thanh âm có chút vội vàng, hẳn cũng đã chờ nửa năm, chính là một giờ này so với nửa năm xem ra còn dài hơn.

Đình chỉ tất cả hành trình, Vân Gian Niên nằm yên không nhúc nhích trên phi cơ. Hy vọng Vân Dịch Chi cung cấp tin tức thật. Trong nửa năm hẳn đã gặp qua nhiều người có hình dáng gần giống, nhưng lần lượt đều thất vọng. Giờ hẳn có chút sợ hãi, hẳn không muốn lần này lại vui mừng để rồi lại hụt hẫng.

“Đồ đồ” Thanh âm văn kiện được chuyển qua máy fax. Phần thứ nhất là về Giản Vân Phong, sau đó là Giản Minh Thần, Lạc Lạc, cuối cùng là Vân Minh, chỉ có một tờ. Vân Gian Niên run rẩy ngón tay cầm lấy tư liệu. Vân Minh, nửa năm trước đột nhiên xuất hiện ở Trang Viên Hoa Hồng, không có bất kỳ tuổi cùng lai lịch cụ thể. Hiện tại đang giúp Giản Minh Thần quản lý cửa hàng bán hoa cùng chiếu cố hoa viên.

Vân Gian Niên nhìn xem lý lịch sơ lược trong tay, khóe môi hơi hơi nhếch lên. Hẳn thật đúng là không biết Vân Minh nghịch ngợm lại vẫn thích hoa, còn giúp Giản Minh Thần kinh doanh một cửa hàng bán hoa. Đệ đệ này trong ấn tượng hẳn chỉ thích ăn đồ ngọt và cùng hẳn đối nghịch, còn những thứ khác cái gì cũng không biết.

“Giúp ta an bài xe, 10 phút sau ta muốn dùng, không cần lái xe, ta tự đi.”

Vân Gian Niên xuất ra tư liệu Giản Minh Thần nhìn một chút địa chỉ cafe. Quán cà phê Lục Minh, tên

như thế nào lại quen tai như vậy.

Buổi chiều sinh ý quán café Lục Minh cũng không tẻ lắm, có không ít khách nhân. Vân Gian Niên tìm tới vị trí gần quầy bar. Gọi một ly espresso. Tại trong tiệm nhìn một vòng không có thân ảnh Vân Minh, trong quán cà phê ngược lại có một ít diện tích bị tách ra, thả một loạt giàn trồng hoa, trên cơ bản đều là các màu hoa hồng. Vân Gian Niên đang muốn hỏi một chút phục vụ sinh về Vân Minh, cửa quán cà phê bị đẩy ra.

“Vân Minh gần đây sinh ý không sai a.” Giản Minh Thần một tay khoát lên bờ vai Vân Minh, một tay mang theo một thùng hoa hồng lam. Cười hì hì nói.

“Đó là, cũng không nhìn một chút là ai trong này bán.” Vân Minh ôm một bó lớn hoa hồng màu đen, cao hứng bưng bưng nói. Nhắc tới cũng kỳ quái, cửa hàng bọn họ bán hoa chỉ có hoa hồng, chính là tiền lời tiền lãi luôn nối liền không dứt. Hôm nay vài loại hoa đều đã bán hết, hẳn chỉ có thể gọi điện thoại cho Giản Minh Thần mang một ít tới.

Vừa mới tiến quán cà phê, Giản Minh Thần cũng cảm giác được một đạo mục quang nguy hiểm. Từ khi hắn dùng nước ôn tuyền thoát thai hoán cốt sau, cảm giác dị thường nhạy cảm. Dựa vào cảm giác Giản Minh Thần nhìn về phía Vân Gian Niên. Một cái tuần mỹ nam nhân mặc trang phục màu đen đeo kính đang lạnh lạnh nhìn về phía hắn. Giản Minh Thần không khỏi đánh một cái run rẩy. Có một loại cảm giác như bị đã thú nhìn chăm chăm.

“Minh Thần làm sao vậy.” Vân Minh giống như cũng cảm giác được ánh mắt không thân thiện của Vân Gian Niên.

“Không có việc gì, đi ta giúp người đem hoa chỉnh lý tốt.” Giản Minh Thần không muốn để ý đến Vân Gian Niên, mang theo Vân Minh đi chỉnh lý hoa hồng.

“Minh, người không biết ta.” Thời điểm hai người xoay người chỉnh lý hoa hồng, Vân Gian Niên đứng ở phía sau bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hắn không nghĩ tới Vân Minh lại chỉ nhìn liếc qua hắn. Mới có nửa năm Vân Minh lại cải biến nhiều như vậy. Hắn tin tưởng vừa rồi Vân Minh nhìn hắn không có sợ hãi, không có sùng bái, không có ái mộ. Chỉ là xem một ánh mắt lạ lẫm. Tự tôn của Vân Gian Niên bị trọng thương. Hắn thiếu chút nữa liền tiến lên chát vắn Vân Minh.

38. Chương 38: Ca Ca

Edit: MynMyn

“Minh, người không biết ta.” Thời điểm hai người xoay người chỉnh lý hoa hồng, Vân Gian Niên đứng ở

phía sau bọn họ, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Hắn không nghĩ tới Vân Minh lại chỉ nhìn liếc qua hắn. Mới có nửa năm Vân Minh lại cải biến nhiều như vậy. Hắn tin tưởng vừa rồi Vân Minh nhìn hắn không có sợ hãi, không có sùng bái, không có ái mộ. Chỉ là xem một ánh mắt lạ lẫm. Tự tôn của Vân Gian Niên bị trọng thương. Hắn thiếu chút nữa liền tiến lên chắt vắn Vân Minh.

“Người là đang kêu ta?” Vân Minh theo trong bụi hoa ngẩng đầu có chút nghi hoặc nhìn Vân Gian Niên, cái này nam nhân 30 tuổi mặc tây trang này cho hắn cảm giác rất bị đè nén, ở sâu trong nội tâm có một loại cảm giác run rẩy. Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, hắn không biết nên nói thế nào, người nam nhân này cho hắn cảm giác có chút quen thuộc, nhưng dù nghĩ như thế nào cũng không nhớ nổi, rốt cuộc đã gặp hắn ở chỗ nào.

“Minh, người thật sự không nhớ rõ ta.” Vân Gian Niên cau mày, lại hỏi lần nữa. Một đôi đôi mắt đẹp hơi hơi mị đứng dậy, nếu như Vân Minh dám nói một chữ không, người nam nhân này nhất định sẽ trực tiếp cho Vân Minh một quyền.

Vân Minh mất tự nhiên đã lui về phía sau một bước, “Cái kia, tiên sinh, ta nhớ là không biết người.” Vân Minh thấy khí tức nguy hiểm đột nhiên toát ra lại càng hoảng sợ. Hắn nhớ qua không có đắc tội người này a!

“Tiên sinh, có lẽ người nhận lầm người.” Giản Minh Thần đem Vân Minh kéo đến sau lưng, không hề nhượng bộ chút nào nhìn xem Vân Gian Niên. Cậu chán ghét những người tản mát ra khí tức nguy hiểm.

“Hừ, ta như thế nào lại nhận lầm đệ đệ của mình.” Kỳ thật Vân Gian Niên càng muốn nói hắn như thế nào lại nhận lầm tình nhân của mình, bất quá bây giờ Vân Minh hắn là thật sự mất ký ức, hắn không nghĩ kích thích đến Vân Minh. Dù sao trước đây Vân Minh rất bài xích đem quan hệ hai người công khai.

Cái này tốt lắm, Vân Minh cùng Giản Minh Thần hai người kinh ngạc nhìn Vân Gian Niên. Vân Minh kinh ngạc thân nhân đột nhiên xuất hiện, làm cho hắn có chút không cách nào thích ứng, hắn vẫn cho rằng mình là cô nhi. Nếu như không phải cô nhi vì cái gì đều hơn nửa năm, không có bất kỳ người phát thông báo tìm người. Hắn đã từng vụng trộm chạy ra đồn công an hỏi thăm, căn bản không có người báo án tìm kiếm một người tên là Vân Minh.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện ca ca làm cho nội tâm của hắn nổi lên sóng lớn, không khỏi ở trong đầu đánh một cái dấu chấm hỏi, vì cái gì vị ca ca này đột nhiên muốn tới tìm mình.

Giản Minh Thần kinh ngạc vì Vân Gian Niên thoát nhìn tuổi không còn trẻ, trên mình phát ra khí chất thấy thế nào cũng là quý công tử của gia tộc lớn. Mà Vân Minh tuy đã 18 tuổi, chính là cặp mắt kia thanh tịnh sáng ngời, thấy thế nào cũng sẽ không là quý công tử của gia tộc lớn, giống như là tinh linh bị trục xuất tại trong núi rừng.

Hai người kia sao có thể là huynh đệ, hơn nữa bộ dáng hai người một điểm cũng không giống.

“Người có cái gì chứng cứ nói Vân Minh là đệ đệ người, hai người các người lớn lên một chút cũng không giống” Giản Minh Thần nói ra nghi vấn của mình, hẳn mới không chỉ bằng một câu nói liền nhận định nam nhân nguy hiểm này là ca ca của Vân Minh.

“Minh lớn lên giống mẹ, còn chứng minh, ta Vân Gian Niên còn cần cái gì chứng minh.” Khí thế vương giả áp đảo Giản Minh Thần.

“Minh Thần, Vân tổng tài hẳn là không đến mức lừa gạt người không có giá trị đâu.” Không biết khi nào thì Kiều Tử Phỉ đã đứng ở một bên.

“A, Kiều ca.” Giản Minh Thần nhìn thoáng qua Kiều Tử Phỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng. Chuyện ngày đó một mực ở trong đầu cậu đi dạo, hiện tại nhìn thấy người cậu hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

“Nha, Kiều tổng tài cũng tới uống cà phê.” Vân Gian Niên chỉ nhìn liếc Kiều Tử Phỉ, cũng không có nhìn nhiều, mục quang lại dời về trên mình Vân Minh.

“Ha ha, ta là tới tìm Minh Thần, không có ý tứ nghe lén các người nói chuyện.” Kiều Tử Phỉ miễn cưỡng đáp lại Vân Gian Niên. Hẳn trước kia điều tra qua Vân Minh, không thu hoạch được gì, nguyên lai hẳn là Tam thiếu gia Vân gia. Người bên cạnh bảo bối của mình thật đúng là ngạo hồ tàng long.

“Nếu như Vân tổng tài không ngại, còn là làm giám định DNA đi.” Giản Minh Thần đối với nam nhân đột nhiên xuất hiện này vẫn là không yên lòng. Dù sao Vân Minh cùng cậu sinh sống lâu như vậy, cậu đã đem Vân Minh giống đệ đệ mà đối đãi. Vạn nhất người này có ý xấu gì, cậu cũng quá thực xin lỗi Vân Minh. Cậu trước kia cũng không phải không có ở xã hội thượng lưu ngốc qua, những phú hào này nội tâm có bao nhiêu xấu xí cậu so với ai khác đều tinh tường.

“Đương nhiên, nhưng trước khi có kết quả DNA, Minh phải ở trong tầm mắt ta.”

“A, đây là kiểu yêu cầu gì.” Vân Minh đầu tiên tặc mao, cái gì gọi là ‘trong tầm mắt’.

Vân Gian Niên là ai, là người đối với thứ hắn nhắm đến chưa từng thất thủ, cùng Vân Gian Niên đàm điều kiện đó là muốn chết.

Trải qua Vân Gian Niên cái kia ba tắc không nát miệng lưỡi du thuyết, cuối cùng Giản Minh Thần cho phép hắn dọn vào Trang Viên Hoa Hồng, còn mỗi ngày đưa đón Vân Minh đi làm.

Kiều Tử Phỉ đối với hiệp thương này cuối cùng cũng có kết quả, có chút không vui. Kết quả DNA ít nhất cũng cần 3 ngày. Nếu Vân Dịch Chi biết tin này, khẳng định sẽ mặt dày tới đó. Như vậy không phải để tình địch chiếm tiện nghi hay sao.

Hừ, Vân Dịch Chi người một chiều này đi lại là lợi hại, lại đem đệ đệ mình lợi dụng. Trước kia như thế nào

không thấy Vân Gian Niên qua tìm Vân Minh. Nếu như mình không có nhớ lầm, Giản Minh Thần từng đưa Vân Dịch Chi đi Trang Viên Hoa Hồng gặp qua Vân Minh. Lúc kia vì cái gì Vân Dịch Chi lại không đi báo tin cho Vân Gian Niên luôn.

Xem ra ba huynh đệ cũng không hòa thuận. Ánh mắt Vân Gian Niên nhìn Vân Minh, hắn cũng rất quen thuộc. Đó là ánh mắt mãnh liệt tham muốn giữ lấy ái nhân. Hắn cũng thường xuyên nhìn Giản Minh Thần như vậy, làm sao có thể không quen thuộc.

Vân Dịch Chi người bắt nạt cũng đừng trách ta bắt nạt.

Vốn Kiều Tử Phỉ là đến tìm Giản Minh Thần cùng đi ăn cơm, hắn biết rõ gọi điện thoại Giản Minh Thần chắc chắn sẽ không nhận, chỉ có thể đến quán cà phê bắt người. Bất quá bây giờ xem ra không thể rồi.

Vân Minh cùng Giản Minh Thần sau khi chỉnh lý hoa trong cửa hàng. Kiều Tử Phỉ cùng Vân Gian Niên hai người nhàn chán ngồi ở quán uống cà phê. Đối với hai đại tổng tài mỗi giây đều gia trị vài chục vạn đô, lại ở trong quán cà phê nhàn nhã uống cà phê, nếu để cho nhân viên của họ nhìn thấy khẳng định sẽ muốn rơi cằm.

Giản Vân Phong từ sau phòng bếp đi ra, liếc thấy đến Kiều Tử Phỉ, ông biết rõ người thanh niên tài tuấn này hiện tại đang theo đuổi con mình, nhưng lại truy vô cùng mệt mỏi. Đối với chuyện tình cảm của nhi tử ông cũng không thể can thiệp quá nhiều. Bất quá ông còn là rất thích Kiều Tử Phỉ. Một tổng tài của tập đoàn nhưng lại theo đuổi theo con mình, liên điểm này không phải tất cả kẻ có tiền đều có thể làm được.

Có chút đồng tình giúp hấn pha một phần cà phê. Phục vụ sinh đưa cà phê tới về sau, Kiều Tử Phỉ cầm lấy cái chén hướng Giản Vân Phong gật đầu ý cảm ơn. Đây là chính là cha vợ tương lai a, cũng không thể chậm trễ.

Vân Gian Niên nhìn Kiều Tử Phỉ ở đối diện đang cười tươi giống như đóa hoa, cái kia xấu hổ, đây là lần đầu tiên hấn gặp Kiều Tử Phỉ có mặt hào ái như thế. Trước kia hấn tại trên yến hội gặp Kiều Tử Phỉ đều luôn là khuôn mặt lạnh như băng, luôn đẩy người cách xa cách vạn dặm.

Có chút hiếu kỳ, Vân Gian Niên quay đầu nhìn về phía quầy bar. Một người nam nhân trung niên đang tại quầy bar lau cốc chén. Trong nháy mắt, Vân Gian Niên còn tưởng rằng là gia gia của hấn tại đó.

“Người kia là ai vậy.”

Kiều Tử Phỉ có chút nghi hoặc, Vân Gian Niên không phải là người hiếu kỳ, như thế nào đột nhiên quan tâm đến Giản Vân Phong.

“Đó là ba ba Minh Thần – Giản Vân Phong, là lão bản của quán cà phê này.” Vân Gian Niên nhú nhú mày, hấn hình như có thấy qua tư liệu Giản Vân Phong, nhưng lúc đó hấn chỉ lo xem Vân Minh, ngược lại không có phát hiện Giản Vân Phong lại giống gia gia của hấn đến vậy.

Ân, quán cà phê Lục Minh, Vân Lục Minh, cái này không phải là trùng hợp a. Vân Gian Niên biết rõ cha của hắn chỉ là dưỡng tử của gia gia. Nhưng nhiều năm như vậy cũng không có nghe nói gia gia có con ruột a! Chẳng lẽ là con riêng của gia gia?

“Xin lỗi ta đi ra ngoài gọi điện thoại.” Vân Gian Niên đứng ở ngoài cửa hàng bán hoa gọi điện thoại, đôi mắt lại chăm chăm vào Vân Minh trong tiệm hoa. Chỉ sợ trong nháy mắt Vân Minh sẽ biến mất.

Giản Vân Phong đối với ca ca của Vân Minh cũng không có ý kiến, theo thái độ khấn trương vừa rồi của hắn lúc trong quán đối Vân Minh, người này chắc là sẽ không thương tổn Vân Minh. Dù sao Trang Viên Hoa Hồng cũng khá lớn, nhiều thêm một hai người cũng không có vấn đề.

Ngày tối đó, Vân Minh cùng Vân Gian Niên đi làm giám định DNA xong liền trở về Trang Viên Hoa Hồng. Kiều Tử Phi dù da mặt dày cũng đi theo cọt cọt.

Cốc Tiểu Bắc mang theo Lạc Lạc trở về, lại càng hoảng sợ, trong nhà như thế nào đột nhiên nhiều ra hai nam nhân.

Giản Minh Thần đơn giản giúp Cốc Tiểu Bắc giới thiệu, xong lại vào cửa tiếp tục cùng Vân Minh nấu cơm.

“Gia gia, gia gia, mỹ nhân nha.” Lạc Lạc bò lên trên đầu gối Cốc Tiểu Bắc, mở to đôi mắt to tròn không ngừng nhìn Vân Gian Niên. Kiều Tử Phi thì Lạc Lạc đã sớm quen thuộc, Ninh ca ca cũng đã cảnh cáo không được gọi ba ba anh ấy là mỹ nhân, nếu không cái mông sẽ nở hoa. Bất quá hôm nay vị thúc thúc này chính là lần đầu tiên gặp, chắc cái mông sẽ không nở hoa a! (ui lạc lạc đáng iu chết đc)

Lạc chú ý của Vân Gian Niên một mực ở trên mình Vân Minh, căn bản không có nghe được Lạc Lạc gọi mình là mỹ nhân. Trước kia Vân Minh chính là chưa bao giờ tiến phòng bếp. Lần này bị thương lại có thể thay đổi nhiều như vậy. Vân Gian Niên không hẳn vì thế mà cao hứng. Bất quá đáng về mang theo tạp dề xào rau của Vân Minh đặc biệt mê người. Cái kia cái mông tròn vo kia làm cho Vân Gian Niên thiếu chút nữa đã nghĩ trực tiếp đem Vân Minh ngay tại chỗ tử hình. Quả thực quá mê người! (=.,= thêm 1 anh công tinh trùng thượng não)

“Ha ha, Lạc Lạc ngoan, đến chơi với thúc thúc nào.” Kiều Tử Phi nghe thấy Lạc Lạc gọi Vân Gian Niên là ‘mỹ nhân’ liền không để ý hình tượng, trực tiếp cười ha hả, tên nhóc này quả thực thật là đáng yêu. Lạc Lạc thấy Kiều Tử Phi muốn ôm mình liền hấp tấp chạy tới, vòng tay của Cốc mỹ nhân hắn mỗi ngày đều có thể cọt đến, chính là vòng tay của ba ba Ninh ca chính là thật lâu mới có thể gặp được.

“Kiều thúc thúc.” Lạc Lạc tiến vào trong ngực Kiều Tử Phi ngọt ngào gọi người.

“Ha ha, Lạc Lạc nặng không ít nha.”

“Ân, ba ba nói nếu như Lạc Lạc không ăn rau dưa sẽ không cao lên được, chính là Lạc Lạc ăn rau dưa không ăn thịt thì cũng không có được, Ninh ca ca nói ta đều nhanh dài thành như cây cầu.” Lạc Lạc vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, phàn nàn Giản Minh Thần ngược đãi hắn.

“Ha ha, Lạc Lạc quả nhiên vui vẻ a, không sợ thân hình như vậy Kiều Nhạc Ninh sẽ không còn thích người, bất quá tốt nhất đừng cho ba ba của người biết người gọi Vân thúc thúc là ‘mỹ nhân’, cẩn thận mông nhỏ bị đánh.”

“Không thể để cho ta biết cái gì.” Giản Minh Thần bưng hai cái chén đĩa đi ngang qua phòng khách, vừa vặn nghe thấy Kiều Tử Phỉ cùng Lạc Lạc nói chuyện. Chứng kiến Lạc Lạc uốn éo tại trong ngực Kiều Tử Phỉ, hai người nói chuyện rất vui vẻ, Giản Minh Thần cũng đi theo cười rộ lên. (oa v cảnh gia đình hạnh phúc a)

“Không có, không có gì, ba ba ta muốn ăn thịt kho tàu.” Kiều Tử Phỉ cùng Lạc Lạc nháy mắt mấy cái, buông Lạc Lạc xuống. Lạc Lạc tranh thủ thời gian chạy đến bên Giản Minh Thần xuất làm chiêu sát thủ ‘làm nũng’.

“Đến giúp ba ba bưng, con suốt ngày chỉ biết ăn thịt, coi chừng sau này không lấy được vợ.” Phụ tử hai người một người bưng một cái chén đĩa hướng bên phòng ăn đi đến.

“Ninh ca ca nói sau khi lớn lên con có thể đi theo anh ấy, con có thể không cần cưới vợ.” Đây là kiểu nguy hiểm gì, xem ra để cho Lạc Lạc ít cùng Kiều Nhạc Ninh tiếp xúc vẫn tốt hơn. Chứ nếu không cả hai phụ tử bọn họ đều bị hai phụ Kiều gia đè làm sao được?!

Giản Minh Thần suy nghĩ miên man, giống như quên cậu hiện tại vì cái gì một mực trốn tránh Kiều Tử Phỉ. Tựa hồ trong lòng cậu đã chậm rãi tiếp nhận Kiều Tử Phỉ, chỉ là chính cậu còn không biết mà thôi. Tình yêu vật này một khi trong lòng mọc rễ nảy mầm, cũng không phải là bọn họ có thể khống chế.

“Leng keng, leng keng”, Giản Minh Thần nghi hoặc đi mở cửa chính, là ai muộn như vậy đến nhà bọn họ.

“Hai, Minh Thần là ta.” Vân Dịch Chi cười hì hì hướng Giản Minh Thần chào hỏi.

Di, Vân Dịch Chi làm sao tới.

Vân Dịch Chi đi vào phòng khách thời điểm cùng Kiều Tử Phỉ liếc nhau, hai người ngẫm hiểu lẫn nhau mà cười cười.

39. Chương 39: Bất Khuất (1)

Edit: MynMyn

Kiều Tử Phỉ ngay từ đầu chỉ biết Vân Dịch Chi có chủ ý gì, hần buổi tối xuất hiện ở nhà Giản Minh Thần nằm trong dự liệu của anh. Thật vất vả tìm được lý do, Vân Dịch Chi sao có thể đơn giản buông tha cơ hội này.

Trong nhà đột nhiên nhiều người xuất hiện như vậy, Giản Minh Thần bất đắc dĩ bĩu môi: “Dịch Chi, như thế nào đột nhiên tới tìm ta?”

“Hắc hắc, Minh Thần có lẽ người sẽ không tin, ta là nhị ca của Vân Minh.”

Trong nhà ăn ngoại trừ Kiều Tử Phỉ cùng Vân Gian Niên còn lại tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Vân Dịch Chi, “Ha ha, mọi người không cần phải nhìn ta như vậy, ta sẽ rất ngại.” Vân Dịch Chi mất tự nhiên gãi gãi đầu.

“Cái kia, ta cùng Vân Minh có 6-7 năm không gặp, cho nên khi gặp ta cũng không dám chắc lắm.”

Giản Minh Thần nghĩ thầm, ba huynh đệ quả nhiên không hòa thuận a, làm gì có huynh đệ nào 6-7 năm không gặp nhau a. Xem ra dù kết quả DNA có như thế nào cũng không thể đơn giản để cho Vân Gian Niên mang Vân Minh đi. Nói không chừng có tiết mục tranh đoạt gia sản, Vân Minh khẳng định không phải hài tử được bọn họ thuận mắt, hiện tại bọn họ hẳn là muốn lừa gạt Vân Minh trở về kế thừa tài sản, sau đó một chân đá văng ra.

Giản Minh Thần xem cầu huyết kịch truyền hình đã thấy nhiều, bắt đầu tự mình bổ não.

Vân Minh chỉ là một trong nháy mắt kinh ngạc, lập tức trở về phục thái độ bình thường, tiếp tục ăn uống. Hôm nay tiếp thụ quá nhiều tin tức, hẳn có chút tiêu hóa không được.

Cái này Vân Dịch Chi khẳng định trước kia có nhận ra mình, hẳn còn nhớ vô cùng rõ lần đầu tiên gặp Vân Dịch Chi đã thấy người này biểu lộ biểu tình kinh ngạc.

Lúc đó mình còn đang không hiểu vì sao đối phương lại có thần tình như vậy, nguyên lai hai người bọn họ là thân huynh đệ a! Nhưng vì cái gì hẳn không nhận mình, còn để cho mình lưu lạc bên ngoài.

Buổi chiều theo Vân Gian Niên nói chuyện hẳn biết được Vân gia tại Châu Âu là đại gia tộc, đại tập đoàn. Như vậy Tam thiếu gia mất tích như thế nào một điểm động tĩnh đều không có. Hơn nữa chính mình còn trong trí nhớ là bị đuổi giết thật lâu, nhưng cũng không có người đến cứu mình. Tình huống như vậy về tình về lý đều nói không thông.

Ngồi ở bên người Giản Minh Thần, Kiều Tử Phỉ gấp thức ăn cho Giản Minh Thần, không nhanh không chậm nói: “Các người huynh đệ thật đúng là thân a!” Trào phúng như vậy, những người đang ngồi ngoại trừ Lạc Lạc không rõ ràng lắm, phỏng chừng những người còn lại đều thấy rõ.

Kiều Tử Phỉ cùng Vân Dịch Chi đúng là không hợp.

Vân Dịch Chi vốn cười hì hì trong nháy mắt khó nhìn lên, chính là có Giản Minh Thần nên hẳn cũng không tiện phát tác, chỉ có thể giải thích: “Gia gia thích Vân Minh, không thích ta, không có biện pháp, ta chỉ có thể sống cùng phụ thân.”

“Vân Minh ăn nhiều chút ít, người quá gầy.” Vân Gian Niên ôn nhu giúp Vân Minh gấp không ít món ăn phóng tới trước mặt hắn. Hoàn toàn không đếm xỉa đệ đệ khác bị người khi dễ.

Vân Dịch Chi bĩu môi, không tại cùng Kiều Tử Phỉ đánh giá. Bây giờ có thể cùng Kiều Tử Phỉ khiêu chiến chỉ có Vân Gian Niên. Còn vị ca ca này giống như chưa từng có chú ý qua mình.

Một bữa cơm ăn vô cùng quý dị, thật vất vả đem Kiều Tử Phỉ cùng Vân Dịch Chi cất bước, Giản Minh Thần cùng Vân Minh tại phòng bếp rửa bàn chén. Thành linh Vân Gian Niên tại sau lưng hai người hỏi: “Buổi tối ta nghỉ ngơi ở đâu.”

Giản Minh Thần tiếp tục việc trong tay, không yên lòng nói: “Khách phòng tùy người chọn, thích cái nào thì nói với ta, ta một hồi giúp người lấy chăn mền.”

“Vân Minh ở phòng nào.”

“Lầu ba, gian thứ hai bên tay phải.”

“Ân, ta cùng Vân Minh ngủ cùng chỗ.” Vân Gian Niên nói xong cũng lên lầu, không đếm xỉa tới ánh mắt ngây ngốc của Giản Minh Thần cùng Vân Minh.

“Minh Thần, người nói hắn là ca của ta sao?” Vân Minh đem đĩa cất kỹ, cầm lấy khăn mặt lau tay. Hắn giống như cũng không có lo lắng vấn đề cùng ngủ chung một phòng với Gian Vân Niên. Hắn hiện tại tựa hồ để ý đến việc Vân Gian Niên có phải là thân ca ca của hắn hơn.

“Hắn là a, người giống như hắn sẽ không rảnh rỗi đi ra loạn nhận thức đệ đệ.” Giản Minh Thần vỗ vỗ bả vai Vân Minh, hắn có thể hiểu được hiện tại Vân Minh tâm tình mâu thuẫn.

“Ta đi giúp Vân Gian Niên an bài một gian khách phòng, liền bên cạnh phòng người đi, hắn ở gian phòng của người có chút không ổn.”

Giản Minh Thần coi như lý trí, đem gian phòng bên cạnh phòng Vân Minh thu thập để cho Vân Gian Niên ở. Bất quá phòng ở là thu thập xong, có thể Vân Gian Niên coi như không nghe thấy Giản Minh Thần nói chuyện. Phối hợp chạy vào phòng Vân Minh tắm rửa.

Giản Minh Thần luống cuống, hắn cũng không thể đem Vân Gian Niên theo phòng tắm túm ra đến đây đi.

“Minh Thần, không có việc gì, vừa vặn ta cũng vậy có chuyện hỏi Vân Gian Niên, người cũng không cần hao tâm tổn trí. Đều đã trễ thế như vậy, sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Ân, ngủ ngon.” Phòng của Vân Minh cũng ở ngay cạnh, cũng không sợ Vân Gian Niên bày trò. Giản Minh Thần an tâm trở về phòng ngủ.

Vân Minh trở về phòng thời điểm Vân Gian Niên vừa tắm rửa xong, không có mang kính mắt, con mắt nhìn về phía cửa hắn có hơi hơi nheo lại: “Nhanh đi tắm rửa a, đã muộn.” Vân Gian Niên chỉ ở bên hông vẩy một cái khăn tắm, điềm nhiên như không đi đến bên giường ngồi xuống, chà lau tóc.

Cảnh tượng này vì cái gì mình lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Vân Minh nhú nhú mày, lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Lúc này Vân Gian Niên đấu tranh tư tưởng, bây giờ là nên nói cho Vân Minh hai người bọn họ là quan hệ đó. Nếu như nói, tiểu tử này có thể hay không chạy trốn lần nữa.

Lau khô tóc, Vân Gian Niên tiến vào ổ chăn của Vân Minh, tựa ở đầu giường bên cạnh hút thuốc chờ Vân Minh.

Trong phòng tắm Vân Minh cọ xát nửa ngày mới đi ra, những vấn đề vừa nghĩ ra khi nhìn thấy Vân Gian Niên đều đột nhiên quên sạch.

Chăn mền rơi vào bên hông Vân Gian Niên, làn da màu tiểu mạch dưới ánh đèn phát ra sáng bóng mê người. Sáu khối cơ bụng như ẩn như hiện, Vân Minh không tự giác nuốt một ngụm nước bọt. Cúi đầu nhìn nhìn chính mình vì cái kia dù luyện thể nào cũng luyện không ra chút cơ bắp hay cơ bụng nào, Vân Minh không phục mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Mình còn thất thần làm gì vậy, lên giường đi ngủ thôi.” Vân Gian Niên dập thuốc lá. Vân Minh không thích hắn hút thuốc. Chính là hắn hôm nay quá kích động, nếu như không hút thuốc lá để hoãn xuống, hắn sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó.

“Cái kia, Niên ca chúng ta vẫn là tách ra ngủ đi.” Vân Minh có chút hối hận đáp ứng cùng Vân Gian Niên ngủ cùng một chỗ. Chính mình vừa rồi khẳng định đầu óc căng gân. Có cái gì hảo hỉ, hai ngày nữa chẳng phải sẽ biết đáp án sao.

“Ngoan ngoan tới.” Vân Gian Niên có chút tức giận, nói chuyện ngữ khí lạnh vài phần.

“Nha.” Giống như con rùa chậm rì rì bò lên giường.

Nhắc chăn mền lên mới phát hiện, Vân Gian Niên chỉ mặc một cái quần lót, toàn thân xích lỏa. Khuôn mặt Vân Minh thoáng chốc đỏ.

“Niên ca, ta giúp ngươi tìm một bộ đồ ngủ a.” Vân Minh đã nghĩ xuống giường. Lại bị Vân Gian Niên kéo lại, vừa vịn ngã vào người kia.

Hai người đều không có nói chuyện, tiếng tim đập trống ngực giống như đột nhiên thành lớn ‘bùm, bùm’.

Vân Gian Niên sắp điên rồi, hiện tại hắn muốn hung hăng tiến vào thân thể của Vân Minh, nghe Minh khóc than nhẹ. Nhưng lý trí nói cho hắn biết hiện tại hắn không thể làm như vậy, cần cần môi, mùi máu tươi làm cho hắn tìm về một ít lực khống chế.

“Nhanh ngủ đi, ta không thích mặc đồ ngủ.” Vân Gian Niên đem Vân Minh nhét vào ổ chăn. Tuy nhiên hắn rất muốn ôm Vân Minh ngủ, chính là thân thể phía dưới truyền đến cảm giác đau nhức, làm cho Vân Gian Niên chỉ có thể cùng Vân Minh bảo trì một khoảng cách. Hắn cũng không muốn hù dọa Vân Minh.

Một mỗi suốt một ngày, Vân Minh chui vào chăn không có một hồi, liền thở to ngủ. Đây chính là đại thần công thứ hai Vân Minh luyện thành khi tới Trang Viên Hoa Hồng.

Nhìn Vân Minh ngủ ngon, Vân Gian Niên khóc, cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, Vân Gian Niên bị đói bụng hơn nửa năm, hiện tại một khối thịt béo tại trước mắt chỉ có thể nhìn không có thể ăn, Vân Gian Niên đủ bi ai. Vân Minh ngủ còn không thành thật, không phải cánh tay đập bộ ngực hắn, chính là một chân đạp bên hông hắn. Một buổi tối Vân Gian Niên nhẩn nhẩn không thể tả.

Bất đắc dĩ Vân Gian Niên chỉ có thể sáng sớm rời đi cái kia ổ chăn ấm áp, chạy tới phòng tắm tắm nước lạnh.

Sáng sớm Vân Dịch Chi liền đến cạo điểm tâm, mỹ kỳ danh viết cùng đệ đệ liên lạc cảm tình. Thuận đường đưa Giản Minh Thần đến trường.

Đến lúc Vân Minh rời giường thời điểm, Giản Minh Thần cùng Vân Dịch Chi đã sớm đi đến trường.

Mơ mơ màng màng, Vân Minh mắt buồn ngủ mông đi xuống nhà ăn điểm tâm, Vân Gian Niên đã sớm tại đó chờ hắn. “Đại ca sớm.”

Vân Gian Niên sưng sờ, thời gian giống như quay ngược, giống như cái gì cũng không có phát sinh qua. Bảo bối của hắn mỗi ngày tỉnh lại đều đối với hắn nói: “Đại ca sớm.”

Lấy lại bình tĩnh Vân Gian Niên thả tờ báo chí trong tay ra, nói: “Minh, nhanh ăn đi, nếu không bữa sáng đều nguội.”

Vân Gian Niên hóa thân thành bảo tiêu của Vân Minh, một bước đi theo hắn không rời, Vân Minh tại cửa hàng bán hoa chỉnh lý hoa hồng. Vân Gian nằm tại quán cà phê xử lý chuyện công ty. Hai người mặc dù không có ngôn ngữ, nhưng ngẫu nhiên va chạm ánh mắt, để cho họ biết rõ cả hai đều chú ý đối phương.

Ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh, giám định DNA trong dự liệu, cho thấy Vân Minh là đệ đệ của Vân Gian Niên, Tam thiếu gia của Vân Thị tập đoàn.

Vân Gian Niên đã nghĩ mang Vân Minh đi, bất quá Vân Minh chết sống không đồng ý, hắn đã tại Trang Viên Hoa Hồng ở thành thói quen, hơn nữa đối với chuyện Vân Gian Niên muốn dẫn hắn trở lại Vân gia

phi thường bài xích. Hắn cũng không biết vì cái gì, chính là không nghĩ trở về.

Cuối cùng Vân Gian Niên không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục ở lại trong Trang Viên Hoa Hồng. Bất quá Vân Minh cũng không muốn cùng hắn tiếp tục ngủ chung một giường.

Vân Gian Niên bị Vân Minh đá đến phòng cách vách.

Hai huynh đệ Vân gia đều nhập trú Trang Viên Hoa Hồng, Vân Dịch Chi đương nhiên cũng tới tham gia náo nhiệt, mặc dù không có dọn vào, nhưng là không sai biệt lắm. Ngoại trừ ngủ không có kẻ cận Giản Minh Thần, còn lại thời gian cơ bản hai người đều ở cùng một chỗ.

Cái này có thể chọc tức Kiều Tử Phỉ, nhìn xem hai người ra song nhập đối, Kiều Tử Phỉ hận không thể đem Vân Dịch Chi chém thành tám khối.

“Minh Thần, buổi tối đi ra cùng nhau ăn cơm a, chúng ta đã thật lâu không gặp.” Kiều Tử Phỉ đã liên tục vài ngày không gặp Giản Minh Thần. Hiện tại nghĩ không được, chỉ có thể thử thời vận xem có thể hay không đem Giản Minh Thần hẹn đi ra ngoài.

“Buổi tối sao, Dịch Chi nói đến sẽ mang đồ đến cho Lạc Lạc, ta sợ không có thời gian.” Giản Minh Thần cầm điện thoại có chút mất tự nhiên, kỳ thật cậu còn là rất sợ cùng Kiều Tử Phỉ một mình ở chung. Vì ở trước mặt Kiều Tử Phỉ cậu hoàn toàn ở vào thế yếu. Một điểm năng lực phản kháng đều không có. Giản Minh Thần không thích loại cảm giác này.

“Minh Thần xuất hiện đi, anh nhớ em.” Kiều Tử Phỉ phóng ngữ điệu mềm nhũn, trong thanh âm mang theo lực hấp dẫn. Lỡ tai Giản Minh Thần tới gần điện thoại đều đỏ bừng bừng. Đây là Kiều Tử Phỉ sao? Như thế nào cùng trước kia không giống.

“Kiều ca, hôm nay thật không thể đi, hôm nào có thời gian em sẽ gọi điện lại cho anh.” Vội vàng treo điện thoại, Giản Minh Thần sờ lên lỗ tai của mình. Anh ta đang làm cái gì a?

Mấy ngày nay ghen cơn tức xuống, Kiều Tử Phỉ dùng một cái đường cong ưu nhã ném văng di động ra ngoài, “Bùm” một tiếng rớt tại trên mặt thảm, “Lại là Vân Dịch Chi.”

Lần này Kiều Tử Phỉ là thật sự phát hỏa, cầm lấy chìa khóa xe, vội vàng xuống lầu, chuẩn bị đi đi trường học bắt Giản Minh Thần.

Lần này Vân Dịch Chi thật sự là oan uổng chết, bị Giản Minh Thần lấy ra làm tám mộc.

40. Chương 40: Bất Khuất (2)

Edit: MynMyn

Cửa trường quý tộc Tỉnh Đức vĩnh viễn đều giống như mở hội triển lãm xe, các loại danh xe làm cho người ta không kịp nhìn. Giản Minh Thần cầm túi sách lắc lư đi ra ngoài, Vân Dịch Chi vừa bị lão sư gọi đi rồi, nếu như không đợi cậu sẽ không xe có thể đi nhờ, chỉ có thể tự trở về. Ngắm lại cái kia, Giản Minh Thần nhú nhú mày. Người quả nhiên là không thể hưởng thụ, bị Vân Dịch Chi cùng Cốc Tiểu Bắc đưa đón thành thói quen, cậu hiện tại một chút cũng không nghĩ đi xe công cộng.

Kiều Tử Phỉ cách thật xa liền chứng kiến Giản Minh Thần rũ cụp đầu như con rùa đen đồng dạng đi ra ngoài. Sải bước đi qua, không để cho Giản Minh Thần mở miệng liền lôi kéo người liền nhét vào trong xe.

“A, Kiều ca, đau a đau ...” Giản Minh Thần còn không có kịp phản ứng mình đã lên xe Kiều Tử Phỉ. Vừa rồi Kiều Tử Phỉ túm lấy cậu dùng sức không nhẹ, hiện tại cổ tay đều đỏ một vòng.

“Đau nhức cái p, nếu anh không đến tìm, em có phải hay không đời này cũng không nghĩ trông thấy anh.” Kiều Tử Phỉ tức giận một chân dẫm nát chân ga, xe cứ như bay mà chạy đi.

Vân Dịch Chi vội vội vàng vàng chạy ra, chỉ nhìn thấy Kiều Tử Phỉ đã chở Giản Minh Thần đi xa. “TMD, ta chỉ muộn 1 phút Kiều Tử Phỉ tên hỗn đản này liền chui vào chỗ trống.”

“Kiều ca người chậm một chút a, quá là nhanh.” Giản Minh Thần khấn trương vịn lấy tay cầm của xe, cậu thật lo lắng nếu buông lỏng tay có phải cậu sẽ bị bay ra hay không?

“A.....” Kiều Tử Phỉ thẳng gấp, tiêu sái đem xe đỗ lại ở Đêm Khuya.

Giản Minh Thần thở hào hển, vỗ vỗ ***g ngực của mình, vừa rồi hù chết cậu. Kiều Tử Phỉ không đi đưa xe thật lãng phí mà.

Không đợi Giản Minh Thần mở miệng, Kiều Tử Phỉ đưa tới một cái hôn bá đạo. “Ngô ngô” Giản Minh Thần bản năng đẩy Kiều Tử Phỉ, chính là càng đẩy Kiều Tử Phỉ lại càng tiến tới. Một tay đã chế phục hoàn toàn cậu.

“Ân.....” Đậu đỏ trước ngực bị niết lên. Một dòng điện đánh trúng tâm của cậu. Giản Minh Thần không tự chủ được rên rỉ lên.

“Thần, em với anh có cảm giác đúng hay không?” Kiều Tử Phỉ buông đôi môi của Giản Minh Thần ra, ghé vào bên tai cậu nói nhỏ.

“Kiều ca, dừng. Như vậy, anh chỉ là một lúc xúc động mà thôi, anh còn là thích nữ nhân, em không muốn làm cho anh về sau hối hận.”

Kiều Tử Phỉ thân thể cứng đờ, nghĩ thầm nói gì vậy, anh khi nào thì nói qua mình thích nữ nhân.

Tuy mình đối với nam nữ đều có thể, nhưng người nào không biết Kiều Tử Phỉ thích nam hài, hơn nữa anh cũng đã từng tuyên bố từ nay về sau chỉ cưới nam nhân, tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân. Anh ấp ủ điều này cũng đâu phải mới ngày một ngày hai, Giản Minh Thần là ở đâu nghe tới anh thích nữ nhân.

“Thần, anh chỉ thích em, thật sự.”

“Kiều ca, em.....”

“Kêu anh Phỉ, anh thích nghe em kêu như thế.”

Lại là này câu, Giản Minh Thần tặc mao, dùng sức đẩy ra Kiều Tử Phỉ, tức giận nói: “Người đem ta thành cái gì, có phải là tất cả với nam nhân nữ nhân trên giường đều được người bảo như vậy.” Kiều Tử Phỉ có chút mộng, đây là cái tình huống gì. “Đương nhiên không phải, em cùng bọn họ không giống, chỉ có em mới có thể kêu anh là Phỉ.”

“Người còn muốn gạt ta, lần trước ta rõ ràng nghe được một nữ nhân cũng kêu người như vậy.” Giản Minh Thần ghét nhất nhất là lừa gạt, không nghĩ tới Kiều Tử Phỉ hiện tại cũng bắt đầu lừa gạt cậu, có chút ủy khuất, đôi mắt sáng ngời hiện lên một hơi nước.

“Anh có lừa gạt ai, cũng không thể lừa gạt Tiểu Thần đáng yêu a, thật sự, em muốn anh chứng minh như thế nào mới có thể tin tưởng anh.” Kiều Tử Phỉ vừa nhìn thấy Minh Thần một bộ cực kỳ ủy khuất, thật khiến anh đau lòng a!!

“Không cần người chứng minh, lần trước ta điện thoại cho người, một cái nữ thân thiết kêu người Phỉ, đây là ta chính tai nghe được, người còn muốn chống chế.”

Nữ nhân, gọi mình Phỉ, Kiều Tử Phỉ đột nhiên nghĩ tới, lần trước Kiều Nhã Lan giống như giúp mình tiếp điện thoại Giản Minh Thần, không lẽ tiểu tử này hiểu lắm a! Vậy nguyên nhân khiến mình bị lạnh nhạt lâu như vậy thật đúng là oan uổng.

“Thần, em là đang ghen sao? Anh biết em đối với anh cũng có cảm giác mà, còn sống chết không thừa nhận.” Kiều Tử Phỉ không để ý Giản Minh Thần phản kháng đem cậu ôm vào lòng, tiếp tục nói: “Lần trước em nghe được là muội muội của anh, thân muội muội Kiều Nhã Lan.”

Giản Minh Thần nghĩ thầm chẳng lẽ mình thật hiểu lầm. Bất quá lúc này nội tâm của cậu còn đang giãy dụa, nếu như theo Kiều Tử Phỉ đây chính là chỉ có bị áp, hơn nữa cậu thật sự đã có thể lại yêu một người sao? Bài học về Lăng Dạ còn khắc sâu trong tim.

“Kiều ca, đến con anh cũng đã có, chẳng lẽ còn có thể sai sao? Ta thực sự là G thuần, bạn lữ của mình tuyệt đối không thể nào là cái song tính. Ta ghét nhất là song tính.” Giản Minh Thần cũng không giãy

dựa, nhìn chăm chăm vào Kiều Tử Phỉ.

“Nếu như anh với em đồng dạng, vậy em sẽ cùng anh sao?” Kiều Tử Phỉ bắt đầu cho Giản Minh Thần hạ bộ.

“Ân, nếu như Kiều ca cũng là G thuần, em liền đi theo anh.” Giản Minh Thần tự cho là thông minh, cho rằng chỉ cần có hài tử thì người này khẳng định là song tính. Lần này cậu thật rơi trúng hãm, thật không có thể trách người khác a! Chính cậu cũng là G thuần nhưng cũng có Lạc Lạc đứa con trai này sao?

“Mẹ của Kiều Nhạc Ninh là thông qua thủ đoạn cưỡng chế mới mang thai hài tử của anh.” Kiều Tử Phỉ có chút mất tự nhiên khi nói đến chuyện này. Cái đoạn kí ức này là sỉ nhục của anh, nếu như không phải là vì truy Giản Minh Thần, đời này có đánh chết, anh cũng không để cho bất luận kẻ nào biết.

“A!” Giản Minh Thần kinh hô một tiếng, nữ nhân kia lợi hại như vậy, lại có thể cùng Kiều Tử Phỉ cứng cường. Kiều Tử Phỉ cũng không phải là bao cỏ.

“Mẹ của Kiều Nhạc Ninh là đại tỷ của một hắc bang bên Châu Âu, gọi Tần Diệp. Ngay từ đầu mục đích của nàng cũng rất rõ ràng, là đến mượn giống tốt, giúp nàng kế thừa bang hội. Nàng tuy là nữ nhân nhưng cũng không dám tùy tiện lập gia đình. Vì để giữ vững địa vị của nàng, chỉ có thể mượn giống. Mà anh hoàn toàn hợp pháp nhân của nàng, xuất thân của anh có một nửa huyết thống quý tộc Châu Âu, không quản theo phương diện kia, gien của anh vẫn là ưu tú.” Kiều Tử Phỉ ngừng một chút, đem dây an toàn của Giản Minh Thần cởi bỏ, cách dây an toàn ôm không thoải mái.

“Anh không lẽ cứ như vậy đơn giản đáp ứng sao?” Giản Minh Thần tìm một cái vị trí thoải mái tựa ở trên ghế ngồi.

“Em nghĩ gì vậy, anh vốn là thuần G, bên ngoài cũng biết anh chưa từng có cùng bất kỳ một nữ nhân nào thượng qua giường.”

Giản Minh Thần hết chỗ nói rồi, xem ra xã hội thượng lưu vì mặt mũi chuyện gì cũng làm được.

“Hơn nữa anh cũng không vô duyên vô cớ hiến hạt giống của mình a. Phản ứng đầu tiên của anh khẳng định là cự tuyệt. Bất quá Tần Diệp nữ nhân này cũng đủ chấp nhất. Cả kế mỹ nhân cũng đều đem ra, chính là anh đối với nàng dậy hứng thú không nổi nên mỹ nhân kế khẳng định thất bại.”

“Cuối cùng Tần Diệp thừa dịp anh nghỉ phép, trực tiếp đem anh bắt cóc đến hòn đảo của nàng, còn cho anh ăn xuân dược. Ý tứ chính là: Nếu anh không để lại hạt giống, thì cứ nhịn đi.” Kiều Tử Phỉ vừa nghĩ tới chính mình bị Tần Diệp uy hiếp, tình cảnh đó là đầy ngập lửa giận a!!

Bị dược tra tấn, trên giường lăn qua lăn lại. Mà Tần Diệp còn cười mỉ mỉ đứng ở trước giường hỏi anh, rốt cuộc là chính anh lấy tay giải quyết hãy để cho chính cô ta thượng.

Đại tỷ này cường hãn cỡ nào a! Kiều Tử Phỉ bất đắc dĩ chỉ có thể dùng tay phải giải quyết, về sau thông qua thụ tinh nhân tạo có được Kiều Nhạc Ninh, bất quá đoạn bị uy hiếp trên giường này Kiều Tử Phỉ là chắc chắn sẽ không nói cho Giản Minh Thần, nếu như Giản Minh Thần biết vậy hình tượng của anh còn không toàn bộ bị hủy.

“Thật không nghĩ tới, Kiều ca cũng có lúc bị cường.” Giản Minh Thần khóe môi hơi hơi nhếch lên, tâm tư bị cường Kiều Tử Phỉ là cái gì biểu lộ.

“Gặp gỡ cái nữ nhân không sợ chết này, anh cũng vậy xem như lật thuyền trong mương. Phát sinh việc này anh cuối cùng không thể sau đó tìm nàng tính sổ a!”

Kiều Tử Phỉ lời này chỉ nói một nửa, còn có một nửa không có cùng Giản Minh Thần nói. Anh không tìm Tần Diệp phiền toái không phải vì anh trọng nghĩa, mà là anh sau khi trở về được Tần Diệp cho hai cái địa bàn, xem như tổn thất phí tinh thần. Hai cái thành đấy Kiều Tử Phỉ đã sớm muốn tới tay, chỉ là trở ngại Tần Diệp nên không có động thủ, thật không ngờ chính mình lại cầm hạt giống đổi trở về.

“Dựa theo lời anh nói, Tần Diệp là vì sinh người thừa kế, vậy vì cái gì Kiều Nhạc Ninh lại theo anh?”

“Em nghĩ rằng anh giống người thích mang theo hài tử sao?! Lúc Kiều Nhạc Ninh được 5 tuổi liền bị Tần Diệp đưa tới, lý do là hắn rất khó khăn quản giáo, Lam bang của nàng cũng bị Kiều Nhạc Ninh làm hư, không có cách nào chỉ có thể kín đáo đưa cho anh.”

Giản Minh Thần xấu hổ, Tần Diệp thật sự là một thần nhân. Một hài tử 5 tuổi có thể làm ra chuyện gì để hủy một cái hắc bang. Bất quá Kiều Nhạc Ninh cũng là mệnh khổ, 5 tuổi sẽ không có mẹ ở bên. Đồng tình tràn lan, Giản Minh Thần thầm nghĩ từ nay về sau Kiều Nhạc Ninh đi nhà bọn họ chơi nhất định hảo hảo chiều cổ cậu bé.

Cái này còn không có thể như thế nào đây, Giản Minh Thần đã bắt đầu thay Kiều Tử Phỉ lo lắng cho Kiều Nhạc Ninh.

“Hiện tại yên tâm chưa, anh thật sự không thích nữ nhân.”

“Nha, anh có thích nữ nhân hay không liên quan gì em.” Giản Minh Thần tiếp tục mạnh miệng, chết sống chính là không thừa nhận, cậu đối Kiều Tử Phỉ có cảm giác.

“Vừa rồi em cũng đã đáp ứng anh, chẳng lẽ em nghĩ dối ý, cái này hậu quả chính là rất nghiêm trọng.” Kiều Tử Phỉ tay chỉ không biết khi nào thì thăm dò vào trong quần Giản Minh Thần, chỉ cần anh vừa dùng lực, mệnh căn tử của Giản Minh Thần tuyệt đối sẽ bị nắm đến.

“Kiều ca, em.” Không đợi Giản Minh Thần nói ra lời nói, Kiều Tử Phỉ đã đem tiểu gây gộc của Giản Minh Thần đang ngủ say nắm trong tay. “Kêu ta Phỉ, Thần Thần thân ái.” Kiều Tử Phỉ nhẹ nhàng sờ chút tiểu gây gộc trong tay. Giản Minh Thần hô hấp biến thành ô ô đứng dậy.

“Phỉ, không cần phải, van anh.”

“Vậy em nói cho anh biết vừa rồi có phải em nói nếu như anh không phải song tính, em sẽ đi theo anh, lời này có phải thật vậy hay không?” Giản Minh Thần không lên tiếng, Kiều Tử Phỉ tăng thêm độ mạnh yếu trên tay.

“Ân, Phỉ, đau nhức a.”

“Không nói còn có càng đau nhức nha.” Kiều Tử Phỉ phát huy tính cách phúc hắc, bức Giản Minh Thần nói ra lời anh muốn nghe.

“A! Phỉ, em từ nay về sau đi theo anh.” Giản Minh Thần không tại cật mạnh, tiểu gây gộc của cậu chính là tại trong tay Kiều Tử Phỉ.

“Hảo, thân ái, anh sẽ nhớ kỹ, nếu như từ nay về sau em dám đổi ý, nhớ cẩn thận tiểu gây gộc của mình.” Kiều Tử Phỉ tìm được đáp án thỏa mãn cũng không tiếp tục làm khó Giản Minh Thần, nhưng cũng không muốn thả tay.

Giản Minh Thần nhẹ nhàng thở dài một hơi, Kiều Tử Phỉ không phải người a, lại đùa giỡn như vậy.

“Đúng rồi, Thần một mực nói mình là thuần G, chính là Lạc Lạc từ đâu đến, em cũng sẽ không phải là bị cưỡng a!”

“Nếu như em cho anh biết, em đã quên Lạc Lạc là ở đâu tới anh tin tưởng sao?”

“Đương nhiên tin tưởng, cái kia Lạc Lạc là thân sinh của em sao?”

“Ân, nghiệm qua DNA, em trước kia có sinh bệnh qua, rất nhiều trí nhớ cũng không rõ ràng, Lạc Lạc là làm sao tới em một chút ấn tượng đều không có.” Giản Minh Thần có chút uể oải, mẹ của Lạc Lạc có nên tìm đến hay không a, không lẽ nàng không cần Lạc Lạc.

“Được rồi, không cần phải suy nghĩ, chúng ta đi ăn cơm.”

Hôm nay bắt được Giản Minh Thần khiến cho Kiều Tử Phỉ dị thường vui vẻ, cả buổi tối đều cười mị mị, làm cho Giản Minh Thần lúc ăn cơm kinh hồn táng đảm, chỉ sợ Kiều Tử Phỉ hóa thú đem cậu giống điểm tâm mà ăn sạch sẽ. Bất quá khá tốt, hữu kinh vô hiểm, Kiều Tử Phỉ rất thân sĩ tiễn Giản Minh Thần về nhà.

Trong lòng của anh minh bạch, nóng vội ăn không hết đậu hũ nóng, hôm nay Giản Minh Thần thừa nhận quan hệ của hai người đã là thiên đại tiến triển. Kiều Tử Phỉ anh tuyệt đối là sẽ cho chính mình mưu phúc lợi người, trước khi đi không quên đòi hỏi Giản Minh Thần nụ hôn ngủ ngon.

Chỉ là đương khi hai môi chạm vào nhau, nụ hôn ngủ ngon liền thành nụ hôn ẩm ướt đúng tiêu chuẩn.

Kiều Tử Phỉ ôm Giản Minh Thần lưu luyến nói: “Thần, thật không nghĩ buông ra em.”

“Tốt lắm đi nhanh đi, đã muộn, đừng để cho Kiều Nhạc Ninh một mình ở nhà.” Giản Minh Thần liếm liếm đôi môi bị hôn đau nhức, nghĩ thầm Kiều Tử Phỉ là cầu sao? Như thế nào luôn thích cắn môi của cậu.

41. Chương 41: Thân Thế Của Ba Ba

Edit: MynMyn

Mùa đông đêm rất lạnh, Giản Minh Thần xuống xe bước nhanh hướng trong phòng đi đến. Cậu không có lưu ý trong màn đêm rét lạnh dưới đôi mắt nóng rực nhìn xem mình.

Buổi chiều Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ đón đi rồi, Vân Dịch Chi vẫn tại phụ cận Trang Viên Hoa Hồng chờ cậu. Hắn sợ hãi, Giản Minh Thần khuya hôm nay không trở lại. Chờ thời gian càng lâu Vân Dịch Chi tâm càng đau nhức, hắn hận không thể lập tức đem Giản Minh Thần từ chỗ Kiều Tử Phỉ cướp về.

Giản Minh Thần đã trở lại, Vân Dịch Chi còn không có cao hứng 1 phút, chứng kiến cái màn hôn nóng bỏng kia, rất nhanh tay chảy xuống máu đỏ tươi. Móng tay bị đâm vào lòng bàn tay, chút đau nhức đấy sao có thể so sánh cùng đau nhức trong nội tâm.

“Ta sẽ không buông tay, Kiều Tử Phỉ chúng ta cứ chờ xem.” Nhìn qua Giản Minh Thần đi vào trong phòng, Vân Dịch Chi phát động xe biến mất tại trong bóng đêm.

...

Tình yêu đôi khi làm cho người ta điên cuồng, Vân Dịch Chi đã lâm vào ma chướng, hắn và Kiều Tử Phỉ ngạnh kháng, kết quả dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết, đó là không có khả năng thành công. Hắn chỉ là Vân gia nhị thiếu gia, tại trong tập đoàn một điểm thực quyền đều không có. Mà Kiều Tử Phỉ là Kiều gia gia chủ, liên điểm này liên nhất định Vân Dịch Chi nhất định không thắng được Kiều Tử Phỉ.

Cho dù không nhìn đến thế lực này, đối với cảm tình Vân Dịch Chi có thể cho Giản Minh Thần tuyệt đối không có thể kéo dài đến một đời. Hắn chỉ có 20 tuổi, nhân sinh của hắn giờ mới bắt đầu, yêu Giản Minh Thần chỉ là một sự việc nhỏ nhỏ xuất hiện trong cuộc đời hắn, rất có thể qua 2-3 năm sẽ không còn yêu.

Giản Minh Thần không phải người ngốc nghếch, trước kia cậu đã có thể buông ra Tiểu Ngạn, cũng nhất định có thể buông ra Vân Dịch Chi khi cậu thấy tình yêu không đáng tin cậy, cậu và Lăng Dạ cảm tình hơn 10 năm còn có thể tan, cùng nam hài mới 20 nói yêu đương, cái kia không thể nghi ngờ là đánh bạc. Hơn nữa tỷ lệ thắng quá nhỏ.

Giản Minh Thần bây giờ có thể tiếp nhận Kiều Tử Phỉ có rất lớn một bộ phận là vì tuổi của Kiều Tử Phỉ, một nam nhân có mị lực còn hơn 30, cũng đã có một cái hài tử, không có áp lực hôn nhân từ gia đình, nếu như hai người cùng một chỗ cuộc sống sẽ dễ dàng một ít. Cậu đã qua cái tuổi vui đùa, cùng Kiều Tử Phỉ cùng một chỗ an toàn hơn một ít.

Nếu quả thật muốn đánh cuộc cuộc đời của mình, Giản Minh Thần tuyệt đối sẽ lựa chọn Kiều Tử Phỉ. Theo mỗi cái phương diện, Kiều Tử Phỉ so với Vân Dịch Chi càng thích hợp làm bạn lứa hơn.

...

“Di, mọi người như thế nào còn không có ngủ.” Giản Minh Thần đứng ở cửa trước thoát áo khoác ngoài, trong phòng khách ngoại trừ Lạc Lạc đều đến đông đủ. Giản Vân Phong tựa ở trên ghế sa lon ý vị hút thuốc. Còn lại ba người đều trầm mặc không nói.

“Ta đi chuẩn bị bữa ăn khuya.” Dưới không khí quỷ dị, Vân Minh chịu không nổi, thấy Giản Minh Thần trở về liền tranh thủ chạy.

“Giản thúc người nói cho Minh Thần a.” Vân Gian Niên đứng dậy đi giúp Vân Minh, bộ dáng mang tạp dề của Vân Minh đặc biệt mê người, hần ít ra giờ cũng phải hưởng phúc nhân.

“Cha, có chuyện gì sao?” Giản Minh Thần ngồi vào đối diện Giản Vân Phong. Kỳ quái a, cha hần không phải bỏ thuốc đã lâu rồi sao? Như thế nào đột nhiên lại hút, hơn nữa Cốc Tiểu Bắc bên cạnh cũng không ngăn cản.

“Con lại xem xem cái này.” Giản Vân Phong đem một xấp văn kiện trên bàn đưa cho Giản Minh Thần.

Tờ thứ nhất văn kiện chứng minh DNA của Giản Vân Phong cùng Vân Lục Minh, hai cái danh tự xuất hiện ở trong tầm mắt Giản Minh Thần. Không cần nhìn Giản Minh Thần cũng biết hiện giờ là tình huống như thế nào?!

“Cha, chuyện này con đã biết.”

“Con biết.” Giản Vân Phong có chút kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Cha chờ một chút, con cho người xem cái này.” Giản Minh Thần bỏ chạy đi lên lầu, cái bản nhật ký kia hần là nên cho Giản Vân Phong nhìn xem. Cậu bây giờ có thể lý giải phiền não của Giản Vân Phong.

Trước kia Giản Vân Phong tuy nhiên ngoài miệng nói không nói gì, nhưng Giản Minh Thần biết rõ Giản Vân Phong muốn tìm cha mẹ ruột của mình.

Rất nhanh Giản Minh Thần đem nhật ký cho Giản Vân Phong. “Đây là từ trong giá sách phát hiện được,

con rất do dự không biết có nên để cho ba xem hay không, nếu ba đều biết, con cũng không có gì để giấu diếm.”

“Hảo tiểu tử, cha ngươi cũng dám giấu diếm.” Cốc Tiểu Bắc cho Giản Minh Thần một cái bạo lật.

“Ai, con đây không phải sợ ba ba chịu không được kích thích sao? Đừng đánh a!!”

Trải qua một trận náo, giờ đến cả Giản Minh Thần, ông thật không còn khí lực, “Ta về thư phòng trước, mọi người từ từ trò chuyện.” Giản Vân Phong cảm nhậ ký đi lên lầu. Cốc Tiểu Bắc thấy người đi rồi, cũng không cùng Giản Minh Thần náo loạn.

Phòng khách cực lớn lập tức an tĩnh lại, Giản Minh Thần bất đắc dĩ, vừa định trở lại phòng ngủ liền bị Vân Gian Niên gọi lại.

“Minh Thần ta có chút ít sự tình muốn cùng ngươi nói.” Vân Gian Niên giúp Vân Minh dọn ra hai phần mì ý, đưa cho Giản Minh Thần một phần, cho Vân Minh một phần. Chính mình điểm một điều thuốc tựa ở trên ghế sa lon.

“Chuyện gì?” Giản Minh Thần cũng không khách khí cầm lấy dĩa liền ăn. Buổi tối cùng Kiều Tử Phi lúc ăn cơm chính mình chỉ lo lo lắng, thật đúng là không ăn được gì.

“Ông nội của ta gần đây tinh thần không được tốt, ta nghĩ mang Vân Minh cùng một chỗ trở về nhìn xem, nhưng là Vân Minh nói muốn có sự đồng ý của ngươi, hửn mới theo ta cùng đi.”

“Di, Vân Minh a, ta thật không uống khi thương ngươi.” Giản Minh Thần còn vỗ vỗ đầu Vân Minh Vân Minh.

“Vậy ngươi lần này trở về khẳng định còn muốn dẫn cả phụ thân ta đi.” Giản Minh Thần tiếp tục cùng mì ý phẩn đấu. Những ngày này cậu quan sát Vân Gian Niên cùng Vân Minh trong lúc đó cũng không có đơn giản như vậy. Hai người sinh hoạt chung một chỗ rất nhiều thói quen giống như cũng biết lẫn nhau. Hơn nữa Vân Gian Niên thật sự rất thương Vân Minh. Sự tình gì đều giúp Vân Minh an bài tốt, thiếu chút nữa giúp Vân Minh giặt quần áo lót.

Mà Vân Minh đối sự chiều cố Vân Gian Niên tập mãi thành thói quen, một điểm phản cảm đều không có. Vân Minh chính là thích sạch sẽ, đồ đạc của hửn Giản Minh Thần cũng không thể động, mà Vân Gian Niên động xác thực không có việc gì.

Xem ra hai người này trước kia hửn là một mực sinh hoạt chung một chỗ. Đôi khi Giản Minh Thần còn là rất đơn thuần. Vân Gian Niên rõ ràng thái độ mập mờ, cậu lại không có phát hiện. Tỉ như Kiều Tử Phi chỉ liếc qua liền hiểu.

“Mấy ngày hôm trước ta cùng gia gia trao đổi điện thoại, hửn hy vọng Giản thúc có thể đi thăm hửn. Kể từ

khi biết Giản gia gia qua đời, thân thể gia gia càng ngày càng kém hơn, vốn hẳn là nghĩ sớm một chút tìm đến Giản thúc, chính là hẳn lại sợ Giản thúc hận hẳn, một mực chịu đựng tưởng niệm chưa có tới tìm Giản thúc.”

“Ai, Vân gia gia cũng là người si tình.”

“Người xem nhật ký Giản gia gia, nên hẳn biết rất nhiều chuyện của gia gia. Cha ta Vân Thiệu là con của một sư huynh của gia gia, 15 tuổi liền được gia gia nhận nuôi, lần này ta cũng có gọi cho ba ba, chỉ cần Giản thúc trở lại Vân gia, ta sẽ đem vị trí tổng tài Vân Thị nhường lại, coi như là vật về với chủ a.”

“A, đừng a, ta nghĩ ba của ta chắc là không muốn Vân Thị, người có phải hay không cảm giác đem Vân Thị cho cha ta giống như đem củ khoai bồng tay cho cha ta không?”

Vân Gian Niên xấu hổ, Vân Thị như thế nào cũng là đại tập đoàn, sao biến thành củ khoai nóng. Vị trí tổng tài vị này có không biết bao nhiêu người muốn leo đi lên, phụ tử Giản gia bọn họ lại không cần.

“Chuyện này, chờ thấy được gia gia, chúng ta cùng thương lượng a. Vân Minh theo ta cùng một chỗ trở lại nước Pháp, người có phản đối hay không?”

“Àn, ta cũng không có lý do để phản đối a.”

Trong thư phòng, Giản Vân Phong đã đem một quyển nhật ký nhìn mấy lần, đối với Vân Lục Minh ông còn là có ấn tượng. Lúc nhỏ có đến thăm ông mấy lần, tuy nhiên đã không còn nhớ dung mạo của Vân Lục Minh, nhưng nụ cười tươi này thì ông vẫn còn nhớ.

Nhật ký là Giản Lam Phong ghi, ông có thể cảm nhận được sự bi thương trong nhật ký. Hai người kia không phải cùng cùng mình và Cốc Tiểu Bắc chuyện xưa rất tương tự sao?

Đối với cha ruột, Giản Vân Phong không có bất kỳ nỗi hận nào. Ông có thể hiểu được loại thống khổ khi không thể ở cùng ái nhân.

“Bác Bắc, em nói chúng ta có phải rất hạnh phúc hay không? Ít nhất hiện tại chúng ta ở cùng một chỗ. Ba ba cùng phụ thân hai người đến cuối cùng âm dương cách biệt. Bọn họ yêu lẫn nhau cả đời, cũng đau đớn cả đời, tình yêu như vậy ai có thể chịu nổi a.”

“Phong, chúng ta sẽ hạnh phúc, niên đại đã không giống với lúc trước, chúng ta đã sớm không cần chỉ sống trong bóng tối.”

Cốc Tiểu Bắc hôn Giản Vân Phong, hẳn biết rõ hiện tại Giản Vân Phong là cao hứng, ít nhất cha ruột của y còn sống. Ân ân oán oán đã sớm bị thời gian san bằng.

“Bắc Bắc, chúng ta tại thư phòng tới một lần a.” Giản Vân Phong không thành thật tay chưởng tiến vào trong quần của Cốc Tiểu Bắc mà nhẹ nhàng xoa bóp.

“Từ bỏ, chúng ta trở lại phòng ngủ đi, nơi này là tùy thời đều có thể có người đến.”

“Muộn như vậy ai sẽ đến, không có chuyện gì.” Nói Giản Vân Phong đã bắt đầu giải đồ của Cốc Tiểu Bắc.

“Àn, vậy cũng nên khóa cửa a.”

“Không có việc gì, như vậy không phải càng kích thích sao?”

“A..., Phong, chờ đã.” Giản Vân Phong cười xấu xa một chút, tiếp tục động tác trên tay. Lúc tiến thư phòng hắn liền khóa cửa, chỉ là Cốc Tiểu Bắc không biết.

Loại cảm giác tùy thời có thể bị người bắt gặp khiến cho Cốc Tiểu Bắc dị thường miễn cảm. Hắn sao có thể buông tha cơ hội này. Lần trước mãnh liệt trong văn phòng hắn vẫn là nhớ rõ.

“Phong, không cần phải, trong này không có đồ bôi trơn.”

“Chúng ta không cần vật kia, lần trước tại văn phòng ngươi cũng đã kiểm chứng sao?”

“Àn, chỗ đó, a, điểm nhẹ, điểm nhẹ.”

“Bắc Bắc nhà ta càng ngày càng lợi hại, ta còn không có động như thế nào lại có nhiều thủy như vậy.”

“Hỗn đản.”

Giản Minh Thần cùng Vân Gian Niên hàn huyên một hồi liền lên lầu, vừa đi ngang qua thư phòng thời điểm, Cốc Tiểu Bắc yêu mị than nhẹ, làm cho cậu thoáng cái đỏ mặt.

Cha cậu thật đúng là lợi hại, địa phương nào đều nếm thử.

Một đêm ngủ không ngon Giản Minh Thần sáng sớm cùng Lạc Lạc cùng một chỗ cộ xe Cốc Tiểu Bắc đi trường học, lập tức sắp đến kì thi, vì cái gì Vân Dịch Chi còn xin nghỉ a. Hắn cũng không sợ nợ môn sao?

Cuối năm cuộc thi đối học sinh Tỉnh Đức mà nói rất trọng yếu. Nếu như nợ môn vượt qua 3 môn, không quản thể lực như thế nào, mặt mũi ai cũng đều không có nể nang mà bị đuổi.

Buổi chiều sau khi kết thúc khóa, Giản Minh Thần ở thư viện đọc sách, đoạn thời gian trước bởi vì Tư Đồ Linh Lung mà cậu lỡ rất nhiều khóa. Nhớ tới Tư Đồ Linh Lung, Giản Minh Thần không khỏi nghĩ đến tiểu bảo bối Vô Ưu. Nghe Lăng Dạ nói Tư Đồ Nhân vừa tỉnh lại liền mang theo Vô ưu đi xa tha hương, ly khai địa phương đầy đau lòng thương tâm này.

Chỉ là rời đi sẽ không đau lòng sao? Giản Minh Thần sờ sờ ***g ngực của mình, trong này còn có lưu lại miệng vết thương của Lăng Dạ, tuy đã không còn đau, nhưng là miệng vết thương này sẽ cùng cậu cả đời. Mỗi người cũng sẽ ở trong lòng của mình lưu lại các loại vết thương, của cậu chỉ là so với người khác càng sâu mà thôi.

“Vu vu.....” Điện thoại chấn động đem Giản Minh Thần suy nghĩ kéo lại, xem xét điện báo là Kiều Tử Phi, Giản Minh Thần không khỏi nhíu xuống lông mày. Cái tiểu nhị này thật đúng là mỗi ngày đều báo lại đạo.

Đi đến bên ngoài thư viện, Giản Minh Thần tiếp điện thoại Kiều Tử Phi: “Uy, Kiều ca.”

“Ai, như thế nào còn gọi Kiều ca, kêu ta Phi, tới gọi một câu nghe một chút.”

Giản Minh Thần xấu hổ, không biết Kiều Tử Phi trúng cái gì gió. “Phi, tìm em có chuyện gì.”

“Tuần này mang Lạc Lạc tới nhà của anh chơi đi, sinh nhật Kiều Nhạc Ninh, anh muốn giúp hắn chúc mừng.”

“Hảo, em sẽ giúp Ninh Ninh chọn lễ vật.” Kiều Tử Phi cầm điện thoại mặt cười tươi như đóa hoa, anh biết Giản Minh Thần nhất định sẽ đến. Nguyên lai Kiều Nhạc Ninh còn có cái công hiệu này a! Từ nay về sau nếu hện không được Giản Minh Thần sẽ đem Kiều Nhạc Ninh ra là được.

“Vậy buổi chiều thứ năm anh qua đón hai người.”

“Hảo.”

Về đến nhà Giản Minh Thần đem cái tin tức tốt nói cho Lạc Lạc, Lạc Lạc thực bình tĩnh nói: “Hôm nay Ninh Ninh ca liền nói cho con biết, ba ba, ngày mai giúp con đi chọn lễ vật được không?”

Giản Minh Thần xấu hổ, nguyên lai cậu là người cuối cùng biết, chính mình cao hứng cái gì a!

“Hảo, buổi chiều ngày mai chúng ta về sớm, ba ba sẽ mang con đi chọn lễ vật.”

Cùng Lạc Lạc đi dạo hơn một giờ, Giản Minh Thần chân đều đi đến đau, Lạc Lạc còn chưa có chọn được lễ vật phù hợp, Giản Minh Thần hết chỗ nói rồi. “Lạc Lạc, con muốn chọn lễ vật gì, nói đặc điểm cho ba ba giúp con tham khảo.”

42. Chương 42: Hoa Nở Hoa Tàn (1)

Edit: MynMyn

“Ba ba con muốn chọn cho Ninh ca ca một lễ vật đặc biệt.”

“Mặt dây chuyền ngọc thạch thì thế nào, còn có loại có thể bảo vệ bình an.”

“Ân, nghe ba ba.”

Lại bắt đầu thêm một giờ nữa, Lạc Lạc rốt cục chọn xong lễ vật cho Kiều Nhạc Ninh, một đôi ngọc bài. Bất quá Giản Minh Thần buồn bực ngọc bài ngược lại ngọc phiến bình thường, một mặt có khắc hoa văn phức tạp, mặt khác có khắc chữ: “Chấp tử chi thủ” – “Cùng tử giai lão” [đại ý: nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời (đến già)]

“Lạc Lạc đây là mặt dây chuyền tình lữ, giờ đưa cho Kiều Nhạc Ninh có phải là sớm không.”

“Nha, mặt dây chuyền tình lữ sao? Liên muốn nó.”

Giản Minh Thần khuyên bảo không có kết quả, chỉ có thể mua mặt dây chuyền tình lữ. Rất nhiều năm về sau khi cậu phát hiện Lạc Lạc trên cổ đeo: “Cùng tử giai lão”, kinh ngạc thiếu chút nữa đem cái cầm rất xuống đất. Nguyên lai Lạc Lạc nhà bọn họ 4 tuổi đã cùng với Kiều Nhạc Ninh tư định chung thân.

Yến hội sinh nhật của Kiều Nhạc Ninh rất đơn giản, chỉ có Kiều gia phụ tử cùng Giản gia phụ tử. Kiều Tử Phỉ trong nhà không có người hầu, bữa tối chỉ có thể để Giản Minh Thần làm. “Lạc Lạc cùng Kiều Nhạc Ninh đi mở quà, sau đó ăn điểm tâm được không, ba ba sẽ làm cho Lạc Lạc thịt kho tàu.”

“Giản thúc thúc bề bộn, thúc yên tâm, không cần quản chúng ta.”

“Ân, ba ba nhớ làm thịt kho tàu nha, con cùng Ninh ca ca đi gian phòng mở quà.”

Khổ bức Giản Minh Thần bất đắc dĩ bĩu môi, đây là chuyện gì a. Kiều Nhạc Ninh cũng không phải con của cậu, vì cái gì sinh nhật bữa tối muốn cậu làm.

“Thân ái, anh tới giúp em nấu ăn được không.” Kiều Tử Phỉ đi lên, vẽ mặt chân thành giúp Giản Minh Thần mặt táp dề.

“Anh có thể giúp đỡ cái gì, không để cho em thêm phiền cũng là tốt lắm rồi.” Cậu rất không tin tưởng Kiều

Tử Phỉ lớn như vậy, còn là tổng tài mà biết làm cơm. Dem rau dưa cậu đã sớm chuẩn bị ngâm xuống bồn nước, chuẩn bị tẩy rửa.

Cậu mệnh khổ a, ở nhà nấu cơm còn chưa đủ, còn chạy nhà Kiều Tử Phỉ nấu cơm.

Đứng ở sau cậu, đôi mắt Kiều Tử Phỉ đều muốn bốc hỏa, Giản Minh Thần là buổi chiều trực tiếp tới, đồng phục chưa có đổi. Ngạo nghễ ưỡn lên tiểu pp bao vây tại quần lót trong quần dài tây thon gọn, vô cùng dụ hoặc. Kiều Tử Phỉ nhin không được cả người đều dính đi lên.

“A! Phỉ, làm gì thế.” Giản Minh Thần bị sờ soạng pp, như là bị điện giật, thân thể không khỏi run lên một cái. Kiều Tử Phỉ vui mừng, hắn không có nghĩ đến Giản Minh Thần đối với hắn vuốt ve lại nhạy cảm như vậy.

Bên này Kiều Tử Phỉ đang đùa giỡn Giản Minh Thần, trên lầu Kiều Nhạc Ninh lại vẻ mặt lại như ăn khổ qua. Giản Minh Thần cũng chuẩn bị lễ vật cho hắn, một kiện đồng phục thủy thủ màu xanh da trời, trên ngực còn có một hình Đại Lực Sĩ Thủy Thủ.

“Oa, ba ba thật thiên vị, mua cho Ninh ca ca quần áo đẹp như vậy.” Kiều Nhạc Ninh xấu hổ a, tuy Lạc Lạc nói đẹp. Nhưng hắn đường đường thái tử hắc bang mới sẽ không thích kiểu thủy thủ phục ngây thơ như vậy.

“Ninh ca ca nhanh mặc thử xem, nhất định sẽ rất đẹp trai.”

“Hôm nào ca ca sẽ mặc, chúng ta tới trước nhìn xem lễ vật Lạc Lạc như thế nào.” Kiều Nhạc Ninh tranh thủ thời gian dời đi tầm mắt Lạc Lạc, hắn cũng không muốn mặc vào đi dọa người.

“Lễ vật của Lạc Lạc khẳng định so với ba ba tốt hơn.”

Kiều Nhạc Ninh đem lễ vật Lạc Lạc tặng ra. Lắc lư hai cái ngọc bài trong tay, phát ra thanh âm ‘leng keng’.

“Lạc Lạc biết rõ hàm nghĩa của hai cái ngọc bài sao?”

“Ân, ba ba nói là tình lữ ngọc bài, Lạc Lạc muốn cùng Ninh ca ca trở thành tình lữ.”

“Lạc Lạc đã nói như vậy, Ninh ca ca đương nhiên đáp ứng a, bất quá phải chờ người 18 tuổi, chúng ta sẽ làm quyết định cuối được không. Nếu như đến lúc đó người còn muốn cùng ta trở thành tình lữ, chúng ta liền cùng một chỗ mang cái ngọc bài này.”

“Hảo, nghe Ninh ca ca. Ai, hiện tại Ninh ca ca có thể mặc y phục của ba ba a, chúng ta còn chưa có thời cây nển, Ninh ca ca nhanh lên thay quần áo, chúng ta đi thổi cây nển a.”

Kiều Nhạc Ninh bắt đắc dĩ, chỉ có thể thay thủy thủ phục, nghĩ thầm chết thì chết a, nhiều nhất bị Kiều Tử Phỉ cười nhạo là xong.

Dưới lầu phòng bếp, Kiều Tử Phỉ đã đem Giản Minh Thần chà đạp mặt đỏ tới mang tai, cả người anh ghé vào sau lưng Giản Minh Thần, một đôi tay còn không thành thật để bên hông Giản Minh Thần. “Bảo bối, hiện tại anh thật muốn đem em làm ngay tại chỗ, em cảm giác được sao?”

“Phỉ, thả, hai đứa nhỏ tùy thời sẽ xuống.” Giản Minh Thần cũng không phải ngốc tử, phía sau vật cứng chọc phải cậu là vật gì, không cần nghĩ cậu cũng biết.

“Ba ba xem xem Ninh ca ca có đẹp trai hay không?” Lạc Lạc cao hứng bưng bưng từ trên lầu chạy xuống.

Giản Minh Thần vừa nghe thanh âm Lạc Lạc dùng sức giấy dựa Kiều Tử Phỉ ra, cậu cũng không muốn để cho Lạc Lạc chứng kiến bộ dáng mình bị vuốt ve.

“Kiều Nhạc Ninh.” Kiều Tử Phỉ thối nghiêm mặt gọi Kiều Nhạc Ninh, hai đứa làm hỏng chuyện tốt của anh.

Bất quá Kiều Tử Phỉ quay đầu lại chứng kiến Kiều Nhạc Ninh một thân thủy thủ phục, phù một tiếng rất không có hình tượng cười ha hả: “Ha ha, Ninh Ninh quả thực rất đáng yêu.” Kiều Tử Phỉ cười thở không ra hơi, còn kém đập bể cái bàn.

“Có cái gì buồn cười, Nhạc Ninh rất soái.”

“Đúng thế đúng thế, Ninh ca ca đẹp trai nhất.”

“Phỉ, anh không phải biết làm cơm sao? Phòng bếp liền giao cho anh.” Giản Minh Thần nhân châu xoay động, đem việc nấu cơm tối ném cho Kiều Tử Phỉ: “Nhạc Ninh cùng Lạc Lạc tới, chúng ta đi chụp ảnh thối ngón nền a.”

Lạc Lạc nghe thế lập tức kéo Kiều Nhạc Ninh liền hướng nhà ngoài chạy. Thật vất vả Kiều Nhạc Ninh mới cởi được một ít trang phục kia ra, hẳn thật không muốn chụp hình lưu lại bộ dáng này.

Ba người biến mất tại cửa phòng bếp, Kiều Tử Phỉ buồn bực. Dựa vào cái gì một mình anh nấu cơm a! Cầm lấy điện thoại nội tuyến, kêu đầu bếp tới. Không có Giản Minh Thần, anh ở phòng bếp không còn tí sức lực nào.

Giản Minh Thần đội cho Kiều Nhạc Ninh cái mũ sinh nhật, đem bánh ngọt cắm thêm mấy ngọn nến. Lạc Lạc cười ha hả lôi kéo Kiều Nhạc Ninh chụp ảnh. Nếu như không phải Lạc Lạc thơm hắc một cái, đánh chết hẳn cũng sẽ không mang cái mũ sinh nhật ấu trĩ này.

“Đến, Phỉ, mau tới đây hát bài hát sinh nhật.”

“Happy birthday to you, Happy birthday to you, Happy birthday ... Happy birthday ... Happy birthday to you”

“Ninh ca ca nhanh ước đi.” Lạc Lạc cầm tay Kiều Nhạc Ninh tay cùng hân ước và thổi cây nến.

Giản Minh Thần cameras trong tay răng rắc rắc rắc cái không dứt. Kiều Tử Phỉ ở một bên nhìn xem ba người làm ầm ĩ.

Qua một hồi lâu, Giản Minh Thần đột nhiên quay đầu lại hỏi Kiều Tử Phỉ: “Phỉ, anh không phải nấu cơm sao? Như thế nào chạy ra đây.”

“Có người nấu cơm, yên tâm đi, lập tức có thể ăn.”

“Đến, Kiều Nhạc Ninh cùng Lạc Lạc đi trước rửa tay, chờ cơm nước xong, chúng ta cắt bánh ngọt.”

Bữa tối ăn dị thường ấm áp, Kiều Nhạc Ninh chiếu cố Lạc Lạc, Kiều Tử Phỉ chiếu cố Giản Minh Thần.

“Lạc Lạc nên ăn ít thịt nha, đều nhanh béo thành trư.”

“Cái kia Nhạc Ninh có thể ăn nhiều một chút, cháu hiện tại quá gầy, trên mình đều không có bao nhiêu thịt.” Vừa nói Kiều Tử Phỉ tay không quên chiếm chút tiện nghi, tại bên hông Giản Minh Thần ngất một cái.

“A, không cần phải gấp thêm ... đĩa rau đã đủ nhiều.”

“Ninh ca ca nhĩ hảo xấu nha, lấy bơ bôi mặt ta.” Lạc Lạc liếm liếm bơ trên ngón tay, cười xấu xa một chút, nhanh chóng đem bơ trên ngón giữa bôi đến trên mặt Kiều Nhạc Ninh: “Lúc này mới công bằng.”

“Tốt, Tiểu Lạc Lạc lại tạo phản, xem ta vô địch bắn bơ đây.”

Hảo hảo một cái bánh sinh nhật thành đạn pháo của hai tiểu gia hỏa, Giản Minh Thần lại cũng gia nhập vào, cả ba cùng một chỗ giúp nhau vẽ loạn bơ.

Lau xong bơ trên mặt, Kiều Tử Phỉ bình tĩnh không được, “Được rồi, không cần phải náo loạn, Kiều Nhạc Ninh mang Lạc Lạc đi rửa, buổi tối hai người các người cùng một chỗ ngủ. Kiều Nhạc Ninh nhớ chiếu cố tốt Lạc Lạc.”

“Biết rồi.” Hai người vui đùa âm ỉ chạy trên lầu đi. Kiều Tử Phỉ nhìn mình đứa con trai này bất đắc dĩ kéo kéo khoe môi.

Hắn còn nhớ lúc Tần Diệp đưa Kiều Nhạc Ninh tới, cùng hắn nói một câu, ‘Tiểu Ninh so với ta trong sát thủ lãnh khốc nhất trong bang hội lãnh còn muốn lãnh hơn vài phần, hy vọng người có thể khai đạo hắn, làm cho hắn và bạn cùng lứa khoái hoạt lớn lên.’

Anh và Kiều Nhạc Ninh sinh sống nhiều năm như vậy, vẫn là dùng thân phận bằng hữu ở chung. Rất ít gặp Kiều Nhạc Ninh vui vẻ nở nụ cười như vậy. Trước kia nụ cười của thằng bé luôn lạnh như băng, chỉ có nụ cười hôm nay mang theo nhiệt độ.

“Phỉ, nhìn cái gì đấy, em cũng vậy muốn đi tắm rửa, một thân toàn bơ.”

“Hảo, đến phòng ngủ của anh.” Kiều Tử Phỉ thu hồi tầm mắt, phòng tắm là nơi dễ dàng củi khô lửa bốc nhất.

“Trước tiên đem quần áo cởi ra, anh lấy đi giặt, nếu không ngày mai cũng không có y phục mặc.”

“Vậy thì làm phiền anh.” Giản Minh Thần sảng khoái đáp ứng bắt đầu thoát quần áo.

Kiều Tử Phỉ vốn cho rằng có thể trơn trượt hạ xuống trông mắt, nhìn xem đùi đẹp của Giản Minh Thần. Đáng tiếc anh tính toán sai a, vào mùa đông mấy đồ nội y giữ ấm chỉ có Kiều Tử Phỉ anh là không mặc.

Chưa từ bỏ ý định Kiều Tử Phỉ tiếp tục mưu phúc lợi cho mình, thừa dịp Giản Minh Thần không chú ý trộm một cái hôn, “Hương vị cũng không tệ lắm nha.” Kiều Tử Phỉ ăn hết bơ trên mặt Giản Minh Thần, mới cảm thấy mỹ mãn đem quần áo đem cho người hầu giặt. Kiều Tử Phỉ vừa đóng cửa lại Giản Minh Thần liền chuẩn bị đi phòng tắm tắm rửa. Hương vị bơ ngọt như vậy anh không thể nào thích.

Tại phòng ngủ Kiều Tử Phỉ đi dạo một vòng, Giản Minh Thần kinh ngạc, gian phòng của Phỉ cũng quá lớn đi, là phòng ngủ thôi thì không nói, lại còn có nhiều cửa. Cái thứ nhất mở ra cửa bên trong một phòng tây trang, giống như cửa hàng trang phục. Cửa thứ hai bên trong tất cả đều là quần áo trong, so với tây trang còn nhiều hơn. Giản Minh Thần buồn bực, quần áo của Kiều Tử Phỉ so với mình tình không biết nhiều hơn bao nhiêu lần a. Thở phì phì mở ra cửa thứ ba. “Di, trong này còn có một phòng ngủ.”

Cùng thông với phòng ngủ Kiều Tử Phỉ, lắp đặt thiết bị phong cách cơ hồ đồng dạng. Chỉ là thoát nhìn thật lâu không ai ở. Bên trong không có bất kỳ đồ dùng cuộc sống nào. Chỉ có bàn học, phía trên còn có một cái khung ảnh. Giản Minh Thần cầm lấy xem xét, trong khung trong ba cái tiểu dung nam hài sáng ngời song song đứng. Cùng mặc quần áo chơi bóng, hắn là vừa đánh cầu xong, vẻ mặt còn mồ hôi. Bên trong đó một cái nam hài là Kiều Tử Phỉ.

“Bảo bối trong này a, làm cho anh đi tìm.”

“Dựa vào, phòng ngủ anh thật là lớn, em tìm một vòng không có tìm được phòng tắm.”

“Có lớn như vậy sao? Đi, anh mang em đi tắm rửa.”

“Phỉ cái người trên tấm ảnh này là ai?” Giản Minh Thần lắc lắc cái khung. Kiều Tử Phỉ xem xét cùng khung nhú mảy, “Cùng ta hình dạng không sai biệt lắm là đại ca ta Kiều Tử Húc, một cái khác là bằng hữu Vệ Như.”

“Tốt lắm, tuy trên người của em rất ngọt, làm anh không nhịn được muốn ăn em, bất quá vẫn là đi tắm rửa thôi.”

Giản Minh Thần nhìn thoáng qua nam hài trong khung hình, trong nội tâm có chút không thoải mái. Bất quá cậu cũng không nói lên được lý do?

“Phỉ, đồ ngủ ở đâu?”

“Anh để trong phòng tắm.”

“Phòng tắm ở đâu.”

“Cái cửa kia.” Kiều Tử Phỉ chỉ cách Giản Minh Thần không xa một cái cửa.

“Àn, biết rồi.”

“Bùm.” Kiều Tử Phỉ bị giam ngoài cửa.

Giản Minh Thần thư thư phục phục nằm ở trong bồn tắm lớn của Kiều Tử Phỉ tắm bọt, cậu cũng không phải ngốc tử, sao có thể không biết Kiều Tử Phỉ đánh là cái chủ ý gì. Cậu cũng sẽ không đơn giản có thể để cho Kiều Tử Phỉ thực hiện được. Vẫn là hảo hảo quan sát một thời gian ngắn mới nói.

Chờ Giản Minh Thần thoải mái theo phòng tắm đi ra, Kiều Tử Phỉ buồn bực nằm ở trên giường, ngây ngốc nhìn hướng phòng tắm. Mong muốn tắm yên ương của anh đã không thành.

“Phỉ, tối nay em muốn ngủ chỗ đó.”

“Gian phòng cách vách kia sao?” Kiều Tử Phỉ nghiêng răng nói, “Chỗ đó cũng không được đi, ngoan ngoan ở chỗ này chờ anh.” Nói xong đứng dậy đi tắm rửa.

“Chờ cái mao a, ngu ngốc mới chờ.”

Không khác sở liệu của Kiều Tử Phỉ, anh theo từ phòng tắm đi ra, trong phòng nơi nào còn có thân ảnh Giản Minh Thần. Lấy tay ấn xuống tay cầm cửa của gian phòng cách vách, rõ ràng khóa trái. “Tiểu gia hỏa hình như quên đây là phòng của ta.”

Tại ngăn kéo tìm kiếm nửa ngày, Kiều Tử Phỉ rốt cục tìm được một chuỗi chìa khóa. Trên mặt còn mang theo một cái đầu mèo Garfield treo lủng lẳng cùng một cái thiết bài.

43. Chương 43: Hoa Nở Hoa Tàn (2)

Edit: MynMyn

Tại ngăn kéo tìm kiếm nửa ngày, Kiều Tử Phỉ rốt cục tìm được một chuỗi chìa khóa. Trên mặt còn mang theo một cái đầu mèo Garfield treo lủng lẳng cùng một cái thiết bài.

Kiều Tử Phỉ chỉ lo đi tìm Giản Minh Thần, tựa hồ quên cái xuyên chìa khóa này không phải của mình.

Cửa phòng được mở ra, trên giường có cái bọc nhỏ, người anh mong nhớ ngày đêm đang ở bên trong.

“A, Phỉ, làm sao anh vào được.” Giản Minh Thần có chút kinh ngạc, cậu nhớ đã khóa trái cửa. Nhìn cái chìa khóa trên cửa, Giản Minh Thần minh bạch, trầm thấp mắng câu, “Chết tiệt, mình như thế nào quên cái này.”

“Bảo bối không cần phải bài xích anh được không, anh chỉ là muốn ôm em ngủ mà thôi, nếu không được cho phép anh tuyệt đối sẽ không đụng vào em.” Trung khuyến Kiều Tử Phỉ về mặt chân thành ghé vào ngực Giản Minh Thần. Trong nội tâm thầm nghĩ ngày mai kiên quyết làm cho người hầu đem cái chăn mềm này đổi đi. Quá dày, anh đều cảm thụ không đến nhiệt độ cơ thể của bảo bối.

Lời nói ôn nhu như vậy khiến Giản Minh Thần xúc động, ở sâu trong nội tâm mềm xuống. Đã qua bao lâu, có loại cảm giác tâm động này. Đã bao lâu, quan ái như vậy thấm dần vào nội tâm. Giản Minh Thần có chút mê man.

“Còn là trở lại phòng ngủ của anh được không, anh không thích gian phòng ngủ này.” Kiều Tử Phỉ đem Giản Minh Thần mơ mơ màng màng ôm xuống giường, trở lại phòng ngủ của mình.

Bị vuốt ve, Giản Minh Thần bắt đầu giả chết, Kiều Tử Phỉ vuốt ve không phải cậu, không phải cậu. “A” mắc cỡ chết người.

Kiều Tử Phỉ vui tươi hơn hờ ôm Giản Minh Thần trở về phòng ngủ của mình, nhìn xem khuôn mặt hoàn toàn tiến trong lòng ngực của anh, cả người cũng như con mèo cuộn tròn trong lòng anh. Khuya hôm nay là không sai thời gian, có nên ăn tiểu tử này hay không a! Ân, vẫn là nên ăn hết để yên tâm.

Giản Minh Thần thật không ngờ cậu giả chết mới có một phút đồng hồ, Kiều Tử Phỉ đã đem cậu trở thành vật sở hữu. Nếu như cậu biết rõ phỏng chừng đánh chết cũng sẽ không ngoan ngoãn để cho Kiều Tử Phỉ ôm trở về phòng ngủ. Lời ngon tiếng ngọt không đáng tin. Giản Minh Thần sống hai đời còn không có học được điều này.

“Giữ khoảng cách, không cần phải tới gần như vậy.” Chui vào chăn, Giản Minh Thần đẩy Kiều Tử Phỉ đang kê sát trên người mình.

“Sợ cái gì, anh cũng không phải chưa ôm qua em.”

Giản Minh Thần chớp chớp mắt, Kiều Tử Phỉ nói “ôm” là có ý gì, nghe ngữ khí giống như anh ấy cùng mình còn có một chân.

“Thân ái, chẳng lẽ em chiếm tiện nghi xong lại không chịu thừa nhận.”

“Cái gì a, anh càng nói em càng hồ đồ.”

“Àn, xem ra cần anh nhắc nhở một chút. Còn nhớ ‘419 chi dạ’ ở Đêm Khuya không? Người nào đó giống như uống thứ đồ không sạch sẽ, sau đem anh từ toilet bắt cóc đến trong phòng khách, làm anh bận rộn cả một buổi tối, sáng sớm tỉnh lại, lại ở trên đầu giường phát hiện mấy tờ tiền.”

“Em nói thù coi thù này anh liệu có nên báo hay không?”

“Phỉ, cái kia.....” Giản Minh Thần vừa nghe 419 chi dạ liền bừng tỉnh đại ngộ, trách không được lúc ấy cậu cảm giác trên thân người này có hương vị quen thuộc, nguyên lai đó là Kiều Tử Phỉ. Cái này xong đời, Kiều Tử Phỉ còn không đem cậu ăn xương cốt đều không thừa. Tổng tài Thiên Viêm bị coi thành mb, cũng chỉ có cậu làm được.

() mb: money boy

Cách lớp đồ ngủ, tay Kiều Tử Phỉ không an phận chạy loạn ở trên thân Giản Minh Thần, “Thân ái, em nói coi có anh có nên đòi lại chút hồi báo hay không?”

“Phỉ, em sai rồi, từ nay về sau tuyệt đối không dám.” Giản Minh Thần biết rõ hiện tại tình cảnh của mình không phải nguy hiểm bình thường. Cậu hiện đang nằm trên giường Kiều Tử Phỉ, mà 419 chi dạ ngày đó cậu cũng đã được hưởng qua lợi hại của Kiều Tử Phỉ, tinh lực của người này quả thực là siêu nhân cũng không thể so với.

“Thân ái biết rõ sai rồi là tốt rồi, vậy có phải hay không giờ có thể đền bù tổn thất cho anh.” Áo ngủ mỏng manh của Giản Minh Thần đã sớm bị Kiều Tử Phỉ túm mở, lộ ra ***g ngực trắng nõn. Giản Minh Thần chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, người nào đó đã hàm trụ cậu.

“A, Phỉ, anh nói nếu em không đồng ý, sẽ không đụng em, anh nói chuyện không giữ lời.”

“Di, hình như là có nói qua, vậy anh bổ sung một câu, không có đồng ý của em anh tuyệt đối không đụng tiểu nhục động, như vậy được chưa.”

Một hồi khiến cho em cầu anh đụng là được, Thần Thần thân thể em nhạy cảm như vậy, sẽ kiên trì không được bao lâu. Kiều Tử Phỉ trong nội tâm bắt đầu tính toán. Hôm nay Giản Minh Thần như thế nào cũng trốn không thoát đâu.

“Ân, hỗn đản, người đùa giỡn ta.”

“Có sao?”

“Thân ái cũng rất thoải mái không phải sao?” Kiều Tử Phỉ nhẹ nhàng cắn cắn. Thân thể Giản Minh Thần không chịu nổi mà run rẩy, rên rỉ rất nhỏ theo trong miệng cậu tràn ra. Kiều Tử Phỉ thỏa mãn với phản ứng của Giản Minh Thần, hôn đôi môi đang hé mở.

“Thần, anh yêu em, yêu thật lâu rồi.”

“Ngô ngô, Phỉ, buông tay a.” Tiểu gây gộc của Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ chộp trong tay mà xiết chặt, Giản Minh Thần biết thân thể cũng đang muốn.

“Đều cứng như vậy, thân ái em xác định người không muốn.”

“A, không cần phải...” Tiểu gây gộc của mình lại bị Kiều Tử Phỉ toàn bộ ăn vào, Giản Minh Thần nhăn không nổi.

“Phỉ, dừng lại, không được.” Cầu xin tha thứ không có kết quả, Kiều Tử Phỉ sẽ không có dấu hiệu nhả ra.

“Ân, ta, đáp ứng anh, còn không được sao? Ân, nhanh nhả ra, a.....” Giản Minh Thần thở hổn hển, cậu đã không cách nào nói ra lời đầy đủ.

Kiều Tử Phỉ liếm đỉnh của tiểu gây gộc, cười xấu xa: “Nhanh như vậy liền không được, xem ra là thật muốn muốn.”

“A cấp, hỗn đản, chỉ một lần.”

“Một lần thì một lần, anh sẽ khiến em một lần liền yêu thương anh.” Kiều Tử Phỉ vén chăn lên, đem đồ ngủ Giản Minh Thần ném đến dưới giường, đến lúc thấy được quần lót, Kiều Tử Phỉ ý xấu kéo: “Nguyên lai Thần Thần nhà chúng ta thích kiểu này.”

Hồ hấp đã nhiễu loạn, Giản Minh Thần ném cho Kiều Tử Phỉ một cái liếc mắt, quần lót của cậu cái dạng gì quần khỉ gió p sự. Không phải là mang họa tiết phim hoạt hình thôi sao? Giản Minh Thần nhìn xuống quần lót, xem xét mắt choáng váng. Đêm qua tắm rửa thời điểm bị Lạc Lạc náo, cậu tại trong tủ quần áo tùy tiện cầm một cái quần lót liền mặc vào, giống như cũng không có để ý cái dạng gì.

Quần lót là chất vải bông tinh khiết, trung ương bộ vị là một khối bằng da, đằng sau mông dán hai cái bàn tay cũng bằng da. Những này giống như đều là rất bình thường, tối đa cũng chính là tính cảm giác. Chính là trên mặt đồ án làm cho Giản Minh Thần muốn tìm cái động đất chui vào, là những hình nam nam đang XXOO. Trách không được Kiều Tử Phỉ lại cười như vậy. Xong đời, Kiều Tử Phỉ khẳng định hiểu lầm.

“Hỗn đản, muốn lên liền lên, như thế nào nói nhảm nhiều như vậy, không được thì tắt đèn ngủ.” Giản Minh Thần giật xuống quần lót nhét vào dưới giường, đem chăn mền trùm lên đầu, một bộ biểu tình ta muốn chết.

Kiều Tử Phỉ thấy Giản Minh Thần phản ứng mạnh như thế, cũng thức thời thu lại, không muốn tiếp tục kích thích ái nhân. “Bảo bối sinh khí rồi, anh không nói nữa còn không được sao?” Nói Kiều Tử Phỉ chui vào chăn, đem Giản Minh Thần ôm vào trong ngực. Đôi tay như mang theo hỏa diễm tại chính giữa bộ vị của Giản Minh Thần lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve.

“Bảo bối thích hoa quả gì, táo như thế nào, hay là dưa hấu.” Giản Minh Thần buồn bực, lúc này Kiều Tử Phỉ cùng hắn nói chuyện hoa quả gì, có chút nghi hoặc nhìn ra, nguyên lai Kiều Tử Phỉ một tay với vào bên cạnh tủ đầu giường, lục lọi ra vài cái bình nhỏ, còn có vài hộp áo mưa.

“Tùy tiện.” Chú rùa nhỏ lại rụt trở về.

“Vậy thì bạc hà tốt.” Giản Minh Thần khóe mắt run rẩy, đây là cái gì ăn khớp.

“Ân, Phỉ, chậm một chút.” Cảm giác tiến vào khiến hắn căng cứng, phía dưới tiểu động nóng như lửa, Giản Minh Thần phát ra tiếng than nhẹ sáng khoái.

Chứng kiến người yêu dưới thân, dần dần lan tràn thành màu hồng nhạt, Kiều Tử Phỉ chỉ cảm thấy chính mình sắp bị hỏa táng. “Bảo bối thả lỏng, anh sẽ không đả thương em.” Kiều Tử Phỉ thanh âm hơi khô, lại dị thường có chứa tính dụ hoặc.

“Hỗn đản, a, anh chậm một chút cho em, anh là máy đóng cọc sao?”

“Bảo bối anh có thể coi đây như lời ca ngợi sao?”

“A, ngô ngô, anh nói chỉ một lần.”

“Có sao?”

Giản Minh Thần rút cuộc biết lúc trên giường ngàn vạn không nên tin lời của Kiều Tử Phỉ, cậu như thế nào lại không nhớ, ác lang này đem cậu ăn từ trong ra ngoài, không biết điểm dừng.

Sinh nhật của Kiều Nhạc Ninh chính là cơ hội cho Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần, một cái truy một cái trốn, trò chơi cuối cùng kết thúc, lần này không phải 419, lần này Giản Minh Thần tình tường biết rõ tiến vào bên trong cậu là Kiều Tử Phỉ, cậu là cam tâm tình nguyện nằm ở dưới người nam nhân này. Cậu không biết đây có phải yêu hay không, chỉ là biết mỗi lần Kiều Tử Phỉ mãnh lực tiến vào, ở sâu trong nội tâm là sung sướng. Yêu một người đôi khi là bắt đầu từ thân thể.

Sáng sớm khi tỉnh lại, Giản Minh Thần phát hiện cả người mình đang cuộn tròn trong ngực Kiều Tử Phỉ. Mắt tự nhiên, cổ hoạt động một cái cánh tay, Giản Minh Thần hung hăng phỉ nhổ chính mình một phen, cậu làm sao lại đáp ứng Kiều Tử Phỉ. Hiện tại tốt lắm, toàn thân đau nhức phải chết, chỉ trở mình mà toàn thân đều là đau nhức.

“Đã dậy rồi, ôm em đi tắm rửa.” Giản Minh Thần đẩy Kiều Tử Phỉ. Anh ta có biết mệt không? Đêm qua không phải hoàn sinh long hoạt hổ ().

() sinh long hoạt hổ: khoẻ như vâm mạnh như rồng như hổ sinh khí dồi dào.

“Nha.” Kiều Tử Phỉ vừa lúc tỉnh đặc biệt đáng yêu, con mắt nheo lại giống như chưa có tỉnh ngủ, còn dùng tay dụi dụi con mắt. Giản Minh Thần mất bình tĩnh, nguyên lai Kiều Tử Phỉ cũng có lúc đáng yêu như vậy, trong tay có cameras thì tốt rồi, nhất định phải chụp lại.

“Bảo bối dậy thật sớm a.” Kiều Tử Phỉ một cái xoay người đem Giản Minh Thần đặt ở thân dưới tiếp tục ngủ.

“Đã dậy rồi, hôm nay em còn có khóa, cũng sắp thi, anh sẽ không định để em nợ môn chứ.” Kỳ thật trong mùa đông cậu cũng không muốn rời đi cái ổ chăn ấm áp này, chính là không có cách nào khác a.

Kiều Tử Phỉ dù không cam lòng cũng đành đem Giản Minh Thần ôm vào phòng tắm, vốn còn muốn tắm uyên ương, kết quả vẫn bị Giản Minh Thần đuổi đi ra, bất quá anh cũng vì chính mình tranh thủ một ít phúc lợi, khuya hôm nay anh cùng với Giản Minh Thần sẽ cùng nhau ăn cơm. Thật vất vả đem Giản Minh Thần thu phục, muốn rèn sắt khi còn nóng, bồi dưỡng thêm tình cảm.

Cửa phòng tắm vừa đóng, Giản Minh Thần liền tiến vào Mộng Tưởng đảo. Thân thể cậu hiện tại nhuyển như bùn, hữu lực khí để lên trên khóa. Chỉ có thể dựa vào ôn tuyền thủy để chữa thương.

Trong suối nước nóng ngâm mình 20 phút, Giản Minh Thần cảm giác hơi có chút khí lực liền mau chạy ra, vạn nhất Kiều Tử Phỉ chờ lâu mà phá cửa vào, phát hiện cậu không tại, cậu cũng không biết giải thích thế nào. Lần trước chuyện tử bảo hiểm Kiều Tử Phỉ không có hỏi nhiều, cũng không có nghĩa là cậu lần nữa có thể tránh được đi.

“Bang bang” Bên ngoài phòng tắm truyền đến tiếng hỏi của Kiều Tử Phỉ: “Thần, anh vào được không.”

Xem đem Kiều Tử Phỉ thật đúng là, đem bản thân trở thành ngoại nhân, gõ cửa rất chi là ý tứ. Giản Minh Thần đem khăn tắm vây quanh ở bên hông, không để ý tới mục quang của Kiều Tử Phỉ, chính mình đi ra phòng tắm, tìm đồng phục.

Kiều Tử Phỉ vẽ mặt kinh ngạc nhìn Giản Minh Thần đang tự mặc quần áo, anh không có nhìn lầm a, chỉ không đến nửa giờ tiểu gia hỏa liền có thể đi lại. Vừa lúc này rời giường rõ ràng một chút khí lực cũng không có. Chẳng lẽ công lực mình thụt lùi. Vốn muốn cho Giản Minh Thần hôm nay không xuống giường được, anh còn có thể hảo hảo biểu hiện một chút, hiện tại tốt lắm, anh cũng không cần biểu hiện, người ta cần bản không cần dùng đến anh.

“Phỉ, thất thần làm gì vậy, nhanh thay quần áo a, ăn xong điểm tâm anh đưa em đi trường học.”

“Hảo.” Kiều Tử Phỉ vừa nghe Giản Minh Thần nói thế, tâm tình rộng mở tươi sáng. Xem ra nước đi ngày hôm qua đi đúng rồi, Giản Minh Thần đối với mình thái độ thay đổi thật nhiều.

Giản Minh Thần mặc quần áo thời điểm trong lúc vô tình thấy được xuyên chìa khóa kia. Nghĩ thầm nếu như không phải tại cái xuyên chìa khóa này, cậu khẳng định không có khả năng nhanh như vậy bị Kiều Tử Phỉ áp. Ngẫm lại liền tức giận. Vụt vụt đi qua đem cái chìa khóa lấy xuống. Không cách nào sinh khí với Tử Phỉ, xuyên chìa khóa này đành xui xẻo chịu thay thôi.

44. Chương 44: Hoa Nở Hoa Tàn (3)

Edit: MynMyn

Đột nhiên đập vào mắt là một thiết bài có chút cũ, một mặt là gia huy Kiều Thị, một mặt là hai trái tim chồng lên nhau, trên mặt có khắc “Phỉ, Như”. Đây là cái gì? Giản Minh Thần buồn bực, chẳng lẽ là tình nhân trước đây của Kiều Tử Phỉ. Vô ý thức đem cái khóa để vào túi tiền. Cậu không muốn để cho Kiều Tử Phỉ nhìn thấy cái khóa này

“Bảo bối đi thôi.” Kiều Tử Phỉ đổi xong quần áo phát hiện Giản Minh Thần đứng ở cửa ra vào ngẩn người. Không phải mới vừa lòng như lửa đốt như thế nào đột nhiên liền ngẩn người

“Đến đây. Đi trước nhìn xem Lạc Lạc thế nào, cái con heo nhỏ lười này sáng sớm không gọi sẽ không dậy nổi.”

“Đang ở dưới phòng ăn a, có Kiều Nhạc Ninh tại, Lạc Lạc sẽ không ngủ nướng.” Hai người đơn giản rửa mặt một chút liền xuống lầu. Kiều Tử Phỉ hiểu rất rõ Kiều Nhạc Ninh, hai người quả nhiên đã bắt đầu ăn điểm tâm.

“Ba ba sớm, Kiều thúc thúc sớm.”

“Còn là Lạc Lạc ngoan a.” Kiều Tử Phi tâm tình rất tốt vỗ vỗ đầu Lạc Lạc

Kiều Nhạc Ninh không vui đem Lạc Lạc túm bên cạnh mình, trừng Kiều Tử Phi

Không cần nhìn cũng biết cha hấn khẳng định đạt được ước muốn, môi Giản Minh Thần sưng đỏ chính là chứng cứ tốt nhất.

“Lạc Lạc mau ăn, cẩn thận muộn.”

“Không cần vội, một hồi ta đưa mọi người đi trường học.” Kiều Tử Phi giúp Giản Minh Thần đem bữa sáng bụng tới, ý bảo bọn họ không cần phải quá sốt ruột

Bắt đầu từ lúc này Kiều Tử Phi cùng Giản Minh Thần chính thức xác lập quan hệ. Nhưng do Giản Minh Thần bề bộn thi cử, có thời gian thì cùng Kiều Tử Phi ăn cơm, đi dạo quán bar, thuận tiện lăn trên giường, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua vô cùng êm dịu

“Hai, Vân Dịch Chi đã lâu không gặp.” Giản Minh Thần tại Vân Dịch Chi biến mất một tuần sau rốt cục mới thấy được hấn

“Đúng a, có một số việc xuất ngoại, mấy ngày nay người cần phải giúp ta bồi bổ khóa, nếu không ta liền muốn treo.” Vân Dịch Chi nhìn thấy Giản Minh Thần thật cao hứng, mấy ngày nay bận rộn tuyệt đối có giá trị

“Không có vấn đề a, buổi chiều không có khóa, chúng ta cùng đi phòng tự học, ta đem bút ký cho người xem.”

“Tốt, cậu còn không được, ta biết Minh Thần tốt nhất.” Giản Minh Thần xấu hổ, cậu như thế nào lời này quen tai như vậy, giống như thường xuyên nghe được Lạc Lạc nói.

“Uy, hôm nay không được a, Dịch Chi mấy ngày không có tới, thiếu không ít khóa, em buổi chiều giúp hấn bồi bổ, hôm khác được không?” Giản Minh Thần thừa dịp Vân Dịch Chi không chú ý chạy ra hành lang tiếp điện thoại Kiều Tử Phi

Vừa nghe mấy chữ ‘Vân Dịch Chi’, Kiều Tử Phi liền tức giận, người này làm sao lại âm hồn không tan

“Vậy tối cùng anh ăn cơm, anh muốn ăn đồ em tự làm.” Kiều Tử Phi cũng không phải là đèn đã cạn dầu, Vân Dịch Chi cùng anh tranh, cửa đều không có, cửa sổ lại càng không

“Ân, vậy đi, tối nay anh tới nhà em đi, ngày mai Vân Gian Niên muốn dẫn cha cùng Vân Minh đi Pháp, hôm nay em làm mấy đồ ăn ngon, mọi người tụ tụ lại.”

“Hảo, buổi tối anh đi đón em.”

Giản Minh Thần cúp điện thoại vừa mới chuyển thân, chỉ thấy Vân Dịch Chi tựa ở trên bậc thang cười hì hì nhìn mình. “Không có ý tứ a, tiếp cái điện thoại. Buổi tối Dịch Chi có thì giờ rảnh không? Hôm nay trong nhà làm một buổi tụ tập nhỏ, người tới không?” Nói ra lời này Giản Minh Thần liền hối hận, cậu thật là nhanh miệng quá rồi

Kiều Tử Phỉ cùng Vân Dịch Chi có xung đột cũng không phải ngày một ngày hai, cậu như thế nào còn ngốc đem hai người hướng cùng một chỗ a

“Tối hôm nay ta khẳng định muốn đi, Vân Minh chính là đệ đệ của ta, tuy lần này vì cuộc thi không thể cùng bọn họ cùng nhau về nhà, nhưng vẫn là muốn đi tiễn. Đi thôi, đi đọc sách, nếu giờ không nắm được kiến thức ta liền chết chắc.” Vân Dịch Chi tận lực bảo trì của phong độ thân sĩ, hẳn biết rõ vừa rồi Giản Minh Thần là tiếp điện thoại Kiều Tử Phỉ.

Kiều Tử Phỉ, ta cho người kiều ngạo vài ngày, Vân Dịch Chi ta muốn có được gì chưa từng có thất thủ qua.

Có thể tưởng tượng bữa tối nay sẽ có bao nhiêu náo nhiệt, Kiều gia phụ tử đi đến trường liền thấy Vân Dịch Chi. Nếu như không phải có Giản Minh Thần tại, phỏng chừng Kiều Nhạc Ninh sẽ trực tiếp đem Vân Dịch Chi đá ra đi thôi. Diễn viên tụ hội chính là Kiều Nhạc Ninh cùng Lạc Lạc. Kiều Nhạc Ninh không đi làm diễn viên thật lãng phí. Sắm vai một người con ngoan và thông minh.

“Giản thúc thúc, buổi tối cháu muốn cùng ngủ với Lạc Lạc.” Kiều Nhạc Ninh hồn nhiên nhìn Giản Minh Thần, mắt to nháy a nháy, làm cho Giản Minh Thần không cách nào cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Cái này cần hỏi ba ba của cháu trước nha.” Giản Minh Thần hỏi thăm nhìn về phía Kiều Tử Phỉ.

“Vậy thì quấy rầy. Thật không biết xấu hổ.” Kiều Tử Phỉ trong nội tâm cười to ba tiếng, Kiều Nhạc Ninh người thật sự là con ngoan của ta a! Cha để lại nhi tử một mình ở nhà khác đương nhiên là không được rồi.

“Thật tốt nha, Ninh ca ca đi phòng ta nhìn xem, mấy ngày hôm trước Vân thúc thúc đưa về một con mèo ba tư, rất đáng yêu. Một hồi ta cho Ninh ca ca chơi.”

Hai hài tử vừa ly khai, trong phòng khách rốt cục an tĩnh lại. Vân Dịch Chi trở về ngày đó hẳn nhận được tin tức nói Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phỉ nhiều lần hẹn hò, lúc kia hẳn còn chưa tin. Nhìn tình hình bây giờ, hai người phỏng chừng giường cũng đã lên. Lửa ghen ghét như thiêu đốt tất cả lý trí của Vân Dịch Chi. Người bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa.

“Cốc thúc thúc ngày mai cũng cùng ba của ta đi Pháp sao?”

“Ân, ta nếu không vương cuộc thi, đương nhiên muốn đi theo.” Giản Minh Thần buồn bực, vốn hẳn cũng muốn đi xem Vân Lạc Minh trông thế nào, chính là bất đắc dĩ hắn và Lạc Lạc đều phải đi thi.

“Đúng rồi phụ thân, lễ mừng năm mới làm sao bây giờ, các người không lẽ sẽ đón ở Pháp?”

“Cái này ta còn chưa nghĩ đến, chờ qua bên kia xem tình hình đã, các người tiếp tục trò chuyện, ta trở về phòng.” Giản Vân Phong hôm nay rất không có tinh thần, đối với chuyện đi Pháp ngày mai gặp Vân Lục Minh, trong lòng của hắn có chút không yên.

Vân Minh sợ Giản Minh Thần cho là hắn đi lần này sẽ không đã trở lại, thừa dịp vẫn chưa đi tranh thủ thời gian làm sáng tỏ. “Thần ca, yên tâm, ta cũng chỉ đi Pháp nhìn xem, chờ Giản thúc trở lại ta cũng vậy cùng trở về.” Đối với Vân gia người ngoại trừ Vân Gian Niên hắn còn có chút cảm giác, người khác với hắn mà nói chính là người xa lạ. Còn không thân bằng với Giản Minh Thần. Ít nhất Giản Minh Thần sẽ không hại hắn.

“Đúng là chỉ có Vân Minh có lương tâm, không có làm khó người. Qua Pháp thấy người nhà cũng không cần quá bài xích, bọn họ cũng là thân nhân của người.” Mấy ngày nay Giản Minh Thần cảm giác Vân Minh đối Vân Dịch Chi rất bài xích, cơ hồ không không muốn nói chuyện.

Sau khi bốn người Giản Vân Phong rời đi, Trang Viên Hoa Hồng đột nhiên an tĩnh lại. Kiều Nhạc Ninh nói sợ Lạc Lạc một mình sợ hãi nên đem Lạc Lạc đến nhà hắn để hai người cùng ngủ chung. Nhi tử đều đi, người làm cha khẳng định cũng đi theo. Bất quá Giản Minh Thần gần đây đều dồn sức vào cuộc thi cuối năm, đối với Kiều gia phụ tử rước Tiểu Lạc Lạc đi cũng không có ý kiến.

Hiện tại Giản Minh Thần ban ngày thời gian cơ bản đều cùng Vân Dịch Chi, buổi tối chính là cùng Kiều Tử Phi. Liên tục vài ngày hai người đều bình an vô sự. Nhưng không biết rằng, bão tố đang lặng lẽ tiến đến.

Giản Vân Phong đến Pháp xong gọi điện thoại nói với bọn họ ở bên kia rất tốt, kêu Giản Minh Thần không cần phải nhớ thương ông. Sau khi đến Pháp, Giản Vân Phong cùng với Vân Gian Niên, Vân Minh bọn họ tách ra.

“ Minh Thần, ngày mai chúng ta đi ra ngoài dạo chơi a, mỗi ngày học như vậy ta sắp điên rồi.”

Giản Minh Thần để cây viết trong tay xuống, suy nghĩ vài giây nói: “Cũng tốt, ngày mai khi nào thì đi ra ngoài, người quyết định đi.”

“Hảo, vậy thì chiều ngày mai chúng ta đi đi lễ hội, năm nay khẳng định rất náo nhiệt.”

“Được rồi, giờ tĩnh tâm đọc sách.”

Giản Minh Thần vốn muốn gọi Lạc Lạc đi cùng, đáng tiếc Vân Dịch Chi kêu người rất đông, sợ Lạc Lạc bị lạc mất. Giản Minh Thần ngẫm lại cũng đúng, nếu như mang Lạc Lạc đi ra cậu bé sẽ phải trốn học. Học sinh tiểu học cùng sinh viên là không thể cùng so sánh.

Chen chúc giữa đám người khiến Giản Minh Thần thiếu chút nữa thổ huyết, “Không được, sắp bị chèn chết, chúng ta tìm một chỗ nghỉ đã.” Giản Minh Thần rất cực chống đỡ không nổi, khắp nơi tìm quán cà phê hoặc là tiệm tạp hóa, để cho chân hắn được nghỉ ngơi một chút.

“Bên kia có quán cà phê, đi đến bên kia.” Vân Dịch Chi đem Giản Minh Thần bảo hộ trong ngực, ôm lấy hắn hướng một quán cà phê đi.

“Haiz, cuối cùng từ trong bể người leo ra. Cho ta một ly Cappuccino, mệt chết ta.” Giản Minh Thần xụi lơ tại trên ghế ngồi.

Quán cà phê cao thấp hai tầng, Vân Dịch Chi tìm chọn ngồi trên lầu hai, xuyên thấu qua lan can có thể tình tường nhìn thấy cảnh vật ở lầu một.

Hai người đang đợi cà phê, bỗng cửa quán cà phê được đẩy ra.

“Phỉ, mệt chết ta. Ta muốn uống nước dưa hấu ướp lạnh.”

“Ai bảo người muốn đi lễ hội, biết rất rõ ràng rất nhiều người còn muốn đi chen chúc, người xem ta một thân mồ hôi.” Đây là thanh âm Kiều Tử Phỉ, Giản Minh Thần một cái giật mình ngồi thẳng, thò đầu ra xem dưới lầu người có phải là Kiều Tử Phỉ hay không?

Tại trong góc quán cà phê, hai nam nhân thân mật ngồi cùng một chỗ, không cần nhìn kỹ Giản Minh Thần cũng biết người đang cầm khăn tay giúp một người đàn ông khác lau mồ hôi chính là Kiều Tử Phỉ. Giản Minh Thần đại não oanh một tiếng trống rỗng. Người nam nhân kia là Vệ Như. Là chủ nhân của chiếc khóa trong túi hắn. Là tình nhân trước kia của Kiều Tử Phỉ.

Đêm qua hai người bọn họ còn lăn trên giường, giờ anh ta dám hẹn hò cùng nhân tình. Vậy mình đây tính cái gì? Tân hoan sao? Giản Minh Thần toàn thân run rẩy, nhưng cậu không có dũng khí lao xuống đi chất vấn Kiều Tử Phỉ, cậu sợ hãi, cậu sợ hãi biết rõ đáp án.

Vốn tình yêu giữa đồng tính luyến cũng rất yếu ớt. Cậu thật vất vả mới thoát từ cảm tình với Lăng Dạ đi ra, thật không ngờ lại đụng Kiều Tử Phỉ, cái tên chỉ biết dùng thủ đoạn đùa giỡn, lời ngon tiếng ngọt hống người khác. Giản Minh Thần, mi thật là ngu!!

“Làm sao vậy? Minh Thần không thoải mái sao?” Vân Dịch Chi xem Giản Minh Thần sắc mặt tái nhợt, có chút bận tâm.

“Không có việc gì, có lẽ vừa rồi đi nhiều nên mệt, nghỉ ngơi sẽ không việc gì.” Giản Minh Thần mềm tựa ở trên ghế.

“Chúng ta đây đi về trước đi.”

“Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Nếu như hiện tại xuống lầu Kiều Tử Phỉ nhất định sẽ thấy được mình. Cậu không muốn để cho Kiều Tử Phỉ thấy được mình chật vật như thế.

Sau khi uống 2 chén cà phê, Kiều Tử Phỉ dưới lầu rót cục lồi kéo Vệ Như rời đi. Hai cánh tay ngọt ngào dán cùng một chỗ, giống như đâm vào tim Giản Minh Thần. Tình yêu thật là thứ xa xỉ. Cậu trước kia làm sao lại tin tưởng Kiều Tử Phỉ, với địa vị của anh ta thì dạng nam hài xinh đẹp nào tìm không thấy. Chính mình bình thường như thế, không có bất kỳ thứ gì đáng hấp dẫn, dựa vào cái gì Kiều Tử Phỉ sẽ đối mình vừa thấy đã yêu. Cậu thật đúng là đầu óc căng gân.

...

Giản Minh Thần không biết mình là như thế nào trở lại Trang Viên Hoa Hồng, Vân Dịch Chi vốn muốn để ở lại cùng cậu, liền bị Giản Minh Thần cự tuyệt. Hiện tại cậu thậm chí hể hể yên tĩnh một chút. Giản Minh Thần một mình tránh ở tiểu mộc lâu trong Mộng Tưởng đảo. Ngây ngốc nhìn trời xanh mênh mông trong Mộng Tưởng đảo. Trong nội tâm không ngừng buồn bực.

Bên này Kiều Tử Phỉ sau khi đón Lạc Lạc cùng Kiều Nhạc Ninh, liền ở cửa chính của Tỉnh Đức đợi nửa giờ cũng không thấy bóng dáng Giản Minh Thần, gọi điện thì nhận được thông báo tắt máy. Kiều Tử Phỉ gấp. Giản Minh Thần như thế nào đột nhiên biến mất. Hôm nay Vệ Như đột nhiên trở lại Z quốc, làm cho anh phải thấp từng một ngày, thiếu chút nữa một chết anh. Thật vất vả đem Vệ Như đuổi đi ở khách sạn, anh vội vàng vàng chạy đến đón Giản Minh Thần, lại không thấy người.

Giản Minh Thần quen biết rất ít, không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất. Kiều Tử Phỉ không dùng đến 10 phút liền gọi cho Vân Dịch Chi. “Uy, ta là Kiều Tử Phỉ, Thần ở chỗ của người sao?” Kiều Tử Phỉ ngữ khí coi như bình thản. Bất quá nghe được Vân Dịch Chi sau khi trả lời lập tức không còn bình tĩnh.

“Minh Thần, không tại chỗ này của ta.”

“Không cần phải dối ta, Thần quen biết ít, em ấy không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích.”

“Hừ, dù sao không tại chỗ này của ta.” Đơ đơ ... Vân Dịch Chi trực tiếp cúp điện thoại. Trước hết để cho người sốt ruột, đây mới là món ăn khai vị thôi.

45. Chương 45: Hoa Nở Hoa Tàn (4)

Edit: MynMyn

“Kiều thúc thúc, chúng ta trước về Trang Viên Hoa Hồng nhìn xem a, có lẽ ba ba đã về nhà.” Lạc Lạc nhắc nhở làm cho Kiều Tử Phỉ an tĩnh lại. Có lẽ Giản Minh Thần chỉ là về nhà lấy ít đồ mà thôi. Là chính mình quá khắt khe.

Ba người vội vã chạy về Trang Viên Hoa Hồng, xem xét cửa chính mở ra, Kiều Tử Phỉ rất cục an tâm. Hù chết anh, anh còn tưởng rằng Giản Minh Thần không nói lời nào mà biến mất.

Leng keng, leng keng ... Kiều Tử Phỉ ấn chuông cửa mãi mà không ai mở cửa. “Thần, mở cửa, không mở cửa ta ta sẽ phá cửa.”

Đương lúc Kiều Tử Phỉ nhấc chân thật muốn đá cửa, Giản Minh Thần mạnh mẽ mở cửa, vành mắt đỏ lên hướng Kiều Tử Phỉ hô: “Người tên hỗn đản này còn dám tới tìm ta, muốn chết sao.” Vừa nói vừa quyền đâm cước đá

Kiều Tử Phỉ đứng yên, anh không biết vì cái gì Giản Minh Thần tức giận như thế, bất quá chỉ cần thấy người, không quản vấn đề gì anh đều có thể giải quyết. Chỉ sợ Giản Minh Thần tránh mà không gặp, lúc đẩy anh thật đúng là khóc không ra nước mắt, dù có cách cũng dùng không được

Chờ cậu đánh mệt mỏi, Giản Minh Thần mềm dựa vào Kiều Tử Phỉ mang theo khóc nức nở nói ra: “Phỉ, vì cái gì người muốn lừa gạt ta, vì cái gì? Hiện giờ tâm của ta thật sự đau.”

Kiều Tử Phỉ nhìn thoáng qua Kiều Nhạc Ninh, ôm lấy Giản Minh Thần hướng trong phòng đi, hiện tại bọn họ cần đem sự tình nói rõ.

Kiều Nhạc Ninh thu được ánh mắt đuổi người của Kiều Tử Phỉ, bĩu môi, mang theo Lạc Lạc đi về phòng

“Ninh ca ca, ba ba cùng Kiều thúc thúc đánh nhau, còn khóc, ta muốn đi xem ba ba.” Lạc Lạc bị Kiều Nhạc Ninh lôi kéo về phòng, có chút không vui

“Lạc Lạc ngoan, hiện tại ba ba của người cùng Kiều thúc thúc có chuyện cần nói, bọn họ không có đánh nhau, đây được kêu là làm nũng.”

“Cái đó, làm nũng là như vậy sao?”

Lời này nếu để cho Giản Minh Thần biết, phỏng chừng Kiều Nhạc Ninh sẽ chết chắc

Bối cảnh chuyển sang phòng của Giản Minh Thần. Vừa rồi cậu đánh Kiều Tử Phỉ cũng không nhẹ tay, hiện tại ngực cùng cánh tay chân Kiều Tử Phỉ đau nhức a, nhưng Kiều Tử Phỉ lại không thể kêu lên đau đớn, trước tiên phải hống Giản Minh Thần đã.

“Bảo bối, ngày hôm qua chúng ta đang rất tốt, hôm nay rốt cuộc chuyện gì phát sinh khiến em sinh khí như thế?” Kiều Tử Phỉ đem Giản Minh Thần phóng tới trên giường, đưa cho cậu một cái khăn mặt mát lạnh, để cho cậu thoa lên con mắt sưng đỏ.

“Kiều Tử Phỉ người nói thật hay, chính người làm cái gì không biết, còn hỏi ta, thật sự là không biết liêm

si.” Giản Minh Thần cũng không khách khí, đoạt lấy khăn mặt đặt đặt ở trên mắt.

“Thần, cho dù có muốn kết án, cũng cho anh lý do a.” Kiều Tử Phi thuận thế ngồi vào bên cạnh Giản Minh Thần. Một cánh tay rất tự nhiên khoát lên trên bờ vai Giản Minh Thần.

“Hôm nay ngươi làm những gì?”

“Hôm nay, anh đều ở công ty bề bộn a, cuối năm công ty sự tình cũng không thiếu.”

“Hỗn đản, ngươi còn gạt ta, ngươi dám nói ngươi cả ngày đều ở công ty.” Giản Minh Thần hung tợn trừng Kiều Tử Phi

“Ai, đúng rồi, hôm nay Vệ Như về nước, vốn tối nay anh muốn giới thiệu cho hai người làm quen, nên mới đi đón em để cùng đi ăn cơm a.” Kiều Tử Phi lập tức liền hiểu ra sự tình.

Hôm nay anh và Vệ Như đi ra ngoài thời điểm khẳng định để cho Giản Minh Thần thấy được, thân ái của anh thật đúng là bình dấm chua a! “Bảo bối, em có phải hay không đã cho anh chân đứng hai thuyền a, anh thề với trời, Vệ Như chỉ là bạn tốt của anh, bạn trai hẳn là ca ca của anh. Bọn họ đều không ở Z quốc. Lần này Vệ Như trở về cũng là trong nhà có chuyện mà thôi.”

“Ngươi nói có thật không?” Giản Minh Thần đem khăn mặt ném cho Kiều Tử Phi, nghi hoặc nhìn anh. Cậu có nên tin tưởng Kiều Tử Phi sao? Nhưng cậu rõ ràng trông thấy hai người thân mật ở cùng một chỗ.

“Đi, rửa mặt, chúng ta gọi Vệ Như cùng nhau ăn cơm.” Kiều Tử Phi cảm giác mình rất oan uổng, anh và Vệ Như thật không có chuyện gì, hiện tại anh một mực coi Vệ Như giống đệ đệ, tuy trước kia từng không thoải mái, nhưng bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiện tại hẳn cùng ca ca lại đang cùng một chỗ. Anh không muốn đem quan hệ hai người làm cho quá cương mới đáp ứng Vệ Như hôm nay dẫn hẳn đi ra ngoài chơi, trời biết hiện tại anh ở công ty có nhiều bề bộn thế nào

“Hừ, đi thì đi, ta muốn nhìn ngươi làm sao giải thích.” Giản Minh Thần nghe Kiều Tử Phi cam đoan, ngược lại thật muốn đi xem cái người gọi là Vệ Như này

Cậu thật vất vả gặp mới có thể bắt đầu lại, không muốn bởi vì một ít hiểu lầm mà cùng Kiều Tử Phi xảy ra vấn đề. Nếu như lúc ấy cùng Lăng Dạ có thể thành thật nói chuyện với nhau, có lẽ hiện tại bọn họ sẽ có kết cục khác.

“Đi đến nhà anh, hôm nay chúng ta không ra ngoài ăn, anh gọi điện thoại kêu người trong nhà chuẩn bị cơm tối.” Kiều Tử Phi đứng lên đem Giản Minh Thần từ trên giường kéo lên

“Ta mới không đi nhà của ngươi, ta muốn đi ra ngoài ăn.” Giản Minh Thần xem xét Kiều Tử Phi liếc, nghĩ thầm hôm nay Kiều Tử Phi làm cho mình thương tâm như thế, cậu như thế nào hội đơn giản buông tha, trước phóng anh ta vài ngày bỏ câu mới nói

“Bảo bối, em xem bộ dáng anh hiện giờ có thể đi nhà hàng ăn cơm sao?” Kiều Tử Phỉ kéo quần áo trong ra, trên da thịt màu đồng có mảng lớn lộ ở bên ngoài. Cậu hình như vừa rồi có chút nặng tay

“Vây, vậy thì, buổi tối đi nhà của anh ăn cơm.” Giản Minh Thần như là hài tử làm sai, tiếng nói rất nhỏ

Lúc này phản ứng Giản Minh Thần chứng tỏ đã là hoàn toàn tin tưởng Kiều Tử Phỉ, chỉ là tâm lý lý còn có chút vướng mắc, không thoải mái mà thôi, muốn tìm Kiều Tử Phỉ phiền toái. Tựa như Kiều Nhạc Ninh nói, cậu là đang làm nũng, tìm kiếm an ủi của Kiều Tử Phỉ

“Đi thôi, anh đi gọi Kiều Nhạc Ninh cùng Lạc Lạc.”

Kiều Tử Phỉ xuống lầu gọi điện thoại an bài đầu bếp chuẩn bị bữa tối, thuận tiện gọi cho Vệ Như đi nhà mình ăn cơm tối

Vệ Như lúc nhận điện Kiều Tử Phỉ đang tại khách sạn buồn bực, vốn hôm nay Kiều Tử Phỉ đã nói mới mình đến nhà ăn cơm tối, chính là hắn gọi thế nào, Kiều Tử Phỉ cũng không nhắc máy, còn tưởng rằng Kiều Tử Phỉ thay đổi chủ ý, không nghĩ tới qua hơn một giờ mới gọi lại. Hơi hơi thở dài một hơi, xem ra Kiều Tử Phỉ trong lòng vẫn là có hắn. (dựa bở ==)

Đơn giản thu thập, Vệ Như liền đánh xe đi Kiều Thị trang viên, đây là nơi hắn từng sinh sống 10 năm. Rồi đi 6 năm, hắn lần nữa bước vào trong này, đã sớm người và vật không còn, nghe nói Kiều Tử Phỉ đã có bạn trai. Phỉ thật sự an định lại sao?

Nhiều năm trước hắn cho rằng Kiều Tử Phỉ không thích nam nhân, cho nên mới ủy khuất lựa chọn Kiều Tử Húc, ai ngờ đến khi hắn ra đi mới có ngày thứ hai thì có báo đưa tin Kiều Tử Phỉ ở bên ngoài bao nuôi tiểu minh tinh, lúc đấy Vệ Như thiếu chút nữa hận chết chính mình. Chỉ thiếu một chút, nhưng hắn đã đem hạnh phúc vứt bỏ

Kiều Tử Húc cùng Kiều Tử Phỉ quan hệ phi thường tốt, vô luận như thế nào Kiều Tử Phỉ cũng sẽ không yêu hắn. Nên lúc Kiều Tử Húc muốn ly khai Kiều Thị, hắn đã đáp ứng đi cùng. Tuy cùng Kiều Tử Phỉ cách xa vạn dặm, nhưng là về tin tức Kiều Tử Phỉ, Vệ Như một mực rất chú ý. Kiều Tử Phỉ thay đổi vô số tình nhân, không có bất kỳ một người nam nhân có thể bắt được tâm của anh

Chính là mấy ngày hôm trước đột nhiên xuất hiện một người nam nhân nói cho hắn biết Kiều Tử Phỉ đoạt bạn trai của hắn ta, muốn cho hắn ra mặt giúp. Vệ Như không còn giữ được bình tĩnh. Kiều Tử Phỉ là người hắn yêu nhất, nếu như một mực không ai đi vào trong lòng của hắn, có lẽ đời này hắn cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt Kiều Tử Phỉ. Hắn vẫn cho rằng Kiều Tử Phỉ là vô tâm, đời này cũng sẽ không yêu bất luận kẻ nào. Nhưng là bây giờ có người nói cho hắn biết Kiều Tử Phỉ yêu một người nam nhân, còn là đoạt người khác bạn trai, Vệ Như không tiếp thu được.

Một loại gần như bệnh trạng ý tưởng, Vệ Như muốn đuổi cái người Kiều Tử Phỉ yêu đi, nếu hắn không chiếm được Kiều Tử Phỉ, người khác cũng đừng mong có được hắn

Kiều Tử Phỉ đem Giản Minh Thần trở lại gian phòng, cởi quần áo trong ra, đứng ở gương to dò xét vết máu ứ đọng trên người. “Bảo bối em ra tay thật là hung ác, em xem chỗ này của anh đều tím thành mảng lớn.” Kiều Tử Phỉ quay đầu lại hướng Giản Minh Thần đang ngồi ở trên ghế sa lon lên án

“Lần sau còn chọc em, đừng trách em ra tay nặng, em vốn là đai đen TaeKwonDo.” Giản Minh Thần nhìn xem trên thân Kiều Tử Phỉ, mặt có chút đỏ, bất quá ngoài miệng vẫn không khách khí với Kiều Tử Phỉ.

“Đây là trắng trợn gia bạo (), ta thật là số khổ a, lão bà TaeKwonDo mạnh như vậy, để cho anh ngẫm lại hẳn là nên trừng phạt lão bà thích gia bạo này như thế nào mới được.” Nói Kiều Tử Phỉ khoe môi hơi hơi nhếch lên. Lộ ra nụ cười ác ma. Đôi mắt đẹp không ngừng ở trên mình Giản Minh Thần bắn phá.

() bạo lực gia đình

Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ nhìn như vậy, toàn thân nổi da gà, cậu có loại cảm giác bị lang sói nhìn chăm chăm. Đánh cái rùng mình, tranh thủ thời gian đứng lên, “Em đi xem khách nhân của chúng ta có tới không, anh tranh thủ thời gian thay quần áo đi.” Giản Minh Thần thật sợ cậu đi muộn một phút liền bị Kiều Tử Phỉ ăn xương cốt đều không thừa.

Nhìn xem Giản Minh Thần chạy trốn, Kiều Tử Phỉ cười ha hả, vừa rồi bảo bối nhà anh nói cái gì ‘ khách nhân của chúng ta’ ha ha xem ra Giản Minh Thần đã đem hai người bọn họ thành người một nhà. Nguyên lai ngẫu nhiên xuất hiện chút ít tình huống cũng rất tốt, tình cảm của hai người lại tăng tiến không ít. Ăn, chờ ăn xong cơm tối nhất định hảo hảo yêu thương tiểu bình dân nhà mình mới được.

Giản Minh Thần vội vàng xuống lầu, vừa hay nhìn thấy Vệ Như vào cửa, Giản Minh Thần không biết mình hẳn là như thế nào mở miệng.

Mới vừa vào cửa Vệ Như liền xem xét Giản Minh Thần từ trên lầu đi xuống, đầu tiên là sưng sờ, trong giây lát trên mặt lộ ra mỉm cười mê người. “Người là Giản Minh Thần, tình nhân của Phỉ.”

Đây là ý gì? Giản Minh Thần nhướn mày, đối với Vệ Như ấn tượng biến thành tệ hơn. “Ta là Giản Minh Thần, bất quá ta không phải tình nhân, chúng ta là người yêu.” Giản Minh Thần không chút yếu thế đánh trả Vệ Như. Muốn cho hắn xấu hổ sao. Tình nhân có thể có vô số, ái nhân chỉ có thể có một.

“Ba ba, người vừa nãy là làm nũng với Kiều thúc thúc sao?!” Lạc Lạc từ phòng bếp chạy đến, trong tay còn cầm một khối bánh ngọt.

Sét đánh chết ta đi. Giản Minh Thần có chút đáng thương nhìn xem Lạc Lạc, cậu thật không rõ vì cái gì Lạc Lạc sẽ nói ra nói như vậy.

“Ha ha, Lạc Lạc thật sự là đáng yêu a, đến Kiều thúc thúc ôm một cái.” Tại lúc Giản Minh Thần xấu hổ muốn nhanh tìm đầu hũ đâm chết, Kiều Tử Phỉ rốt cục xuất hiện.

“Em đi phòng bếp nhìn xem hôm nay ăn món gì.” Không tại để ý tới Vệ Như, Giản Minh Thần đi phòng bếp.

“Kiều thúc thúc, ba ba vì cái gì con mắt hồng xong rồi đến mặt cũng hồng.” Lạc Lạc chớp chớp mắt hỏi Kiều Tử Phi.

“Ha ha, đứa bé lanh lợi, ba ba của cháu không có việc gì, Kiều Nhạc Ninh đâu, như thế nào yên tâm để cháu một người chạy khắp nơi.”

“Cha, ta đứng ở chỗ này thật lâu, người có thể hay không đem Lạc Lạc buông ra.”

“Ha ha, Kiều Nhạc Ninh trong này a, không có ý tứ hôm nay rất cao hứng không có thấy người.” Kiều Tử Phi buông Lạc Lạc, nghĩ thầm hiện tại Lạc Lạc nhỏ như vậy đã bị Kiều Nhạc Ninh chiếm hữu làm của riêng như vậy, còn không phải là quá bá đạo sao.

Một bên bị xem nhẹ đã lâu, Vệ Như tức khí cần cần, nguyên lai nam nhân này gọi là Giản Minh Thần, lại còn có nhi tử. Hắn có chỗ nào tốt khiến cho Kiều Tử Phi vừa ý. Luận tướng mạo Vệ Như hắn không thua Giản Minh Thần, luận gia thế bọn họ Vệ gia cùng Kiều gia là thế giao.

“Vệ Như đến đây, nhanh ngồi a, đứng cửa ra vào làm gì vậy.” Kiều Tử Phi buông Lạc Lạc, mời Vệ Như đến phòng khách ngồi.

“Phi, xem ra cuộc sống của người thật không tệ.”

“Ha ha, ta hiện tại mới biết được vì cái gì đại ca muốn đem người đi nông trường nước ngoài cư trú, hiện tại ta cũng muốn sớm đi một cái thể ngoại đào nguyên ẩn cư, đem người giấu đi, không cho bất luận kẻ nào xem.” Kiều Tử Phi cười vô cùng vui vẻ, chỉ là nụ cười này khiến cho Vệ Như đau đầu. (phát cỡ nói hay lắm)

“Phi, gần đây công ty như thế nào, vẫn là giống trước kia bề bộn sao.” Vệ Như cười có chút gượng ép, làm cho hắn nói ra lời chúc phúc, hắn thật làm không được. Chỉ có thể nói sang chuyện khác.

“Khá tốt, chính là cuối năm có chút bề bộn.” Kiều Tử Phi lúc nói chuyện thỉnh thoảng liếc mắt nhìn phòng bếp, thân ái nhà mình như thế nào còn không ra.

46. Chương 46: Hoa Nở Hoa Tàn (5)

Edit: MynMyn

Giản Minh Thần từ phòng bếp lúc đi ra liền chứng kiến Kiều Tử Phi cùng Vệ Như nói chuyện thật vui, khẽ

nhú mảy, trong nội tâm có chút khó chịu. Kiều Tử Phỉ vì cái cười cái vui vẻ như thế.

“Thần, sao lại đi lâu như vậy, còn giống như chưa có giới thiệu các người nhận thức, đến bên này ngồi.” Kiều Tử Phỉ vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Giản Minh Thần ngồi vào bên cạnh mình.

“Àn, vừa rồi đã bắt chuyện qua.” Giản Minh Thần nói chuyện ngữ khí có chút lãnh, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi vào bên người Kiều Tử Phỉ.

Một bên Vệ Như có chút ít ngạc nhiên, hẳn là lần đầu tiên cùng Giản Minh Thần gặp mặt a, vì cái gì tên này giống như đối với chính mình một mực có địch ý. Tuy nhiên hẳn xem Giản Minh Thần cũng không có thuận mắt.

“Phải không? Vệ Như còn không nhận thức Thần a. Em ấy là ái nhân của ta, là mẹ kế của Kiều Nhạc Ninh.” Kiều Tử Phỉ lúc giới thiệu Giản Minh Thần cố ý đem ‘mẹ kế của Kiều Nhạc Ninh’ nói chậm một chút. Anh muốn nói cho Giản Minh Thần từ nay về sau hai người bọn họ chính là quan hệ phu phụ, bọn họ là người một nhà.

“Phỉ, khi nào thì ăn cơm, sắp tới 8 giờ, muốn đói chết người a.” Vệ Như như cũ lựa chọn trốn tránh cái đề tài này, hẳn chán ghét chứng kiến Kiều Tử Phỉ khi nói về Giản Minh Thần hai đôi mắt sáng ngời.

“Hôm nay thật cao hứng, đi chúng ta đi vào phòng ăn trò chuyện.”

Kiều Tử Phỉ cảm giác được Giản Minh Thần đối Vệ Như địch ý, cũng minh bạch hiểu lắm hôm nay phải để cho Vệ Như đến giúp anh giải quyết. Chính là giống như Vệ Như cũng không phối hợp, anh nhắc tới chuyện hai người bọn họ, Vệ Như liền chuyển hướng chủ đề, hiện tại anh buồn bực thậm chí nghĩ thổ huyết.

“Vệ Như người cùng đại ca tại nông trường sống thế nào.” Kiều Tử Phỉ giúp Giản Minh Thần gấp vài món ăn, thuận miệng hỏi tình trạng ca ca. Mấy năm này Kiều Tử Húc rất ít liên lạc với mình, tin tức của đại ca đại đa số là Vệ Như nói cho anh biết.

Cơ hồ mỗi tuần Vệ Như đều gửi cho hắn email. Nói đều là một ít lông gà vỏ tỏi tiểu sự, đơn giản là ca ca lại bắt đầu vẽ tranh, vài ngày không để ý tới hắn. Lúc là chuyện con bò sinh nghe con. Lúc thì nông trường trồng giống nho gì, chờ làm ra rượu sẽ gửi cho hắn vài bình.

“Cũng không tệ lắm, Húc vẫn như cũ, phòng vẽ tranh là tiểu lão bà của hắn, ta đây cái chính phu đều nhanh bị hắn quên lãng. Lần này trở về có một phần nguyên nhân chính là Húc muốn mở triển lãm tranh. Hắn muốn bề quan vẽ, ta buồn bực khó chịu, vừa vặn trong nhà ra một sự tình nên trở lại.”

“Đại ca vẫn thế, hắn tuy không biểu đạt ra ngoài, đừng xem hắn luôn không hay nói chuyện, chính là người ở trong lòng của hắn so với hắn trông mắt còn quan trọng hơn.”

Vệ Như không có trả lời, chỉ là cười cười. “Phỉ, người luôn quan tâm Húc. Đúng rồi gian phòng trước của

ta còn giữ lại không? Thật ghét ở khách sạn a, ta muốn về trang viên ở.”

Mới vừa vào cửa Vệ Như đã nghĩ kỹ, hôm nay vô luận như thế nào hắn đều muốn về trang viên ở. Hắn không thể bỏ mặc Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phỉ hai người một mình sinh hoạt trong này. Tại Kiều Thị trang viên có lưu quá nhiều kỉ niệm tốt đẹp của hắn. Hắn muốn đem những kỉ niệm này bảo vệ tốt, không thể để cho Giản Minh Thần cải biến.

“Ách, gian phòng là còn, chính là không tiện a, người cũng biết hai người chúng ta gian phòng tương liên, phòng ở cũ cách âm lại không tốt, ta sợ ảnh hưởng người nghỉ ngơi. Còn là chọn gian phòng khác a!” Kiều Tử Phỉ cảm giác mình nói đủ trắng ra, Vệ Như cho dù chết da mặt vẫn cần lưu lại, chỉ cần không ở gian phòng cách vách anh vẫn có thể tiếp nhận, anh cũng không muốn để bảo bối sinh khí.

Bất quá không đợi Vệ Như trả lời, Giản Minh Thần ngược lại mở miệng: “Phỉ, cứ để cho Vệ Như lưu lại a, các người không phải cùng lớn lên sao? Lâu như vậy không thấy gặp hắn là nhiều điều cần tâm sự, huống chi ở khách sạn khẳng định không thoải mái bằng ở nhà. Ở gian phòng kia cũng không có cái gì không ổn, với lại Vệ Như ở chỗ cũ hắn cũng sẽ thoải mái hơn.”

Giản Minh Thần đã sớm nghi ngờ cái gian phòng kia, không nghĩ tới là của Vệ Như. Vì cái gì phòng ngủ của Vệ Như cùng Kiều Tử Phỉ tương liên? Giản Minh Thần trong lòng đánh một cái dấu chấm hỏi. Nếu Phỉ đã muốn giữ lại, vậy cậu sẽ thành toàn cho, cậu ngược lại muốn nhìn Vệ Như muốn đùa giỡn hoa chiêu gì?

“Thật sự có thể lưu lại sao? Thật tốt quá, thật hoài niệm thời gian ở đâu trước kia” Vệ Như liên tiếp nói một đống chuyện của hắn và Kiều Tử Phỉ khi còn bé. Đơn giản là Kiều Tử Phỉ cỡ nào cỡ nào chiều cố hắn, còn vì hắn mà cùng người khác đánh nhau.

Vệ Như nói đến là vui vẻ, Giản Minh Thần trầm mặc không nói nhìn không ra hỉ nộ. Kiều Tử Phỉ tiểu tâm can khẩn trương. Âm thầm cầu nguyện: ‘Thần, ngàn vạn không nên hiểu lầm a!’

“Ba ba, ta muốn đi ngủ, mệt mỏi quá.” Vệ Như chính là hưng phấn nói, Kiều Nhạc Ninh không nhanh không chậm giúp Kiều Tử Phỉ có lối ra.

“Hảo, người mang Lạc Lạc đi ngủ a.” Kiều Tử Phỉ cảm kích dặn dò Kiều Nhạc Ninh. Anh thật sợ Vệ Như nếu cứ nói tiếp sẽ đem những tin bất quá trước kia đi ra. Tuy đều là chuyện đã qua, chính là anh hiện tại hận không thể đem tất cả những chuyện hoang đường trước kia giấu hết đi, không thể để cho tiểu bình dấm nhà anh biết được.

“Vệ Như hôm nay cũng mệt rồi, sớm một chút nghỉ ngơi.” Kiều Tử Phỉ lại khách sáo vài câu liền lôi kéo Giản Minh Thần trở lại phòng ngủ.

Ai, thật không rõ vì cái gì Thần muốn cho Vệ Như lưu lại, Vệ Như trong này chính là một bom hẹn giờ, không biết khi nào thì đem bảo bối tạc mao, bảo bối mà mất hứng anh cũng không ngày yên ổn.

Vệ Như quái đản ra sao anh rất minh bạch, nếu không hôm nay cũng sẽ không phí nhiều miệng lưỡi như vậy.

“Em còn chưa có cùng Vệ Như hảo hảo tìm hiểu, anh làm gì phải vội vã kéo em trở lại phòng ngủ.” Giản Minh Thần có chút không vui, tuy hắn không có chứng kiến đoạn thời gian kia của Phỉ, chính là hắn cũng có thể nghe một chút a. Hắn muốn biết Kiều Tử Phỉ khi còn bé là cái dạng gì.

“Trần chi ma nát kê () chuyện tình có cái gì tốt, em muốn nghe hôm nào anh kể cho nghe, từng sự kiện từ lúc anh sinh ra đến nay đều kể hết cho em.” Kiều Tử Phỉ vừa nói vừa ôm lấy Giản Minh Thần hướng phòng tắm đi, hôm nay anh cảm giác mình sắp nổ tung, cả ngày đều là chuyện xảy ra không ngừng. Anh phải tìm an ủi.

() [...] (taz chưa rõ cái này ==” có gì sẽ bổ sung sau)

“Phỉ, anh hồi còn bé trông thế nào, có ảnh chụp không, cho em xem một chút.” Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ đẩy mạnh phòng tắm còn không tự biết, tiếp tục hỏi Kiều Tử Phỉ.

“Bảo bối, lúc này chúng ta hẳn là thảo luận một ít vấn đề khác, tỷ như thảo luận một chút vấn đề gia bạo.”

Kiều Tử Phỉ từ phía sau ôm Giản Minh Thần đang đứng ở trước bồn rửa tay, một tay hoàn vuốt ve trên lưng cậu, một tay bắt đầu cởi quần áo Giản Minh Thần. Rốt cục kịp phản ứng, Giản Minh Thần nhìn qua trong gương Kiều Tử Phỉ vẻ mặt cười xấu xa, nghĩ thầm ai sợ ai a, khuya hôm nay khiến cho Vệ Như cách vách hảo hảo nghe bọn hắn như thế nào ân ái.

“Nhà của chúng ta có gia bạo sao? Em như thế nào không biết.” Giản Minh Thần xoay người, ngón tay trắng nõn ở trên ngực Kiều Tử Phỉ như có như không lướt qua.

“Bảo bối, những vết máu ứ đọng chẳng lẽ là anh tự tạo, làm chuyện xấu còn không thừa nhận tội tăng một bậc, ân, xem anh hôm nay như thế nào trừng phạt em.”

Lang trảo không thể chờ đợi được chui đi vào, néo néo tiểu mông của Giản Minh Thần, bên tai thì thầm: “Hôm nay chúng ta trong phòng tắm làm sao?”

Hai người mặc dù có qua mấy lần da thịt đều là ở trên giường, Kiều Tử Phỉ cũng muốn đổi địa phương chơi đùa, chính là Giản Minh Thần nhận định yêu yêu chỉ có thể ở trên giường, địa phương khác đều làm cho người rất mệt, Kiều Tử Phỉ yêu cầu mấy lần đều bị cậu cự tuyệt.

“Đừng, Phỉ chúng ta trở lại phòng ngủ đi.” Giản Minh Thần khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng uốn tại trong ngực Kiều Tử Phỉ nắn nỉ, cậu cảm giác phòng ngủ vẫn có cảm giác an toàn hơn.

“Bảo bối, anh có thể cho đây là em chuẩn bị thức ăn ngon, để cho anh từng chút từng chút nhâm nhi.” Kiều Tử Phỉ hôn lên đôi môi, nghĩ thầm bảo bối nhà bọn họ vẫn là truyền thống, bất quá hôm nay anh muốn

cho Giản Minh Thần ném thêm một chút vui thích khác.

“Ngô ngô.....” Giản Minh Thần lúc đối mặt Kiều Tử Phi khí thế vĩnh viễn đều thấp hơn. Vẫn đều là bị Kiều Tử Phi hôn mơ mơ màng màng.

“Ách, Phi điểm nhẹ.” Một ngón tay lạnh buốt tiến nhập dừng đạo chặt khít. Quần của cậu không biết khi nào bị kéo xuống đầu gối, cái mông trắng trắng lộ ra trước mặt Kiều Tử Phi. Thông qua cái gương Kiều Tử Phi có thể nhìn rõ ràng ngón tay của anh là như thế nào ra ra vào vào trong lỗ nhỏ.

Vừa nghĩ tới Kiều Tử Phi có thể nhìn thấy cái địa phương khó xử kia, Giản Minh Thần đột nhiên nhảy cảm hơn, từng cái lỗ chân lông đều thoải mái giãn mở. Ngón tay mỗi một lần ra vào khiến cho thân thể Giản Minh Thần cũng không khỏi tự chủ run run, hé mở miệng còn theo tiết tấu Kiều Tử Phi phát ra rên rỉ chọc người.

“Bảo bối có phải là rất thoải mái.” Kiều Tử Phi cảm giác anh thật sự là tự gây nghiệt không thể sống a, thông qua cái gương chứng kiến cái miệng nhỏ phía dưới hiện ra đầm nước trong suốt, phun ra nuốt vào ngón tay của mình, tiểu gây gộc của anh tưởng đau nhức. Anh nhanh chịu không được.

“Àn, Phi, nhanh lên.” Lỗ nhỏ phun ra nuốt vào một hồi tựa hồ còn chưa đủ thỏa mãn, cậu muốn càng nhiều.

“Chính là lão công không thoải mái a, bảo bối có phải hay không phải làm chút gì đó.” Kiều Tử Phi dừng lại động tác, hôn nhẹ khóe môi Giản Minh Thần.

Ngón tay trong cơ thể đột nhiên bất động, lỗ nhỏ co rút lại một chút, tỏ vẻ bất mãn, nhưng Kiều Tử Phi tựa hồ cũng không nghĩ đơn giản buông tha, chỉ là hôn xuống. Giản Minh Thần biết rõ Kiều Tử Phi ác ma lại bắt đầu tác quái. Cánh tay lúc này bắt đầu lần xuống phía dưới quần áo Kiều Tử Phi. Lúc này Giản Minh Thần cũng không cố được nhiều như vậy, đã bị *** khống chế tư duy. Chỉ có thể theo ý nguyện Kiều Tử Phi đến.

Ngón tay trong lỗ nhỏ rốt cục động lại, nhưng lại bỏ thêm một cây. “Ách, Phi, dừng sức, a.....”

“Thần, muốn sao? Muốn liền chính mình đến.” Kiều Tử Phi tăng độ mạnh yếu, ba ngón tay cũng không tiến sâu bên trong, chỉ là nhẹ nhàng đút vào, ngẫu nhiên dùng ngón tay cạo hạ sâu bên trong dừng đạo. Chỉ là lực đạo rất nhỏ không cách nào thỏa mãn Giản Minh Thần. Còn dẫn đến Giản Minh Thần không ngừng đóng đưa mông để Kiều Tử Phi có thể càng thêm dùng sức đút vào.

“Phi, không cần phải thế, không thoải mái.” Giản Minh Thần trì hoãn nửa ngày mới nói đầy đủ lời nói. Thân thể của cậu có bao nhiêu lần cảm Kiều Tử Phi đã sớm biết rõ, hiện tại lỗ nhỏ một mảnh đại dương mê mông, lại không chiếm được yêu thương, Giản Minh Thần sắp điên rồi.

“Kiều Tử Phi bị ánh vô tội mắt của Giản Minh Thần mê hoặc, rốt cục nhẫn không nổi, vội vàng cởi ra quần dài cười nói: “Vậy trước tiên cho bảo bối thoải mái.” Nói xong liền đem ngón tay rút ra, làm cho mặt Giản Minh Thần hướng phía gương ở bồn rửa tay, bàn tay vỗ vào cái mông Giản Minh Thần: “Bảo bối nâng cái

mông lên chút ít, ta nhìn không thấy lỗ nhỏ.”

“A Phỉ chúng ta trở lại phòng ngủ được không, không nên ở chỗ này.”

“Nguyên lai Thần không thích, vậy không làm.” Nói Kiều Tử Phỉ liền muốn xoay người rời đi.

“Đừng, Phỉ “ Giản Minh Thần tranh thủ thời gian bắt lấy cánh tay Kiều Tử Phỉ, có chút khấn cầu hô Kiều Tử Phỉ, hiện tại tiểu động đột nhiên hư không thật là khó chịu, cậu hận chết khi không thể thỏa mãn thân thể này.

“Bảo bối cũng muốn yêu thương của ta, có phải là.” Kiều Tử Phỉ cười xấu xa, nghĩ thầm hôm nay anh dùng tron tề có lần chút được tính thật là sáng suốt a. (ra là vì thế ==”)

“Ân, ta muốn Phỉ.” Nói Giản Minh Thần còn dùng cái mông cọ xát tiểu gây gộc căng cứng của Kiều Tử Phỉ.

“Hỗn đản, Thần ngươi quá ...” Kiều Tử Phỉ động thân một cái, đem tiểu gây gộc toàn bộ đâm vào trong cơ thể Giản Minh Thần, dùng đạo ẩm áp bao trùm tiểu gây gộc của anh, Kiều Tử Phỉ nhịn không được nói ra: “Bảo bối, hảo nóng, cần ta thật thoải mái.”

“A..... Phỉ, động.” Đột nhiên bị nhồi vào cảm giác làm cho Giản Minh Thần thoải mái ngâng cổ lên, vừa hay nhìn thấy chính mình trong gương, vẻ mặt đỏ ửng, trên trán tất cả đều là mồ hôi. Một đôi mắt vũ mị nói không nên lời. Đây là cậu sao?

Không đợi Giản Minh Thần nghĩ nhiều, sau lưng Kiều Tử Phỉ bắt đầu xông mạnh lên: “Bảo bối, lúc này còn thất thần, xem ta như thế nào trừng phạt em.”

“A, Phỉ, chậm một chút, chậm một chút, muốn hỏng.” Giản Minh Thần lời nói ngữ bị Kiều Tử Phỉ đung làm cho đứt quãng, trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng thở dốc, cùng tiếng rên rỉ của Giản Minh Thần.

“Phỉ, không cần phải như vậy.” Kiều Tử Phỉ đem Giản Minh Thần ôm cả lấy, tựa như ôm tiểu hài tử. Làm cho Giản Minh Thần theo trong gương hoàn toàn có thể nhìn rõ ràng cự vật của Kiều Tử Phỉ ra ra vào vào trong cơ thể mình.

“Bảo bối mở mắt ra, em không nhìn anh liền không để em xuống.” Kiều Tử Phỉ theo trong gương nhìn bảo bối mình yêu thương, từng cái tế bào trong thân thể đều dị thường hưng phấn, anh thích xem Giản Minh Thần bị chính mình yêu thương thẳng đến khi cầu xin tha thứ.

“A..... Vương bát đản.” Giản Minh Thần tuy nhiên ngoài miệng mắng chửi chính là còn là mở mắt ra, chứng kiến vị trí hai người mập hợp, cậu hận không được tìm động chui vào. Nhất định phải phản công, nhất định phải phản công a, nếu không cậu sẽ bị Kiều Tử Phỉ gây sức ép chết mất.

“Bảo bối thấy được không, miệng nhỏ của em cũng yêu thích ta, luôn hàm chứa ta không tha, em xem, chảy thật nhiều thủy. Đều chảy đến trên người của ta.” Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phi hung ác đâm vào, từ máng chửi chuyển sang rên rĩ.

Thân thể cậu thật quá miễn cảm, chỉ cần Kiều Tử Phi nhẹ nhàng đụng chạm đều có thể làm cho cậu phát tiếng rên rĩ, huống chi là kịch liệt yêu yêu như vậy. Vừa rồi thời điểm cậu cũng cảm giác được trên đùi một mảnh thủy tích, đó là chứng cứ tốt nhất cho hưng phấn của thân thể cậu. Cậu cho tới bây giờ cũng không biết một người nam nhân có thể chảy nhiều thủy như vậy.

“Phi, không cần phải a!” Giản Minh Thần nhẹ nhàng đưa đầu cọ cái cổ Kiều Tử Phi.

“Ngoan, có cái gì hảo then thùng, hiện tại liền ôm em trở lại phòng ngủ.” Kiều Tử Phi liền giữ nguyên cái tư thế này từng bước một đi trở về phòng ngủ. Kiều Tử Phi mỗi một bước cũng làm cho Giản Minh Thần dị thường không được tự nhiên, không phải không thoải mái, chỉ là cái này tư thế làm cho cậu không tiếp thụ được. Cậu hôm nay có chút không giống thường ngày, giống như đặc biệt tưởng nhớ Kiều Tử Phi yêu thương cậu, hung hăng yêu thương cậu.

“A..... Phi, làm gì thế “ Kiều Tử Phi đột nhiên rút ra cự đại, làm cho thân thể phần hông của Giản Minh Thần một hồi run rẩy.

“Bảo bối, tặng cho em một cái tiểu lễ vật, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.”

Vô lực nằm lỳ ở trên giường, Giản Minh Thần miễn cưỡng nói: “Lúc này còn tặng lễ vật gì.” Trước kia Kiều Tử Phi luôn đề cậu làm đến ngất mới ngừng, hôm nay tại phòng tắm tiền tiền hậu hậu cũng bắt quá đến 10 phút, chuyện gì xảy ra?

Giản Minh Thần không có ngẩng đầu nhìn, chỉ nghe Kiều Tử Phi tại bên giường một hồi chuyển ‘ong ong’ gì đó vang lên?

Kiều Tử Phi làm cho Giản Minh Thần úp sấp trên đùi mình, cái mông ngạo nghễ ưỡn lên hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn. “A, Phi làm gì thế.” Giản Minh Thần ‘hoắc’ hạ xuống thẳng lên thân, chỉ thấy Kiều Tử Phi trên tay cầm lấy một quả trứng nhảy màu hồng phấn, còn phát ra ong ong chấn động.

“Hừ, Vệ Như còn đang cách vách.” Kiều Tử Phi hảo tâm nhắc nhở. Anh biết rõ Giản Minh Thần da mặt mỏng.

Vệ Như! Cậu như thế nào quên mất cái này.

“Ngươi là tên khốn kiếp, đem cái kia thứ chán ghét lấy đi, ta không thích.” Kiều Tử Phi ai oán nhìn xem Giản Minh Thần tặc mao: “Bảo bối, cái này sẽ làm ngươi rất khoái nhạc.” Đầu tiên đem miệng Giản Minh Thần ngăn chặn, điều chỉnh tư thế cơ thể hai người, làm cho Giản Minh Thần dạng chân ở trên lưng mình. Một tay nâng mông của cậu, lặng lẽ đóng chốt mở trứng nhảy, khéo léo cầm trứng nhảy nhẹ nhàng kìm tiểu động sớm ẩm ướt rồi tinh rồi mù.

“Ngô ngô.....” Giản Minh Thần cảm giác được trứng nhảy lạnh lạnh cùng ngón tay Kiều Tử Phỉ cùng một chỗ chen vào nhuyển tiểu động ẩm ướt, trong nội tâm không thể nói cái gì cảm giác, tóm lại chính là là lạ, không thích cũng không bài xích.

“Bảo bối không phải nghỉ tại mặt trên sao? Hôm nay lão công ta liền thành toàn cho ngươi.” Nói xong, Kiều Tử Phỉ nửa nằm xuống, nâng lên tiểu mông của Giản Minh Thần làm cho cậu ngồi vào trên tiểu gậy gộc.

“Ân, ngươi vô lại, tính để ta ở trên như thế này sao?” Tiểu gậy gộc của Kiều Tử Phỉ thoáng cái xông vào dững đạo nhỏ hẹp, làm đến Giản Minh Thần một hồi kêu rên.

“Cái kia, cái kia, trứng nhảy còn không có lấy ra.” Có chút khó chịu khi trứng nhảy bị chen đến ở chỗ sâu trong. Kiều Tử Phỉ lười kéo nhảy trứng tuyến ma xát điểm mẫn cảm của Giản Minh Thần.

“Không cần phải túm, a.....”

“Bảo bối có phải là rất thoải mái.” Nói Kiều Tử Phỉ dùng sức động vài cái vòng eo, đem trứng nhảy chồng chất đẩy đến chỗ càng sâu.

“Ân, Phỉ, muốn.” Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ gây sức ép không ít, khoe mắt có chút ướt át. Quá kích thích, cậu có chút chịu không được.

“Bảo bối, hảo hảo hưởng thụ phục vụ của lão công a.” Nói Kiều Tử Phỉ mở ra chốt mở trứng nhảy. Hai người đồng thời phát ra rên rỉ chộc người.

Kiều Tử Phỉ ôm Giản Minh Thần muốn lui về phía sau cái mông, một hồi mãnh lực thúc, “Bảo bối thoải mái sao? A..... Quá tuyệt vời.”

“Phỉ, lấy ra.” Giản Minh Thần vô lực ngồi ở trên Kiều Tử Phỉ, trứng nhảy trong cơ thể không ngừng chấn động làm cho tất cả lý trí đều bao phủ trong ***.

“Không cần phải, nhiều thoải mái như vậy a! Bất quá Thần, hô lớn như vậy, Vệ Như có thể nghe thấy tất cả a!”

“A..... Hồn dẫn.” Giản Minh Thần cuối cùng một tia lý trí nói cho cậu biết, không cần ần nhẫn có khoái cảm, cậu chính là muốn làm cho người nào đó nghe thấy.

Hòa âm của Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần một mực vang lên đến nửa đêm, cho dù Kiều Tử Phỉ phòng ngủ cách âm tốt, Vệ Như đều nghe thanh thanh sở sở, hẳn thậm chí có thể nghe được thân thể phát thanh. Một đêm này Vệ Như triệt để mất ngủ.

47. Chương 47: Hoa Nở Hoa Tàn (6)

Edit: MynMyn

(mn k nhớ pass truyện là gì sao ‘?’ hay là chán coi em nó rồi:’())

Giản Minh Thần lần đầu tiên sáng sớm không có đúng hạn xuất hiện ở phòng ăn, chờ khi cậu tỉnh lại đã đến giữa trưa. Sờ bên cạnh chán mát lạnh, Giản Minh Thần miễn cưỡng trở người, còn có chút không thể nào thanh tỉnh.

Tối hôm qua hai người chiến đấu quá mức kịch liệt, Giản Minh Thần lần đầu tiên biết rõ nguyên lai yêu yêu còn có thể như thế. Khóe môi hơi hơi nhếch lên, mặc dù có chút mệt mỏi, bộ vị nào đó bởi vì quá độ sử dụng mà sưng đau nhức, ngẫm lại cái này làm cho người mặt đỏ, Giản Minh Thần có chút quỳnh quáng. Nhưng cậu là thích, thích Kiều Tử Phỉ khi dễ mình, làm cho cậu cảm nhận được cơ thể hai người hòa hợp.

“Bảo bối tỉnh liền tranh thủ thời gian rời giường, buổi chiều còn có lớp đấy.” Kiều Tử Phỉ một mực bên cạnh xem văn kiện, Giản Minh Thần xoay người thời điểm cậu liền chú ý tới người nào đó đang tươi cười. Xem ra cậu đêm qua trả giá nhiều như vậy thu hoạch cũng không nhỏ.

Trách không được mọi người đều nói nam nhân là càng làm càng yêu, xem ra sau cậu càng phải thêm cố gắng. (hự chân lý mới)

“Di, Phỉ anh không có đi làm.” Giản Minh Thần chậm rãi mở mắt ra nửa tựa ở đầu giường, còn có chút không thanh tỉnh lấy tay dụi dụi mắt con mắt, nhìn về phía Kiều Tử Phỉ ngồi ở trên ghế sa lon.

“Bảo bối còn không có tỉnh, anh làm sao dám đi làm.” Kiều Tử Phỉ buông văn kiện ngồi vào bên cạnh Giản Minh Thần, hôn môi cậu.

“Có chút buồn nôn, em muốn đi rửa mặt.” Giản Minh Thần vén chăn lên muốn xuống giường.

“A.....” Cậu lại, Kiều Tử Phỉ tên hồn đản này, đêm qua tắm rửa xong liền đến quần lót đều không mặc cho mình.

“Bảo bối nếu không đứng dậy sẽ lỡ khóa học buổi chiều a.” Kiều Tử Phỉ đem khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ Giản Minh Thần, trực tiếp ôm hướng bồn tắm lớn đi đến.

“Hồn đản, thả em xuống.” Giản Minh Thần không muốn Kiều Tử Phỉ nhìn thấy mình lỏa thể. Cảm giác đặc biệt dọa người, trên dáng người thanh mảnh người đầy hôn ngân Kiều Tử Phỉ lưu lại.

“A.....” Vừa bị để xuống, trên bờ mông liền co một cái bàn tay của ai đó.

“Nếu không ngoan, anh không bảo đảm một hồi có thể đem em đặt ở trên giường hảo hảo yêu thương lần nữa, cho em hôm nay không xuống giường được.”

“Anh dám.” Giản Minh Thần không phục trừng Kiều Tử Phỉ, mở ra cửa phòng tắm lại nhanh chóng đóng, còn khóa lại. Cậu buổi chiều phải đi trường học, cách cuộc thi còn có vài ngày.

“Phỉ đem y phục của em lấy ra.” Giản Minh Thần trong phòng tắm lấy ra cao được tự chế. Mỗi ngày đều bị Kiều Tử Phỉ gây sức ép như vậy, còn may mà cậu có thuốc cao này. Nếu không chính là là siêu nhân cũng gánh không được a.

Chờ đến lúc thi xong cậu muốn học thêm về trồng thảo dược, đoạn thời gian trước trong lúc vô tình tại thư viện tìm thấy một quyển sách thuốc, Giản Minh Thần liền nhiệt huyết sôi trào. Nếu như cậu có thể tại Mộng Tưởng đảo trồng thảo dược, dùng thảo dược trồng được làm ra thuốc thì thật thành công to.

Cái cậu mới phối chế là cao để lưu thông máu, là bán thành phẩm, thảo dược mua từ hiệu thuốc cũng chỉ thể giúp cậu chống chịu để vào được ôn tuyến thủy. Chính cậu tự mình thí nghiệm cái thuốc mỡ này hiệu quả xác thực rất tốt.

Giản Minh Thần cũng không muốn lãng phí Mộng Tưởng đảo, ai mà không có bệnh vặt, từ nay về sau cậu nghiên cứu chế tạo được nhất định có thể dùng, bất quá cậu không hiểu y thuật, chỉ có thể đi trước một bước tính một bước.

“Di như thế nào không thấy Vệ Như.” Giản Minh Thần vội vàng thu thập xong liền đi xuống lầu ăn cơm trưa, thể năng tiêu hao quá lớn, hiện tại cậu sắp chết đói.

“Sáng sớm đã không thấy hấn, còn giống như đang ngủ đi.” Giản Minh Thần tâm cười nghĩ có phải là đêm qua nghe xong liền không ngủ được, giờ mới phải ngủ bù hay không.

“Nha, em ăn đã, sau đi trường học.”

“Để anh đưa em đi, buổi chiều anh cũng phải đi công ty, gần đây công ty bề bộn chết.”

Hai người cùng đi ra Kiều Thị trang viên, Vệ Như đứng ở bên cửa sổ nhìn xem hai người cười cười nói nói lái xe rời đi, nắm chặt nắm tay hung hăng đánh vào trên vách tường. “Giản Minh Thần không cần phải cao hứng quá sớm, lễ vật ta đưa cho người lập tức liền chuẩn bị tốt.”

Tuy nhiên ba người ở một cái trong trang viên thậm chí chỉ là một tường nhưng Giản Minh Thần mấy ngày nay bề bộn cuộc thi, Kiều Tử Phỉ bề bộn chuyện của công ty, Vệ Như cũng trông vội vàng, ba người ngược lại rất ít chạm mặt, ngay cả lúc ăn cơm ba người đều không có đụng mặt.

“Rống, rốt cục đã thi xong.” Giản Minh Thần theo trường thi đi ra, đuổi đuổi lưng mỗi, liên tục 3 ba ngày thi thiếu chút nữa muốn lấy mạng nhỏ của cậu. Giản Minh Thần theo trường thi đi ra trực tiếp đi đón Lạc

Lạc, Lạc Lạc chỉ thi cho tới trưa, cậu muốn đi trợ uy cho Lạc Lạc.

“Thức thức, có người để cho ta đem cái hộp này giao cho người.” Một cái nam hài thoát nhìn không lớn đưa cho Giản Minh Thần một cái hộp.

“Hả, cho ta, ai bảo người đưa.” Giản Minh Thần tiếp nhận lễ hộp, nghi hoặc hỏi tiểu nam hài.

“Ta không biết vị thức thức kia, di, mới vừa rồi còn ở bên cạnh.” Tiểu nam hài nhìn một chút bốn phía cũng không thấy người đưa cho hắn cái hộp.

“Tiểu bằng hữu, người xác nhận là cho ta.” Giản Minh Thần chưa từ bỏ ý định lại hỏi lại lần nữa, ai lại đưa cho mình lễ vật a?

“Ân, tuyệt đối không có sai.” Nói xong tiểu nam hài bỏ chạy.

“Làm cái gì a.” Giản Minh Thần mở ra lễ hộp, bên trong là một cái bút ghi âm, còn có một tờ giấy. ‘Trong này có chuyện người muốn nghe.’

“Ba ba.” Lạc Lạc theo trường thi đi ra liếc thấy phụ thân đứng ở cửa trường học ngăn người.

“Lạc Lạc thi như thế nào, đề có khó không.” Giản Minh Thần thuận tay đem ghi âm bút để vào túi, ôm lấy Lạc Lạc, nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn.

“Đề cũng không khó, khẳng định tất cả đều là điểm ưu.”

“Xem ra thi không sai, chờ Kiều Nhạc Ninh đi ra, ba ba mang cả hai đi ăn bữa tiệc hải sản lớn để chúc mừng a.”

“Hảo nha, Ninh ca ca cũng rất mau sẽ ra.”

“Minh Thần, thi thử xong làm sao lại chạy, cũng không đợi ta.” Vân Dịch Chi không biết khi nào thì đứng ở bên cạnh Giản Minh Thần.

“Lạc Lạc nhà ta hôm nay cũng cuộc thi nên ta tới nhìn xem, một hồi chúng ta muốn đi ăn hải sản.”

“Tốt, chúng ta cũng chúc mừng rốt cục thoát ly khổ hải.” Vân Dịch Chi rất tự nhiên khoát tay lên trên bờ vai Giản Minh Thần, cười vô cùng vui vẻ.

Kiều Nhạc Ninh lúc đi ra vừa hay nhìn thấy Vân Dịch Chi cùng Giản Minh Thần thân mật nói chuyện

phiếm, Lạc Lạc còn bất chợt cười khanh khách không ngừng. Rất không vui tròng Vân Dịch Chi, người này như thế nào vẫn quần quít lấy mẹ kế của hắn.

“Ninh ca ca.” Lạc Lạc ngọt ngào gọi Kiều Nhạc Ninh, hắn mắt sắc xa xa liền chứng kiến Kiều Nhạc Ninh theo trong trường học đi ra.

“Lạc Lạc, Giản thúc thúc.” Kiều Nhạc Ninh để cho Giản Minh Thần đem Lạc Lạc buông xuống, hắn nắm Lạc Lạc tay, không nhìn Vân Dịch Chi.

“Tốt lắm người đến đông đủ, chúng ta đi ăn cơm trưa”

Khẩn trương thật nhiều ngày, rốt cục có thể buông lỏng tinh thần, Giản Minh Thần ăn hải sản ăn vô cùng sung sướng. Trong lúc cùng Kiều Tử Phi gọi điện hẹn bọn họ buổi tối cùng đi ra ăn cơm tối. Vân Dịch Chi ném qua cơm trưa cũng không có ở lâu, đưa Giản Minh Thần ba người trở lại Kiều Thị trang viên rồi rời đi.

“Lạc Lạc cùng Nhạc Ninh chơi, ba ba đi ngủ trưa đã.” Ban ngày đi học, buổi tối còn muốn thỏa mãn con lang Kiều Tử Phi, Giản Minh Thần gần đây giấc ngủ luôn không đủ. Đôi khi thật muốn hung hăng đánh Kiều Tử Phi mấy phát, anh ta như thế nào tinh lực tràn đầy như vậy? Ban ngày cũng là bề bộn công việc, vì cái gì đến buổi tối còn vô cùng có tinh thần?

Trở lại phòng ngủ đem đồng phục cởi ra ném đến trên ghế sa lon, lấy bút ghi âm bút ra. Giản Minh Thần thuận tay mở ra khóa truyền phát tin, nghĩ thầm bên trong là cái gì a.

“Phi, điểm nhẹ đau quá, đau quá a.” Đây là thanh âm Vệ Như.

“Vệ Như nhắm hạ xuống, xong ngay đây.” Kiều Tử Phi thanh âm có chút không kiên nhẫn.

“Ân, phi không cần phải dùng sức, đều sưng lên.”

“Ta đã rất cẩn thận, người nhắm hạ xuống a.”

“A.... Ta từ bỏ.”

“Bỏ dở nửa chừng cũng không phải là tác phong của ta, tại nhắm hạ xuống xong ngay đây.”

“Phi, người yêu ta sao?”

“Ân.....?”

“Ta liền biết rõ người còn yêu ta, ta cũng là, nhiều năm như vậy ta đối với người yêu không có giảm bớt một phần.”

...

Thanh âm líu lo trong bút dừng lại, Giản Minh Thần tim đập trống ngực. Cậu có chút phản ứng không kịp, mấy câu ngắn ngủn này làm cho cậu lâm vào lạnh như băng vực sâu.

Giản Minh Thần giống như là búp bê vải không có linh hồn, một người chạy Mộng Tưởng đảo ngốc. Không có đi ngâm ôn tuyền chỉ là một người tựa ở bên một cây đại thụ.

Đầu óc cậu trống rỗng, không cách nào tự hỏi. Nội dung bút ghi âm hần dùng ngón chân ngấm lại cũng biết Kiều Tử Phỉ cùng Vệ Như đang làm cái gì, tại sao phải như vậy, vì cái gì Kiều Tử Phỉ một mặt nói thương cậu, một mặt lại cùng Vệ Như trên giường.

Đột nhiên nhớ tới buổi chiều của cuộc thi đầu tiên lúc cậu trở lại vừa hay nhìn thấy Kiều Tử Phỉ từ phòng Vệ Như đi ra, ngày đó cậu còn không có nghĩ nhiều, còn tưởng rằng Kiều Tử Phỉ chỉ là tìm Vệ Như có chuyện, hiện tại xem ra trong mấy ngày cậu bận thi, hai người bọn họ đều mây mưa với nhau a.

Giản Minh Thần nghĩ một lát ‘Hoắc’ hạ xuống đứng dậy, cậu muốn đi tìm Kiều Tử Phỉ hỏi rõ ràng. Ra Mộng Tưởng đảo vừa lấy điện thoại ra, điện thoại liền vang lên, là Tiểu Ngạn đánh tới.

Vốn Giản Minh Thần hít một hơi thật sâu khí, tiếp điện thoại: “Ừ, Tiểu Ngạn a.”

“Thần ca, có thể tới hay không tới Đêm Khuya.” Điện thoại bên kia truyền đến đứt quãng tiếng khóc của Tiểu Ngạn, còn có người tiếng chửi rủa.

“Tiểu Ngạn đừng khóc, ta lập tức qua. Có chuyện gì gấp mặt nói.”

Bị Tiểu Ngạn đánh gãy suy nghĩ, Giản Minh Thần cũng không để ý tới chuyện về Kiều Tử Phỉ, dù sao cũng đã xảy ra, cho dù hiện tại cậu hưng sư vấn tội cũng không thể thay đổi chuyện thói tha của Kiều Tử Phỉ. Vội vàng cầm quần áo dăn dò Lạc Lạc ngoan ngoãn ở nhà, sau liền hướng Đêm Khuya chạy tới.

Buổi chiều ở Đêm Khuya rất ít người, Giản Minh Thần vừa vào cửa liền chứng kiến Tiểu Ngạn cúi đầu ghé vào trong góc, một cái nam nhân thoát nhìn 27-28 tuổi ngồi bên cạnh hắn, không biết đang nói gì đó.

“Tiểu Ngạn.” Giản Minh Thần hô hạ xuống, hắn có chút không xác định giọng nam hài khóc có phải là Tiểu Ngạn hay không. Hắn nhận thức Tiểu Ngạn chắc là không biết ăn mặc như thế kia. Quần áo da bó sát người, quần ôm thấp eo, còn lộ ra nửa phần da thịt tuyết trắng.

“Thần ca.” Một mực khóc Tiểu Ngạn đứng lên bổ vào người Giản Minh Thần. Giản Minh Thần ôm lấy

Tiểu Ngạn ôn nhu hỏi: “Tiểu Ngạn, làm sao vậy, có việc cùng ca nói.”

“Thần ca ta không muốn đi làm mb, ba của ta đánh bạc thiếu nợ, chuẩn bị đem ta bán, để cho ta bán mình kiếm tiền cho hần còn trả nợ.”

“Cái gì, việc này làm sao ngươi không còn sớm nói với ta.” Tiểu Ngạn lúc nói chuyện một mực nhỏ giọng khóc.

“Thần ca, ta cũng là cùng đường mới gọi điện cho ngươi, ta không muốn đi, cho dù chết ta cũng không muốn đi.”

“Tiểu Ngạn, ba của ngươi thiếu bao nhiêu tiền.”

“50 vạn, hiện tại có lẽ đã lên đến 70-80 vạn.” Nam nhân bên cạnh một mực không nói gì, sau cười nói: “Ngươi thật đúng là khờ dại bây giờ là 120 vạn, hôm nay không trả ngày mai sẽ là 130 vạn.”

“Tiểu Ngạn đừng khóc, người là ai vậy này.” Giản Minh Thần cẩn thận xem xét vài lần nam nhân không có hảo ý bên cạnh.

“Hần là biểu ca ta, để cho ta đi làm mb đúng là hần.” Tiểu Ngạn ôm thật chặt eo Giản Minh Thần, chỉ sợ buông lỏng tay Giản Minh Thần sẽ đi mất.

“Tốt lắm Tiểu Ngạn, chuyện tiền ta giúp ngươi giải quyết, quán cà phê còn có chút lợi nhuận. Một hồi ngươi hãy cùng ta đi lấy tiền, ta giúp ngươi trả khoản nợ này.”

“Ha ha, ngươi giúp hần trả lúc này, còn lần sau thì sao, cha Tiểu Ngạn con bạc, là cái hố không đáy, các ngươi vĩnh viễn đều không thể giúp hần trả mãi. Ta để cho Tiểu Ngạn đi làm mb cũng là vì hần, ít nhất từ nay về sau không bị người ta đuổi giết. Có thể còn sống so với cái gì cũng tốt.” Giản Minh Thần thật không ngờ cái nam nhân thoát nhìn lưu manh vô lại này còn có thể phân tích thấu triệt như thế.

“Thần ca, ngươi cứu cứu ta, ta không muốn làm mb, ta không muốn làm cho mình biến thành dơ bẩn không chịu nổi.”

“Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi, dẫn ta đi gặp gặp ba ba ngươi.”

48. Chương 48: Hoa Nở Hoa Tàn (7)

Giản Minh Thần mang theo Tiểu Ngạn cùng biểu ca Tiểu Ngạn – Chu Hùng, đi trước tìm ba ba Tiểu Ngạn, xem có thể khuyên bảo hần hay không. Mấy người nói chuyện hơn hai giờ, Giản Minh Thần cuối cùng

buông tha cho ý tưởng ngu ngốc này. Ba ba Tiểu Ngạn mười phần là một con bạc, nhi tử tính cái gì, chỉ là công cụ giúp hắn trả nợ mà thôi.

“Thần ca, ta nên làm cái gì bây giờ.” Tiểu Ngạn từ chỗ ở của ba hắn đi ra, trực tiếp trong ngực Giản Minh Thần ô ô khóc lên. Bất lực nghe tiếng khóc, trái tim Giản Minh Thần tan nát rồi. Trên thế giới này như thế nào còn có loại phụ thân như vậy.

“Tiểu Ngạn, ta trước giúp ngươi trả khoản nợ lần này, chính là từ nay về sau ngươi nên làm gì, ba ba của ngươi chắc là không sẽ không bao giờ ngừng, khẳng định còn có lần tiếp theo. Hiện tại ngươi có hai con đường có thể đi, vừa cùng ba ba của ngươi thoát ly quan hệ phụ tử, từ nay về sau không quản chuyện gì phát sinh cũng không liên can tới ngươi. Hai là nghĩ biện pháp kiếm tiền thay ba ba ngươi, đền cái hố không đáy này.” Giản Minh Thần biết rõ có lẽ như vậy đối Tiểu Ngạn vô cùng tàn nhẫn, chính là nếu như kéo thời gian càng lâu bọn họ lại càng bị động, có lẽ Tiểu Ngạn không biết khi nào thì sẽ bị cha của hắn bán đi, lúc đấy hắn muốn cứu Tiểu Ngạn thì cũng phiền toái.

“Thần ca, ta không biết, ta chỉ có ba ba là người thân.”

“Ai, ngươi trước lo lo lắng lắng, tạm thời đến ở trong nhà của ta a, không quản ngươi chọn gì, ta cũng đều không bỏ ngươi.”

Giản Minh Thần giúp nhà Tiểu Ngạn trả nợ, tạm thời Tiểu Ngạn còn là an toàn. Hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy. “Thần ca, chúng ta đi ra ngoài uống một chén a, ta ngủ không được.” Buổi chiều Giản Minh Thần đem Tiểu Ngạn mang về Trang Viên Hoa Hồng, tạm thời để hắn ở đây suy nghĩ tính toán đã.

“Mau ăn cơm tối.”

“Thần ca, trong nội tâm của ta vừa buồn bực vừa sợ, thật muốn uống vài chén.”

“Được rồi, chúng ta tìm một chỗ uống vài chén, nhưng một hồi phải trở về đến, ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Rượu là thứ kỳ quái, có thể làm cho người cao hứng về sau càng cao hứng, cho người ưu sầu thời điểm càng sầu. Mấy chén rượu mạnh khiến Giản Minh Thần có chút chóng mặt. Buổi chiều một mực tận lực lắng tránh chuyện tình xông lên đầu, hiện tại cậu thật không biết như thế nào đối mặt Kiều Tử Phi. Chẳng lẽ bọn họ thật không có tình yêu. Giản Minh Thần tỏ vẻ hoài nghi.

“Thần ca, ngươi biết ta thích người sao?” Tiểu Ngạn đã mất say lơ đãng mông lung cả thân thể tựa ở trên mình Giản Minh Thần.

“Tiểu Ngạn, ngươi vì cái gì thích ta?” Giản Minh Thần một ngụm uống xong trong chén rượu mạnh, còn đánh một cái rượu nấc. Cậu đương nhiên biết Tiểu Ngạn thích mình, chính là trong mắt cậu Tiểu Ngạn là hài tử đơn thuần, nếu như hắn đi theo mình là không có kết quả. Cậu đối mặt Tiểu Ngạn thời điểm không có loại cảm giác tim đập thình thịch.

“Không có lý do gì, chính là thích người, từ lúc gặp người đầu tiên liền thích.” Tiểu Ngạn ôm lấy eo Giản Minh Thần, cả người ngã vào bộ ngực của cậu.

“Tốt, ta đây đến là muốn nhìn xem Tiểu Ngạn như thế biểu lộ.” Giản Minh Thần khơi mào Tiểu Ngạn, để cảm hần nhìn thẳng chính mình. Nếu Kiều Tử Phỉ dám ngoại tình vậy cậu cũng không có tất yếu vì anh ta mà thủ thân như ngọc.

“Thần ca.” Tiểu Ngạn nhẹ nhàng gọi Giản Minh Thần, đối với Giản Minh Thần ám hiệu Tiểu Ngạn trong lòng tựa như gương sáng. Hần rốt cục có thể tìm được Giản Minh Thần, hần chờ đợi lâu như vậy rốt cục có thể như nguyện.

Giản Minh Thần cũng không biết hôm nay tại sao mình đầu óc động kinh lại mang theo Tiểu Ngạn đi thuê phòng, lúc Kiều Tử Phỉ phá mở cửa phòng thời điểm hần và Tiểu Ngạn đang nằm ở trên giường, ngón tay của mình còn đang ở trong tiểu động của Tiểu Ngạn.

“mđ, Giản Minh Thần người dám ở sau lưng lão tử ngoại tình, người muốn chết phải không?” Kiều Tử Phỉ hai con người xích hồng cơ hồ muốn phun ra lửa. Lúc về nhà không thấy bóng dáng Giản Minh Thần, gọi điện thoại tắt máy, Kiều Tử Phỉ có chút sốt ruột, anh và Giản Minh Thần đã hẹn đi ăn cơm tối, cậu không có khả năng bỏ bom anh.

Theo kinh nghiệm lần trước, Kiều Tử Phỉ ở trong điện thoại Giản Minh Thần cài một cái gps định vị, chỉ sợ Giản Minh Thần chơi mất tích anh tìm không thấy người. Không nghĩ tới nhanh như vậy liền thấy công dụng. Dùng không đến 10 phút Kiều Tử Phỉ đã biết vị trí cụ thể của Giản Minh Thần. Một nhà tửu *** cấp năm sao.

Kiều Tử Phỉ vội vàng tiến đến, tìm người thời điểm biết là Giản Minh Thần cùng một cái nam hài thuê gian phòng, Kiều Tử Phỉ cũng có chút dự cảm bất hảo, tại mở cửa cái kia trong nháy mắt Kiều Tử Phỉ có loại xúc động muốn giết người.

Bị Kiều Tử Phỉ một rống, có chút mơ hồ Giản Minh Thần rốt cục tỉnh táo lại, tranh thủ thời gian kéo chăn mền phủ ở thân thể xích lửa của hai người. Kiều Tử Phỉ làm cái gì vậy, mang theo Vệ Như tới bắt gian sao? Thật sự là buồn cười.

“Kiều đại tổng tài, người mang theo tiểu tình nhân của người đến quan sát sao? Bất quá ta cũng không có hào hứng, mời ra đi, thuận tiện giúp ta đem cửa phòng đóng lại.” Giản Minh Thần tâm bang bang nhảy loạn, chính là lúc nói chuyện còn là ra vẻ trấn định, trời biết tay phía dưới chăn mền đều là mồ hôi.

“Hỗn đản, người còn dám nói.” Kiều Tử Phỉ một cái đi lên, đem Giản Minh Thần theo trong chăn móc ra, cũng không quản hần khi gió có hay không mặc quần áo, ‘Bành bịch’ liền hướng phía Giản Minh Thần cái mông đập.

“Người hiện tại cánh cứng cáp, còn biết câu dẫn tiểu nam hài, có phải là ta chưa thỏa mãn đủ người.”

“Ta trước kia chính là quá sủng người, người tm rõ ràng dám ở sau lưng ta ngoại tình.” Kiều Tử Phỉ khó thở cũng không quản Giản Minh Thần phản kháng lung tung, giúp cậu bộ quần áo. Anh hiện tại thậm chí nghĩ đem Giản Minh Thần kéo về nhà hảo hảo giáo huấn một phen. Anh không có nghĩ đến Giản Minh Thần sẽ ở sau lưng mình ngoại tình, còn là ở mặt trên.

“Hỗn đản, người làm ta đau, thả ta ra thả ta ra.” Giản Minh Thần dưới ba ánh mắt bị đánh mông, vừa tức vừa thẹn, đó là trò đùa của cậu và Kiều Tử Phỉ mỗi khi xúc động, Kiều Tử Phỉ lúc động tình đặc biệt thích đập pp cậu, nhưng là bây giờ loại tình huống này bị đánh pp Giản Minh Thần trong nội tâm không thể nói cái gì tư vị. Bị náo như vậy, ngược lại tỉnh rượu hơn phân nửa, cậu thật hận không thể tìm khối đậu hũ đâm chết.

Vệ Như đứng ở cửa ra vào nhìn xem hai người mắng véo lẫn nhau, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, một bộ tiểu nhân đắc chí, cười đến khùng bố. Giản Minh Thần đây là người tự gây nghiệt không thể sống, xem ra ông trời cũng đang giúp ta. Phỉ hận nhất là phản bội hắn. Lần này không cần mình ra tay hai người bọn họ cũng tự phân.

Tiểu Ngạn bị Kiều Tử Phỉ đột nhiên xông vào, sợ đến choáng váng, mắt thấy chuyện sắp nấu gạo thành cơm lại bị Kiều Tử Phỉ toàn bộ can thiệp. Tiểu Ngạn hận đến cắn răng.

Giản Minh Thần cơm tối không có ăn, còn uống một bụng rượu, lại cùng Kiều Tử Phỉ hung hăng đánh một trận. Giản Minh Thần một bộ như cá chết đồng dạng bị Kiều Tử Phỉ ném đến trên giường, một chút khí lực cũng không có.

Trong lòng của cậu hận a, thể chất của cậu hẳn là xem như tương đối khá, nhờ ôn tuyền cải tạo qua, còn mỗi ngày kiên trì rèn luyện, chính là vì cái gì cùng Kiều Tử Phỉ so chiêu hắn cơ hồ không thể phản kháng. Thật sự là tức chết người.

Giản Minh Thần còn đang buồn bực cậu vì cái gì đánh không lại Kiều Tử Phỉ. Mà Kiều Tử Phỉ cũng tại tâm tư vì cái gì Giản Minh Thần muốn đi ra ngoài tìm tiểu nam hài, chẳng lẽ em ấy muốn làm công sao? Anh có chút không rõ Giản Minh Thần tại sao phải ngoại tình, chẳng lẽ anh còn chưa đủ thương cậu sao?

Hai cái mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, một người nằm một người đứng, cả buổi đều không có người mở miệng nói chuyện.

“md, người cứ như vậy muốn thượng người khác.” Kiều Tử Phỉ hôm nay hoàn toàn không để ý phong độ thân sĩ, liên tục bạo thô khẩu. Anh thật bị Giản Minh Thần làm cho giận điên lên.

“Người tránh ra, đừng đụng ta.” Giản Minh Thần bị Kiều Tử Phỉ kéo lập tức tức giận điên rồi, một cái đánh tay Kiều Tử Phỉ.

“A, bây giờ còn ghét bỏ ta, lão tử ngày hôm qua thượng người không thoải mái sao.” Y phục Giản Minh Thần vốn đã bị kéo lỏng, cậu từ trong khách sạn bị Kiều Tử Phỉ bắt trở lại thậm chí không có mặc quần lót, hiện tại dưới quần chỉ có trống rỗng.

Kiều Tử Phỉ một tay đè lại cánh tay không ngừng lộn xộn của Giản Minh Thần, một tay tham tiến trong quần, một phát bắt được Giản Minh Thần, hung tợn đạo: “Nói, ngươi cùng cái tên Tiểu Ngạn kia thượng qua mấy lần giường.”

Kiều Tử Phỉ ra tay thật nặng, Giản Minh Thần đau nhức hít vào ngụm khí lạnh: “Hỗn đản buông tay, đau chết.” Mệnh căn tử đang ở trong tay người ta, Giản Minh Thần cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể ngoài miệng mắng xuống.

“Đau không? Ta chưa phát giác ra, Thần ngoan ngoan nói cho ta biết, ngươi trước kia từng làm công sao?” Giản Minh Thần thầm mắng không phải ngươi đương nhiên ngươi không đau.

“nnd Kiều Tử Phỉ, ngươi quản ta làm gì.” Kiều Tử Phỉ buồn bực, anh nhớ 419 trước đây Giản Minh Thần giống như nói mình là lần đầu tiên. Khiến cho anh lúc đấy rất hào hứng.

Nhưng là bây giờ nói cho Kiều Tử Phỉ trước kia Giản Minh Thần là công cùng người khác lặn qua giường, anh có chút không thể tiếp nhận. Tham muốn chiếm giữ mảnh liệt không cho phép Giản Minh Thần cùng bất kỳ nam nhân nào. Chính là trước kia cũng không được. Ý nghĩ như vậy tuy nhiên thoát nhìn rất trắng trợn, chính là Kiều Tử Phỉ tuy chỉ số thông minh rất cao, nhưng EQ thì chưa chắc.

“Không nói sao?” Kiều Tử Phỉ tăng lớn độ mạnh yếu trên tay, chứng kiến Giản Minh Thần mặt đỏ lên, kéo khéo môi. Anh có rất nhiều biện pháp cạy mở miệng của Giản Minh Thần.

“A..... Kiều Tử Phỉ ngươi tên hỗn đản này.”

“Càng hỗn đản ngươi còn không có trông thấy.” Kiều Tử Phỉ buông ra tiểu gây gộc Giản Minh Thần, dùng sức kéo quần dài xuống. Không đợi Giản Minh Thần kịp hiểu tình hình, tiểu gây gộc của Kiều Tử Phỉ trực tiếp tiến nhập tiểu động căng hẹp của Giản Minh Thần.

“A..... Đau, ngươi mau ra.” Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phỉ cùng một chỗ lâu như vậy đây là lần đầu tiên Kiều Tử Phỉ làm đau cậu. Hơn nữa đau đớn khiến cậu muốn một tát chụp chết Kiều Tử Phỉ, anh ta quả thực chính là ác ma.

“Đau không? Đây chỉ là chút khởi động mà thôi.” Kiều Tử Phỉ theo bên cạnh đem cà vạt buộc tiểu gây gộc của Giản Minh Thần, dùng sức lôi kéo, khiến cho tiểu gây gộc Giản Minh Thần căng cứng.

“Ô ô, Kiều Tử Phỉ ngươi thả ta ra.” Giản Minh Thần rất không có tiền đồ khóc, không phải cậu khuất phục, thật sự rất đau.

“Hiện tại khóc giống cũng đã muộn.” Hung hăng động phần eo, dùng đạo khô khốc làm cho Kiều Tử Phỉ cũng không thoải mái, “A..... Hỗn... Trúng... Đau chết ta, thả ta ra, a..... Không cần phải a a.” Đối với Giản Minh Thần mà nói đây là cực hình, cậu một chút cảm giác cũng không có, duy nhất có chỉ có đau nhức đau nhức.

Nghiêm chỉnh cả buổi tối, Kiều Tử Phỉ chồng chất nhiều tâm trạng, tuy cuối cùng anh biết được Giản Minh Thần ngoại trừ lần này mới chạm đến địa phương khác, còn lại tất cả đều là của anh, nhưng là anh đã khi dễ Giản Minh Thần cũng khi dễ đến cùng, nhìn xem Giản Minh Thần ở dưới thân khóc cầu khẩn, anh liền đặc biệt hưng phấn. Đè nặng gây sức ép cho Giản Minh Thần đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Hai người giằng co một buổi tối giống như đều giúp nhau tỉnh lược những chuyện khác. Giản Minh Thần không có chất vấn chuyện giữa Kiều Tử Phỉ cùng Vệ Như, mà Kiều Tử Phỉ coi chuyện vừa rồi thành Giản Minh Thần trước đây là công, giờ bị khuất phục dưới thân mình, lại không thể phản công, vừa lúc say rượu nên mới cùng Tiểu Ngạn lên giường. Đây không phải Thần không thương mình, lúc này anh cũng đã khiến cho Thần khóc hô nói yêu mình.

Giản Minh Thần là bị đau nhức làm tỉnh, vị trí nào đó làm cậu đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn một chân đạp cái kẻ đang ôm cậu ngủ say. Cậu đã không còn nhớ đêm qua Kiều Tử Phỉ hỏi qua cậu chuyện gì, cậu chỉ là trong tiềm thức trả lời vấn đề của Kiều Tử Phỉ.

Thân thủ theo trên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại, Giản Minh Thần muốn nhìn một chút mấy giờ rồi. Vừa khởi động máy điện thoại liền chấn động không ngừng, Vân Dịch Chi phát đến vài chục tin nhắn tới. Giản Minh Thần không có xem tin nhắn, cầm lấy điện thoại khắp khiêng đi đến toilet gửi điện trả lời lời.

Vừa đi vừa mắng Kiều Tử Phỉ là cảm thú. Nếu không phải về sau cậu cầu Kiều Tử Phỉ cho cậu thuốc mỡ, phỏng chừng hôm nay cậu liền một đầu ngón tay đều không nhúc nhích được a. Giản Minh Thần trong lòng lần nữa quyết định từ nay về sau nhất định phải nghiên cứu chế tạo ra thuốc mỡ lợi hại hơn, như vậy sau này mình cũng ít chịu khổ một chút

49. Chương 49: Hoa Nở Hoa Tàn (8)

“Uy, Minh Thần, làm ta sợ muốn chết, người vì cái gì một mực tắt máy.” Vân Dịch Chi tại điện thoại bên kia vội vàng hỏi Giản Minh Thần. Giản Minh Thần bất đắc dĩ, chẳng lẽ nói cho Vân Dịch Chi mình và Kiều Tử Phỉ đại chiến một trận, sau đó liền bị Kiều Tử Phỉ ăn kiện mặt tịnh, chuyện mất mặt như vậy cậu đương nhiên sẽ không nói.

“Không có gì a, ngày hôm qua uống nhiều quá, điện thoại không có điện cũng không phát hiện. Tìm ta có việc gấp?”

“Ân, đêm qua đại ca của ta gọi điện thoại tới nói thân thể gia gia rất kém, hy vọng chúng ta đi một chuyến, hần đã phá chuyện cơ tới, người đang ở đâu? Ta đi đón người.”

Giản Minh Thần có chút mộng, hần không có nghĩ đến Vân Lục Minh đột nhiên bệnh tình nguy kịch, “Ta đang ở Kiều Thị trang viên, người ước chừng bao lâu tới.”

“Chậm nhất 30 phút, người thu thập đi, ta tại cửa ra vào chờ người.”

“Hảo, một hồi gặp.”

Giản Minh Thần cúp điện thoại, xuất ra thuốc mỡ vôi vàng bôi cho chính mình. Có lẽ hiện tại ly khai để cho bọn họ hai người đều tỉnh táo cũng tốt. Tuy cậu biết Kiều Tử Phỉ là yêu cậu, chính là cậu không cách nào tiếp nhận sự thật Kiều Tử Phỉ ngoại tình. Giản Minh Thần đã yêu liền muốn toàn tâm toàn ý yêu, muốn chân đứng hai thuyền đều không có cửa.

Sau cầm mấy bộ y phục, Giản Minh Thần phải đi đến phòng Kiều Nhạc Ninh đón Lạc Lạc. Hai cái tiểu gia hỏa còn uốn tại trong chăn ngủ, Giản Minh Thần cũng không quản Lạc Lạc có tỉnh ngủ hay không hay không, trực tiếp từ trong chăn đào người.

“Giản thúc thúc như thế nào sớm như vậy.” Kiều Nhạc Ninh có chút làm cho không rõ ràng lắm tình huống, vì cái gì Giản Minh Thần lại đột nhiên xông vào gian phòng của hắn.

Giản Minh Thần một bên thay cho Lạc Lạc bộ quần áo vừa nói: “Ta muốn mang Lạc Lạc đi thăm gia gia hắn.”

“Ba ba” Lạc Lạc liền con mắt cũng còn không có mở ra, mơ mơ màng màng gọi Giản Minh Thần.

“Giản thúc thúc đã nói với cha cháu chưa?” Kiều Nhạc Ninh ngồi xuống xoa xoa con mắt, không lẽ cha hắn còn không biết à.

“Một hồi người nói cho Kiều Tử Phỉ à, hắn bây giờ còn đang ngủ.” Cho Lạc Lạc mặc xong quần áo, Giản Minh Thần ôm bảo bối nhi tử liền đi ra ngoài, có chút ý muốn chạy trốn, cậu sợ Kiều Tử Phỉ sau khi tỉnh lại không để cậu đi, cậu sợ cùng Kiều Tử Phỉ xung đột chính diện, cậu cũng sợ Kiều Tử Phỉ ngay trước mặt nói rõ quan hệ. Đôi khi Giản Minh Thần thật sự rất giống Đà Điểu (1).

Kiều Nhạc Ninh cũng không kịp thông báo cho Kiều Tử Phỉ liền đi theo Giản Minh Thần ra trang viên, xe Vân Dịch Chi đứng ở bên ngoài trang viên. “Giản thúc thúc chừng nào thì lên máy bay.” Dưới loại tình huống này Kiều Nhạc Ninh muốn ngăn lại Giản Minh Thần đã là không có khả năng.

“Tiểu Ninh mau trở về đi, trời lạnh như vậy, đến Pháp sau ta sẽ để Lạc Lạc điện thoại về.”

Kiều Nhạc Ninh nhìn xem xe biến mất tại làn sương sớm, tranh thủ thời gian chạy trở về, nhanh chút ít nói cho Kiều Tử Phỉ, lão bà của hắn đã chạy. “Ba ba mau tỉnh lại.” Kiều Nhạc Ninh trực tiếp xông vào phòng ngủ Kiều Tử Phỉ, đem Kiều Tử Phỉ đang ngủ mơ lay đứng dậy.

“Ách, Kiều Nhạc Ninh sáng sớm người hô cái gì.” Kiều Tử Phỉ ngày hôm qua cùng Giản Minh Thần gây sức ép đến đêm khuya, nói không mệt đó là giả, “Di, Thần đâu rồi.”

“Cha, người đang ở đây ngăn người cái gì, Giản thúc thúc đã đi rồi.”

“Người nói cái gì?” Kiều Tử Phỉ sững sờ, có chút phản ứng không kịp.

“Vừa rồi Giản thúc thúc mang theo Lạc Lạc ngồi xe Vân Dịch Chi đi rồi, giống như muốn đi Pháp.”

“md, hấn lại chạy.”

“Kiều Nhạc Ninh còn thất thần làm gì vậy, tranh thủ thời gian điều tra chuyến bay Thần ngồi.”

“Nha.” Kiều Nhạc Ninh cũng là bị Giản Minh Thần làm cho choáng váng, nhìn bảo bối Lạc Lạc của mình bị mang đi, chỉ số thông minh của Kiều Nhạc Ninh thẳng tắp giảm xuống.

Chờ Kiều Tử Phỉ đổi xong quần áo, Kiều Nhạc Ninh mặt đen lên lại đi vào: “Cha, Giản thúc thúc ngồi chính là máy bay tư nhân của Vân gia, hiện tại đã bay lên.”

“Giản Minh Thần ngàn vạn không để cho ta bắt được người, nếu không thì chờ xem xem.” Kiều Tử Phỉ cầm trong tay áo khoác hung hăng nện ở trên ghế sa lon.

“Cha, đó là cái gì?” Trong góc sofa có một cái bút ghi âm.

Kiều Nhạc Ninh nhặt lên bút ghi âm bút mở ra truyền phát tin: “Phỉ, điểm nhẹ đau quá, đau quá a.” “Vệ Như nhấn hạ xuống, xong ngay đây.”

“Cha đây là cái gì, người cùng Vệ thúc thúc?”

Kiều Tử Phỉ vừa nghe bút ghi âm, có chút không biết tư vị, xem Kiều Nhạc Ninh một mặt nghi hoặc, cau mày: “Xú tiểu tử nghĩ gì thế? Vệ Như trên mặt nổi lên một cái mụn to, ta giúp hấn bôi thuốc mà thôi.”

“Là lấy mụn thật sao? Ta còn tưởng rằng các người làm cái kia?”

Kiều Tử Phỉ bạo phát: “tmd, ai đưa cho Thần, trách không được buổi tối đi uống rượu, khẳng định là em ấy hiểu lắm.”

“Bùm.” Kiều Tử Phỉ một chân đá văng cửa phòng cách vách, “Vệ Như người tên hỗn đản này, đây có phải trò của người không. Kiều Tử Phỉ đem ghi âm bút nện vào trên giường Vệ Như. Thụy nhân mộng lung, Vệ Như nhìn cái bút ghi âm liền minh bạch, hấn không nghĩ tới tiểu kế của mình rất nhanh bị phát hiện, bắt quá đánh chết hấn cũng sẽ không thừa nhận.

“Phỉ làm sao vậy?”

“Đừng giả ngu.” Kiều Tử Phi hôm nay phần nộ tới cực điểm, sáng sớm Giản Minh Thần mang theo Lạc Lạc chạy, còn là đi theo Vân Dịch Chi chạy, anh quả thực sắp tức điên. Hiện tại lại có bút ghi âm đột nhiên xuất hiện ở phòng ngủ, bên trong còn có những lời dễ gây hiểu lầm.

Nếu như cái này thật sự là Vệ Như làm, Kiều Tử Phi sẽ giết Vệ Như, anh hận nhất đúng là người phản bội. Đêm qua nếu như Giản Minh Thần thật cùng Tiểu Ngạn làm nói không chừng anh sẽ đem Giản Minh Thần giết chết.

“Phi, đây không phải bút ghi âm của ta, người cũng biết ta chưa bao giờ dùng thứ này.” Vệ Như ngông nghênh theo trong chăn chui đi ra, lộ ra ***g ngực trắng nõn.

“Lần trước người để cho ta giúp người lấy mụn, trong phòng chỉ có ta và người hai người, chẳng lẽ đây là quỷ làm.”

“Phi nếu như người không tin ta, cho dù ta nói cái gì người cũng sẽ không tin tưởng, ta làm gì cũng không thể giải thích.” Vệ Như hơi hơi hất cằm lên nhìn xem Kiều Tử Phi. Hiện tại hắn tức giận như thế khẳng định cùng Giản Minh Thần giận dữ, tốt nhất là chia tay rồi, ha ha. Vệ Như trong tâm cuồng tiếu, nhưng trên mặt như cũ giả bộ phi thường khổ sở.

“Vệ Như ngàn vạn đừng để cho ta biết đây là người làm.” Kiều Tử Phi trong nội tâm cũng có chút mơ hồ, bình thường hắn đối người khác hung ác, chính là đối mặt Vệ Như ác độc không đứng dậy nổi, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Vệ Như là dạng tính cách gì hắn biết, tâm địa thiện lương nhu thuận, hoàn toàn là không có tâm cơ hại người. Cái bút ghi âm này có phải là có người giả tạo hay không còn phải để chờ xem??

...

Kiều Tử Phi tạm thời buông tha Vệ Như, nếu như nói là Kiều Tử Phi thiện lương, cái kia thật đúng là thực xin lỗi hai chữ thiện lương này, có thể theo trở thành gia chủ Kiều Thị làm sao có thể thiện lương đây. Huống chi hắn còn là lão đại của Thiên Hòa bang, một cái đầu lĩnh hắc đạo nói thiện lương thật sẽ bị cười đến rụng răng.

Về chuyện bút ghi âm này chỉ cần cẩn thận suy nghĩ, Kiều Tử Phi hoàn toàn có thể xác nhận đây là chuyện tốt của Vệ Như đem đến, Kiều Thị trang viên không phải tòa nhà bình thường, đến cả người hầu đều không cho tiến, ai dám giở trò quỷ ngay trước mắt anh.

...

Hiện tại anh chỉ là cố gắng cho mình tìm một cái lý do để không nổi giận, Vệ Như không phải người của anh, anh không thể tự tiện xử trí.

Kiều Tử Phi biết được Giản Minh Thần ngày hôm qua đột nhiên hoài nghi mình cùng Vệ Như có một chân đại khái cũng là bởi cái bút ghi âm bút này.

“Kiều Nhạc Ninh kêu Leo chuẩn bị máy bay, ta muốn đi nước Pháp.” Thần hiện tại thật sự là cánh đã cứng cáp rồi, xem ra đêm qua trừng phạt còn chưa đủ, sáng sớm lại vẫn có khí lực để chạy, bắt trở lại không làm cho cậu một tuần lễ không xuống giường được thì anh không còn là Kiều Tử Phi. Kiều Tử Phi lần này là chân hỏa đại, anh chán ghét cảm giác Giản Minh Thần không tại bên cạnh.

Bên kia Kiều Tử Phi nổi trận lôi đình, sai máy bay tư gia chuẩn bị đuổi theo Giản Minh Thần. Bên này Giản Minh Thần đã lên máy bay. Vì cái gì có một loại dự cảm bất hảo?

“Ba ba, đói bụng.” Lạc Lạc bị Giản Minh Thần như vậy gây sức ép đã sớm tỉnh, đến bây giờ hắn cũng không biết ba ba muốn dẫn hắn đi đâu.

“Ngoan, Lạc Lạc đều là ba ba không tốt, đến chúng ta trước rửa mặt.” Hắn mặt đều không rửa liền bỏ chạy, có thể thấy được hắn cỡ nào vội vã muốn chạy trốn.

“Đi rửa mặt a, trên phi cơ đã sớm chuẩn bị tốt, ta đã phân phó đầu bếp chuẩn bị bữa sáng, Lạc Lạc rửa mặt xong khẳng định có bữa sáng ăn.”

“Cám ơn người Dịch Chi.”

“Minh Thần khách khí với ta làm gì.” Vân Dịch Chi đi đón Giản Minh Thần thời điểm liền phát hiện ánh mắt của hắn có chút sưng đỏ, trong lòng của hắn hiểu rõ, chỉ là không biết kết quả như thế nào?

Ba người ăn bữa sáng phong phú, Vân Dịch Chi trong lúc vô tình hỏi: “Minh Thần, Kiều đại tổng tài như thế nào không có cùng đi với người.” Giản Minh Thần xiết đĩa trong tay lại, miễn cưỡng cười: “Cũng đã cuối năm, chuyện trong nhà hắn tương đối nhiều.” Giản Minh Thần có chút quẩn bách, chuyện của hắn và Kiều Tử Phi mặc dù không có nói ra nhưng mọi người trong lòng đều biết rõ. Hiện tại hắn cùng Kiều Tử Phi náo như vậy, cũng không muốn để cho mọi người biết rõ, vì hắn lo lắng. Đối với Vân Dịch Chi, có thể xem như bằng hữu tốt nhất của hắn. Tuy nhiên hắn biết Vân Dịch Chi đối với hắn cũng báo hữu ái mộ chi tâm, có thể Giản Minh Thần không nghĩ làm rõ, hắn thậm chí nghĩ muốn cả hai làm bằng hữu, mà không phải ái nhân.

Vân Dịch Chi nhìn nhìn Giản Minh Thần cười khổ không có tiếp tục hỏi, chủ đề vừa chuyển sang gia gia Lục Vân Minh của hắn. Tuy Giản Minh Thần cùng Kiều Tử Phi không có chính thức chia tay, nhưng là hắn Vân Dịch Chi lần này đem Giản Minh Thần đi Pháp sẽ không để cho bọn họ hai người tái hợp lại.

“Dịch Chi người nói Vân gia gia bệnh tình như thế nào đột nhiên chuyển biến xấu.” Giản Minh Thần uống một ngụm cà phê nghi ngờ hỏi.

“Từ lúc Giản lão gia qua đời về sau thân thể gia gia càng ngày càng không xong, một người đã không còn ý niệm sống, cho nên cũng không tránh được.”

“Ân, tình yêu thật sự là làm đau người, nhiều năm như vậy còn uy lực lớn như thế.”

Hai người hàn huyên một hồi, Giản Minh Thần liền ôm Lạc Lạc đi nghỉ ngơi, ngày hôm qua cũng không còn là nghỉ ngơi tốt, thân thể hiện tại còn rất không thoải mái, cậu tìm lý do đi ngâm ôn tuyên thả lỏng một hồi.

Vân Dịch Chi nhìn xem cửa đóng lại, khóe môi hơi hơi nhếch lên, hẳn cảm giác hẳn cách Giản Minh Thần càng ngày càng gần.

Từ Z quốc đến nước Pháp thời gian không ngắn, hết 26 tiếng đồng hồ mới đến. Tuy nhiên trên phi cơ thiết bị đầy đủ mọi thứ, chính là Giản Minh Thần còn là mệt mỏi quá, vừa xuống phi cơ tại trong xe lại bắt đầu buồn ngủ.

Một bên Vân Dịch Chi nhìn xem Giản Minh Thần ôm Lạc Lạc lại bắt đầu ngủ, nụ cười trên mặt dần dần mở rộng, Giản Minh Thần đôi khi thật sự rất đáng yêu, vừa lên máy bay đã ngủ, hơn 20 tiếng đồng hồ trừ ăn cơm cơ bản đều là ngủ, lúc ngủ còn thích ôm gì đó, bắt đầu là Lạc Lạc, về sau Lạc Lạc phiền lại biến thành ôm gối, khi đó Vân Dịch Chi thật muốn trở thành ôm gối của Giản Minh Thần.

Nhìn xem bên cạnh người đã ngủ say, Vân Dịch Chi nhẹ nhàng hôn xuống khóe môi Giản Minh Thần, đây là bí mật nhỏ của hắn, lúc Giản Minh Thần ngủ hắn luôn đi vụng trộm hôn môi môi Thần. Tuy nhiên không chiếm được đáp lại, nhưng tâm của hắn cũng tràn đầy hạnh phúc.

Vân Lục Minh ở tại biệt thự vùng ngoại ô nước Pháp, Giản Minh Thần mang theo Lạc Lạc chạy đến thì Vân Lục Minh cơ hồ không biết bất luận kẻ nào. Giản Minh Thần nhìn xem Vân Lục Minh trên giường bệnh, trong nội tâm không thể nói đến cái gì tư vị. Ái nhân cũng đã rời đi, một thân một mình giãy dụa tại hồng trần, không thể nghi ngờ là bi ai. Lão nhân vừa bị tiêm một phát, chốc lát liền chậm rãi ngủ. Giản Vân Phong một mực chờ đợi ở bên cạnh.

“Cha, người có khỏe không?” Giản Minh Thần đi qua cùng Giản Vân Phong song song đứng.

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, lão gia tử hiện tại cần nghỉ ngơi.” Giản Vân Phong tinh thần có chút uể oải, một bên Cốc Tiểu Bắc một mực cầm lấy tay của ông.

Chú thích:

(1) Khi bất ngờ gặp nguy hiểm, không kịp chạy, đà điều liền áp sát phần đầu và cổ xuống mặt đất, hoặc vùi đầu vào trong cát. Người ta thường chế giễu hành động đó của đà điều và còn dùng “chính sách đà điều” để ví von người không dám nhìn thẳng vào hiện thực. => em Thần chính là thế này.

Thực ra mọi người đã nghĩ oan cho đà điều. Khi sợ hãi hoặc phát hiện thấy kẻ thù đã điều sẽ áp sát cổ xuống mặt đất cuộn mình thành một khối, chính là lợi dụng màu lông nâu tối của mình để ngụy trang giống với một khối đá hoặc bụi cây. Đây là biện pháp tự bảo vệ mình trong lúc nguy cấp.

50. Chương 50: Truy Lão Bà (1)

“Cha, bệnh của gia gia tình hình thế nào.” Giản Minh Thần nhìn một chút chung quanh cũng không có phát hiện Vân Gian Niên cùng Vân Minh.

“Từ lúc ta tới cũng chỉ có thanh tỉnh hai ngày, vẫn không phải rất tốt. Hiện tại thời gian hôn mê càng ngày càng lâu, ta thật sợ gia gia khó qua được.” Còn có vài ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, Giản Minh Thần biết rõ Giản Vân Phong là muốn cùng Vân Lục Minh qua năm này.

“Ba ba tin tưởng con không?” Giản Minh Thần hỏi Giản Vân Phong, cậu bây giờ có thể giúp đỡ chỉ có nước ôn tuyền.

“Minh Thần nói gì vậy?”

Giản Minh Thần xuất ra một lọ nước khoáng, đây là thủy bình của Lạc Lạc, cậu tùy thân mang theo. Giản Vân Phong thấy bình nước suối khoáng, trong nội tâm hiểu rõ. Loại nước này có thể thay đổi thể chất, chính là còn có thể trị bệnh sao?

“Minh Thần ta biết rõ tâm ý của ngươi, chính là cái này có thể trị bệnh sao? Gia gia của con...” Giản Vân Phong muốn nói lại thôi, ông biết rõ cha mình đã không có dục vọng sống sót, nếu ông cứ rần rần lưu lại người, cha ông sẽ cao hứng sao? Nếu như cha ông muốn chữa bệnh thì đã sớm đi bệnh viện, mà không phải một mực ở nhà tĩnh dưỡng. Chính là ông còn muốn cùng ba ba tâm sự. Ông đã mất đi một người cha, không nghĩ nhanh như vậy tại mất đi một người nữa.

“Ai, nghe lời con.” Giản Vân Phong không có ở hỏi nhiều, đưa con trai này hiện tại luôn thần thần bí bí.

Giản Minh Thần trực tiếp đem nước ôn tuyền đổ vào bồn tắm lớn, để cho Vân Lục Minh tắm bọt, sau đó đem hết nước thường dùng cho ăn uống đều đổi thành nước ôn tuyền, chỉ một ngày tinh thần của Vân Lục Minh liền so với trước kia đã khá hơn nhiều, không còn luôn hôn mê. Đúng là đồ từ Mộng Tưởng đảo chưa từng có làm cho Giản Minh Thần thất vọng qua.

“Cha, đây là tôn tử của ngươi, Giản Minh Thần, đây là cháu của ngươi, Lạc Lạc.” Giản Vân Phong có chút kích động nắm tay Vân Lục Minh giới thiệu Giản Minh Thần cùng Lạc Lạc.

“Đến Minh Thần, ngồi bên cạnh gia gia, Lạc Lạc để thái công ôm một cái.” Lạc Lạc bò lên trên đầu gối Vân Lục Minh, hẳn biết rõ thái công thân thể không tốt, tận lực cẩn thận không đè nặng thái công.

“Vân Phong a, được gặp lại con, thấy được cả con cháu, con làm ba ba ta đây cũng có thể an tâm.”

“Cha, người đừng nói như vậy.”

“Thái công, người cần nhanh nhanh đứng dậy, chờ ta nhìn thấy Ninh ca ca, ta muốn nói cho hẳn biết, ta có

thái công, còn hần không có.” Lạc Lạc ôm cánh tay Vân Lục Minh vỗ cái miệng nhỏ nhắn lên lúu rúu reo lên. “Ha ha, Lạc Lạc thật đáng yêu a.”

Không khí trong phòng ngủ thoáng cái được Lạc Lạc làm cho sinh động lên, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cười khanh khách của Lạc Lạc. Từ phòng của Vân Lục Minh đi ra, Giản Minh Thần rốt cục nhận không được hỏi chuyện Vân Minh.

“Cha, gia gia vì cái gì không để cho ba tôn tử kia tới ở.”

“Ai, con không biết chuyện Vân Gian Niên cùng Vân Minh cùng một chỗ sao?”

“Hả, hai người bọn họ không phải thân huynh đệ sao?” Giản Minh Thần kinh ngạc há to mồm, thật bất khả tư nghị, trước kia thấy Vân Gian Niên luôn quần quít lấy Vân Minh, cậu còn tưởng rằng chỉ là sủng ái của ca ca đối đệ đệ, chẳng lẽ đây không phải là tình huynh đệ.

“Cha, Vân Minh là tự nguyện sao?”

“Ân, cũng là bởi vì chuyện này, gia gia của con trong cơn tức giận đem ba huynh đệ Vân gia toàn bộ đuổi đi ra ngoài, không cho bọn họ bước vào biệt thự một bước.”

“Thảo nào Dịch Chi chỉ đem con tới, mà không ở trong biệt thự, nhưng cái này liên quan gì đến Dịch Chi.”

“Minh Thần nghe lời ba ba, con nên cách Vân Dịch Chi xa một ít, nghe gia gia nói, Vân Dịch Chi một mực biết rõ chuyện này, thậm chí còn giúp bọn họ che dấu, gia gia của con có thể không tức giận sao? Loại chuyện loạn luân này ... ta thật sợ hần làm con học xấu.”

“Cha, việc này để con tìm Vân Minh hỏi rõ, ba ba biết hần ở đâu sao?”

“Ân, chỗ này của ta có điện thoại Vân Minh, con hẹn hần ra ngoài, hảo hảo khuyên nhủ Vân Minh.”

Kiều Tử Phỉ vốn nghĩ ngay lập tức đi nước Pháp truy lão bà, không có nghĩ đến đại ca Kiều Tử Húc đã trở lại. Lúc này Kiều Tử Phỉ mới nhớ tới mấy ngày hôm trước anh có gọi điện thoại kêu Kiều Tử Húc đến dẫn Vệ Như về.

“Uy, ca, ta là Tử Phỉ, Vệ Như hiện tại ở trong trang viên, ta..... ta hiện tại cần đi Pháp, hy vọng ta lúc trở lại Vệ Như đã ly khai.”

“Ca, ta không biết người cùng Vệ Như đã xảy ra chuyện gì, chính là lần này Vệ Như liên hợp người khác tới hại người ta thích, chỉ bằng điểm này ta hoàn toàn có thể xử lý hần, hiện tại người còn có thể trông thấy người sống đã là ta cho người mất mũi rất lớn rồi.”

“Người không tin, ta cũng không có biện pháp, ba người chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Vệ Như là tính cách gì ta có thể không hiểu rõ không? Chính người nhìn xem a, chẳng qua nếu như lần này ta mang không được Thần về, ca, ta là tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Vệ Như đâu.”

Kiều Tử Phi lại cùng Kiều Tử Húc tức giận nói vài câu liền cúp điện thoại. Ngày hôm qua tức khí hồ đồ nên cho rằng Vệ Như thu cái ghi âm kia chỉ là vì đuổi đi Giản Minh Thần. Anh biết Vệ Như vẫn đối với mình còn phần ái mộ, chính là đã nhiều năm như vậy sao Vệ Như chưa có thể buông xuống.

Anh đem hành động của Vệ Như lần này chỉ là lòng ghen ghét đang quấy phá. Chính là tính tâm lại, Kiều Tử Phi có cảm giác có chỗ không đúng, đã nhiều năm Vệ Như cũng không có trở về tìm anh phiên toái, vì cái gì đột nhiên lại chạy về đến phá hư tình yêu của anh.

Cùng ngày anh liền phái người đi ra ngoài tra xét. Dựa vào năng lực của Thiên Hòa bang, Kiều Tử Phi không cần đợi lâu liền biết chân tướng. Nguyên lai hết thấy đều là Vân Dịch Chi đang làm trò quỷ. Kiều Tử Phi lúc đấy đã nghĩ đến xử trí Vệ Như, nếu như không phải Kiều Nhạc Ninh một mực can ngăn, Vệ Như hiện tại khẳng định đã sớm treo.

Vệ Như là dùng tiểu mưu kế làm cho Giản Minh Thần rời nhà trốn đi, Kiều Tử Phi còn không có nghĩ hạ sát thủ, dù sao hắn cũng là người yêu của ca ca, cho dù muốn xử trí cũng là chuyện của ca ca.

Chính là hắn lại liên hợp cùng ngoại nhân đối phó anh, Kiều Tử Phi chịu không được, anh hận nhất đúng là phản bội, lần này phản bội hắn còn là huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đây không thể nghi ngờ là con dao nhỏ chọc vào ngực Kiều Tử Phi. Tuy không có trực tiếp đập chết Vệ Như, chính là cơn tức này vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi, trước cho người đánh Vệ Như 20 roi, chờ anh đem lão bà đuổi trở về mới nói tiếp.

Bất quá bây giờ Kiều Tử Húc trở về, anh cũng không còn chuyện gì, ở trước mặt đại ca còn muốn động Vệ Như, phỏng chừng so với lên trời còn khó hơn. Kiều Tử Húc đau nhưc Vệ Như đau nhưc đến trong khung, có lẽ chính là vì thế mà vài năm anh ấy quá sủng Vệ Như mới khiến cho hắn lá gan càng lúc càng lớn cũng dám liên hợp ngoại nhân chinh mình.

Nói chuyện xong với Kiều Tử Húc, Kiều Tử Phi lên máy bay tư nhân máy thẳng tiến nước Pháp. Giản Minh Thần là của anh, cho dù Vân Dịch Chi giở thủ đoạn gì anh như cũ sẽ không buông tay, bất quá Vân Dịch Chi nếu còn muốn chơi đòn cân não, anh sẽ cho Vân Dịch Chi biết mình là loại người không dễ trêu vào.

Ở bên phía nước Pháp, Giản Minh Thần cùng Vân Minh đã cùng một chỗ ngồi ở trong quán cà phê. Giản Minh Thần vốn tưởng rằng sẽ phải trắc trở mới có thể gặp được Vân Minh, không nghĩ tới chỉ gọi điện một cuộc bọn họ liền gặp mặt.

“Vân Minh người khôi phục trí nhớ sao?”

“Chỉ khôi phục một phần nhỏ, bất quá ca ca cho ta xem thật nhiều băng ghi hình trước kia, để cho ta nhớ lại một ít chuyện khi còn bé.”

“Cái kia, nghe cha ta nói người cùng Vân Gian Niên ở cùng một chỗ?” Giản Minh Thần hỏi thời điểm có chút không có ý tứ, hơi hơi cúi đầu, dù sao đây là việc riêng của người ta. Chính là cậu sợ Vân Minh là bị Vân Gian Niên lừa gạt, nên mới mày dạn mặt dày hỏi chuyện của hai người bọn họ.

Vân Minh trước khi đến đã biết Giản Minh Thần sẽ hỏi chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt ửng đỏ, hẳn cũng là đến nước Pháp xem qua bằng ghi hình trước kia mới biết được mình và Vân Gian Niên có bí mật không thể để ai biết. Tuy đã cùng Vân Gian Niên chống cự vài ngày, bắt quá bây giờ hẳn cũng chầm chậm tiếp nhận sự thật này. Mỗi lần hẳn phản kháng Vân Gian Niên trông thấy đến ánh mắt như bị thương của người kia, khiến tâm của hẳn luôn đặc biệt đau nhức, có lẽ chính mình trước kia thật sự rất yêu Vân Gian Niên a.

“Ân.” Vân Minh nhỏ giọng trả lời Giản Minh Thần, “Vân Minh, người là tự nguyện sao? Không phải là Vân Gian Niên bức người chứ?” Giản Minh Thần đến bây giờ còn là không dám tin Vân Minh lại cùng Vân Gian Niên cùng một chỗ, Vân Gian Niên cường thế như vậy, khẳng định là hẳn bức bách Vân Minh.

“Tuy ta bây giờ còn không biết có yêu Vân Gian Niên hay không, chính là tâm của ta nói cho ta biết, nên ta muốn cùng Vân Gian Niên một chỗ.” Vân Minh lúc nói chuyện con mắt dị thường sáng ngời.

Giản Minh Thần nghe được Vân Minh kiên định trả lời như thế, tâm tình cũng rốt cục an ổn hạ xuống, huynh đệ yêu nhau thì có làm sao, chỉ cần Vân Minh cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi. Cùng Vân Minh không có nói nhiều, Giản Minh Thần vội vàng vàng lại trở lại biệt thự của Vân Lạc Minh. Giờ đối với cậu, thân thể gia gia khỏe mạnh so bất cứ thứ gì cũng trọng yếu hơn.

Lúc tới gần biệt thự, Giản Minh Thần thấy bên ngoài có hẳn một đội xe sang trọng, Giản Minh Thần còn đang buồn bực, đây chắc là người đến thăm gia gia, thật phô trương.

“Ba ba, Ninh ca ca đến đây.” Giản Minh Thần còn chưa vào cửa, Lạc Lạc liền nhào vào trong ngực của cậu, vẻ mặt hưng phấn.

“Kiều Nhạc Ninh đến đây?” Giản Minh Thần hồ nghi hướng phòng khách nhìn quanh, Kiều Tử Phỉ đoạn chính ngồi ở trên ghế sa lon đang cùng gia gia nói chuyện.

Giản Minh Thần rụt rụt cổ nghĩ thầm, Kiều Tử Phỉ thật lợi hại a, cậu mới đi có 2 ngày, Kiều Tử Phỉ liền đuổi tới. Bắt quá bây giờ có thể trốn liền trốn a. “Ba ba như thế nào không vào đi, Kiều thúc thúc chờ người cả buổi.” Thanh âm non nớt của Lạc Lạc đưa tới ánh mắt của mọi người trong phòng khách. Giản Minh Thần trong nội tâm oán thầm Lạc Lạc, lúc nào gọi cậu không được, lại nhè vào lúc này a.

“Minh Thần vào đi, Kiều tổng tài là tới tìm cháu.”

Giản Minh Thần đông cứng kéo ra một cái mỉm cười, “Kiều tổng tài tới tìm ta có chuyện gì không?” Giản Minh Thần hít sâu, thật hy vọng đoạn đường đến phòng khách này có thể dài một chút.

“Thần, như thế nào nhìn thấy ta lại không vui.” Kiều Tử Phỉ lộ ra mỉm cười vô hại, hướng Giản Minh Thần

nháy mắt mấy cái.

“Ha ha, như thế nào lại vậy.”

“Nếu Minh Thần đã trở lại, cái lão đầu ta đây sẽ không quấy rầy người tuổi trẻ nói chuyện phiếm.” Vân Lục Minh nói xong, ý bảo người hầu đẩy ông trở về phòng, thời điểm ra đi không quên dặn dò Giản Minh Thần hảo hảo chiêu đãi Kiều Tử Phi.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Giản Minh Thần đang từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cau mày hỏi Kiều Tử Phi: “Người theo gia gia ta nói cái gì?” Vừa rồi cậu thật sợ Kiều Tử Phi cùng gia gia nói chuyện bọn họ, hiện tại cậu còn chưa có chuẩn bị tâm lý tốt, không muốn đem chuyện hai người công khai.

Kiều Tử Phi vừa nghe Giản Minh Thần mỉm cười chất vấn, khuôn mặt cũng trở nên khó nhìn: “Tại sao cùng ta cùng một chỗ, lại như cảm giác rất dọa người.”

Giản Minh Thần thấy Kiều Tử Phi đen mặt, cũng không dám tiếp tục đâm kích hấn, bĩu môi hỏi: “Người tìm ta làm gì vậy? Như thế nào không cùng Vệ Như của người cùng một chỗ.” Giản Minh Thần nói ra những lời này xong liền hối hận, cậu như thế nào cảm giác ê ẩm.

Quả nhiên một bên Kiều Tử Phi nhíu mắt lại, khóe môi cũng đi theo gợn lên. “Thần, em là đang ghen phải không?”

“Hỗn đản, ai ghen, người vốn thích lăng nhăng, ai hiếm lạ.” Giản Minh Thần tức giận đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon, như là bóng cao su xì hơi, vừa nghĩ tới Kiều Tử Phi lăng nhăng trong lòng của cậu liền đặc biệt khó chịu.

“Thần, em có phải nghe xong cái bút ghi âm này đã cho là anh ngoại tình.” Kiều Tử Phi đem nút ghi âm mình nhặt được tới trước mặt Giản Minh Thần.

“Ách, bút ghi âm như thế nào trong tay người.”

“Em vẫn không trả lời vấn đề của anh, có phải là chỉ bởi vì cái bút ghi âm này.”

“Àn.” Giản Minh Thần nhìn chằm chằm vào bút ghi âm trên mặt bàn, đối thoại bên trong vẫn đang quanh quẩn bên lỗ tai cậu. Một mực bị đè nén, lửa giận liền bốc cháy lên. Giản Minh Thần đứng lên hướng Kiều Tử Phi vọt tới, ‘Bang Bang’ chính là hai quyền đến tại trước ngực Kiều Tử Phi

“Hỗn đản Kiều Tử Phi làm chuyện xấu còn dám cầm chứng cứ đến trước mặt của ta diều vô dương oai, không đánh gục người ta thực xin lỗi chính mình.” Giản Minh Thần cười trên mình Kiều Tử Phi, lại cho anh một quyền, khi sắp đánh đến quyền thứ tư, đột nhiên cổ tay bị Kiều Tử Phi nắm lấy.

“Ba quyền này xem như anh bồi thường phí tổn tinh thần cho em, bắt quá còn phí tổn tinh thần của anh, em cũng phải bồi thường lại.” Kiều Tử Phỉ xoay người một cái, đem Giản Minh Thần đặt ở trên ghế sa lon.

“Hỗn đản, vì cái gì ta phải bồi thường ngươi.” Giản Minh Thần dùng chút sức yếu ớt mới đẩy được Kiều Tử Phỉ ra.

51. Chương 51: Truy Lão Bà (2)

Edit: MynMyn

“Ba quyền này xem như anh bồi thường phí tổn tinh thần cho em, bắt quá còn phí tổn tinh thần của anh, em cũng phải bồi thường lại.” Kiều Tử Phỉ xoay người một cái, đem Giản Minh Thần đặt ở trên ghế sa lon.

“Hỗn đản, vì cái gì ta phải bồi thường ngươi.” Giản Minh Thần dùng chút sức yếu ớt mới đẩy được Kiều Tử Phỉ ra.

“Nếu như anh nói đối thoại ở bút ghi âm chỉ là giúp Vệ Như lấy mụ, em tin sao?” Kiều Tử Phỉ ngồi thẳng người tựa ở trên ghế sa lon, có chút bất đắc dĩ nhìn Giản Minh Thần. Không biết vì cái gì anh chính là biết rõ Giản Minh Thần sẽ tin tưởng mình, cái loại cảm giác này rất kỳ diệu, anh cũng không biết tự tin nơi nào đến.

“Cái gì, lấy mụ.” Giản Minh Thần trực tiếp tạc mao, chỉ là sưng sốt vài giây đồng hồ, lại hướng phía Kiều Tử Phỉ nhào tới. Trực tiếp chữ ằm lên: “NIM, chỉ thế mà có thể làm thanh âm YD (***) thế kia sao, các ngươi đều có bệnh sao.” Sớm có chuẩn bị, Kiều Tử Phỉ đè lại nắm tay Giản Minh Thần, thuận thế kéo cả người Giản Minh Thần nhào vào trong ngực mình.

“Lời nói của anh đều không có vấn đề gì, chỉ là Vệ Như đem nó thay đổi, cái bút ghi âm này đã trải qua xử lý, không tin em cầm lấy bản kiểm tra đo lường nhìn xem, Thần anh yêu em, đời này cũng sẽ không yêu người khác, em phải tin tưởng anh.” Kiều Tử Phỉ ôm lấy Giản Minh Thần không ngừng giẫy dụa, mặc dù mới có hai ngày không gặp, Kiều Tử Phỉ đã cảm giác xa cách như mấy thế kỉ vậy.

Giản Minh Thần ngừng giẫy dụa, gian nan theo trong túi quần móc ra một chuỗi chìa khóa ném cho Kiều Tử Phỉ: “Thế còn đây là cái gì, Vệ Như chỉ sợ là người yêu cũ của ngươi a, hiện tại các ngươi là lửa tình châm lại, ta đây chỉ là người mới, còn không phải nên nhường đường, mau buông, hỗn đản.” Giản Minh Thần chưa xót nói.

Kiều Tử Phỉ một tay giữ Giản Minh Thần, một tay cầm lấy cái xuyên chìa khóa xem, đây không phải là chìa khóa ở phòng ngủ cách vách sao? Chữ trên dây chuyền làm cho Kiều Tử Phỉ lập tức biết rõ vì cái gì Giản Minh Thần lại tạc mao.

“Anh cùng Vệ Như còn có Kiều Tử Húc ba người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh lúc nhỏ yếu ớt nhiều bệnh

nên ông nội của mới tìm đến thầy bói, hần nói chỉ cần cùng một người có bát tự hợp với anh cùng sống một chỗ thì thân thể anh sẽ khá lên, lúc này Vệ gia có chuyện, gia gia cùng Vệ lão gia tử giao tình rất tốt, liền đem Vệ Như đưa tới, muốn để hần tránh đi phân tranh gia tộc. Chính là cứ thế ở liền đến 10 năm.”

Cảm giác người trong ngực người không còn vùng vẫy, Kiều Tử Phỉ tiếp tục nói: “Chuyện Vệ Như thích anh, anh biết nhưng anh đối với Vệ Như là tình cảm huynh đệ. Về sau hần và ca ca ta ở cùng một chỗ, anh cho là hần đã không còn chấp nhất với mình, nếu biết hần vừa trở về đã gây chuyện thì anh đã sớm đá hần đi, hiện anh đã đánh cho hần 20 roi, Thần em tha thứ anh đi, chuyện như vậy từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện.”

Kiều Tử Phỉ cho dù trên tay có chứng cứ cũng không có nói Vân Dịch Chi là chủ mưu. Anh biết rõ Giản Minh Thần đối với bằng hữu bao che khuyết điểm vô cùng, hiện tại cậu cùng Vân Dịch Chi quan hệ tốt như vậy, nếu như mình mạo muội nói Vân Dịch Chi là tiểu nhân rắp tâm hại người, Giản Minh Thần chắc chắn sẽ không tin tưởng, còn có thể đối với mình lưu lại ấn tượng xấu.

“Xem ra Vệ Như thật sự là yêu người yêu đến đau nhức.” Giản Minh Thần nghe xong Kiều Tử Phỉ kể chuyện, thỉnh linh toát ra một câu làm cho Kiều Tử Phỉ không còn gì để nói.

“Hần có đau hay không anh không biết, đó là chuyện của ca ca anh, anh hiện tại chỉ quan tâm Thần Thần liệu có còn đang sinh khí.”

“Đương nhiên sinh khí, không phải tại người quá đào hoa, ta có phải như vậy không? Khiến ta mấy ngày đều hốt hoảng, tâm tình kém đến cực điểm.” Giản Minh Thần bĩu môi, rất khinh thường nhìn về mặt đang cười của Kiều Tử Phỉ. Giản Minh Thần cậu gặp gỡ Kiều Tử Phỉ không biết là phúc là họa, tình yêu thật sự là đắng cay ngọt bùi đan xen. Ngọt ngào làm cậu cảm giác mình như thể phiêu ở trên tầng mây vô cùng thích ý. Nhưng đến khi khó chịu lại giống như đang ở địa ngục, loại cảm giác tâm bị cắn xé đến đau nhức làm cho Giản Minh Thần thật sự không nghĩ ném thử lần thứ hai.

“Thần, không lo, từ nay về sau anh sẽ hảo hảo bảo vệ em, sẽ không để cho em bị thương.” Kiều Tử Phỉ đem Giản Minh Thần ôm vào trong ngực, hung hăng hôn môi cậu. Lần này là sơ sẩy của anh khiến cho hai người bị sa bẫy. Kiều Tử Phỉ ném đau khổ của lật thuyền trong mương, anh thề muốn đem hết thủy nguy cơ toàn bộ bóp chết từ trong trứng nước. Đặc biệt là Vân Dịch Chi, cái bom hẹn giờ này.

“Ồ ô, hỗn đản, thả ta ra, nơi này là phòng khách, người không biết xấu hổ nhưng ta vẫn là cần mặt mũi.” Giản Minh Thần bị hôn có chút mơ mơ màng màng, nhưng lý trí nói cho cậu biết đây là phòng khách, cậu không thể để cho gia gia cùng người hầu thấy được.

“Hảo, cái gì cũng theo ý Thần, chúng ta trở về phòng đi.” Nói Kiều Tử Phỉ liền ôm Giản Minh Thần như ôm công chúa, hướng gian phòng của cậu đi đến. Giản Minh Thần có chút há hốc mồm, cậu là gây cái nghiệt gì mới gặp phải Kiều Tử Phỉ a. Cậu khi nào thì nói đi về phòng. Nhưng là tình huống hiện tại làm cậu không dám giãy dụa, vạn nhất động tĩnh quá lớn làm cho mọi người nghe được, thật sự là không tốt.

Nhận mệnh, Giản Minh Thần đơn giản đem đầu chôn vào ***g ngực Kiều Tử Phỉ, trong nội tâm mặc niệm ai cũng nhìn không thấy, người bị vuốt ve không phải ta.

Giản Minh Thần trong phòng oa cả ngày, bọn họ làm chuyện gì, không cần nói cũng biết. Xem vẻ mặt tươi cười đầy thỏa mãn của Kiều Tử Phi liền biết.

Tối đêm đó, Giản Minh Thần lôi kéo eo sắp đứt rời để giúp gia gia tắm nước ôn tuyền, phỏng chừng đến năm mới gia gia mới có thể rời xe lăn.

Hai người rốt cục tiêu tan hiềm khích, Kiều Tử Phi dùng thân phận bằng hữu Giản Minh Thần công khai thâm nhập biệt thự, tuy khác phòng, nhưng cũng không có quy định buổi tối không được đi nhâm phòng. Kinh nghiệm từ chuyện hiểu lầm, Kiều Tử Phi cùng Giản Minh Thần cảm giác lại bắt đầu ấm lên, mỗi ngày Giản Minh Thần trên mình giống như đều bốc lên khí màu hồng, có thể thấy được mấy ngày qua có bao nhiêu êm dịu.

Kiều Tử Phi khi hống Giản Minh Thần, thời điểm lải nhải hần chỉ cần cần môi của Thần, Thần sẽ ngoan ngoãn. Thời điểm tạc mao nếu muốn thuận mao, biện pháp tốt nhất là đặt ở trên giường hung hăng làm người kia, nơi nào còn có khí lực cùng anh đấu khí.

Vân Lục Minh không phụ sự mong đợi của mọi người, trước năm mới 3 ngày liền có thể rời xe lăn, tự đi lại. Trong lúc mọi người cao hứng chúc mừng, hai cha con Giản Vân Phong cùng Vân Lục Minh lúc đi tản bộ trên mặt một mực mang theo mỉm cười. Nhìn xem Vân Lục Minh từng ngày khá hơn, Giản Vân Phong rốt cục thở dài một hơi. Tuy trước kia ông đối Vân Lục Minh cũng không nhớ nhiều, nhưng dù sao cũng là phụ tử, hai người tuy cùng một chỗ sinh sống không lâu, nhưng thân tình của ông đối Vân Lục Minh đã tới một độ cao. Có thể nói ông rất yêu thương vị phụ thân không có trách nhiệm này.

“Phi, lễ mừng năm mới anh nên về, không cần cứ ở lại nhà em.” Giản Minh Thần một bên uống cà phê một bên nhìn qua cửa sổ, nhìn gia gia cùng ba ba tại trong tiểu hoa viên tản bộ. Sau giờ Ngọ, dương quang coi như ấm áp, ngoài cửa sổ hai người cùng mang khăn quàng cổ hồng sắc, cười cười nói nói là không biết rõ là đang thảo luận cái gì.

“Anh là muốn ở đây, dù sao lễ mừng năm mới với anh mà nói không có ý nghĩa đặc biệt, bất quá lão gia tử biết được anh đang ở Pháp, ngày hôm qua đã hạ thông điệp để cho anh trở lại LA tham gia lễ mừng năm mới.” Kiều Tử Phi thuận tay bưng lên cốc cà phê của Giản Minh Thần, uống một ngụm, vẻ mặt cười xấu xa nói: “Hương vị thật không sai.”

Giản Minh Thần lập tức đen mặt, Kiều Tử Phi còn có thể vô sỉ ít hơn sao?

“Khi nào thì đi.” Giản Minh Thần rầu rĩ hỏi.

“Sáng sớm ngày mai, ngôi chuyên cơ của lão gia tử.” Kiều Tử Phi nói rất nhẹ nhàng, chính là trong nội tâm đến cỡ nào không muốn đi chỉ có anh biết rõ.

“Bất quá em yên tâm, anh sẽ rất nhanh trở về, trễ nhất buổi chiều ngày đầu tiên của năm sẽ trở lại.” Giản Minh Thần còn tưởng rằng Kiều Tử Phi nhìn ra cậu không muốn, mạnh miệng nói: “Ai quan tâm anh có tới hay không.”

Kiều Tử Phỉ nở nụ cười, lão bà thật là khẩu thị tâm phi, liếc nhìn người ngoài cửa sổ, xem không có người chú ý tới bọn họ, mạnh mẽ đứng dậy cắn đôi môi đang hơi nhếch lên của Giản Minh Thần, “Mùi vị thật thơm, vì cái gì ăn mãi cũng không cảm thấy đủ a.” Kiêu Tử Phỉ duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm môi của mình, dương dương đắc ý nhìn xem Giản Minh Thần, nụ cười kia giống như là hài tử cướp được đồ ăn, vô cùng sung sướng.

“Hỗn đản, nếu để cho gia gia thấy thì làm sao bây giờ.” Giản Minh Thần quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, cảm giác vừa rồi bọn họ hôn môi không có bị phát hiện, tâm tình khẩn trương mới buông lỏng một ít.

“Làm sao bây giờ, đương nhiên là đặt sính lễ cưới em về nhà.”

“Hừ, em mới không cần, nếu như anh chịu gả cho em, em còn có thể suy xét.” Giản Minh Thần có chút chột dạ phản bác.

“Vấn đề rất đáng để bàn bạc, đi, chúng ta trở về phòng tiếp tục.” Kiêu Tử Phỉ đứng dậy đem Giản Minh Thần nhét vào trong ngực, không để cho cậu phản kháng lôi kéo liền hướng phòng ngủ đi.

Giản Minh Thần đối với Kiêu Tử Phỉ tùy thời tùy chỗ động dục thật không có biện pháp, vì ở trong biệt thự nên không dám náo động, mỗi lần cũng đành để Kiêu Tử Phỉ đem cậu trong ngoài ăn sạch sẽ.

Hai người sẽ không gặp vài ngày, Kiêu Tử Phỉ muốn đem mấy ngày không thể ôm Giản Minh Thần đền bù trước. Hai người thậm chí ngay cả cơm tối đều không ăn, trực tiếp làm đến đêm khuya, Kiêu Tử Phỉ mới phân phó người hầu chuẩn bị đồ ăn khuya cho hai cái thể lực tiêu hao quá độ.

Ngày hôm sau Giản Minh Thần mơ mơ màng màng tỉnh lại, Kiêu Tử Phỉ đã ly khai, cảm nhận được bên cạnh lạnh lạnh, Giản Minh Thần có chút mất mát. Bất quá loại cảm giác này khi cậu đứng dậy liền biến mất không thấy.

“Kiêu Tử Phỉ ngươi vương bát đản.” Giản Minh Thần vịn eo đau nhức, hiện tại toàn thân cậu giống như là bị xe nghiền áp qua, mỗi một khối xương cốt đều đau nhức muốn chết.

Có lẽ là ngày hôm qua hai người tình cảm mãnh liệt quá mức, Kiêu Tử Phỉ lại không có giúp cậu thanh lý, hai chân bủn rủn, Giản Minh Thần khắp khiêng hướng phòng tắm đi, bộ vị phía dưới chảy ra gì đó của Kiêu Tử Phỉ, theo bắp đùi của cậu chảy xuống.

Giản Minh Thần vừa đi vừa mắng Kiêu Tử Phỉ, cái tên tinh trùng ngập não, cũng không biết lấy đâu ra tinh lực, đêm qua ăn khuya xong lại quần lấy cậu làm nhiều lần, chính cậu đều không nhớ rõ. Cuối cùng như thế nào ngủ cũng đã quên. Thật là muốn anh ta tinh tấn nhân vong.

Tại phòng tắm thanh lý sạch sẽ, Giản Minh Thần lại nhớ tới ôn tuyền trong Mộng Tưởng đảo. Mấy ngày hôm trước cậu có đề cập qua với Vân Lục Minh cùng Kiêu Tử Phỉ là muốn trông thảo dược, muốn bọn họ hỗ trợ giới thiệu vài cái lão trung y, lão dược nông cho mình. Vân Lục Minh dù sao cũng là sống hơn nửa

đời người, không tới một ngày liền đem cho Giản Minh Thần vô số hạt giống thảo dược. Khiến cho Giản Minh Thần kích động, thừa dịp tắm rửa, vội vàng đem mấy thứ đó trồng ở bên trong đảo.

Hiện tại cách có vài ngày, Giản Minh Thần tại đến Mộng Tưởng đảo, trong này đã trở thành một biển dược. Giản Minh Thần một bên tắm bọt, một bên nhìn thảo dược ở khắp nơi, dễ nhận ra là: tam thất, hà thủ ô, cát cánh, còn có nhân sâm, bất quá đại đa số là cậu chưa từng gặp qua như: trọng lâu, ngũ trảo kim long, ... Giản Minh Thần còn là không biết. Bất quá cũng không có khó khăn, người ta lúc đưa hạt giống tới, mỗi một túi hạt giống có một bức hình nói rõ, một hồi chờ thân thể gia gia tốt hơn sẽ dẫn cậu đi gặp một lão bằng, là gia chủ của một đông y thể gia.

Lễ mừng năm mới đối Giản Minh Thần mà nói là rất nhàm chán, đơn giản là người một nhà ngồi cùng một chỗ ăn cơm tất niên. Bất quá năm nay cơm tất niên chính là ăn một bữa bởi Vân gia là đến đông đủ, kể cả mấy người Vân Minh bị đuổi.

Vân Dịch Chi mấy ngày hôm trước nhận được tin tức nói Kiều Tử đuổi tới Pháp, vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng rằng Kiều Tử Phỉ sẽ phải ăn bế môn canh (), không nghĩ tới tên này lại có thể nhập trú biệt thự của Vân Lục Minh. Vân Dịch Chi khí thẳng căng, hắn như thế nào cũng nghĩ không thông vì cái gì Giản Minh Thần có thể lập tức tha thứ cho Kiều Tử Phỉ. Vốn hắn còn gọi điện thoại hỏi Vệ Như, ai biết điện thoại gọi cho vô số lần một mực tắt máy. Phái người tra xét thì lấy được đáp án, dĩ nhiên là Vệ Như bị Kiều Tử Húc mang đi.

() bế môn canh: không cho khách vào nhà (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bế môn).

Ngay từ đầu hắn còn sợ Kiều Tử Phỉ biết rõ hắn và Vệ Như liên hợp lại hãm hại, chính là sau khi Kiều Tử Phỉ cùng Giản Minh Thần gặp mặt vài ngày, hắn cũng không thấy Giản Minh Thần hưng sư vấn tội, hắn cũng dần dần yên tâm. Có lẽ Kiều Tử Phỉ cũng không có phát hiện ra. Vệ Như cũng chỉ là trùng hợp bị Kiều Tử Húc mang đi mà thôi. Nếu như Vân Dịch Chi cẩn thận hơn, rất dễ dàng có thể tra được chuyện của Vệ Như cũng như tình hình trong biệt thự, có lẽ là Vân Dịch Chi quá tự tin, làm cho về sau hắn hối phải hận cả đời.

“Gia gia, ngày mai chúng ta cả nhà rời bến chơi a, ta muốn đi ốc đảo hải dương.” Vân Dịch Chi sớm nghe Kiều Tử Phỉ là trở lại LA dự lễ mừng năm mới nên nhất thời không về được, chờ tên này trở lại, bọn họ đã đang ở rất xa rồi, lần này đi ra ngoài chơi ít nhất cũng mất 5-6 ngày. Hắn thừa dịp mấy ngày này tạo thêm chuyện cho Kiều Tử Phỉ, hắn cũng không tin Giản Minh Thần có thể yêu Kiều Tử Phỉ sâu đến độ có thể cùng chia sẻ ái nhân với người khác.

Giản Vân Phong cảm giác đề nghị này không tệ, thân thể Vân Lục Minh cũng đã tốt lên nhiều, hơn nửa năm nay cũng không có rời biệt thự, hắn là nên đi ra ngoài đi một chút. Hơn nữa ông cũng muốn hai người cùng đi du lịch, trước kia Giản lão gia tử còn sống, ông bề bộn công tác, đến công viên cũng không mang Giản Vân Phong đi qua, hiện tại ông muốn cùng Vân Lục Minh đi ra ngoài du lịch, coi như là giải quyết xong tâm nguyện của mình a.

“Cha, chúng ta cùng đi chứ, ta còn chưa có cùng người đi bơi qua.” Vân Lục Minh thấy Giản Vân Phong hào hứng, vốn muốn cự tuyệt, chính là không đành lòng. Hắn thiếu nợ con mình nhiều lắm, hiện tại cũng có thể từ từ đền bù tổn thất.

“Hảo, nghe Vân Phong, ngày mai chúng ta cùng một chỗ ngồi đi chơi ở thuyền Ốc Đảo.”

Cơm tối vừa xong, Giản Minh Thần có chút buồn bực gọi cho Kiều Tử Phỉ. “Uy, Phỉ, là em.” “Anh chừng nào thì tới tìm em, ngày mai cả nhà phải ngồi thuyền Ốc Đảo du lịch.” “Nha, em biết rồi, lên thuyền sau em sẽ điện thoại cho anh.”

Giản Minh Thần biết rõ Kiều Tử Phỉ không thể cùng mình cùng lên thuyền Ốc Đảo nghỉ phép, trong nội tâm rất không thoải mái. Trong phòng khách rầu rĩ đối đãi, trong nội tâm bất mãn lại mắng Kiều Tử Phỉ, mấy ngày hôm trước còn nói phải như thế nào như thế nào đau nhức mình. Hiện tại tốt lắm, xoay mặt liền muốn bề bộn công tác, đem mình ném một bên, trước kia cũng không có thấy anh ta chuyên nghiệp như thế a.

Giản Minh Thần mặt lạnh, toàn thân tản ra ‘ta mất hứng, đừng có chọc’. Vân Dịch Chi nhìn ở trong mắt, trong nội tâm cười vô cùng thoải mái, Kiều Tử Phỉ khẳng định tới không được, dựa theo gia quy Kiều gia tháng giêng không được phép ra ngoài, chỉ có thể ở lại bốn gia. Cho dù Kiều Tử Phỉ lợi hại, nhà bọn họ vẫn còn lão gia tử, tên đó cũng không dám làm càn.

“Minh Thần như thế nào, vẻ mặt là không cao hứng.” Vân Dịch Chi ngồi vào bên người Giản Minh Thần, ân cần hỏi han.

“Dịch Chi còn không có nghỉ ngơi, không có việc gì a, chính là nhàm chán.”

“Ngày mai lên thuyền ta mang người hảo hảo chơi đùa, thuyền Ốc Đảo chính là thuyền chở dầu nổi danh thế giới, trên đó có rất nhiều thứ hảo ngoạn.” Giản Minh Thần nghĩ thầm không có Kiều Tử Phỉ dù hảo ngoạn cậu cũng lên không nổi tinh thần, bất quá trên mặt mũi vẫn không thể đối Vân Dịch Chi quá lạnh.

Hai người ở phòng khách hàn huyên một hồi, Giản Minh Thần trở về phòng. Thật nhiều ngày không thấy được Kiều Tử Phỉ, trong lòng của cậu có chút sợ.

Đoàn người Vân gia leo lên thuyền Ốc Đảo, tất cả đều là gian phòng tốt nhất, mỗi một gian phòng đều có cửa sổ sát đất cùng tiểu ban công. Đứng ở trên ban công có thể cảm nhận được gió biển. Mùa đông ở hải dương có một loại phong tình khác biệt, thời điểm vui vẻ nơi này chính là thiên đường, thời điểm buồn bực trong này sẽ dễ thường làm cho người chán ghét.

Giản Minh Thần đóng cửa sổ, mắng một câu: “Thật tm có vấn đề, vì cái gì lạnh như vậy ta phải đến biển.”

Thuyền Ốc Đảo không hổ là thuyền chở dầu cấp bậc thế giới, 16 tầng boong tàu nhà hàng, quán bar, cửa hàng đều có, thậm chí còn có đường dành riêng cho người đi bộ, có cả công viên. Quả thực chính là một tòa thành thị di động. Đáng tiếc Giản Minh Thần đối với mấy thứ này đều không có hứng thú, một mình chạy tới quán bar uống rượu. Lạc Lạc cùng gia gia đi dạo phố, một mình hẩn ngược lại thanh nhàn không ít. Chỉ là không có Kiều Tử Phỉ ở một bên hẩn có cảm giác thiếu một ít cái gì.

“Minh Thần làm sao người lại một mình chạy đến đây.” Vân Dịch Chi xuất hiện ở bên cạnh Giản Minh Thần.

“Cảm giác có chút nhàm chán tới uống một chén, làm sao người cũng tới, không có cùng gia gia đi dạo chơi.”

“Nhanh coi như hết, gia gia từ nhỏ đã không thích ta, ta mới không cần qua đó làm chương mắt.” Vân Dịch Chi làm ra một biểu tình cái thương. Giản Minh Thần cười cười, cậu biết rõ Vân Dịch Chi là tới giải buồn cho mình. Trong nội tâm không khỏi có chút cảm kích.

Cậu và Vân Dịch Chi làm đồng học lâu như vậy, đối với hắn cũng minh bạch một ít. Đừng xem Vân Dịch Chi bình thường cái gì cũng không quan tâm, kỳ thật nội tâm của hắn rất yếu ớt. Mẹ không đau cha không thương. Lúc đi học luôn cố gắng thể hiện, để cho mọi người quay chung quanh xung quanh hắn. Đừng xem hắn luôn cười hì hì, kỳ thật hắn rất tịch mịch. Cũng là bởi vì điểm này Giản Minh Thần đặc biệt thích cùng Vân Dịch Chi cùng nhau chơi đùa. Hắn cùng tiền thế mình có chút giống. Đều là người bị lãng quên, lại cố gắng làm cho cuộc sống của bản thân càng đặc sắc.

“Đến, chúng ta cạn một chén, vì cái mùa đông đáng chết, vì cái thế giới lạnh như băng.” Giản Minh Thần nâng chén ngẩng đầu lên, một ly rượu mạnh màu hổ phách trong nháy mắt biến mất trong miệng cậu.

“Cụng ly, vì hạnh phúc từ này về sau của chúng ta.” Vân Dịch Chi cũng uống xong phần rượu trong chén.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-khong-gian-du-my-nam>